

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

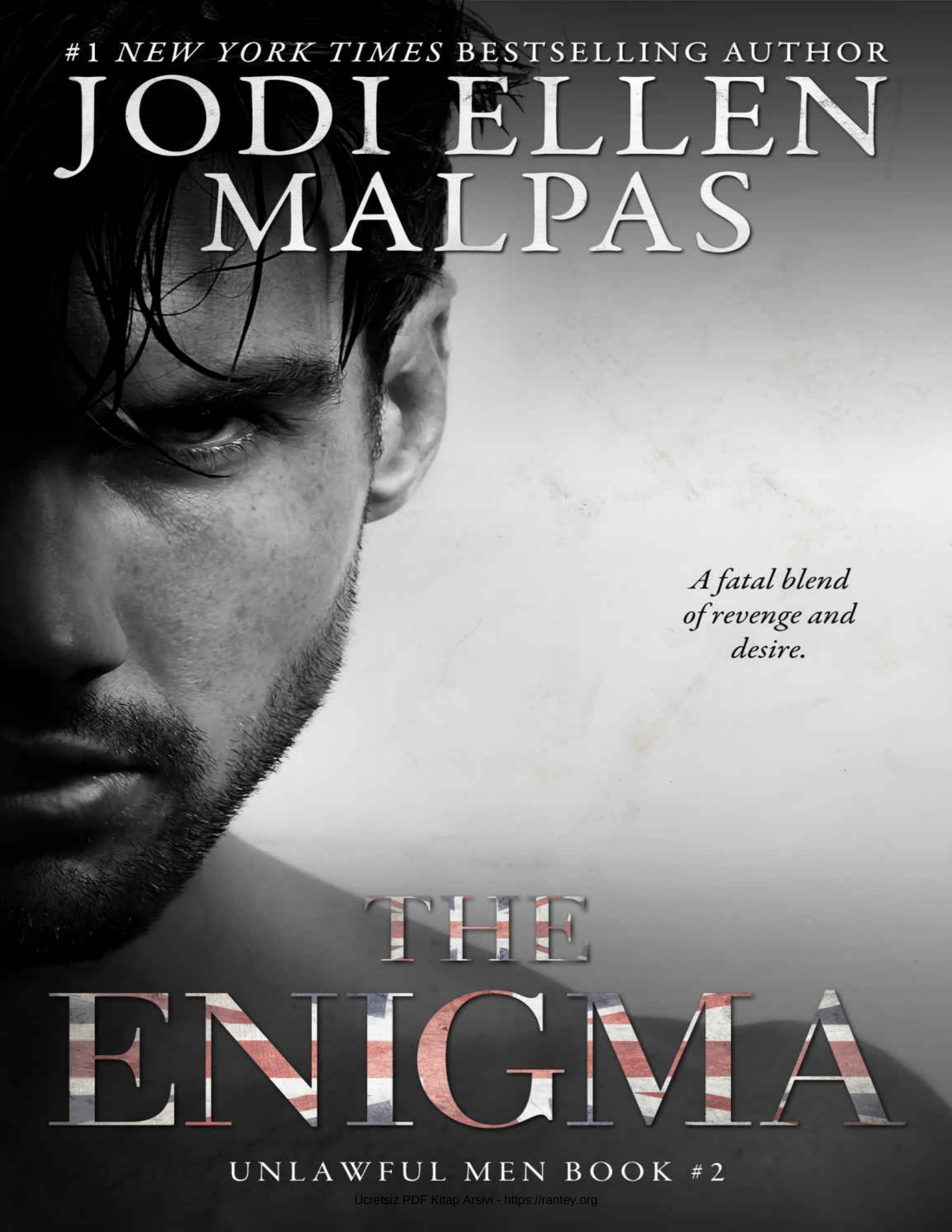
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN
MALPAS

*A fatal blend
of revenge and
desire.*

THE
ENIGMA

UNLAWFUL MEN BOOK #2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ENIGMA

KANUNSUZ ADAMLAR KİTAP 2

JODI ELLEN MALPAS

Jodi Ellen Malpas®

Jodi Ellen Malpas®

Telif Hakkı

Telif Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2021
Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2021 yılında Jodi Ellen Malpas

tarafından yayımlanmıştır ISBN Ebook - 978-1-

7360572-3-0

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson Kapak

tasarımı - Hang Le Fotoğrafçı -

Cory Stierly Model - Mitch Wick

Fotoğraf Lisanslı - The Cover Lab, LLC

Jodi Ellen Malpas'a Övgüler

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." Gentleman Sinner hakkında -Publishers Weekly

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz biri." Gentleman Sinner hakkında -Booklist

"Jodi Ellen Malpas, en derin öfkeden mutlak sevince kadar uzanan ham duygularla dolu, hayranlarının kesinlikle benimseyeceği, okunması gereken inanılmaz bir hikâye örmüş." -Harlequin Junkie, Centilmen Günahkâr hakkında

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. Düşmanla Uyumak tarzı hikâyelerden hoşlananlar için mükemmel bir seçim." -Library Journal on Leave Me Breathless

"Adeline'in POV'undan anlatılan Tartışmalı Prenses, olay örgüsü açısından yoğun, karakter gelişimi açısından zengin, Kindle'ı eriten seks ve kıvrımlar, dönüşler, şok ediciler ve kötü adamların mükemmel bir karışımı!" -SueBee, Goodreads Yorumcusu

"Tartışmalı Prenses, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımlar, dönüşler ve dudak uçuklatan bir uçurum askısıyla her şeyi tüketen, kavurucu sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." - Mary Dube, USA Today HEA

"Tartışmalı Prenses, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçler ve dönüşlerle bize sundu." -TotallyBooked Blog

"Cesur, son teknoloji bir aşk romanı... Okunmaya değer." -"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı." -Booklist on The Forbidden

"Yasak, Jodi Ellen Malpas'ın sadece romantizm türünün en yetenekli yazarlarından biri değil, aynı zamanda en cesurlarından biri olduğunu da kanıtlıyor. Yasak aşkın bu çiğ ve dürüst tasvirinde Jodi, kök salacak karakterlerle seksi ve tutkulu bir aşk hikayesi sunuyor. Yasak, 2017'de okuduğum en sevdiğim kitap!" -Shelly Bell, At His Mercy'nin yazarı, Yasak hakkında

"Yasak, tutku, endişe ve kalp dolu, iç burkan bir hikaye! Kaçırılmamalı!" -Harlequin Junkie Yasak üzerine

"Her öpücük, her seksi sahne, bu çift arasındaki her kelime ruhumun bir parçasına sahipti. Bu kitabı yüzlerce kez okuyabilirim ve yine de ilk kez okuyormuş gibi tepki verebilirim. The Protector benim için 2016'nın en sevilen kitaplarından biri." -Audrey Carlan, The Calendar Girl serisinin 1 numaralı çoksatan yazarı, Koruyucu hakkında

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da duyguları tam olarak yansıtıyor."-RT Book Reviews on The Protector

"With This Man, zaten destansı olan bu aşk hikâyesini yepyeni, akıl almaz bir parlaklığa taşıyor." -Gi's Spot Yorumları

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun." -The Library Journal Bu Adamla hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."-RT Book Reviews on With This Man

"Bu kitap için ne söyleyecek yeterince sözümüz ne de övgümüz var! Geçmişten gelen hayaletlerin yanı sıra şaşırtıcı bir gerilimle birlikte her şeye ve DAHA FAZLASINA sahipti. Ama daha çok, önüne çıkan her şeyi ve her şeyi fethedebileceğini kanıtlayan bir aşkla ilgiliydi. En sevdiğimiz serilerden birine güzel bir ekleme!"-TotallyBooked Blog on With This Man

Adanmışlık

*The Brit'i okuyan ve bana daha fazla karanlık romantizm yazmamı söyleyen herkese.
Teşekkür ederim.
JEM x*

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	<u>- Birinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Önsöz -</u>
<u>İkinci</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>Bölüm 32</u>	
<u>Bölüm 33</u>	
<u>Bölüm 34</u>	

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)

[Sonsöz](#)
[Jodi Ellen Malpas Hakkında](#)
[Ayrıca Jodi Ellen Malpas](#)
[tarafından](#)

THE ENIGMA

JODI ELLEN
MALPAS

Önsöz - Birinci Bölüm

Miami - İki Yıl Önce

JAMES

Karanlık eskiden olduğu gibi değil. Benim için değil. Artık hayatımda çok fazla yer kaplıyor. Her gün, karanlık. Her düşünce, karanlık. Her eylem, karanlık. Eskiden korkutucuydu. İstenmeyen.

Şimdi, ben karanlığım.

Ve ö n ü m d e , karanlık bir nehir. Siyahlık. Ay ışığı bile aydınlatmıyor, yoğun bulutlar her türlü ışık olasılığını engelliyor.

Kenarda durup durgun suya bakarak adrenalinin azalmasını bekliyorum. Sarsıntılarıminin geçmesini. Zihnimin berraklaşmasını.

Sakin ol.

Bir adamın hayatına son vermeden önce sakinliğe ihtiyacım var. Dengeli olmalıyım. Bestelendi.

Gördüm.

Uzanıp kar maskemi çıkarıyorum, gecenin serin havasını içime çekiyorum ve ciğerlerimi temiz bir şeyle dolduruyorum. Arabadan gelen gürültüler beni rahatsız etmeye başlıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, çenem kasılıyor. Merhamet dilemesini komik bulmalıyım. Gerçekten fikrimi değiştirebileceğimi düşünüyor. Salya sümük, acınası dualarının kaderini değiştirebileceğini. Onun için şanssızlık, bu sadece öfkemi körüklüyor. Kaderini değiştirmek, beni ışığa geri getirmek kadar olası.

Sıfır olasılık.

Sigaramdan son bir nefes çekiyorum ve dönüp arabaya doğru volta atmadan önce nehre atıyorum. Kapıyı çekip açtım. Kurbanım kıpırdamadan duruyor, arka koltuktaki kıvranışını durduruyor. Başının üzerindeki torba ağır nefes alıp verişinin gücüyle şişip inmeye başlıyor. "Ölme zamanı," diye fısıldıyorum, kolundan tutup onu çakılların üzerine doğru itiyorum.

"Hayır, hayır, lütfen! Ne istersen yapacağım." İrlandalı aksanı bile canımı sıkıyor ve eskiden İrlandalı tınısına bayılırdım. Şimdi, insanların sadece konuşması beni sinirlendiriyor, çünkü bu dünyada kimsenin söyleyecek faydalı bir şeyi yok gibi görünüyor. Gerçekler yok. Sadece yalanlar.

Önünde çömeliyorum, elleri bağlı, önü üzerinde kıvranıyor, kesme taşlara sürtünüyor. Torbayı çekip çıkarıyorum ve o hareketsiz, yere gözlerini kırpıştırarak bakıyor.

Beni göremez. Ve bu işe yaramaz.

Ayağa kalkıyorum ve botumu böğrüne bastırarak onu sırt üstü yatırıyorum. Bana bakıyor, korku çukurlaşmış yüzünün her gözenegine işlemiş, gözleri kocaman. "Kimsin sen? Seni kim gönderdi?" diye geveliyor.

Cebimden bir bıçak çıkarıp yavaşça çeviriyorum, ay ışığını yakalayıp güzelce parıldamasını sağlıyorum. Yukarı bakıyorum. Bulutlar geçip gitmiş, ayı ortaya çıkarmış. Mükemmel zamanlama. *Göründü.* "Beni kimse göndermedi." Tekrar çömeliyorum, gözlerim yeniden bıçağa odaklanıyor. "Ve kim olduğum önemsiz." Bakışlarımı ona çevirdim. "Yine de öleceksin." Bıçağı doğru bir hareketle ağzının ortasından geçiriyorum, öyle ki acıdan ciyakladığında yanakları yırtılıyor. Delici, kan dondurucu ses doğrudan içime işliyor. Öfkemi daha da alevlendiriyor.

Silahımı çıkarıp susturucuyu rahatça takıyorum, avım toz toprak içinde kıvranıp feryat ederek merhamet dilenirken acele etmiyorum. Merhamet olmayacak. Ne benim için, ne de onun için. Kasıklarına doğru itiyorum.

"Hayır, lütfen!" diye bağıyor, ağzından kan akıyor.

"Kim olduğumu bilmek ister misin?" Diye soruyorum ve bir an duraksıyor. "Kimse benim kim olduğumu bilmiyor." Farkına varıyor. "Hayır."

"Evet." Yavaşça tetiğe basıyorum ve merminin hazneden çıkarken çıkardığı vınlama sesi yüzüme bir gülümseme getiriyor, tıpkı onun çığlığı gibi.

"Yeter, Kel."

Omzumun üzerinden bakıyorum, sevdiğim tek insanlardan birinin gölgesini görüyorum. "Eğlencemi bozmaya mı geldin?"

"Bitir onu."

Tabancamı bıçağımla değiştirerek iç çektim. "Tamam." Ve bıçağı yavaşça boğazına doğru sürüklüyorum. Derinden.

Dümdüz.

Öldü.

Sonra ayağa kalkmadan önce dilini kesiyorum, bıçağı temizlemek için kafasındaki poşeti kullanıyorum. Ceplerini yokladım ve kullan-at bir telefon çıkarıp Goldie'ye fırlattım. Kurbanımın bacaklarından tutup onu nehrin kenarına sürükleyerek, "Atla bakalım," diyorum. Onu botlarımla itiyorum, vücudunun suya çarpma sesi gece havasında yankılanıyor. Batışını izledim. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diyorum suya.

"Her zamanki gibi, senin adına mutluyum."

Evet, daha iyi hissediyorum ama ikimiz de öldürmekten daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyoruz. Huzura. Tatmin olmaya. Telefonumu çıkarıp Beth'e bir mesaj gönderiyorum ve akşamımın geri kalanını düzenliyorum. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyerek uzaklaşıyorum, son avımın heyecanı hızla azalıyor. Gökyüzüne bakıyorum. Bulutlar geri dönmüştü. Ay ışığı engellenmiş.

Tanıdık.

Karanlıkta o kadar çok zaman geçirdim ki, karanlığa dönüştüm.

Daireme geri dönüyorum ve masamın etrafındaki mumları yaktıktan sonra sandalyeme oturup arkama yaslanıyorum, sakın ve kontrollü bir şekilde nefes alıp veriyorum. Kalbim yine sabit. Atışları hissedemeyeceğim kadar yavaş.

Ritmi hissetmeliyim.

"Nerede lan bu kız?" Dirseklerimi camın kenarına dayayıp titreyen alevlerden birine bakarken mırıldanıyorum, minik alevler beni büyülüyor. Elim kendi iradesiyle uzanıyor ve küçük ateşin üzerinde gezinerek anlık, yoğun ısıyı hissediyorum.

Bakı

orum.

Hissed

iyoru

m.

Ding!

Elimi çekip ofisimin kapısına bakıyorum ve topuklu ayakkabıların yere vururken çıkardığı o tanıdık sesi duyuyorum. Mumları söndürüp merdivenlere doğru ilerliyorum ve tepede duruyorum. Aşağıda Beth'in su içtiğini görüyorum.

Onu gözlemliyorum, onu neyin harekete geçirdiğini merak ediyorum. Yaptığım şeyi neden *yaptığımı* biliyorum. Yapıyorum çünkü hayatımın her alanında görünmezim. Peki ya bu? Görülüyorum.

"Duşta olacağım," diyorum ve başını kaldırıp bakıyor. "On dakika sonra bana katıl." Öldürdüklerimi yıkamak ve daha fazla rahatlamaya hazırlanmak için çıkıyorum.

Ama önce . . .

Ofisime dönüp çekmecedem bir telefon alıyorum ve masamın kenarına tüneyerek FBI Ajanı Jaz Hayley'i arıyorum. Çabucak cevap veriyor. Hep öyle yapar. "Nehirde bir tane bulacaksın," diyorum soğukkanlılıkla. "Sanırım ona Yılan diyorlar."

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyor. "Durman gerek."

"Asla."

"O zaman seni durduracağım."

"Bana kendini öldürtme, Jaz," diye uyarıyorum. "Senden hoşlanmaya başlıyorum." Duvardaki televizyonları açıyorum ve düzinelerce erkeğin yüzleri arasında geziniyorum. Jaz Hayley'nin de benzer bir listesi olduğunu tahmin ediyorum ama onun listesinde benim için özel bir yer olacak. Muhtemelen en üstte. Adımı bilmemesi çok yazık. Neye benzediğimi.

Kim olduğumu.

"Siktir git," diye tıslıyor.

Gülümsüyorum. "Bu gece için planın ne?"

Hafif bir kahkaha beni ne kadar sinir bozucu bulduğunu gösteriyor. Sinir bozucu. "Kızımla birlikte yeni evimizi dekore ediyoruz. Düğünü için nedimelerin elbiselerini seçiyorum. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Evleniyor," diye mırıldandım, sanki bunu gerçekten bilmiyormuşum gibi. "Bunu görmek için buralarda olmak isteyeceksin."

"Beni tehdit etme," diye uyarıyor ve küçük gülümsemem genişliyor. "James," diye kayıtsızca ekliyor.

Adımın geçmesiyle birlikte eğlencem bir anda yok oldu. Ya da en azından birinin. *Ne oluyor lan?* *Ve nasıl olur?* Bu kadının yetenekli bir FBI ajanı olduğunu biliyorum. Testlerde başarılı oldu ve rütbesini yükseltti. Ama o lanet bir kahin değil.

"James *Kelly*." Dalga geçmediğini bildiğimden emin olmak için soyadımı da ekliyor. "Ben Enigma'yı tercih ederim," diyorum sessizce.

"Ya da Kellen James?"

İçime çektiğimi gizleyemiyorum. Ve *nasıl* bildiğini soramıyorum. Keşfine giden yolculuğu detaylandığında ona bu kadar tatmin olmayı reddediyorum. Ama nereden biliyor ki?

"Egon sormana izin vermeyecek mi?" diyor, ne düşündüğümü bilerek. Her zaman bilir. Altıncı his işte. Jaz Hayley'nin New York'tan Miami'ye taşınması başıma bela olmaktan da öte bir şeydi. "Sana anlatayım," diye devam etti. "Düşündüm de, kim Ayı'ya ulaşmayı bu kadar çok isteyebilir ki? Kim onunla uğraşmak, adamlarını öldürmek isteyebilir? Öldürmek mi? Bir kaçakçı arkadaşını mı? Hayır. Bu bana biraz daha intikam gibi geldi. Ben de biraz daha derine inmeye başladım."

"Nereye varmak istediğini anlıyorum."

"Etkilenmek mi? Yani, kendimden etkilendim. Araştırmalarım beni Londra'ya kadar götürdü, James. Spencer James'in ailesinin diri diri yakıldığı yere götürdü. Hepsinin öldüğü varsayıldı. Ama ya biri kurtulduysa? Spencer James denen şovmen değil, sesin çok genç geliyor, ama belki de onun çocuklarından biri? Onlardan birinden daha fazla kim intikam almak isteyebilir ki?" Biraz gülüyor, memnun ve dişlerim gıcırıyor. "Sen onun oğlusun ve Ayı'yı öldürmek istiyorsun çünkü o senin aileni yok etti," diye ekliyor ve ben irkiliyorum. "Ne yazık ki kimse Ayı'nın kim olduğunu bilmiyor."

"Öğreneceğim."

Mırıldanıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu bilgiyi diğer birkaç şeyle birlikte güvenlik olarak saklayacağım."

Birkaç şey daha? Ne gibi? Sormayı reddediyorum. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Beni ispiyonlayacak. "Ne diyorsunuz, Ajan Hayley?"

"Köşeye sıkıştığımı söylüyorum."

Kanım tehlikeli bir öfkeyle kaynıyor. Köşeye sıkıştım. Böyle birinin merhametine kalamam.

"Dikkatli olun Ajan Hayley," diye uyararak telefonu kapatıyorum, yumruğum telefonun etrafında kenetleniyor. "Lanet olsun!" Ofisimin cam kapısını kırmaya yetecek bir güçle fırlatıyorum.

Önsöz - İkinci Bölüm

Miami - İki Yıl Önce

BEAU

İstasyonun dışına doğru ilerliyorum ve duvara tutunup botlarımı çıkarmak için eğilirken temiz havayı içime çekiyorum. Ayaklarım çılgılık atıyor, on iki saatlik vardiyadan sonra başım zil çalıyor. Sokakta bir aşağı bir yukarı bakıp annemi arıyorum. Bu akşamki resim partisini kabul etmeme ne sebep oldu, asla bilemeyeceğim.

Ayaklarımı botlarımın kısıtlamalarından kurtardıktan sonra duvara tünüyorum ve telefonumu çıkarıp Ollie'yi arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor ve ben de saatime bakıp zamanı kontrol ediyorum. Vardiyasına çoktan başlamıştı. "Hey," diyorum, kafamı kaldırdığımda annemin sokağa girdiğini görüyorum. "Vardiyam bitti. Byron Bay yakınlarındaki koydan bir ceset daha çıkarıldı. Yeni evini dekore etmesine yardım etmek ve nedime elbiselerine göz atmak için anneme gideceğimi hatırlatmak istedim. Bütün gece görevde olduğun için muhtemelen orada kalacağım. Sabah görüşürüz. Seni seviyorum." Gıcırdayarak ayağa kalkıyorum ve annem arabayı çekerken kaldırıma çıkan merdivenleri çıkıyorum. Arabaya atlıyorum ve koltuğa yığılıyorum.

"Bu tür bir vardiya mı?" diye soruyor bana gülümseyerek.

"Acımasız." Botlarımı bırakıp ayak parmaklarımı oynatıyorum ve eğilip yanağından öpüyorum.

"Günün nasıl geçti?"

"Acımasız." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Babam bizi sikip attığından beri bu günlerde hiç gülümsemiyor. "Beni meşgul edecek bir sürü erkek var."

Onun samimi esprilerine gülüyorum. "Neden acımasız?"

"Lanet olası Danny Black," diye mırıldanıyor, kaldırımdan uzaklaşırken.

"Danny Black?" Taklit ediyorum. "İngiliz olan mı? O öldü." Bir yıldan fazla oldu.

"Evet, şimdi de gezegendeki her rüşvetçi suçlu Miami'ye yerleşmek için yeşil ışık yaktı."

"Oh."

"Hardy's'e uğradım ve malzeme aldım." Omzunun üzerinden arka koltuğa doğru işaret ediyor, ben de boyayı bulmak için boynumu eğiyorum. Bir sürü boya. İçimi çektim, o da suratını astı. "Rahatlatıcı," diyor ve ben annemin rahatlatma şekliyle alay ediyorum. "Dalga geç benimle."

"Şarap nerede?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, direksiyona vurarak. "Şarap. Önemli bir şeyi kaçırdığımı biliyordum."

Gülümsüyorum ama emin değilim. Bugünlerde çok şey kaçırıyor. Babamın canı cehenneme. "Bir dükkânda duracağız," diyorum telefonum çalarken. *Şeytanın sözü*. Telefonu hemen reddedip kucağımda ters çeviriyorum.

Annem bana yan gözle bakıyor. "Onu sonsuza dek görmezden gelemezsin," diyor nazikçe. "O senin baban." "Onu sonsuza dek görmezden gelmeyeceğim. Sadece aklını başına toplayana kadar."

"Emniyet kemerini tak," diye emretti ve ben de söyleneni yaptım. "Ya hislerini bulmak *istemezse*?"

Nasıl yapmasın ki? O ve annem otuz yılı aşkın süredir birlikteler. "O zaman o benim

olduğunu düşündüm. New York'ta mutluyduk."

Arabanın diğer tarafından bana baktı. "Miami'ye gelmene gerek yoktu."

Gözlerimi yorgun bir şekilde deviriyorum. "Lawrence amca Dexter'la tanıştı ve buraya taşındı. Sen ve babam buraya taşındınız. Şehirde benim için hiçbir şey kalmamıştı." Bunu o da biliyor. Ve asla ondan farklı bir durumda olamayacağımı da biliyor. Babam, evet, ama annem değil.

"Her şeyin bir nedeni vardır. Ollie'yle tanışamazdın."

Evet, benim hayatım ilerliyor ama anneminki otuz yıl geriye gitti. "Babama teşekkür etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Umursamazca omuz silkiyor.

"O, güç ve zenginlik pompalayan narsist bir pislik. Artık onu tanıyamıyorum." Bunu yüksek sesle mi söyledim? Her neyse, konuşma bitmiştir. En azından annemle öyle. Kafamın içinde, babamla onun günahları üzerine birçok zihinsel tartışma yaşıyorum. Saygıdeğer iş adamı. Başka bir kadını beceren saygın iş adamı. Onu evlilik evine taşıdı. Onu bir statü sembolü gibi şehirde dolaştırdı. *Benden* daha genç, Tanrı aşkına.

"Ben de anladığımdan emin değilim." Annem iç geçirdi. "Yarın onun doğum günü." "Kartını atacağımdan emin olabilirsin."

"Hadi ama Beau." Başını kendi kendine sallıyor ve ben de yaşadığı içsel savaşı acı verici bir netlikle görüyorum. Ondandır nefret ediyor. Babam onu küçük düşürdü. Ona ihanet etti. O güçlü bir kadın, her gün erkekleri alaşağı ediyor. Florida eyaletindeki her suçlu, Ajan Jaz Hayley'nin New York'tan transfer edildiğini duyduğunda irkilmiş olmalı. Yine de ondan nefret etmemi kabul etmiyor.

"Ne şarabı istiyorsunuz?" İlerideki dükkânı görerek sordum. Babamdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Onun hakkında konuşmak bile midemi bulandırıyor. O arabayı durdurmadan önce emniyet kemerimi açıyorum ve bunun sonucunda kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim, Ajan Hayley," diye takılıyorum ve o da koluma vuruyor.

"Lafı açılmışken ..." Göz ucuyla bana bakıyor.

Dikkatimi çekti ve bunu biliyor. "Sonuçlar hakkında içeriden bilgi aldın mı?"

Gülümsemesi her şeyi anlatıyor. "Sınıf birincisi," diyor gururla. "Kahretsin Beau, ülkenin en iyi yüzde beşine sahipsin." Bir park yerine yanaşıyor ve koltuğunda dönüp bana bakıyor. Şaşkına döndüm. İlk beş mi? Biraz duygusal hissediyorum. FBI 1. Aşama Testi beni tüketti. Beni tüketti. Beni çılgına çevirdi. "Aferin, tatlım." Yanağıma uzanıp bir damla gözyaşımı siliyor.

"Babamdan çok sana benzediğim için çok mutluyum," diyorum hıçkırarak ve sarılmak için yaklaşıyorum. Bana karşı kıkırdadığını hissediyorum. "Teşekkürler anne." Hiç şüphe yok ki onun desteği, yardımı ve belki de genleri olmasaydı son birkaç yılı atlatmam mümkün olmazdı.

"Yeter artık." Sarılmamızı kesiyor ve kendini fırçalıyor. "Mavilerin içindesin. Sarılmak yasak."

"Peki ya sivil kıyafetli olduğumda?"

Hafifçe gülüyor. "Sakin olun Bayan Croft. Birinci Aşama sadece ilk engel." "Bana öyle demeyecek misin?" Koltuğunun altından bir şey çıkarırken mırıldandım.

"Tebrik hediyesi." Burnumun dibinde bir Lara Croft kupası gösteriyor ve ben de iş arkadaşlarımın bana taktığı karakterin resmine gözlerimi kısıyorum. "Babanın seni baleye gönderme fikrini veto ettiğim için çok mutluyum," diye takılıyorum.

"Onun yerine beni karateye gönderdin." Gülüyorum, kupayı alıyorum.

"Ve şimdi annen kadar iyi bir menajer olacaksın. Ama daha genç ve daha fit. Ve daha esnek." Burnu kırılıyor. "Git şu şarabı getir."

"Mezun olduğunda aldığın Krug şişesini açmalıyız." Sunumunda saklıyordu.

Yıllarca kutunun tozunu aldı, her hafta tozunu aldı, hayranlıkla baktı, kimsenin yaklaşmasına izin vermedi.

"Krug'a asla yaklaşma." Yanaklarımı tutup sıkıyor, ölümcül bir ciddiyetle bakıyor. "Sadece hayatın buna bağlıysa."

Gözlerimi devirip onu uzaklaştırıyorum ve botlarımı giymek için uzanıyorum. "Bir gün içmek zorundasın."

"Belki," diye düşünüyor ve çalan telefonuna bakıyor. Kaşlarını kaldırıp direksiyona dönüyor. "Sen git. Buna ben bakmalıyım."

Kim olduğunu sormuyorum. Asla sormam. Teknik olarak görevde değil, ama asla gerçekten görevde değil. Telefona bakması için yanından ayrılıyorum ve mağazaya girene kadar kupanın hâlâ elimde olduğunu fark etmiyorum. Miami'li bir polis elinde Lara Croft kupasıyla mağazada dolaşıyor.

Alkol reyonuna yönelip bir şişe kırmızı ve beyaz şarap alırken birkaç tuhaf bakışla karşılaşıyorum. "Kutlama yapıyoruz," diyorum kendi kendime ve kasaya gidiyorum. Ödemeyi yapıp şişeleri kupamla birlikte bir poşete dolduruyorum, mağazadan dışarı çıkıyorum ve önümüzdeki resim gecesi için biraz heyecan bulmaya çalışıyorum.

Annemin arabasına yaklaştığımda hâlâ konuştuğunu görüyorum ve yüz ifadesini fark ettiğimde adımlarım yavaşlıyor. Genelde soğukkanlı olan annem sıkıntılı görünüyor. Beni fark ettiğinde gülümsemeye zorluyor ama bir saniye sonra gülümsemesi düşüyor. Sonra annemde daha önce görmediğim bir şey görüyorum.

Dehşet.

Hızımı artırıp ona doğru koşuyorum, gözleri giderek büyüyor, yüzü daha da korkuyor. Elini kaldırıyor, sanki beni durdurmak ister gibi. Tabii ki, doğal olarak hızımı artırıyor.

Neler oluyor?

"Hayır, Beau!" diye bağılıyor.

Çantamı bırakıyorum, onun dehşet dolu çılgılığı içimi kesiyor. Ama ayaklarım durmuyor. Kalbim hızla atıyor. Hiçbir şey ona ulaşmamı engelleyemezdi.

Ve sonra dünya aydınlanır.

Kulak zarım patlamış gibi

hissediyorum. Cildim yanıyor.

Gökyüzüne doğru

fırlatıldım. Ve

karanlık çöküyor.

Miami - Günümüz

JAMES

Spreyin altında duruyorum, hareketsizim, vücudum ağır, sıcak su sırtıma vuruyor. Acıtacaktı. Yanardım. Eğer daha önce bir cehennemden sağ çıkmamış olsaydım. Çıplak ayaklarıma, giderden akan son kanlı suya bakıyorum.

Temiz.

Dışarı çıkıyorum ve belime bir havlu sarıyorum, makyaj ünitesindeki yağı topluyorum ve birazını avucuma döküyorum. Aynadaki yansımama bakarken avuçlarımla arasında masaj yapıyorum. Adrenalin çoktan gitmiş. Kayboldu, beni terk etti, başka bir öldürme için taze bir susuzluktan başka bir şey bırakmadı. Hedeflerim azalıyor. Sonra ne olacak? İhtiyacım olan huzurun bu kan ve ölüm yolunun sonunda beni karşılayacağını umabilir ve dua edebilirim. Artık bu dünyada intikam olmadan var olamam. Ve intikam olmadan, barış. Eğer ikisi de olmazsa, ölmüş sayılırım.

Elimi omzuma götürüyorum ve yağı sırtımın üst kısmına masaj yapmaya başlıyorum, etimin yanmasını tekrar hissediyorum. Yıllar sonra, hala acıyor. Eziyet verici.

Banyo kapım çalındı ve gözlerimi kapının üzerine çevirdim. "Ne?"

Goldie ortaya çıktı. Yüz ifademi kontrol etmeden önce sırtımı ovuşturmamı izliyor. Gördüklerinden hoşlanmadığı belli ama bir şey söylemiyor. "Olay yerinden uzaklaşan adam. Adı Spittle. Görünüşe göre emeklilikten sıkılmış."

"İlginç," diyorum ve sırtımın diğer tarafıyla çalışmaya başlıyorum. Eski bir FBI ajanının Ayı'nın bir bağlantısıyla ne işi olabilirdi ki?

"Numarası." Yan tarafa geçerken bir kâğıt parçası uzatıyor ve ben de onu geçip ofisime doğru ilerlerken kâğıdı alıyorum. Masama yerleşiyorum ve çekmecemden bir telefon çıkarıyorum, rakamları tuşluyorum ve arkama yaslanıyorum.

"Ajan Spittle," diyorum sessizce cevap verdiğinde. "Ya da eski ajan demeliyim." "Bu kim?"

"Bu gece nerede olduğun hakkında konuşmamız gerekiyor." Nefes aldığımda gülümsüyorum ve uzaktan kumandamı önümdeki ekranlara doğrultarak imleci ortadaki televizyonda gösterilen videodaki *gönder* simgesine yönlendiriyorum. Uyuşturucu kaçakçılığında bağlantıları olduğunu bildiğim ve yakın zamanda Ayı'nın adamlarıyla temasa geçen Adrian Wallace adlı bir adamdan uzaklaşırken çekilmiş bir video. Spittle'in elinde bir evrak çantası var. Terk edilmiş bir deponun önünde arabasına biniyor ve uzaklaşıyor.

Bir nefes daha. "Oh, daha en iyisini görmedin," diye alay ediyorum, tam o sırada bir silah sesi duyuluyor ve Adrian Wallace, nam-ı diğer Kartal, bir bok çuvalı gibi yere yığılıyor. "O kısım," diye düşünüyorum düşünceli bir şekilde. "Bu filmin en sevdiğim bölümü."

"Öldü mü?" Tükürük soluyor, Wallace'ın cansız bedenine bakarken şüphesiz telefonundan boncuk boncuk ter damlıyor.

"Öyle derdim ama cesedi henüz bulunmadı. Söylemeliyim ki, sana pek yakışmamış, Spittle. Uyuşturucu satıcılarıyla ilişkisi olduğu bilinen bir adamla buluşarak ne yapıyordun?"

Kişisel bir alışkanlığı beslemek mi?"

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Sen de kimsin lan?"

"Ben senin sonunun başlangıcıyım." Ekranı kapatıyorum ve Adrian Wallace'ın sabıka fotoğrafını getirip dosyasının üzerine ÖLDÜRÜLDÜ yazıyorum. "Ya da ben senin başlangıcının başlangıcı olabilirim. Size kalmış."

"Sen İngilizsin."

"FBI'da nasıl başarılı olduğumu görebiliyorum." Ne sikim bir sik. "Uyruğum bir sorun mu, yoksa sadece belirli etnik gruplara mı boyun eğiyorsunuz?"

Gülüyor ve bu gergin bir gülüş. "Siz İngilizlerin buralarda kalıcı bir etki bırakmak gibi bir alışkanlığınız var."

"Ben de öyle duydum." İngiliz'den bahsediyor. Melek yüzlü suikastçı. Vahşi. Acımasız. Ölü.

"Ne istiyorsun?" Spittle sorar.

"Henüz emin değilim ama beklemede kalın." Telefonu kapattım ve omuzlarımı döndürdüm, oradaki gerginliği hissettim.

Kaslarımdan değil. Ama tenimi.

"Muhtemelen bunu sana söylemek için iyi bir zaman değil," diyor Goldie ve ben de bakışlarımı kapı aralığında ona yöneltiyorum. "Beau Hayley annesinin ölümüyle ilgili karara itiraz etti."

Nefes veriyorum, eski hayaletler beni avlamak için geri geliyor. Görünüşe göre yenileri de. Goldie'nin beni izlediğini hissedebiliyorum. Beni izlediğini. Ne düşündüğümü merak ediyor.

"Aklından ne geçiyor senin?" diye sorarak yanıma geldi ve masamın diğer tarafına oturdu. "Bu bakışından nefret ediyorum."

Çenemi tutuyorum, parmak uçlarımla şekillendirirken pürüzleri hissediyorum.

"James?"

Ona bir an gözlerimi dikeyyorum, zihnim dönüyor. Sonra tekrar telefona uzanıp Spittle'ı geri arıyorum. "Jaz Hayley'nin ölümüyle ilgili temyiz başvurusunun nasıl gittiğini öğren."

"Jaz? Jaz'dan ne istiyorsun?"

"Buraya soru sormaya gelmediniz. Cevap vermek için buradasınız." "İtiraz reddedildi," diyor sessizce.

"Peki ya kızı?"

"Peki ya o? O henüz bilmiyor."

"Yine de," diye mırıldanıyorum, şakağıma uzanıp gerginliği ovuyorum. Annesi için adaleti sağlayana kadar pes etmeyecek ve bu dünyada adalet olmadığını herkes gibi ben de biliyorum. Sanki bunu pekiştirmek istercesine sırtım karıncalanıyor. Ve ailemin, tüm lanet ailemin görüntüleri zihnimden geçiyor. Bu düşünceleri çabucak uzaklaştırıyorum ve elimdeki soruna yeniden odaklanıyorum. Beau Hayley.

Tanrı aşkına. Kadın ölmek mi istiyor? Annesinin ölümünden bu yana tıbbi geçmişini bilmesem bunun aptalca bir soru olduğunu söyledim. Anlayabiliyorum. Ben de yaşadım. Bunu yaptım. Tekrar tekrar ölmek istedim. Dediğim gibi, bu dünyada adalet yok. Ben de adaleti kendi yolumla sağlamayı öğrendim. "Bana numarasını gönder."

"Kimin numarası?" Spittle kafası karışmış bir şekilde sorar. "Beau Hayley'nin."

"Neden?"

"Az önce başka bir soru mu sordun?"

"Hayır." İç geçiriyor, sesi bir erkeğin olabileceği kadar yenilmiş çıkıyor.

"Tanrım, çok yorgunum." "Ben de. Yorgunum. Beklemekten yoruldum."

"Bana kim olduğunu söyle."

"Bana Beau Hayley'nin numarasını bul." Telefonu kapatıp çekmeceye geri atıyorum ve nefes

hayal kırıklığım.

"Ne yapacaksın?" Goldie soruyor. "Onu arayıp kibarca geri çekilmesini mi isteyeceksin?"

Gözlerimi ona çeviriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Yüzüm her şeyi anlatmalı. *Siktir git, seni alaycı kaltak.*

Goldie başını öne eğer. "İki yıl oldu. Jaz'ın telefon kayıtları sende. Onlarda bir şey yok. Kiralık kasalardaki tüm kayıtları kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Seninle ilgili bilgileri, adını, herhangi bir şeyi paylaşmış ya da saklamış olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurdun."

"İçimde kötü bir his var." Kalktım ve saunaya gittim. Bu stresi biraz terleyerek atmam lazım.

Yanmam lazım.

Yan ve ölmeyeceğimi bil.

Soyunuyorum, kıyafetlerimi kapının önünde bir yığın halinde bırakıyorum. Sıcak bir tuğla gibi çarpıyor yüzüme ve arka duvardaki termometreye bakıyorum. Bir seksen.

En üstteki tezgâha oturup kovadan biraz su alıyorum, ünitenin üzerine atıyorum ve buhar kabarıp alanı kaplıyor.

Görmedim.

Tahtaya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Çıglıkları anında duyuyorum. Sadece ölümle ilişkilendirilebilecek çıglıklar. Annemin çıglıkları. Babamın çıglıkları. Kız kardeşimin çıglıkları.

Hepsi diri diri yanıyor.

Gözlerimi karanlığa açıyorum ve öne doğru eğilerek elimi buhar ünitesinin ızgarasının üzerine koyuyorum, sıcak kömürler avucumun sadece bir santim ötesinde. Kıpırdamadan duruyorum. Acıyı içime çekiyorum. Sıcaklığı. Çünkü ölmeyeceğim. Bu ateş beni öldürmeyecek.

Elimi yumruk yapıp sıkarak yanığı uzaklaştırıyorum ve uzanıp kum saatini çeviriyorum. On beş dakika. Bu cehennemden çıkmadan önce dört kez daha çevireceğim.

Asla yeterli olmayacak.

Miami - Günümüz

BEAU

Bir insanın kaçma yeteneği, hayal etme yeteneğine bağlıdır. Hayal gücümü kaybettim. Her şeyimi kaybettim. Kapana kısıldım, artık benim için bir anlam ifade etmeyen bir dünyada kapana kısıldım. Yüzüne bile bakamadığım bir bedene hapsoldüm. Kafamdan fiziksel olarak söküp atmak istediğim düşüncelerle kapana kısıldım. Bulanıklaşan ve hiçbir şeye karışmayan duygularla kapana kısıldım. Mutluluk unutulmuş bir duygu. Hiçbir şey hissetmemek, berbat biri olduğumu görmezden gelmek daha güvenli. Yardımın ötesinde olduğum gerçeğini göz ardı etmek.

Yalnız olduğumu kabul et.

Tekrar normal olabileceğimi ummaktan vazgeçin. Çünkü umut olmadan hayal kırıklığı da olmaz.

"Hayatına son vermeyi düşündün mü Beau?" Dr. Fletcher soruyor ve ben gözümü kırıştırtarak kucağımdan başımı kaldırıp şaşkınlığımdan uyanıyorum.

Her zaman. "Asla," diyorum soğukkanlılıkla, alternatif cevabın beni hızla bir psikiyatri hastanesine göndereceğinin farkındayım. Bir daha olmaz.

Gözleri bileklerime düşüyor ve benimkiler de onlarla birlikte düşüyor. Boğazımı temizliyorum ve gömleğimin kolunu aşağı çekiyorum, manşetini parmak uçlarımla avucumun içinde tutuyorum. "Bana bugün ne yaptığını anlat," diye devam ediyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. "Eğlenceli bir şey mi?"

Kendimi ona bakmaya zorluyorum. O kadar birlikte, o kadar sakin ve dingin olan bu kadının suratına rahatlıkla yumruk atabilir ve zerre kadar suçluluk hissetmezdim. "Hiçbir şey eğlenceli değil." Artık değil. Hayatımda değil.

"Gülümsedin." Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, ince, mükemmel, lekesiz uzuvları korkunç bir işkence gibi. Benim lekesiz olmadığımı hatırlatan bir şey. Mükemmel olmadığımı. O bir terapist olmamalı. Dr. Fletcher o kadar kusursuz ki, en akli başında insanı bile uçuruma sürüklemeye yetiyor. "Gülümseyen bir insan eğlendiğini gösterir," diye ekliyor.

"Burada olduğum için çok eğleniyorum," diyorum dürüstçe. "Buradayım ve burada olmak istemiyorum." Seanslarımdan bahsetmediğimi biliyor. Küçük bir servete mal olan ve son iki yılda nefretimi ya da şeytanlarımı kovmak için hiçbir şey yapmayan çeşitli terapistlerle yapılan seanslar. Ben bu dünyadan bahsediyorum. Bu hayattan. Yine de kendimi ne zaman bir çıkış yolu olduğuna ikna etsem, beynimin o küçük, çileden çıkarıcı kısmı yüzeye çıkıyor ve beni bıçaktan uzak durmam konusunda uyarıyor. İpten. Haplardan.

Annemin sesi.

Zil çalıyor ve ben nefes alarak sandalyeden kalkıyorum. "Benim için bir zevkti, Dr. Fletcher." Gülümsüyorum ve o da küçük, inanmayan bir kahkaha atıyor. Bunun profesyonelce olmadığından eminim ama onu suçlayamam. Altı aydır bana katlanıyor. Altı anlamsız ay boyunca. Ve ben gelmeye devam edeceğim. Alternatifi hastane. Ben oyun oynamıyorum. Her gün etrafımdaki herkesin iyi olduğumu düşünmesini sağlamak için kendimi paralıyorum. Bu davranışım Dr. Fletcher'a sökmez.

Hastayım, buna şüphe yok. Nefret ve acıyla zehirlendim. Artık buna alıştım. Rahatım. Kabulleniyorum.
"Haftaya görüşürüz, Beau." Dr. Fletcher uzun bacaklarını çözer ve ayağa kalkarak günlüğünü

Kanepelerin arasındaki parlak ahşap masanın üzerinde. "Yeni bir şeyler denediğinizi duymak çok hoş olurdu."

"Nasıl?" Çantamı omzuma atarken soruyorum.

"Bir restoranda akşam yemeği. Bir barda içki. Hatta belki teyzenin gösterilerinden birini izlemek."

"Beklentilerini yönetmeyi öğrendiğini sanıyordum." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum, o da bana parlak bir gülümseme veriyor. Göz kamaştırıcı. En son ne zaman yüzümü acıtacak kadar geniş gülümsediğimi hatırlamıyorum. Bu bende onu daha çok yumruklama isteği uyandırıyor.

Annemleydi. En son bu kadar parlak gülümsediğimde annemleydim.

"Senden vazgeçmeyeceğim, Beau," dedi.

Her terapistin hastasına söylemesi gereken şey bu değil midir? "Çok tatlı." Eğer boşa giderse. "Güle güle." Ofisinden çıkıp merdivenlerden iniyorum ve kapıdan çıktığım anda sanki son kırk beş dakikadır nefesimi tutuyormuşum gibi aceleyle hava alıyorum.

Acı gerçek şu ki, iki yıldır her gün her dakika nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Rahat nefes almanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum. Gerçekten hayatta olduğumdan emin olmak için her nefes alışımı ve her nefes verişimi düşünmek zorunda olmamak.

Ve sonra öyle olduğumu fark ettiğimde kalbimin kaçınılmaz olarak batması.

Bu bir kısır döngü. Sürekli, eziyetli, baş döndürücü bir atlıkarınca, kurtulamıyorum.

Sefalet.

* * *

Bang!

Hardy's Hardware mağazasının arka tarafına yanaştığımda, kulak tırmalayıcı bir gümbürtü beklememe rağmen yerimden sıçıyorum. Kalbimin sakinleşmesi için birkaç dakika beklemem gerekiyor. Her seferinde.

Yaklaşan flashback'i geri itiyorum ve gözlerimi açtığımda elini göğsüne koymuş yaşlı bir kadın buluyorum. "Özür dilerim." Harap Mustang'imin motorunu kapatıp inerken hafifçe gülümsüyorum. Arabamı kilitleme zahmetine girmiyorum, asla girmem ve dükkana giriyorum. Koku. İçime çekmek için bir an duruyorum. Boya, metal, ahşap; beni asla rahatlatmayan baş döndürücü bir karışım.

Tezgâhın arkasında eline ip dolayan Bay Hardy'yi görüyorum, tulumu Miami şehir merkezine yıllarca verdiği hizmetle süslenmiş. Kırılmış, tel tel saçları gözlerinin önünde, sakalı ise iyi bir bakıma ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Başını kaldırdığında gözleri parlıyor ve ben de tezgâha doğru ilerleyip yaslanıyorum, kendimi ipe bakmamaya zorluyorum ve onun yerine eski kasanın yanındaki kavanozda sakladığı nane şekerlerinden birini alıyorum.

"Beau," dedi, güneyli aksanı ağırdı. "O eski külüstürün bugün dükkânımın önündeki yola ne kadar yağ dökcek?"

Nane şekerini çıtırdatarak onu irkiltiyorum. "Arabam ağlıyor, Bay Hardy. Ağlıyor çünkü herkes ona kötü davranıyor."

Kıkırdıyor ve yara ipini bir kenara bırakıp kendisi için bir nane şekeri alıyor, ancak takma dişleri engel olduğu için nane şekerini çıtırdatmıyor. "İşler nasıl, Beau?"

"Yavaş," diye itiraf ediyorum, umursamazca. "Endişelenmiyorum. Yakında bir şeyler çıkacaktır." "O zaman neden buradasın?"

"Zinnea Teyze yatak odasını yeniden dekore etmemi istiyor." Boya örneklerinden birine uzandım ve karıştırmaya başladım. Dekorasyona ihtiyacı yok. Daha birkaç ay önce yapmıştım ama anlaşılan kanarya sarısı ve turkuaz çizgilerden sıkılmış. Bunun beni meşgul etmeye çalışmasıyla bir ilgisi yok. "Benim spesifikasyonum görkemli ve seksi."

Bay Hardy gülüyor ve benimle birlikte renkleri taramak için eğiliyor. "Zinnea teyzenden daha azını beklemezdim. Şuna ne dersin?" Tam Zinnea'ya göre koyu bir pembeyi işaret ediyor.

Başımı eğip neyle eşleştirebileceğimi düşünüyorum. "Gece mavisi," diyorum, uygun bir renk aramak için örnekleri çeviriyorum. Göz açıp kapayınca kadar buluyorum, mükemmel bir ton. "Her birinden bir galon alacağım."

Başıyla onaylayan Bay Hardy boya karıştırma makinesine doğru ilerleyip onu doldurmaya başlarken, ben de her zaman kullandığım türden yeni bir fırça almak için ilk reyona yöneldim. Annemin ısrar ettiği fırça. Beni iyi bir dekoratör yapan fırça. Ama olması gereken yer boştu. "Bay Hardy." Başımı koridorun sonuna doğru uzattım. "İki inçlik doğal kıllı fırçalar nerede?"

"Ah." Karıştırma makinesine bir kutu beyaz baz koyarken başını kaldırıp bakıyor. "Üretimi durduruldu." "Ne?" İçimde yükselen panik mi? Bu benim imza fırçam. Kesmek için kullanabileceğim *tek* fırça.

mükemmel bir düz çizgi elde etmek. Annem bir sürü başka şey denedi. Hiçbiri kıyaslanamaz. "Fırçamızın üretimini durduramazlar."

"Onlara haber veririm," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, karıştırma makinesinin kapağını kapatıyor ve bilgisayarın başına geçip sipariş ettiğim renk tonlarının kodlarını giriyor.

Omuzlarım düşüyor ve rafa geri dönüp kaşlarımı çatarak birkaç fırçaya daha bakıyorum. Zayıf bir alternatifi aşağı çekiyorum ve eve gittiğimde Google'da arama yapmayı aklıma not ediyorum. Koridorda ilerlemeden önce yeni boya tepsileri ve rulo kılıfları alırken içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. İnternete başvurmamalıydım. İhanet gibi geliyor. Bay Hardy'nin dükkânı kırk yılı aşkın bir süredir şehir merkezindeki iki eski fabrikanın arasında yer alıyor. Dekorasyon malzemelerimi almak için kullandığım tek yer burası - annemin bana öğrettiği gibi yerel halkını destekle. Ayrıca, burası sakinleştirici. Ve asla kalabalık olmaz. "Ama bizim fırçamız onda yok anne," diyorum sessizce, sanki her birinde ne olduğunu bilmiyormuşum gibi raflara göz atarken.

Bıçakların önünde duruyorum, başım öne eğik.

Yürümeye devam et.

Birkaç adım sonra halat bölümüne geldim. Çeşitli kalınlıklarda ipler. Çeşitli renklerde. Çeşitli güçlerde. Öne uzanıp en kalın seçeneklerden birini çekiyorum. En güçlü seçenek.

Yürümeye devam et.

Boya karıştırma makinesi sallanmaya başladığında ve mağaza dönme ve vurma sesleriyle dolduğunda aceleyle mağazanın önüne gidiyorum ve yedek fırçamı biraz somurtarak tezgâhın üzerine koyuyorum. "Sanırım bunun işe yaraması gerekecek," diye bağıriyorum gürültünün üzerine.

"Ufkunu genişlet Beau," diye yanıtlıyor Bay Hardy, kendisine doğru zıplayan makineye kaşlarını çatarak. Kendimi bildim bileli bu makine son demlerini yaşıyor, ama boya karıştırmaya ihtiyaç duyan tek kişi ben olduğum için Bay Hardy -anlaşılır bir şekilde- onu değiştirmeye yanaşmıyor.

"Bay Hardy, ne zaman emekli olacaksınız?" Şu anda yetmişli yaşlarının ortalarında olmalı ve işlerinin ağır aksak yürüdüğünü biliyorum. Ben onun en iyi müşterisiyim. *Tek* müşterisi de olabilirim. Burada başka kimseyi görmüyorum.

"Ve ne yapacağım?" diye sorar, makineyi kapatır ve kapıyı açar.

"Rahatla. Bir hobi edin."

Makinenin içine bir küvet beyaz baz daha koyuyor ve kapağını kapatıp açmadan önce bilgisayarda birkaç düğmeye daha basıyor. "Hobim işe yarıyor." İlk küvetin kapağını kaldırıyor ve pembenin parlaklığı gözlerimizi kamaştırıyor.

"Mükemmel," diyoruz hep bir ağızdan.

Bay Hardy boyalarımın geri kalanıyla ilgilenirken ben de bir poşet alıp aldıklarımı içine koyuyorum ve tezgahın üzerinde diğerleriyle birlikte duran yerel bir gazeteye göz atıyorum. Tarayan gözlerim bir haber dikkatimi çekince durdu ve tanıdığım bir adamın sabıka fotoğrafına yakınlaştım. "Tanrım," diye fısıldıyorum, haberi okuyabilmek için gazeteyi yere bırakıyorum.

"Evet," diye söze giriyor Bay Hardy ve başımı kaldırdığımda onun da sabıka fotoğrafına baktığını görüyorum. "Cesedini nehirden çıkardılar."

"Yılan. Annem yıllardır onun izini sürüyordu," diyorum sessizce, zorlukla yutkunarak. "Her zaman parmaklarının arasından kayıp gitmeyi başardı."

Bay Hardy sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Onu nehre atmadan önce boğazını kesen her kimse, parmaklarının arasından kayıp gitmesine kesinlikle izin vermemiş."

"Kesik boğaz mı?" Rapora geri dönerek soruyorum.

"Evet. Peki ya tüm bu ölümleri emreden dil? Kesildi. En az birkaç yıldır nehrin dibinde olduğunu düşünüyorlar."

"Güzel."

"Gerçekten." Bir başka sempatik gülümseme. Ne olacağını biliyorum ama ben onu durduramadan o soruyor. "Sence Jaz bu konuda ne yapardı?" Başını gazeteye doğru çeviriyor ve ben tekrar resme bakıyorum.

"Bence onu bir yargıç ve jüri önüne çıkaramadan birinin öldürmesine çok kızardı." Aslında, sanmıyorum. Ben *biliyorum*. Annem her zaman adaletin ölümle sağlanmadığını söylerdi. Ölene *kadar* kilit altında tutularak sağlanırdı. İçeride hayatından endişe duyarak, kana susamış sonsuz mahkûmun seni sıralamada altlara düşürmek için beklediği bir yerde. Bölgelerini işaretlemek. Güçlerini kullanmak. Adalet, yasal adaletle sağlanırdı. Bir zamanlar buna katılırdım. Şimdi mi? Artık adalete hiç inanmıyorum.

"O çantada ne var?" Bay Hardy ikinci rengimi alıp geri dönerken soruyor. Gazeteyi katlamaya başlıyorum ama gözüme başka bir şey çarpıyor. Başka bir haber, yerel bir işadamı hakkında bir haber. Babam hakkında. Dudağım doğal olarak kıvrılıyor. İşte orada, takım elbiseli ve çizmeli, South Beach'teki yepyeni bir binanın önünde duruyor ve gururlu görünüyor. Kendi inşa ettiği bir bina. Makaleyi kaşlarını çatarak okudum, gazetecinin babamın hayır kurumlarına yaptığı bağışlar ve topluma verdiği hizmetlerden bahsetmesi gözlerimin dolmasına neden oldu. Sadece suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyor. Kendini affettirmeye. Tüm bu iyilikleri yaparak cehenneme gitme ihtimalini azaltıyor.

"Bu senin baban mı, Beau?"

"Evet, o benim babam," diye nefes alıyorum ve kâğıdı yüzüne kapatıyorum. "Ya da isterseniz Aziz Thomas." Bay Hardy kıkırdayıp tulumunun içinden çakısını çıkararak ikinci rengimin kapağını kaldırırken kâğıdı yığının üzerine geri koyuyorum.

"Çok güzel."

Görmek için boynumu eğiyorum. "Buna bayılacak." Çantamdan kredi kartımı çıkarıyorum.

"İki büyük tepsim, iki rulo kılıfım ve iki tane de Beau/Jaz olmayan fırçam var." Kasadan geçirirken tatlı tatlı gülümsüyorum. "Tamı tamına yetmiş dört dolar, ama zahmet olmasın diye yetmiş diyelim."

Elini uzatıyor

sakalını okşuyor ve ben ödememi yapıp alışverişimi yaparken geleneksel okşamasına başlıyor.

"Seni görmek güzel, Beau." "Sizi de Bay Hardy. Çok fazla çalışmayın."

Ben çıkarken gülüyor, kapının zili yüksek sesle çalıyor. Eşyalarımı arabamın arka koltuğuna yüklüyorum ve yüksek sesle oflayarak sürücü koltuğunu yerine çekiyorum.

Patlıyor. İrkildim.

Yerine oturuyor. İç çekiyorum.

Arabaya atlayıp kontak anahtarını çeviriyorum ve her zamanki mantramı söylemeye başlıyorum.

"Hadi Dolly, yapabilirsin. Hadi Dolly, yapabilirsin. Hadi Dolly. Hadi."

Bang!

Kükreyerek canlanıyor ve yola koyuluyorum, yolda olduğumu bildirmek için Nath'ı arıyorum.

Arka sokaktaki lokantada Nath'ın arabasının arkasına yanaşıyorum ve Dolly bir başka gürültüyle gelişini ilan ettiği anda BMW'sinden inip başını sallamaya başlıyor. "O arabanın sende olması hiç mantıklı değil," diyor ben yanına gidip kolumu kolumdan aşağıya doğru çekerek parmaklarımla avucumun içine bastırarak kavrayana kadar. Bu hareketim Nath'ın gözünden kaçmıyor. "Duygusal bir şey olduğunu biliyorum ama bu lanet şey motoru her çalıştırdığında insanın ödünü koparıyor.

"Alıştım," diye yalan söylüyorum. Kaküllere asla alışamayacağım ama Dolly'den de asla kurtulamayacağım. "Nasılsın?" Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum, kolu sırtıma dolanıyor ve o dostça hareketiyle beni okşuyor.

"Sayısız davayla kuyruğumu kovalıyor." Telefonunu çıkarıp kontrol ettikten sonra iç cebine geri koyuyor. Başını lokantaya doğru eğerek, "Bugün kalabalık görünüyor," diyor. "Dışarıda oturmak ister misin?"

Pencereden bakıyorum ve mekânın çoğu masanın etrafındaki insanlarla dolu olduğunu görüyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, kaldırımdaki daha az kalabalık alana oturuyorum.

"Her zamanki gibi mi?" diye soruyor, içeri girerken. Çünkü girmeyeceğimi biliyor.

Başımı sallıyorum, telefonumdaki park uygulamasını açıyorum ve arabam için otuz dakika ödüyorum.

Ben bitirene kadar Nath içeceklerimizle geri döndü. Kahvesine üç şeker karıştırarak, "Hadi bakalım," diyor. "Yüzümü görmek için can atmadığını biliyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. Kendime bu kadar şeffaf olup olmadığımı sorardım ama Nath'a karşı öyle olduğumu biliyorum. "Temyizden haber var mı?" diye soruyorum. Cevabını beklerken midem bulanıyor. Hep öyle olur.

"Haber yok, Beau. Bunu sana telefonda da söyleyebilirdim."

Omuzlarım düşüyor. "Yüzünü görmek için can atıyordum," diyorum ve o da biraz gülüyor. "Doğrudan evet ya da hayır demek ne kadar sürebilir ki? Evet, başvurunuz kabul edildi. Hayır, kabul edilmedi."

"Teşkilatta her şeyin politik olduğunu biliyorsunuz. Bürokrasi hiç bitmiyor. Biri evet diyor, diğeri geçersiz kılıyor." Öne doğru eğiliyor ve yüz hatlarını kaplayan o korkunç sempatiyi görüyorum.

"Bana öyle bakma," diye uyarıyorum.

"Ne gibi?"

"Sanki bana umut beslemememi söyleyecekmişsin

gibi." İç çekiyor. "Kesin ve kuruydu."

Dişlerimi sıkıyorum. "Bu lanet olası bir örtbastı, Nath. Olay buydu. Arabalar kendiliğinden yanıyor, değil mi?"

"Tank sızıntı yapıyordu, Beau. Adli tıp bunu kanıtladı."

"Devletin verdiği bir yıllık Audi ile mi? Hadi ama, Nath." "Ve araçta sigara içiyordu."

"Yani bu annemin suçu mu?" Parmaklarım ağrıyarak homurdanıyorum. Yere bakıyorum ve fincanı tuttuğum için parmak eklemlerimin bembeyaz olduğunu görüyorum ve biraz kan dolaşımını sağlamak için gevşetiyorum. O gece arabada sigara içtiğini gördüğümü hatırlamıyorum. Tek hatırladığım

yüzündeki dehşet ifadesi. Bir şey biliyordu.

gerçekleşmek üzereydi.

"Ben öyle bir şey demedim." Nath tekrar iç geçirir. "Beau, bu işin peşini bırakmalısın yoksa kendini delirteceksin."

"Ben de yaşadım," diye mırıldanıyorum umutsuzca, o da uzanıp elimi tutuyor.

"Bir daha oraya gitme." Yüzündeki empati sadece beni kızdırmaya yarıyor. Ve bu Nath için adil değil. Annemin harika bir arkadaşıydı. En iyi ortağıydı. "Jaz senin yaşamını isterdi. Senin tekrar teşkilata dönmeni isterdi."

"Nath," masanın üzerine eğildim. "Doğru olmayan bir şeyler var."

"Lanet olsun, ne zamandan beri komplo teorisyeni oldun? Savaşlarını seç, Beau."

Geri çekiliyorum ve yenilgiyi kabul ederek kahve fincanımı parmaklıyorum. Sadece şimdilik. "Sonunda Yılan'ın izini bulduğunu duydum."

"Evet, nehrin dibinde. Belli ki birileri onun canlı ya da cansız arandığına dair notu almamış."

"Belli ki birileri onun ölmesini, polisin onu canlı istemesinden daha çok istemiş." Kaşımı kaldırıyorum ve Nath bıyık altından gülüyor. "Onu öldüren kişiden kaçmadı, değil mi?" Devam ediyorum. "Peki sence annem onu yakalamadan önce kim öldürdü?"

"Bunu tartışamayacağımı biliyorsun."

"Annemmişim gibi davran." Eğiliyorum. "Ayı mıydı? Ona sırtını mı döndü? Yoksa Enigm-"

"Annen öldü Beau," diye nefes alıyor Nath ve ben irkiliyorum. "Kahretsin, özür dilerim."

"Bunun için endişelenme." Gülümsüyorum ve bunun için çok çaba sarf ediyorum. "Sanırım seni hiç terk etmiyor, ha?" "Bir kere polis oldun mu, hep polis kalırsın." Gülümsüyor ve kahvesini yudumlayıp cep telefonunu çıkarmadan önce test ediyor. "Mola zamanı doldu." İnliyor, ayağa kalkıyor ve yanıma doğru geliyor. Bileğime hafifçe dokunmadan önce eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Bunu hep yapar. Sanki ovalayarak

Sonrasında. "Ollie'nin selamı var."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni neşelendirecek başka bir şey var mı?" "Seni hâlâ unutmadı."

"Bu retorik bir soruydu."

"Biliyorum." Nath telefonuna cevap veriyor ve arabasına atlayıp hızla uzaklaşıyor. Düşüncelerimin eski nişanlıma kaymasına izin vermek için oyalanmıyorum. Kahvemi neredeyse hiç dokunmadan bırakıp Dolly'nin yanına gidiyorum, arabaya binip çalıştırıyorum. "Hadi," diyorum sessizce o öksürüp sıçrarken. "Hadi, hadi, hadi."

Kaputun altından duman çıkmaya başladığında onu hayata zorlamayı bırakıyorum. Duman. Çok fazla duman. Kulak tırmalayan bir patlama ve sonra ... duman. İçime çekiyorum. Yutkunuyorum. Yumruğumu başımın yan tarafına bastırıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Göremiyorum.

Anneme ulaşamıyorum.

Beau!

Vücudum koltuğa geri çarpıyor, nefesim hızlanıyor ve kendimi fiziksel olarak geri dönüşten uzaklaştırıyorum, etrafıma bakıyorum, etrafımı kontrol ediyorum. Gömleğimin kolunun erimediğini ya da etimin yanmadığını kontrol ediyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum, kendimi toparlamak için bir an ayırıyorum. Bu geçmişe dönüşler beni rahatsız etmeyi ne zaman bırakacak?

Dışarı çıkıyorum, alnımdaki ter lekesini siliyorum ve kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum. Bana söylendiği gibi, *merkezimi bulmaya* çalışarak gözlerim kapalı derin nefesler alıyorum. Nefes alıyorum. Sadece nefes al. Sarsıntı durana ve titremeden nefes alabilene kadar bekliyorum.

Gözlerimi açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç iyi görünmüyor." Bu arabanın içini dışını bilirim. Ne zaman bağıracağını, sıçrayacağını, öksüreceğini, sarsılacağını biliyorum. Ama bu duman? Bu yeni bir şey.

İç çekerek cep telefonumu çıkardım ve rehberime gittim. Sonra Favoriler. En üstte o var. Reg the Rescue Truck.

İki zil sesinde cevap veriyor. "Neredesin?"

"Şehir merkezinde."

"Fred'in Lokantası mı?"

"Evet." Utanmadım. Reg beni dördüncü kez kurtardığında bu durdu. Şimdi Reg ve ben sıkı dostuz.

"Starbucks'ın arabaya servis bölümündeyim. Birkaç dakika uzaklıkta. Vanilyalı latte?"

Sürücü koltuğuna oturdum. Artık Dolly'den kurtulmam gerektiğini bile söylemiyor. "Birini seviyorum." Telefonu kapatıp radyoyu açıyorum ve David Bowie'nin *Heroes*'u bana katıldığında iç çekiyorum. Kabul, biraz bulanık ve cızırtılı sinyal birçok kişi için can sıkıcı olabilir, ama cızırtılı ve bulanık bugünlerde benim hayatım. Elimde titremeye başladığında telefonuma bakarak rahatlıyorum. Tanımadığım numarayı görünce kaşlarımı çatıyorum ve Bowie'yi susturuyorum. "Alo?"

"Merhaba, benim," diyor bir adam.

Başımı eğiyorum. "Ben kimim?"

"Benim."

Telefonumu kulağımdan çekip numaraya tekrar bakıyorum. Kesinlikle tanıdık değil. İngiliz aksanına gelince? Hiç duymadım. "Tekrar soruyorum, ben kimim?" diye sordum.

Birkaç dakika sessizlik oldu, adam muhtemelen cep telefonunu da kontrol

ediyordu. "Yanlışı numara mı?" diye sordum.

"Sen Sandy değilsin, değil mi?"

"Hayır, ben Beau'yum."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Üzgünüm, kişisel alışverişçimin peşindeydim." Kişisel alışverişçi mi? "Dekorasyon yapıyorum. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Mırıldanıyor, düşünceli bir ses ve omuzlarımın yavaşça geriye doğru yuvarlandığını fark ediyorum. Garip bir şekilde. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Zahmet etmeyin," diyorum Reg'in ileride yola çıktığını görünce. "Gitmeliyim, parlak zırlı şövalyem geldi." Bu hafif, şakacı cevabın nereden geldiğini merak ederek telefonu kapatıyorum ve Dolly'den atlayıp Reg'e sanki üzerimde süzülen duman topunu görmeyecekmiş gibi bir el sallıyorum.

Yanıma yanaşiyor ve her zamanki sigarası ağzının kenarından sarkarak camdan dışarı eğiliyor. "Duman yeni." Bana bir latte uzattı. "Aktarma kabloları bunu düzeltmez, güzelim."

Dolly'ye bakıyorum, biraz ciddi. "Ama onu iyileştirebilirsin, değil mi?" Ona veda etmeye dayanamıyordum.

"Onu kamyona bindirip tamirhaneme götürelim. Eğer tamir edilebiliyorsa, ben tamir ederim." "Teşekkürler, Reg."

Ben çantalarımı ve boyalarımı arka koltuktan toplarken o da Dolly'yi bağlamaya koyuldu. Hepsini Reg'in kamyonetine yüklüyorum ve kabine tırmanırken cep telefonum tekrar çalıyor. Koltuğuma yerleşirken ekrana bakıyorum, cevap verirken kemerimi çekiştiriyorum.

"Merhaba, benim."

"Merhaba, ben," diyorum

gözlerimi devirerek. "İhtiyacım

olan birkaç şey var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Yani, kim bu adam? "Dileğin benim için emirdir."

"Pardon?"

"Ne arzu ederseniz."

Sessizlik oldu ve dudaklarımı büzdüm.

"Kalem ve kağıt hazır," diye devam ediyorum. "Beyefendi ne ister? Kız arkadaşı için bir elmas mı?

Bir kasa şampanya mı? Yaklaşan seks partisi için birkaç kırbaç mı?" Reg kamyonu tırmanıyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. Omuz silkiyorum ve lattemden bir yudum alıyorum. "Ya da kadın arkadaş?" diye ekliyorum. Bugünlerde kişisel alışveriş yapan ve hiçbir sorunu olmayan zengin insanlar ne ister ki?

Daha fazla sessizlik. Hatta o kadar çok ki, hala hatta olup olmadığını kontrol etmek zorunda kaldım. Hattaydı. Telefonumu tekrar kulağıma götürüyorum, sadece nefesini yakalıyorum. Ve bekliyorum. "Elmas hariç hepsini alacağım," diyor ve sesi sert çıkıyor. Karanlık.

Kaşlarım yavaşça kalkıyor. Elmas yok. Kız arkadaşın ya da karın yok mu? "Efendim nasıl ödemek ister?" "Seksle."

Ön cama bakıyorum ve yine mırıldanıyor. Kısık. Raspy. Konuşmak için nefes aldığını duyarak kendimi gergin bedenimden çıkarmaya zorluyorum.

"Ama sizin zaten parlak zırlı bir şövalyeniz var" diyor.

Dudaklarının arasında yeni yakılmış bir sigara olan Reg'e bakıyorum. Sakalında birkaç yemek kalıntısı var, bülbül burnu kızgın bir kırmızı tonunda ve beyzbol şapkası muhtemelen 1980'den beri yıkanmamış. Reg belli ki onu incelediğimi hissediyor ve bana doğru dönüyor. Toplam beş dişini göstererek sırtıyor. Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Öyle," diye cevap veriyorum. "Tam şu anda kurtarıyorum."

Yolda gürültüyle ilerlerken Reg kaşlarını çatıyor ve ben sessizce bu fikri düşünüyorum. Kurtarılmayı. *Gerçekten* kurtarılmayı.

"O zaman seni aramayı bırakacağım,"

diyor kesin bir dille. "Seks partinizin tadını çıkarın."

"Yapacağım."

Ve sonra gitti.

JAMES

Telefonu yavaşça masama koyuyorum, sanki aramızdaki mesafe akıllıca olacakmış gibi. Öyle de oldu. Masamdaki deftere bakıyorum, Goldie'nin izniyle yeni bağlantımın yanında onun numarası görünüyor. Onu bir kez aramak mı? Aptalca bir hata. İki kez mi? Aptalca. Üçüncü kez? Bu intihar olurdu.

Kâğıda uzanıp biraz çeviriyorum. Not aldığım iki numara -Beau Hayley'nin ve kişinin- aniden doğru isimlerle aynı hizaya geliyor. Bir kalem alıyorum ve Beau Hayley'ninkini karalıyorum, böylece tekrar çuvallama ihtimalimi ortadan kaldırıyorum. Sonra bir duvarı kaplayan ekranlara bakıyorum ve hepsini açıyorum. Her biri yanıp sönererek listemdeki tüm erkeklerin sabıka fotoğraflarını gösteriyor. Ekranlara ihtiyacım yok. Bu adamların her biri hasta beynime kazınmış durumda. Ölümlerinin kanlı detaylarıyla birlikte. Ya da yaklaşan ölümleri.

Ayaklarımı masama vurarak, klavyemi kucağıma alıp arkama yaslanıyorum ve bir yüzün üzerine birkaç kelime yazıyorum.

ÖLDÜ

Gözlerim bir sonraki hedefime kayıyor, dudağım kıvrılıyor. Tilki. Polonyalı. Genç kızları satmaktan hoşlanan bir adam. Ayı'nın bir başka bağlantısı ve erişiminin bir başka kanıtı. Bu şehirdeki suçlular üzerindeki kontrolünün.

E-postam çalışıyor ve duvarın ortasındaki en büyük ekranda gelen kutumu açıyorum. Eki açıyorum. Ve aniden, çevredeki suçluların yüzleri arasında kaybolan Beau Hayley'i görüyorum.

Miami sokaklarından birinin kaldırımında duran genç bir kadının fotoğrafına bakıyorum. Beni acımasızca avlamaya çalışan annesinin görüntüsü. Jaz Hayley bunun sonucunda hayatını kaybetti. Ve şimdi kızı da kendi hayatını kaybetmek üzere.

"Boş ver Beau," diye fısıldıyorum, Eros'un yayını yavaşça okşuyorum, bakışlarım ona sabitlenmiş. Bu karede maskesi düşmüş ve kederi açık teninin her santimine işlemiş. Gözleri, siyaha yakın gözleri, hüznün sonsuz çukurları. Güzel bir kadın. Ama ürkütücü bir şekilde.

Beau Hayley karanlığı yansıtıyor.

Ve bu karanlıktan ben sorumluyum.

Gözlerimi ayırıyorum ve doğru kişiyi arıyorum. Arama bağlandığında "Merhaba, benim," diyorum.

"Kim?"

Kendime gülmeden edemiyorum. Sandy bir erkek. İsmi sorgulamadım. Yeni bağlantımın bir kadın olduğu gerçeğini de sorgulamadım.

"Bir soru sordum." Aksanı kalın. Rusça. "Bunun

konuyla ilgisi yok. Bana biraz stok lazım."

"Ben sadece tanıdığım adamlarla iş yaparım."

"Bunu kişisel almayın. Kimse beni tanımıyor ve bölgede ve iş dünyasında yeni olduğunuz için alabileceğiniz her alıcıyı kabul edeceğinizi düşünmüştüm."

"İsim."

"Bana Enigma diyebilirsiniz."

Nefes alıyor ve ben gülümsüyorum. "Gerçek adın." "Sakın bana Sandy olarak vaftiz edildiğini söyleme." "Tartışmalı bir konu," diyor.

"Paramı istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum. "Ve ek bonus olarak Ayı'yı öldüreceğim. Ya da seni öldürür, silahlarını alır ve Ayı'yı İngiliz'in çizmelerini doldururken bırakabilirim."

"Dinliyorum."

Tabii ki dinliyor.

Ön kapıya ulaşmaya çalışmak bir yağmur ormanında mücadele etmek gibi. Ortanca yığınları patıkayı kaplıyor, ortaya doğru sürünerek yolu daraltıyor. Kollarım doluyken, dalların ve beyaz ve pembe renkli güzel ponponların suratıma çarpmasını önlemek için dönmeye ve geri geri gitmeye başvuruyorum. Zarar görmeden ön kapıya ulaşıyorum ve anahtarımı almak için boşta bir elim olmadığından, bir boya kabını tahtaya çarpacak şekilde sallıyorum. Beni içeri almak için şarkı söylediğini duydum. Zinnea Teyze. Kadın güneş ışığı ve gülümsemenin timsali. Buralarda birinin öyle olması gerekiyor.

"Sevgilim," diyor kapıyı açarken. "Endişelenmeye başlamıştım, saatler önce döneceğini söylemiştin." Beni boyadan kurtararak yolu açıyor ve yanından geçiyorum, yanağımı öpebilmesi için kısa bir süre duruyorum.

"Dolly sinir krizi geçirdi." Eşyalarımı merdivenin dibine bırakıyorum ve ağrıyan bedenime yeniden hayat veriyorum. "Reg beni sokağın sonunda bıraktı." Büyük kamyonu dar yolumuza sığmıyor. Bir kez denedi ve iki Escalade arasında sıkıştı.

Zinnea boyayı yere bırakıp yanımdan hızla geçerek evin arka tarafındaki mutfağa doğru ilerlerken iç geçiriyor, kimonosu arkasından uçuşuyor. "Babandan gelen doğum günü hediyesini neden kabul etmediğini bilmiyorum. Dolly hâlâ sende kalabilirdi. Şimdiye kadar kaç kez bozuldu?"

Babamın hediyesini kabul etmek mi? O bir hediye değildi. Bu bir suçluluk duygusuydu. Onun bağışlanma ihtiyacını karşılayacak değildim. Ayrıca, annem bana Dolly'i almıştı. O bir klasik. Bozuk ama yine de bir klasik.

Zinnea'yı mutfağa kadar takip ediyorum ve Dexter'ı masada dizüstü bilgisayarının ekranına dalmış halde buluyorum. Hâlâ maviler içinde. Başını kaldırıyor ve bana her zamanki nazik gülümsemesiyle bakıyor. "İyi günler, Beau?" diye soruyor. Hep öyle yapar.

"Nath'la kahve içmek için buluştum," diyorum ve Zinnea ile Dexter arasında kaçınılmaz bakışmalar başlıyor. Onları görmezden geliyorum. Nath'la neden buluştuğumu biliyorlar. "Ve Dolly yine bozuldu." Doğruca buzdolabına yönelip bir şişe şarap çıkarıyorum. "Sen mi?"

"Okyanus kıyısındaki ölü adam. Her zaman eğlencelidir." Bilgisayarının başına geri döndü. "Federaller buraya taşındı," diye mırıldanıyor, ben bir bardak indirirken. Kimseye şarap ikram etmiyorum. Zinnea bu akşamki performansı için neredeyse hazır ve o kalabalığı coştururken Dexter da orada aşkına hayranlıkla bakıyor olacak.

Bir içki doldurup masada Dexter'a katılıyorum. Gülümsüyor, dikkatini ekranından ayırmıyor. "Bugün iş yok mu?" diye soruyor.

"Hayır."

"Kuruyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Aralarında başka bakışmalar da oluyor. Bıktırıcı olmaktan çoktan çıktı. "Sakın söyleme," diye uyarıyorum.

Dexter yalvarışlarımı duymazdan gelerek, "Teşkilat seni bir çırpıda geri alırdı," diyor. "Akademide yılların geçti Beau. Birinci Aşama testini geçtin. Ülkede ilk beşe girdin, Tanrı aşkına. Çok fazla şeyi çöpe atıyorsun."

"İnanmadığım bir kurum için çalışmam," diye mırıldanarak şarabımdan bir yudum alıyorum. Bak annemi nereye getirdi. Öldü. Ve bu konuda hiçbir şey yapmıyorlar. Onlar içimi yakan öfkeyi görmeden

önce konuyu değiştirmenin zamanı geldi. "Odan için renkleri seçtim."

Zinnea sütyenini bağlamak için uğraşırken dikkati dağılmış bir halde, "Bir bakayım," diyor.

Ayağa fırlayıp boyaları toplamak için koridora çıkıyorum, mutfığa döndüğümde sütyenini beline dolamayı bırakmış ve bir bacağını külotlu çorabının içine sokmuş olduğunu görüyorum. Boya kutularını kenara koyuyorum, cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum, birini kullanarak kapağı kaldırıyorum. Rengi gösteriyorum ve bir karede karşımda, külotlu çorabının diğer bacağını tutuyor. "Oh, bayıldım."

"Pembe mi?" Dexter arkadan soruyor ve ikimiz de dönüp baktığımızda gözlüklerini çıkarmış olduğunu ve dikkatinin bu tarafa yönelmiş olduğunu görüyoruz. "Pembe olmayacağı konusunda anlaşmıştık."

"Oh, beni şımartmayacak mısın?" Zinnea somurtuyor. "Hayır. Pembe yok, Lawrence. Anlaşmıştık."

Ne kadar kızgın olduğunu anlamak için Zinnea'ya bakarak irkiliyorum. Ve Dexter nadiren de olsa ayak dirediği için değil. "Dexter!" diye bağıyor, yarı giyinik halini işaret ederek. "Benim lanet olası adım ne?" Sesi her zamanki erkeksi tonuna bürünmüş, öfke onu körüklüyordu.

Dexter iç çeker. "Şey, bilmiyorum." Gözlüklerini masanın üzerine fırlatır. "Sütyenin belinde, kıllı bir bacağın külotlu çorabının içinde ve taşakların saten külotundan dışarı sarkmış halde orada duruyorsun. Şu anda kimsin sen?"

Dudaklarımı büzüyorum, şarabımı bulup ağzıma dolduruyorum. Kurallar açık, bu yüzden Dexter'ın nasıl bu kadar büyük bir hata yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Peruk takılıysa, Zinnea'dır. Ve peruk bozuk da olsa takılı. Amcamın ne zaman amcalıktan amcalık ve teyzeliğe geçtiğini hatırlamıyorum. Ama bunun ailede nasıl bir fırtına yarattığını hatırlıyorum. Önyargılı bir pislik olan babam, sanki kardeşi bulaşıcıymış gibi beni ve annemi uzak tuttu. Ve şimdi bile, bunca yıl sonra ve babamın adına işlenmiş bir yığın başka suç varken, Zinnea onun hakkında asla kötü konuşmuyor. Öte yandan Dexter, benim nefretimi paylaşıyor. İyi oldu. Ne zaman kendimi zayıf hissetsem bana onun ne kadar aşağılık biri olduğunu hatırlatacak birine ihtiyacım var.

"Sen de o koca ağzını kapalı tutabilirsin," diye tersliyor Zinnea omzuma vurarak. Ağzımdaki lokmayı öksürerek masaya püskürtüyorum. "Ben tek kelime etmedim."

"Gerek yoktu."

Zinnea çoraplarını giymeyi ve sütyenini takmayı bitiriyor, ardından yanımdaki aynada makyajını mükemmelleştiriyor. Görevini gülümseyerek yerine getirirken onu hayranlıkla izliyorum. Gülümsemeyi ne kadar kolay buluyor. Ben ne kadar zorlanıyorum.

"Bitti," diyor boyalı dudaklarını şapırdatarak. "Şimdi giyinmeliyim." Masadan kalkarak kimonosunun kenarını sıkıca tutuyor ve hızla odadan çıkıyor. "Ah, neredeyse unutuyordum," diyor, kapıda duraklıyor ve arkasına bakarken çerçeveyi tutuyor. Hâlâ gülümsüyor, ama bu gülümseyişte temkinli olduğum bir şey var. "Baban aradı."

Aniden yoğunlaşan atmosferi hissederek hemen şarabıma dönüyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, Dexter'ın gözlerini üzerimde hissedince başımı kaldırıyorum. Şarabımı yudumlayıp ona *ne* bakışı atıyorum.

"Seni görmeyi çok istiyor," diye devam ediyor Zinnea, belli ki temkinli. "Seni aramaya çalışıyor."

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes veriyorum. Evet, biliyorum. Onu bilerek görmezden geliyordum. "Onun ve kız arkadaşım dediği o çocuğun etrafında olamam," diyorum Zinnea'yla tekrar yüzleşmeye cesaret ederek. "Benim için hiçbir şey değişmedi."

"Zaman değişti, sevgilim." Hafifçe gülümsüyor, onunla aramı düzeltmem için umutsuzca çırpınıyor. "Belki onunla birlikte baban da değişmiştir. Tanrı aşkına, *beni* aradı. Baban! Nasıl olduğumu bile sordu."

Belli ki hissettiği sevinçten nefret ediyorum. Benim gibi, Zinnea da ona zaman ayırmamalı. Sebeplerini anlamıyorum. Belki de anlıyorum. Yaşa ve bırak yaşasın, diyor. Olumsuzlukları silkeleyin. "Bir şey istiyor olmalı," diye mırıldanıyorum.

"Evet, affınıza sığınıyorum."

Affedilmem mi? Bunu asla elde edemeyecek. Hayır işlerinde ve mükemmel bir iş adamı olarak kurtuluş bulmaya çalışmaya devam edebilir, ama asla benim hor görmemden kurtulamayacak. Şarabımı bitirip kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve Zinnea'nın yanından geçip ön kapıya doğru ilerliyorum. Durup yanağından öpüyorum. "Annemi görmeye gidiyorum."

Ayrıldığımda beni geri çekiyor ve sarılıyor. "Sevgilerimi ilet."

"Göndereceğim."

Beni bırakıyor ve ben de kapıya yöneliyorum. "Beau, sevgilim?"

Arkama bakıyorum ve hafifçe gülümsüyor. "Bırak olsun, sana yalvarıyorum. Bırak olsun. Babana olan kızgınlığın, sevgilim. Kurtulman gereken son şeytan bu."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece gülümsemesine karşılık veriyorum ve ön kapıyı arkamdan kapatıyorum. Zinnea ve Dexter beni stabilize etmek için çok çalıştılar. Kendimi stabil olmaktan çok uzak hissettiğimi belli edemem. Hâlâ peşimde olan şeytanları bilmelerine izin veremem. Ve babam da tartışmasız onlardan biri.

Harap demir kapıyla boğuşuyorum, metal altındaki betona sürtündüğünde irkiliyorum. Menteşelerinden nasıl olup da hâlâ düşmediğini bilmiyorum. Patika da pek iyi değil, döşemeler düzensiz, her biri kırık, çatlakların arasından yabancı otlar fişkırıyor. Isırgan otlarından kaçınarak dikkatlice yürüyorum. "Seni görmeye gelmek ölümle burun buruna gelmek gibi anne," diyorum kendi kendime, nispeten yara almadan ona ulaşmayı başarak.

Aşırı büyümüş çimlerin üzerine yerleştim ve lale demetini yanıma koydum. "Merhaba." Mezar taşına bakarken kalbim göğsümde dönerek nefes alıyorum.

JASMINE (JAZ) HAYLEY

1965-2019

GITTI AMA ASLA UNUTULMADI

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Ama Zinnea Teyze yaşlandıkça kesinlikle yumuşuyor. Bu arada sevgilerini yolladı." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve taş vazoyu tutucusundan çekip çıkarıyorum, gevşek gülleri koparıyorum ve eski suyu boşaltıyorum. Çantamdan Evian şişesini çıkarıp vazoyu dolduruyorum ve laleleri tam istediğim gibi diziyorum. Annemin en sevdiği çiçektir. Benim de. Her zaman onların daha parlak, daha güneşli, daha uzun günlerin işareti olduğunu söylerdi. Artık hiçbir şey parlak ve güneşli değil. Ve uzun günler daha acımasız günler. "Mükemmel," diyorum, vazoyu yerine yerleştirip saplarını düzeltiyorum. Sonra kendimi rahat hissediyorum, mezarının yanındaki çimenlere uzanıp bulutların gökyüzünde yuvarlanışını izliyorum.

Zinnea Teyze bana düşüncelerimi nasıl kontrol edeceğimi öğretti. Öfkemi nasıl yönlendireceğimi. Olumsuzluklardan nasıl sıyrılacağımı. Trajedinin ortasında nasıl huzur bulacağımı. Bu benim asla öğrenemediğim bir şey. Her gün hatırlamak için mücadele ettiğim bir ders. Hayat öngörülemez, ölüm ise daha da öngörülemez. Tek garanti, onun gerçekleşeceğidir. Bazen çok erken, bazen çok geç, ama olacak. "Kendi evimi almayı düşünüyorum," diyorum yanımdaki çimenleri çekiştirerek. "Zinnea Teyze asla söylemezdi, ama eminim çoktan hoş karşılanmadığımı düşünüyordur." Gökyüzünü işaret ediyorum. "Bakın, Eyfel Kulesi." Uzun, sivrilmiş bulutun üzerimizden geçip giderken şeklini kaybetmesini izliyorum. "Bir aylığına demiştin." Başımı yana eğiyorum. "Bu neredeyse iki yıl önceydi." Otuz yaşındayım. Param var. Arzum bile var. Ama içimde Zinnea'nın sığınağından ayrılmaya korkan küçük bir parça var. Bunun aptalca olacağını bilen küçük bir parça. Peki ya babamı görmek? Hayır. Bu beni daha da kötüleştirecek kesin bir yol. Onun hâlâ yaşadığı ve annemin yaşamadığı gerçeğini

kabullenemiyorum. Daha babamı bile

Hala burada olduğum gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Korku. Zinnea Teyze'nin içimden atmak için çok uğraştığı şeylerden biri de bu. Ona bunun işe yaramadığını söyleyecek cesaretim yok. Artık ölümden korkmuyorum ama hayattan korkuyorum. Bu acıdan asla kurtulamayacağımdan korkuyorum. Acıdan asla kurtulamayacağımdan. Zihnimi asla temiz tutamayacağımdan. Asla aynaya bakıp gördüklerimi beğenemeyeceğimden. Bu büyük bir çaba, her gün süren bir mücadele. Ve sorunlarımın cevabı her zaman peşimi bırakmıyor. Baktığım her yerde bir çıkış yolu görüyorum.

Zinnea benim koltuk değneğim.

Koltuk değneğimi bırakmayı kendime yediremiyorum. O annemin de koltuk değneğiydi. Ve babamın küçümsediği bir nesneydi.

Nefes veriyorum ve gözlerimi bulutlara çeviriyorum, telefonumun sesini duyduğumda yanımdaki çimenleri yokluyorum. Ekrana bakıyorum, bugün aşına olduğum garip numaraya gözlerimi deviriyorum. "Seks partisi senin için uygun değil mi?"

"Resim yaptığından bahsetmiştin," diyor, esprimi tamamen kaçırmış gibi görünüyor. Gülümsemem tereddütlü. "Yaptım."

"Bir ressam arıyorum."

Bu konuda pek emin görünmüyor. Aslında, sesi tedirgin geliyor. "Neyin boyanmasını istiyorsun?" "Yatak odamı."

"Seks partileri yüzünden mi yıprandı?"

"Ne kadar?"

Bu iş iyice garipleşmeye başladı. "Alıntı yapmak için bir göz atmam gerek."

"Bu gece mi?"

Bu gece mi? "Annemi ziyaret edeceğim."

Uzun bir sessizlik oluyor ve bir kez daha hâlâ hatta olup olmadığını kontrol ediyorum. Hattaydı. "Yarın gece mi?" diyor sonunda.

Buna nasıl yaklaşacağımı düşünerek dudağımı kemiriyorum. İşler seyrek. Endişelenmiyorum, paraya ihtiyacım yok. Sadece dikkatimi dağıtıyor. Resim yaparken bulduğum huzur. Anneme olan yakınlığım. "Şu anda biraz meşgulüm." Doğal olarak içgüdüsel olarak temkinli davranıyorum. Tüm bunlar oldukça garip. Aramaları. Konuşma. Kapatmalıyım.

"Bu bir hayır mı?"

"Hayır." Ama bunun yerine bir açıklık bırakıyorum, çünkü merakım çok şiddetli. Artık bir polis olmadığımı henüz anlamamış olan yanıma lanet ediyorum.

"Peki ne zaman bakabilirsin?"

"Takvimimi kontrol edeyim," diyorum, telefonumu birkaç saniyeliğine kulağımdan çekip gözlerimi kendime çevirerek. Anneme bakıyorum. *Biliyorum. Acınası.* "Pazartesi akşamı mı?" Boş programımı kontrol edecek kadar uzun süre bıraktıktan sonra soruyorum.

"Sekiz," diyor ama bu bir soru değil. Öneride bulunmuyor. Bana söylüyor. Bu da beni ayağa kaldırıyor. "Yedi. İsminiz ve adresiniz lazım."

"Sekiz. Sana mesaj atarım." Telefonu kapatıyor ve ben hafif bir şaşkınlıkla telefonumun ekranına bakıyorum. "Tamam o zaman," diyorum kendi kendime, gökyüzüne kaşlarımı çatarak, beynimin bana soran kısmını görmezden gelerek

Ne yaptığımı bilmiyorum. Beynimin büyük kısmı çok büyülenmiş durumda.

Ve dikkati dağınık.

"Bak," diye fısıldıyorum, cep telefonumu kaldırıp gökyüzüne doğrultarak. "Şu Britanya'nın şekline benziyor."

JAMES

İntihar o zaman. Tenim karıncalanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Tehlike.

Goldie ofisime giriyor ve yanağımda duran cep telefonumu yakalıyor. "Ne haltlar karıştırıyorsun?"

O biliyor. Tabii ki biliyor. Londra'da bir barın arkasında herifin birini soyup sopaladığım andan beri yanımdan ayrılmadı. Bu altı yıl önceydi. Deniz kuvvetlerine hiç geri dönmedi. Onların kaybı. Benim kazancım.

Ayağa kalkıyorum, cep telefonumu masanın üzerine atıp etrafından dolaşıyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum. "Yemek yedin mi?" Ona bunun tartışmaya açık bir konu olmadığını anlatmanın bir yolu olarak soruyorum. Çünkü kendim bile ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yokken bunu ona nasıl açıklayacağım?

"Hayır. Cevap ver bana. O kadın akademiden çıkacak en heyecan verici şeydi. Tanrı aşkına, tıpkı annesi gibi Birinci Aşama'yı uçarak geçti. Ona-"

"Lara Croft," diye mırıldandım. "Biliyorum."

Goldie'nin burun delikleri alevlenir. "Peki ne yapacaksın? Onu öldürecek misin?" Ağzını hızlıca kapattı, gözleri alışılmadık derecede genişti. "Bir dakika. Sakın bana onun için endişelendiğini söyleme?"

Ayaklarımı kaldırıp onu geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Ben insanlar için endişelenmem. Ben insanları öldürürüm." Ama gerçek şu ki, Beau Hayley amansız adalet ihtiyacından vazgeçmezse, başa çıkamayacağım yepyeni bir solucan kutusu açabilir. Sonunda ölebilir de. "Dokunulmazlığımı garanti altına alıyorum." Beau Hayley'nin kazmayı bırakmasına ihtiyacım var ve bunu nasıl başaracağıma dair en ufak bir fikrim yok.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Arabamın anahtarlarını kaptığım gibi ofisimden çıkıyorum ve uğruna çalıştığım her şeyi boka batırmadan önce bir an önce aklımı başıma toplamaya çalışıyorum.

Asansöre biniyorum, kapılar kapanıyor ve yansımda kendime bakıyorum. Onları açıkça görüyorum. Bir omzumda şeytan. Diğerinde bir melek.

Şeytan daha yüksek sesle konuşur. Melek asla başaramadı.

Gözlerimi kırıştıtarak bana bakan adama bakıyorum.

Yabancıya.

Yine de bu dünyada en iyi tanıdığım kişi.

Kapılar açılıyor ve Otto'nun lobideki masasından başını kaldırdığını görüyorum. Yanından geçerken önündeki ekran yığınının bakıyorum, binamın her açıdan çekilmiş görüntüleri. Her boş kat izleniyor. Her giriş izleniyor. Çatı izleniyor. "Pazartesi akşamı birini bekliyorum. Beau Hayley. Onu doğruca yukarı gönder."

Evet. Düpedüz intihar.

"Beau. . ." Otto'nun dili tutuldu. Ama adını söylerkenki tonu endişe doluydu. "Sorun değil."

Garaja vardığımda hâlâ bir anlam bulamamıştım. Arabama bindim, motoru çalıştırdım ve navigasyona Beau Hayley'nin adresini girdim.

Ve onun sokağına girdiğimde, hala bir anlamı yoktu.

Yolun karşısına park ediyorum ve motoru kapatıyorum, dirseğimi kapıya dayıyorum, gözlerim evin üzerinde. Bir saat geçmesine rağmen hiçbir yaşam belirtisi yok. Hiçbir şey yok. Benim için bir parça duyarlılık bile yok.

Ve sonra bir şey oluyor. Bir taksi sokağa giriyor ve ben koltuğumda daha da alçalıyorum. Tam önümdeki boşluğa girdiğinde daha da alçaldım. Kız arkada, metrelerce ötede. Arabamın içine bakıp beni net bir şekilde görebiliyordu. *Gördü.*

Onu izliyorum, gergin, bir kez daha ne halt ettiğimi merak ederek, günlerce eve bakıyor gibi görünüyor. *Ne yapıyor?*

Sonunda iniyor ve birkaç dakika boyunca taksinin kenarında hareketsiz duruyor. Sonra tekrar bindi ve taksi hızla uzaklaştı. Dakikalardır ilk kez nefes alıyorum, ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Onu takip etme," diye uyarıyorum kendimi, motoru çalıştırıyorum, dikiz aynasından uzaklaşan arka lambalara bakıyorum. Hızlı bir üç nokta dönüşü beni yanlış yöne çeviriyor. Ve bundan sadece birkaç saniye sonra, taksinin iki araba arkasındayım.

Onu süpermarkete kadar takip ettim ve marketin girişinde bıraktı. Arabadan inip otoparkı koşarak geçiyorum. Durdum. Arabama dönmek için arkamı dönüyorum. Geri döndüm. "Siktir," diye nefes alıp onu takip ediyorum. Bir sepet alıyorum ve sessiz süpermarketteki her reyonda amaçsızca bir aşağı bir yukarı dolaşırken onu takip ediyorum. Ama güvenli bir mesafe bırakıyorum.

Güvenli mi? Bu kadınla aynı ülkede olmak güvenli değil. "Git," diye emrediyorum kendime, koridorlarda gezinirken onu inceliyorum. Ama sepetine hiçbir şey koymuyor. Buraya özel bir şey için gelmiş gibi görünmüyor.

Benim aksime.

Bir şey için buradayım.

Hasar kontrolü.

Yine de *tüm* kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Pazartesi akşamı saat sekizde, şehrin doğu yakasında, uzay çağından kalma, ultra modern yirmi katlı bir bina olan James House'un lobisindeki cam kapılardan içeri giriyorum. Karşılaştığım aynaların sayısı beni hemen ürkütüyor. Her duvar, her kapı, hatta asansör bile.

Kapıcı yukarı bakar. "Yardımcı olabilir miyim?" Dev gibi bir adam, yüzünde şaşırtıcı sayıda piercing ve etkileyici bir sakalı var. Kapıcı mı? Güvenlik mi? Hiçbiri mi?

"James Kelly'yi görmeye geldim. Benim adım Beau."

"Seni doğruca yukarı göndermemi söyledi." O asansöre doğru ilerlerken ben de aynalara bakmadan onu takip ediyorum ve geçerken masaya göz atıyorum, düzinelerce ekran görüyorum. Güvenlik kameraları. Her yerde. Garip değil. Ama bu kadar çok mu?

Okuyucuya bir kart okutuyor ve kapılar açılıyor. Daha fazla aynayla karşılaşıyorum. İçeri adım atıp paneldeki birkaç düğmeye basıyor. "Doğrudan en üst kata çıkıyor." Girmem için kapıları tutuyor.

"Teşekkür ederim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, kapılar kapanıyor ve yansımamla yüzleşiyorum. Gözlerimi kısıyorum, bir adım öne çıkıp gözlerime yakından bakıyorum. Genellikle boş olan gözlerim şimdi merakla dolup taşıyor. "Ne yapıyorsun Beau?" Sessizce soruyorum. "Git buradan." Bir elimi gevşek, koyu sarı saçlarımın arasında gezdiriyorum, uzun uçlarını parmaklarımla tarıyorum, kütleleri bir omzumun üzerinden çekiyorum. Dalgalı. Yönetilemez. İç çekip dağınık bir at kuyruğu yapıyorum, büyük boy gömüğümün kollarını aşağı çekip kuyruklarını düğümlüyorum.

Asansörün kapıları ağzımla birlikte açılıyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum, odanın karşısındaki cam duvara bakarak. Miami'nin ufuk çizgisi, güneş batarken görkemli bir şekilde uzanıyor. Nefes kesici. Büyüleyici. Dışarı çıkıyorum ve etrafıma bakıyorum, camın üç duvar boyunca nasıl uzandığını görünce büyüleniyorum. Dev bir cam kutunun içindeyim. Kocaman bir oda. Kelimenin tam anlamıyla her duvar cam... Öyleyse boyanacak ne var ki?

"Alo?" Asansörün yanında gezinerek sesleniyorum. En sağdaki duvarda bir merdiven sıralanıyor. O da camdan, her bir basamağında beyaz basamaklar var. Her yerde mumlar var, hepsi yanıyor, hepsi titriyor, zaten yoğun olan mekânı daha da yoğunlaştırıyor. Ürperiyorum ve hücreme bakıyorum. Saat tam sekiz. "Alo," diye tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Hiçbir şey yok. Cam kutusuna daha fazla girmektense onu arıyorum ve sonunda otomatik sesli mesaja geçene kadar çalıyor da çalıyor. "Um . . . merhaba. Benim. Ben buradayım ama siz değilsiniz. Asansörünüzün dışında, cam kutunuzun eşiğinde duruyorum." Kendimi huzursuz hissediyorum.

Telefonu kapattım ve biraz kaybolmuş bir şekilde orada durup ortaya çıkmasını beklerken, James Kelly hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirdim, ki bu çok fazla değil. Herhangi bir sosyal medya hesabı yok ve bu adres Google'da beş yıl önce satılık olarak pazarlanan eski bir emlak ilanı dışında hiçbir şey göstermiyor.

On dakika geçiyor, ne görüntü var ne ses. "Hadi," diyorum kendi kendime, cep telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Şimdi kapalı olan asansör kapılarına bakıyorum. Duvardaki anahtar kartı gerektiren panele. Ve zihinsel olarak içeride kod gerektiren düğmeler topluluğunu görüyorum. Sıkıştım kaldım. "İnanılmaz," diye fısıldıyorum, dönüp tekrar cam kutuya bakıyorum. Alt kattaki adamın adını öğrenemedim. Üniformalı değildi, dolayısıyla kimin için çalıştığı konusunda beni aydınlatacak bir

şirket tişörtü de yoktu. *Kahretsin. Gerçek*

Akıllıca, Beau.

Temkinli, yavaş ve etrafa bakarak daha da içeri giriyorum. "Bay Kelly?" Sesleniyorum, hâlâ cevap alamıyorum. "Ben Beau Hayley. Yatak odanıza bakmaya geldim." Merdivenin dibine ulaştım ve yukarı baktım. "Bay Kelly?" Bir ses duyuyorum. Müzik sesi. Bu beni neden duyamadığını açıklıyor. Her neredeyse. *Neredeyse?*

Terliklerimi hiç düşünmeden tekmeliyorum ve basamakları teker teker yavaşça çıkmaya başlıyorum, en üstte yepyeni bir alan buluyorum. Ortasında yuvarlak bir masa olan geniş bir alan ve daha fazla cam duvar, ancak bunlar buzlu cam ve buzlu cam kapılar açılıyor, toplamda altı tane. Ve hala boyanacak duvar yok.

Müzik şimdi daha yüksek, sağdaki odalardan birinden geliyor. *Paradise Circle*. Massive Attack. Kapıya yaklaşırken birkaç ürperti omurgamda süzülüyor. Kapıyı çalıyorum. "Bay Kelly?" Camdan sesleniyorum.

Hiçbir şey.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum -dönüp gitmeliyim- ama bunun yerine bedenim kendi aklına sahip oluyor. Kolu kavradım, yavaşça çevirdim ve kapıyı biraz iterek açtım. "Hel-"

Vay anasını!

Konuşma yeteneğim elimden alınıyor ve kolu sıkarken kelimelerimi geri çekiyorum, bedenim bir heykele dönüşüyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağzım açık. Karmakarışık, şok olmuş zihnim önümdeki devasa odadaki sahneyi bir araya getirmeye çalışıyor.

Alacak çok şey var, ama beni tamamen sersemleten tek şey ne? Onun profili.

Bakıyorum. Sadece bakıyorum. Ona arkadan vururken, yumruğu saçlarında kenetlenmiş, başını geriye doğru tutarken, boğazını gererken ona bakıyorum. Bakışlarımın sürüklenmesine izin veriyorum. Duvara sabitlenmiş, odanın içine doğru uzanan bir çerçeveye zincirlenmiş. Gözleri bağlı. Ağzı bağlanmış. Bağlanmış.

Kayboldular.

Elimi kapının koluna koyup gitmem için kendime bağırıyorum. *Kapıyı kapat. Gitmek için.* Ama sonra odanın köşesine sıkışmış başka bir şey dikkatimi çekiyor.

Bir adam.

Bir sandalyeye

yığılmış. Çırılçıplak.

Mastürbasyon.

O da kaybolmuş, uykulu gözlerini önündeki çifte dikmiş.

Sikeyim.

Geri çekilip kapıyı kapattım, nefes almakta zorlanıyordum. Talimat bulmak için çabalıyorum. Buzlu cama bakıyorum, cep telefonumu ağzıma götürüp kenarını kemiriyorum, omzumun üzerinden merdivenlere bakıyorum. Ne yapmam gerekiyor? Belli ki buluşmamızı unutmuş.

Bu düşünceyi kaldırıyorum. Hayır. Lobideki adam -işgali belirlenecek- beni beklediğini söyledi. Başım ağrımaya başlıyor, gözlerim kapı ile merdivenler arasında gidip geliyor. Beni bekliyordu. Unutmamıştı. Tabii ki dairesinin etrafında dolanmamı beklemiyordu, çünkü bunu görmemi umursamayacağı ihtimalini bile kavrayamıyorum. Bu yüzden geriye tek bir açıklama kalıyor. Kendini kaptırdı. Kendini coşku içinde kaybetti. Ama sonra telefon konuşmamız bir anda zihnimin içinde dolaşmaya başlıyor.

Seks partisi.

Yüce İsa.

Parmak arası terliklerimi tekrar giyerek aşağıya, asansöre doğru yöneldim. "Aman Tanrım, bu korkunç." I

Gözlerimi sıkarak kapattım, zihnimi gördüklerimden arındırmaya çalıştım. Kulaklarımı seslerden arındırmak için çabalıyorum. Müziği. Ki hala çalışıyor.

Tuş takımına gidip birkaç saniye bakıyorum. Bina. *Binayı ara*. Google'ı açıyorum, binanın adını yazıyorum ve bir telefon numarası arıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Hiçbir yere gitmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve kaderimi kabulleniyorum -akla hayale gelmeyecek, korkunç kaderimi- asansörün yanında kıcıma kadar kayıyorum. İş bitmiş gibi görünmüyordu. Zihnimde görebildiğim tek şey bu. O sahne. Alnıma uzanıp avucumu bastırıyorum, düşüncelerimi bastırmak için boşuna çabalıyorum.

İnlemeleri. Sesler. Müzik. Onun gücü.

Tavana bakıyorum, nefes verirken yanaklarım şişiyor. Ve tekrar telefon konuşmamızı düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Oh, Beau," diye nefes alıyorum, daha sert kıvrınarak. Hâlâ o lanet müziği duyabiliyorum. Yardımcı olmuyor, beynim teğet geçiyor, orada neler olduğunu merak ediyorum. Sandalyedeki adam. Onlara katıldı mı?

Cep telefonum çaldı ve yerimden sıçradım. "Siktir." Cevap vermek için kaydırıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Herhangi bir dikkat
dağıtıcı. "Merhaba."

"Beau?"

"Selam, Reg." Gözlerim merdivenlerin tepesine takılıyor. "Dolly nasıl?"

"Öldü."

Geri çekiliyorum. "Bana nazikçe kır, neden yapmıyorsun?"

Gülüyor. "İkimiz de onun bir süredir ölüm döşeğinde olduğunu biliyoruz Beau. Bunu kabullenmemiş olmana şaşırdım."

Surat astım. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" "Motoru değiştirmek dışında, hayır." "Bunu neden yapamıyoruz?"

Reg bocalıyor. "Arabayı değiştirmekten daha pahalıya mal olacak, Beau. Parçalar ve işçilikle birlikte. Binlerce dolardan bahsediyoruz."

"Ne kadara mal olduğu umurumda değil." Gerçekten umurumda değil. Doğruyu söylemek gerekirse, yıllar boyunca Dolly için harcadığım onca parayla muhtemelen kendime parlak, yeni, *güvenilir*, son model bir Mercedes alabilirdim. Ama ben parlak, yeni bir Mercedes istemiyorum. Ben Dolly'yi istiyorum. "O çok duygusal Reg," diyorum ama o bunu zaten biliyor.

İç çektiğini duydum. "Bir yerlerde ucuz bir motor bulabilir miyim diye bakacağım."

Yapabilseydim gülümserdim. Reg'le bu basit konuşmayı yapmak çok zor. "Teşekkürler Reg." Hoşça kal demiyor, sadece telefonu kapatıyor ve ben göz kırpmıyorum, merdivenin tepesinde aynı noktaya uzun süre bakmaktan gözlerim yanıyor. Sonunda beni burada bulduğunda ne diyeceğim?

Bunu düşünecek zamanım yok. Bir kapının açıldığını duyuyorum ve sırtım dikleşiyor. Müzik durdu. Sesler duyuyorum.

Aman Tanrım.

Ayağa fırlıyorum ve o merdivenlerin başındaki köşeyi dönüp basamakları çıkarken bir tişört giyerken kot pantolonumun baldırındaki yırtıkla uğraşıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerim onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

Boğulma, Beau.

Yüzü. Acımasızca yakışıklı ama yine de neredeyse duygusuz. Koyu renk saçları kulaklarının etrafına ve gözlerinin üzerine dökülüyor, ıslak ve dalgalı, sert, kare çenesi gergin. Vücudu güçlü görünüyor. Sert ve güçlü, uzun boylu fizikindeki her kas keskin.

Gözlerimi onun çıplak göğsünden ayırıyorum ve artık tamamen iş kıyafeti giymiş olan kadının onu takip ettiğini görüyorum. Onun arkasında da sandalyedeki adam. Zihnim bana içeri girdiğim şeyin hızlı ve ayrıntılı bir özetini sunuyor, ancak merdivenlerden bana doğru inen insanlar şimdi farklı görünüyorlar. Uyumlu.

Giysin.

Kendimi çok garip hissederek fark edilmeyi bekliyorum. "Seni görmek güzeldi James," diyor kadın.

"Elbette." Adamın cevabı basit ve düzdür ve aynı şekilde hissettiğine dair hiçbir ipucu yoktur. "Evet, gerçekten güzel," diye ekliyor adam.

James tişörtünü gövdesinden aşağıya doğru çekmeyi bırakır, merdivenlerin yarısında aniden durur ve adamla kadını da durmaya zorlar. Elleri hareketsiz, hala göğsünün etrafındaki materyali tutuyor, gözleri lazer ışınları.

Benden.

Yutkunuyorum.

Adam ve kadın bana ilgiyle bakarken, "Beau Hayley," diye mırıldanıyor. Konuşma yeteneğim elimden kaçtı. Gitti. Yutkunuyorum, yer değiştiriyorum ve ondan uzağa bakıyorum, onun delici gözlerinden uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Sonunda bazı kelimeler buluyorum. İhtiyacım olan kelimeler değil ama bulabildiğim tüm kelimeler bunlar. "James Kelly," diye fısıldıyorum, kendimi ona bakmaya zorluyorum. Onunla yüzleşmeye. Bu bir görev.

Nefes veriyorum, omuzlarım beni terk eden havayla birlikte düşüyor. "Beklediğiniz için teşekkürler," diyor sessizce, tonu düz.

Belirsizlik karşısında her zaman soğukkanlılığını koruyan ve etkilenmeyen kadın için derinlere iniyorum. "Sorun değil." Onun yanından geçip arka plandaki iki sessiz insana bakıyorum, o da omzunun üzerinden bakıyor.

"Seninle dışarıda görüşürüz." Merdivenlerden inmeye devam ediyor, çıplak ayakları bana doğru ilerliyor, yıpranmış kot pantolonunun paçaları yere sürtünüyor. Duvardaki çağrı düğmesine basıyor ve kapılar açılıyor. Geri çekilip yollarından çekiliyorum, yanımdan geçip içeri giren adam ve kadına küçük, garip bir gülümseme gönderiyorum.

"Beth, Darren, iyi akşamlar," diyor James. Kapılar kapanır.

Ve sessizlik.

Korkunç, çığlık atan bir sessizlik.

Ona bakıyorum. Dudağının kenarını ısıyor, yontulmuş çenesi titriyor. Düşünüyor. Ne düşünüyor?

Geri çekildi, benden uzaklaştı. Gözleri kristal berraklığında mavi çukurlar. Çenesi gibi keskin, kişiliği gibi yoğun ve kaşları ağır, onu hissettiği kadar düşmanca gösteriyor. Dalgalı saçları terden kararmış. Aptalca derecede çarpıcı. "Toplantıma yetişemedim." Sözleri sessiz. Sert.

Ona bakamıyorum. Gözleri çok zeki, tembel bakışları güçlü. Düşüncelerimi dinliyormuş gibi hissediyorum. "Aradım ama belli ki beni duymadın." *Çünkü oldukça yoğun görünen bir sapkınlığın içinde kaybolmuştun.* "Gidecektim" -asansörü işaret ediyorum- "ama anahtar kartım ya da kodum yok."

Kart yuvasının üzerindeki düğmeyi işaret ediyor. "Çıkmak için bir karta ya da şifreye ihtiyacınız yok, sadece girmek için."

"Oh." İçimden kendi kendime başımı sallıyorum. Gidebilir miydim? İkimizi de bu utançtan kurtarabilir miydim? Yine de ona baktığımda çok da utanmış görünmüyor. Sadece rahatsız olmuş görünüyor. "Biliyorsun, eğer şimdi iyi bir zaman değilse, geri gelebilirim."

"Şimdi iyi." Çıplak ayaklarının üzerinde dönüyor ve odanın diğer tarafındaki açık mutfığa yöneliyor. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Onu takip ediyorum, tekrar etrafa bakıyorum. Daha fazla cam. "Güzel yermiş."

"Teşekkürler." Uzun camlı buzdolabını açıyor ve bir bira çıkarıyor, kapağını çeviriyor ve bir yudum alırken tezgahın üzerine yaslanıyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama gözlerinin içine bakamıyorum, bu yüzden dairesinin etrafına anlamsızca bir kez daha bakıyorum.

"Göz teması kurmakta zorlanıyor musun?" diye soruyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere yöneltiyorum. Birasından bir yudum daha alırken beni süzüyor. "Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

İçimden gülüyorum. *Sadece beklenmedik bir şekilde seks partinize rastladığımda ve o zaman görkemli çıplak vücudunuzun bir kadına acımasızca vurduğunu görmemiş gibi davranmak zorunda kaldığımda.*

Gözlerini tutarak, sadece bir noktaya değinmek için bile olsa, ne söyleyeceğimi zihnimden geçiriyorum. Bu adam karanlık biri. Ne kadar karanlık olduğu henüz belli değil ama sezgilerim bana çok karanlık olduğunu söylüyor. Zamanında hasarlı bir ruhu tanıyacak kadar karanlığın içine batmışlığım var. Birinin öfkesini hissetmek için. Acılarını hissetmek için. Ben yürüyen, konuşan bir örneğim.

Onun hikayesi ne?

Sanki bilerek beni rahatsız hissettirmeye çalışıyor ve bunu başardığı için ondan nefret ediyorum. Daha önce karşı karşıya kaldığım şey elbette yardımcı olmuyor, ama gördüğümü bilmiyor.

Yoksa öyle mi?

O başını eğiyor, o beni izlerken ben de kendi başımı eğiyorum. "Biliyor musun, sanırım o içkiyi içeceğim." Tanrı aşkına, *bütün* alkolü bana ver.

Hafifçe başını sallıyor, buzdolabını açıyor, gözleri hâlâ bende. "Bira?"

Beni kışkırtıyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Lütfen." Kafamı çevirirsem başarısız olmuş gibi hissedeceğim, bu yüzden inatçı bir aptal gibi göz temasımızı sürdürüyorum, kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Ona bu gücü vermeyeceğim.

Benimkinin kapağını açmak için kendi şişesini bir kenara bırakıyor ve sonra bana uzatıyor. Kabul edip bir yudum alırken kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yapıyorum.

Gözler. Hala. Açık. Benim.

Yukarıda neler olduğunu gördüğümü bildiğini düşünmeye başlıyorum. Öyle bakıyor ki. Gerçekten beni rahatsız hissettirmeye çalışıyor. Neden? Ben Jaz Hayley'nin kızıyım. Kesinlikle kırılmayacağım ve sanki aklımı okumuş gibi, dudaklarının düzlüğünde en ufak bir sırıtmanın çatladığını görüyorum. Sonra elini dağınık, seksi dalgalarında gezdirerek başka tarafa bakıyor.

"Sana ofisimi göstereyim." Tezgâhtan kalkıp merdivenlere yöneliyor ve ben de o giderken geniş omuzlarına bakıyorum.

"Ofisin mi?" Sesleniyorum ve ayağı ilk basamakta durup arkasına bakıyor.

"Buraya resim yapmaya geldin, değil mi?"

"Evet, ama yatak odanızdan bahsetmiştiniz." Bunu neden belirteyim ki? Onun yatak odasına adım atmak istemiyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor. "Ofisimi kastetmiştim." "Ama tek gördüğüm camdı."

Kaşları tembelce kalkıyor ve ben içimden ölüyorum, başka tarafa bakıyorum. "Ama üst katı görmedin."

Tanrım, Beau, sadece git. Git. Kendini bu sefaletten kurtar. Ama gitmiyorum. Onun yerine hiçbir şey söylemiyorum ve peşinden gidiyorum, merdivenleri çıkmadan önce parmak arası terliklerimi

tekmeleyerek çıkarıyorum, gözlerim kalçalarının arkasına çivilenmiş durumda.

Tepedeki köşeyi dönüyoruz ve doğal olarak odağım onun zindanına açılan kapıya takılıyor. "Yalnız mı yaşıyorsun?" Aramızdaki buzları eritmek için boş boş sohbet ederek soruyorum. Daha önce hiç bu kadar

Soğuk.

İlk kapıyı, kapıyı geçti ve bana baktı. "Evet."

"Hep böyle misafirperver misin?" Onu aksi yönde ikna etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklım başımdan gidiyor. Polis memuru olarak yaptığım iş bana ciddi durumlar karşısında nasıl sakin kalacağımı öğretti. Soğukkanlılığımı nasıl koruyacağımı. Şimdi hepsi kayboldu.

"Çok misafirperverimdir," diye cevap veriyor ve başka bir kapının önünde durup bana bakarken hiç düşünmeden içimden gülüyorum. Tanrım, gözleri günahkârlığın dipsiz çukurları gibi. Mıknatıslar. Kapının kolunu tutuyor ama açmıyor. "Aramızda biraz gerginlik mi hissediyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Evet." Yalan söylemem. Oyun oynamak için çok yaşıyım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Genelde bu kadar beceriksiz misin?"

"Hayır. Asla." Gerçekten değilim ve farkında olmadan kendimi rahatsız hissettiğimi itiraf ettim.

"Yani, gerçekten sadece ben miyim?"

"Evet, sensin." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bu seni mutlu ediyor mu?" Öyle olduğunu hissediyorum. "Hayır, beni meraklandırıyor."

"Neden?"

Gözleri vücudumda geziniyor ve beni içine çekmek için acele etmiyor. "Bu beni meraklandırıyor," diye fısıldıyor, gözlerini benimkilere çevirerek. Onun tarafından hemen hipnotize ediliyorum. Büyülenmiş gibi. "Çünkü benden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum." Bir vuruş. Etki için bariz bir vuruş. "Ya da beni becermek istiyorsun."

Dudaklarım biraz şokla, biraz da Tanrı yardımcım olsun, arzuyla aralanıyor. "Ve beni bilerek mi rahatsız etmeye çalışıyorsun yoksa doğuştan bir pislik misin anlayamıyorum."

Gülümsüyor. Bu da çok kötü. "İkisinden de biraz."

Kapıyı açıp bana içeri girmemi işaret ederken büyülenmiş gibi başımı eğiyorum. Ayaklarımı zorlayarak yanından geçiyorum, kurnaz bakışlarının beni odanın içine kadar takip ettiğini hissediyorum. Sadece bir duvarda olsa da tavandan tabana daha fazla cam. Kanepe sekiz kişiyi rahatlıkla oturtabilir. Köşedeki küçük mutfakta cam bir buzdolabı, Nespresso makinesi ve cam kapaklı dolaplar ile bunlara uygun cam bardaklar ve tabaklar bulunuyor. Çalışma masası daha çok bir konferans masası -yine cam- ve sandalyesi de bu masa ile pencere arasında oturuyor. Üç duvardan biri düzinelerce televizyonla kaplı. Ofisinde yaşayabilirsiniz ve bu bana James Kelly hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O bir işkolik. Oldukça anti-sosyal olması şaşırtıcı değil. Bahse girerim işte olmadığı zamanların çoğunu burada geçiriyordur. *Ya da bir erkeğin izlemesi için olağanüstü bir sikiş yapıyordur.*

İki sıvalı duvarı -büyük duvarlar- inceliyorum ve tavana bakıyorum. Düzinelerce küçük spot ışığı var. Yüzümü buruşturuyorum. Boyamak çok zor olacak.

"Karar nedir?" diye soruyor, bir bacağına kaldırıp konferans masasına oturarak.

"Bir haftalık iş." Duvarlardan birine gidip avucumu boyanın üzerinde gezdiriyorum. Pürüzsüz. Sadece resim kancalarının olduğu yerde doldurulması gereken birkaç delik var. "Tavan, etrafından kesilmesi gereken tüm o ışıklarla tam bir eziyet olacak." Ben de onun gibi yukarı bakıyorum. "Binlerce."

"Hayır, sanırım sadece iki yüz tane var," diye cevap veriyor, gözleri spot ışıklarının üzerinde dans ediyor. Kendi kendime gülümsüyorum, boğazına hayranlıkla bakıyorum.

"Dolar," diye açıklıyorum. "Boya hariç."

Başı öne eğilir. "Bin mi? İki duvar ve bir tavan boyamak için mi?"

"Büyük duvarlar ve çok sinir bozucu bir tavan." Tüm o       n etrafını karmaşık bir şekilde kesmeyi bitirdi  imde boynum ciddi şekilde kötü olacak. Muhtemelen bir mas r için yüz dolar harcanacak. Ayrıca, içimdeki zihin muhtemelen onu ertelemeye çalışıyor.   i kaybetmeye çalışıyorum. Bunu yapmamalıyım.

Burada geçirmem gerekenden daha fazla zaman harcayamam ve bir dakika bile harcamama gerek yok.
O zaman neden hâlâ buradasın?

Belli ki çok meraklı olduğum için. Ya da sıkıldığımdan.

James başını sallar. "Beni kazıklıyorsun. Bunu bir hafta sonu kendim de yapabilirim."

Biramdan bir yudum aldım ve ona uzattım. Biraz tereddütle de olsa alıyor. "O zaman keyfini çıkar," diyorum ve çıplak ayaklarımın üzerinde dönüp ofisinden çıkıyorum, ondan uzaklaştıkça varlığının baskısının omuzlarımdan kalktığını hissediyorum. Merdivenleri çıkıyorum, aşağıya indiğimde parmak arası terliklerimi giyiyorum. Bırakın bütün bir haftayı, o cam adamlar bu cam kutuda bir dakika daha geçirebileceğimi sanmıyorum. Keskin biri. Kesiyor.

Şeffaf mı?

Kapılar açıldığında asansöre doğru ilerliyorum ve gözlerimi yavaşça kaldırarak dönüyorum.

Merdivenlerin dibine varmıştı.

Ve sadece bana bakıyor.

Başka tarafa bakmak istememe rağmen gözleri beni bırakmayı reddediyor. Dişleri alt dudağına yapıştı. Elleri tişörtünün eteklerine gidiyor. Ve dönüp tişörtünü yukarı çekerek çıplak ayaklarıyla mutfaka doğru ilerliyor.

Yutkunuyorum ve ağırlığımı bir elimle aynaya yaslıyorum, gözlerim onun keskin sırtının uçsuz bucaksız genişliğinde geziniyor.

Ve her santimini kaplayan kızgın, derin, korkunç yara izi.

JAMES

Ne sikim düşünüyorum ben? Kanepeye yığılıyorum, gözlerim asansöre dikilmiş, biramı atıp yerine sert bir şey koyuyorum. Sek votkayı boynuma geçirdim ve nefesim kesildi. Ne yaptığımı biliyordum. Beau Hayley gelmeden önce ona eşlik edecek birini ayarladığımda ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Bir engel yaratıyordum. Benden nefret etmesini sağlıyordum çünkü etmeliydi. Ama Goldie'nin Beau Hayley hakkında bana gönderdiği her güncellemede, merakım artıyor. Ya o aramalar? Onun sesi mi? İçimde bir şeyler kıpırdadı ve bunu görmezden gelebilirim sıçmıştım.

Hasarlı.

Kırılmış.

Umutsuz.

Bir zamanlar olduğum her şey o kadının her santimetresine nakşedilmiş. Peki ya benim çekiciliğim? *Bu* beni hazırlıksız yakaladı. Onun berrak, açık teni. Dağınık sarı dalgaları. Koyu, kara gözleri. Zarafet ve amaçla hareket ediyor ama yine de daha önce hiç bu kadar ağır ve kaybolmuş görünen birini görmemiştim. *Hayatı küçümsüyor*. Şeytanların birinin teninde bu kadar net göründüğünü hiç görmemiştim.

Aynaya baktığım zamanlar hariç.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum alnımı ovuşturarak. Cep telefonumu çıkarıyorum ve ekranı açıyorum. Beau Hayley'nin yüzü ekranı dolduruyor.

Çok güzel zehirli.

Artık burada olmak istemiyor. Ve bunun olmasını sağlayabilirim.

İkimize de bir iyilik yap.

BEAU

"Kendimi bir şişe Pepto-Bismol'un içinde uyuyor gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor Dexter, kılıfını muhteşem tavus kuşlarıyla süslü şezlonga bırakırken.

Fırçamı kutuya daldırıp daha fazla boya dolduruyorum ve köşeye ulaşmak için merdivenin tepesinde dengede duruyorum. "Buna bayılıyor."

"Tabii ki öyle. Barbie her yerine kusmuş gibi görünüyor. Seni böyle jimnastik yaparken görmesine izin verme."

"Evler kadar güvendeyim." Fırçamı duvarın tavanla birleştiği yerde hassasiyetle kaydırıyorum, yeni fırçamla olabildiğince mükemmel bir çizgi elde ediyorum. "Berbat," diye mırıldanıyorum, geri çekilip inceliyorum.

"Bana mükemmel görünüyor."

"Hepsi tamam," diye ilan ediyorum, aşağı atlıyorum ve kutumu örtünün üzerine koyuyorum. *Mükemmel*. Mükemmel dediğin nedir ki zaten? "En sevdiğim fırçanın üretimini durdurmuşlar." Google'da aradım ama bir şey bulamadım. Yedek fırçamı boya kutusuna atarken dudağımı kıvırıyorum. "Nerede o?" Tam o sırada Zinnea Teyze kapıdan içeri dalıyor, vücudu yere kadar uzanan kırmızı kadife bir elbisenin içinde, tedirgin görünüyor.

"Peruğum," diye ağlıyor. "Peruğumu gören oldu mu?"

Dexter da ben de gözlerimizi yatak odalarına, örtülere ve dekorasyon malzemelerine diktik. "Ben ortalığı toplanm." Aletlerimi kutuma yerleştirmeye başladım ve fırçamı ve rulomu yıkamaya hazır hale getirdim.

"Beau, tatlım?"

Yukarı baktım. Zinnea Teyze paniğini kaybetmiş gibi görünüyor ve şimdi bana o şekilde bakıyor. Endişeyle.

"Neden bu akşamki gösterime gelmiyorsun?"

Cevap vermiyorum, sadece *benim* yaptığım gibi ona bakıyorum ve yatak odalarını temizleme görevime devam ediyorum. Cumartesi gecesi, heyecanlı ve gürültülü hayranlarla tıklım tıklım dolu, şehir merkezindeki karanlık bir kulüp dehlizi benim için en kötü cehennem türüdür. O da bunu biliyor. Yine de her sorduğunda gözlerinde yeni bir umut görüyorum.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Dexter, Zinnea Teyze'nin yakamdan düşmesi için konuyu hızla değiştirmek üzere harekete geçerek.

"Teşekkür ederim." Saçına uzanıp nazlı nazlı bir tutamla oynadı. Gülümsemesi düşer. "Peruğum." Ve yine bir kasırğa gibi yatak odasında dolaşmaya başlıyor, giderken mobilyaların üzerindeki çarşafı çekiyor.

"Elbisene boya bulaştıracaksın." Dexter iç çekti. "Git mutfakta bekle. Ben bulurum." Zinnea'yı alıp odadan çıkarıyor ve ben de çarşafı toplayıp katlamaya başlıyorum. "O iyi değil," diye mırıldanıyor Zinnea, bu hafta ilk kez değil.

"İyi olduğuna eminim."

"Sizi duyabiliyorum, biliyorsunuz," diye sesleniyorum yorgun bir sesle ve ikisi de kapıda durup arkalarına bakıyorlar. "Lawrence Amca, Zinnea Teyze'den çok daha sessizdir. Eğer benim hakkımda konuşacaksanız, bunu Lawrence olduğunuzda yapın."

Dexter hafifçe kıkırdıyor ve Zinnea bir öfke havasıyla onun tutuşunu silkiyor, ona bir

Dikkatini bana vermeden önce pis pis baktı. "Hadi meditasyon yapalım," diye öneriyor ve elbisesini kaldırarak odanın diğer ucundan bana doğru geliyor.

Yardım için Dexter'a baktım. Omuz silkiyor. "Meditasyon yapmama gerek yok." "İhtiyacın var. Bütün hafta kendinde değildin."

"Elbette bu iyi bir şey," diyorum gülerек ve Zinnea'dan kendi pis bakışımı alıyorum. "*Sahte* benliğini kastediyorum."

Eğlencemi çabucak kontrol altına alıyorum ve onun araştıran gözlerinden uzaklaşıyorum. O haklı. Dolaşan zihnimi kontrol etmeye ve tamamen yanlış olduğunu bildiğim bir yöne gitmesini engellemeye o kadar dalmışım ki, gülümsemelerimi zorlamayı unutmuşum. Herkesin iyi olduğumu düşündüğünden emin olmak için. Terapi seansımı bile kaçırdım. *Dikkatim dağılmıştı.*

Zinnea'nın elimi tutmasına ve beni bohem esintili balkona çekmesine izin veriyorum. Gölgeğin altına devasa bir divan yerleştirilmiş, çarşaf lar gökkuşağının her renginden fillerle süslenmiş, üzerine birbiriyle çelişen desenlerde birkaç düzine minder serpiştirilmiş. Rüzgâr çanları çalıyor, rüya kapanları sallanıyor, mumlar titreyiyor. Burası gerçekten de tatlı bir sığınak, ama her zaman baskı altında olmasaydım çok daha fazla keyif alırdım. "Gösterine geç kalmamalısın," diyorum, kaybedecek bir savaş verdiğimi bilerek.

Beni canlı çizgili dokuma halının ucuna yerleştirdi. "Otur."

Bana söyleneni yapıp popomu topuklarıma yaslıyorum ve Zinnea kadife elbisesinin içinde daha zor olsa da bana ayna tutuyor. "Şimdi," diyor, gözleri beni sorgulayan sondalar gibi. "Aklında ne var?"

James Kelly.

"Hiçbir şey." Lanet olsun bana, gözümü kaçırıyorum, en büyük kuralı çiğniyorum. Zinnea'nın mırıldandığını duyuyorum, zihnim bir kez daha Pazartesi günü onunla karşılaşmamın tekrarıyla bana işkence ederken. Bir sürü kelime dudaklarımda dans ediyor, Zinnea'nın düşüncelerini öğrenmek için onları söylememi bekliyorlar. Hiç şüphe yok, bunu kaldırabilecek kadar liberal. Korkudan nefesi kesilmeyecek ya da yargılamayacak. Peki neden ona söylemiyorum? Neden paylaşmıyorum?

Sonunda isteksizliğimin tanımadığı bir adamdan ziyade *benim hakkımda* çıkaracağı sonuçlarla ilgili olduğunu kendime itiraf ediyorum. Neden onu aklımdan çıkaramıyorum? Nedir bu merak? Neden sürekli onu düşünüyorum? Sanatsal olarak soğuktu. Dostça değildi.

Büyüleyici.

Karanlık, karanlığı cezbeder.

Zinnea aklımın karıştığını görmüş olmalı, çünkü ellerini avuç içleri gökyüzüne bakacak şekilde çeviriyor. Gözlerini kapatıyor. Ben de onu takip ediyorum. Nefes alıyor. Yumuşak bir şekilde konuşmaya başlıyor, defalarca duyduğum kelimeler, beni yatıştırmak, sakinleştirmek, şeytanları kovmak için.

James Kelly bir iblis mi?

Gözlerim daha da sıkılıyor ve *Cennet Sirki*, homurtular ve inlemelerle birlikte işitme duyumu işgal ediyor, hepsi birbirine karışıyor ve harmanlanıyor, vücutların birbirine doğru kaydığı, uzuvların birbirine dolandığı, ellerin sürüklendiği bir montaj. Omuzlarımdan düştüğünü hissediyorum. Kalbim yavaşlıyor. Nefesim sığılaşıyor. Onu düşünmemeliyim. Onu bir daha görmemeliyim.

Sonra siren sesleri duyuyorum ve gözlerimi açıp karanlığa doğru kırıştıyorum.

Ateş.

Karanlık.

Sirenler.

Sıcak.

Ellerim yanımdaki zeminle boğuşmaya başlıyor, bir dayanak, tutunacak bir şey, beni yukarı çekecek bir şey arıyor.

Çok sıcak.

Hiçbir şeye
dokunamıyorum. Her
şey çok sıcak.

Anne! Anne!

"Olamaz," diye nefes alıyor Zinnea. "Dexter!"

Boğulmaya başlıyorum, duman beni boğuyor. "Nefes alamıyorum," diye hırıldıyorum, zihnim artık dayanılmaz anılarla dolu bir uçurum, boğazım dumanla tıkanmış gibi hissediyor.

Çıglıklar.

Ağlar.

Panik.

Korku.

Dayanılmaz düzeyde acı.

"Beau, tatlım, al onu. İçine nefes al." Kağıdın ağzımın etrafında buruştuğunu hissediyorum ve temiz havayı içime çekerek derin nefes alıyorum. Temiz. *Çok* temiz. Duman yok.

Nefesim kesiliyor, elim çantayı can simidi gibi sıkıyor. Zihnim boşalıyor. Kalbim sakinleşiyor. Yaşıyorum.

Ama annem değil.

Gözlerimi kırıştırıyorum, Zinnea ve Dexter'ı karşımda buluyorum, yüzleri endişe dolu. Buna dayanamıyorum. Başımı hafifçe sallıyorum, onlara endişelenmemelerini, iyi olduğumu söyleme şeklim. Buna inanmayacaklar. Bunu biliyorum. "Uzun zaman oldu," diyor Zinnea, vücudu biraz gevşiyor. "Bana hâlâ iyi olduğunu söyleyecek misin?"

"Lawrence," diye nazıkçe uyarıyor Dexter ve bu sefer Zinnea Teyze sinirlenmiyor. Sadece yenilmiş bir şekilde iç geçiriyor.

Dexter'a minnettar bir gülümseme veriyorum. "Bunlar hâlâ sende mi?" Saldırımını kontrol altına aldığımı anladığımda kese kâğıdını ona geri veriyorum.

"Trader Joes'a gittiğimde hâlâ bir iki tane alıyorum." Omuz silkiyor. "Alışkanlık."

Alışkanlık. Bir yerde -nerede olduğunu hatırlamıyorum- bir şeyin alışkanlık haline gelmesi için ortalama altmış altı gün yapılması gerektiğini duymuştum. Dexter, Trader Joes'tan altmış altı günden çok daha uzun süredir kâğıt poşet topluyordu. Ve hepsini kullandım.

Güverteye bakıyorum, kendimi bir köşeye ittiğimi fark ediyorum. *Onu bir daha görmemeliyim.* Zinnea ve Dexter yerde kalıp bana bakarken yanaklarımı üfleyip ayağa kalkıyorum. Polis ve drag queen. En harika çift.

"Walmart'a gidiyorum," diye ilan ettim.

"Nasıl?" Zinnea soruyor. "Dolly tamirhanede." "Ben yürüyeceğim." Yavaşça.

Dexter Apple Watch'una bakarak, "Ama çok geç oldu," diyor.

"Böylesi daha iyi," diye cevap veriyorum, yanlarından geçerken düşüncelerimi söylediğim için irkiliyorum. Bu sadece onların endişelerini körükleyecek. Onlara göre Walmart'a yaptığım gece yolculukları özgürlüğe doğru atılmış olumlu bir adım. Benim içinse, rahatladığım tek yerlerden biri. Kör edici ışıklar. Böylesine devasa bir alanda gece geç saatlerde alışveriş yapan az sayıda insanın sakinliği. İnsanların hafif seslerini örten alçak gürültü vızıltısı.

Bu dünyada beni korkutmayan birkaç yerden biri. Ve şimdi ona yıllardır ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyacım var.

Hoparlörlerden gelen bir ses, mağaza kapanmadan önce alışverişimi bitirmem için on beş dakikam olduğunu söylüyor. Elimde tuttuğum sepete bakıyorum. Boş. Meyve ve sebze reyonunda duruyorum,

Raflarda mango arıyorum, bulamayınca da kaşlarımı çatıyorum. Kim mango satmaz ki? Bir mağaza çalışanını durduruyorum, kızıl dikenli saçlı genç bir adam. "Hiç mango var mı?" Ananas ve kivilerin arasındaki boş alanı işaret ederek soruyorum.

"Yarına kadar taze meyve yok." Durmuyor bile, şüphesiz vardiyasını bitirip arkadaşlarıyla buluşmaya gitmeye hevesli.

Arkasından suratımı asıyorum, sepetimi alıp süt ürünleri reyonuna götürüyorum ve içine biraz süt atıyorum. Çünkü ... herkesin süte ihtiyacı var.

Ve çikolata. Herkesin çikolataya ihtiyacı vardır. Şeker reyonuna ulaşmak için her koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorum ve birkaç dakika durup seçkiyi tarıyorum. Tenim karıncalanıyor. Sola bakıyorum. Hiç kimse yok. Sağa bakıyorum. Kimse yok.

Cep telefonum çalışıyor ama Zinnea, Lawrence ya da Dexter'a iyi olduğuma dair güvence vermek için gereken enerjiden yoksun olduğum için duymazdan geliyorum. Bunun yerine ona mesaj atıyorum, sahneye çıkmak için bekleyeceğini ve benden haber alana kadar yerleşmeyeceğini biliyorum.

Ben iyiyim.

Bir Hershey Bar kapıyorum, en büyüğü, ve sepetime atıyorum.

Sonra, şarap.

Omzumun üzerinden bakarak, onları yuvarlayarak ilerliyorum. Kimse yok.

Hoparlörlerden bir anons daha geliyor ve şarabımı bulup ödemem için on dakikam olduğunu söylüyor. Bu beni acele etmeye teşvik etmiyor, ayaklarım ağırlaşıyor. Cep telefonum tekrar çalışıyor. Görmezden geliyorum. Yine çalışıyor.

"Sanırım biri sizinle konuşmak istiyor," diyor biri ve ben de yanımda pahalı görünümlü bir Merlot şişesi alan adama bakıyorum.

"İyi mi?" Eliyle işaret ederek soruyorum.

Gülümsüyor. "En iyisi."

Başımı sallayıp bir şişeye uzanıyorum, cep telefonum çalışıyor ve hemen ardından tekrar çalışıyor. Benimle *gerçekten* konuşana kadar sakinleşmeyeceğini kabul ederek iç geçiriyorum, başparmağım cevap vermeye gidiyor. Şarabımı sepetime koyarken tereddüt ediyorum, ekrandaki numara kalbimin patlamasına neden oluyor. Ve bakakalıyorum. Bir yaş boyunca öylece bakıyorum, cevap vermem için gereken iradeyi bulmak için derinlere dalıyorum, aynı zamanda ne isteyebileceğini merak ediyorum.

Çünkü benden hoşlanmadığını anlayamıyorum. Yoksa beni becermek mi istiyorsun.

"Bunu ben de anlayamıyorum James," diye nefes alıyorum ve başparmağımın aramayı kabul eden yeşil simgeye düşmesine izin veriyorum. "Merhaba." Selamlamamı bir soru olarak söylemiyorum. Kim olduğunu bildiğimi biliyor.

"Beau."

"James."

Sessizlik çöküyor ve ancak hoparlörlerden günlük spesiyalleri almak için son şansım olduğu anons edildiğinde bozuluyor. Tavana, üzerime dökülen parlak, sert ışığa bakıyorum. Sıranın aşağısında hissettiğim karanlıkla tam bir tezat oluşturuyor.

"Neredesin?" diye soruyor, sorusu düz ve meraktan yoksun. Neredeyse bir talep gibi.

"Walmart," diye cevap veriyorum sessizce ve tereddütle.

"Şu anda mı?"

"Daha az kaotik." *Daha az gürültülü. Daha az meşgul. Ve hafif. Çok hafif.* "Ve bacaklarınızın arkasına bir arabanın çarpma riski azalıyor."

Rammed.

Gözlerimi kırıştırarak

görüşümü

netleştiriyorum.

"Meşgul olmayı
sevmiyor musun?"

"Nefret ediyorum," diye cevap veriyorum, bunun ona benim hakkımda ne söyleyebileceğini düşünmeden. Beni neden aradığını tekrar merak ederek kasaya doğru ilerlemeye başladım. Onu neden şımarttığımı merak ediyorum.

"Ben de," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine.

Yatak odan hariç. Orası olması gerekenden çok daha yoğundu. "Beni neden arıyorsun James?"

Birkaç eşyayı taşıma bandına boşaltmaya başlarken soruyorum.

"Bilmiyorum," diye içtenlikle cevap veriyor ve elim sepete geri dönerken sendeliyor. "Yalnız mısın?" diye soruyorum.

"Her zaman."

Hava boğazımda düğümleniyor ve nedenini anlayamıyorum. *Yalnızlık.* Bu garip bir şey. Etrafınız birçok insanla çevrili olabilir, sizi seven ve ilgi yağmuruna tutan insanlar olabilir ama yine de kendinizi inanılmaz derecede yalnız hissedebilirsiniz. Ben bunun kanıtıyım. Ama James? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yatak odası alışkanlıkları dışında tabii. Ve muhtemelen candan yapılmış olduğunu. "Ben de," diyorum sessizce, beni duymasını isteyerek.

Kasanın diğer ucuna geçtiğimde ve kasanın arkasındaki kadın eşyalarını taramaya başladığında daha fazla sessizlik uzuyor. "Yani beni yalnız olduğun için mi aradın?" diye soruyorum.

"Hayır, seni aradım çünkü ofisimi boyamana ihtiyacım var."

Ödeme yapmak için kartımı okuyucuya dokundururken kaşlarımı çatıyorum.

"Görünüşe göre çok pahalıyım." "Ve görünüşe göre, resim yapmakta berbatım."

"Kendin yapmayı denedin mi?" James'i resim yaparken hayal edemiyorum. James'i kara kara düşünmekten başka bir şey yaparken hayal edemiyorum. Ve seviştiğini. Sorunumun bir kısmı da bu. Onu sağlıklı olandan daha fazla sevişirken hayal ettim. Onun gergin, inanılmaz vücudunun ya da gergin yüzünün görüntüsünü lanet kafamdan atamıyorum.

Çantamı toplayıp çıkışa doğru ilerlerken, alışveriş yapanların geri kalanı için beş dakikalık bir uyarı sesi duyuldu.

"Beş dakikan var Beau," diye fısıldıyor. "Ne için beş dakika?"

"Tekrar benimle birlikte olmaya kendini ikna edip edemeyeceğine karar vermek için." Telefonu kapatıyor ve ben şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum. *Beş dakika.*

Etrafıma bakıyorum, sanki boş dükkân bana yardım edebilirmiş gibi. Kimse *bana yardım* edemez. Biraz sersemlemiş bir halde dışarı çıkıyorum ve sokak lambasının altındaki bir duvara tünüyorum. Sonraki beş dakika hayatımın en uzun süresiymiş gibi geliyor, kafam aşırı kalabalık, teklifini kabul edip etmeyeceğime gerçekten karar vermem için bana yer bırakmıyor ve sadece onun dairesinde son bulunduğum zamanı yeniden yaşamak için yer bırakıyor. Ve kendime ilk kez itiraf ediyorum, o kadın olmak istedim. James'in beni böyle bir vahşilikle becermesini istediğim için değil, onun görüldüğü kadar kaybolmuş hissetmek istediğim için.

Hafif. Özgür. Düşünmeye karşı bağışıklık, zevk dışında her şeye karşı bağışıklık.

Elimdeki cep telefonu çaldığında irkiliyorum ve cevap vermeden önce birkaç saniye ekrana bakıyorum. Onu selamlamıyorum. O da beni selamlamıyor. Sadece birbirimize doğru nefes alıp veriyoruz.

Yalnız mı? Her

zaman.

"Pazartesi görüşürüz," diyor sonunda.

Sonra tekrar kapatıyor.

Eve geldiğimde ev sessizdi ve evin en arka tarafındaki mutfığa doğru ilerlerken tüm ışıkları yaktım.

Birkaç eşyayı yerleştiriyorum. Karanlık bahçeye bakarken ellerimi yıkıyorum. Odama çıkıyorum, geçtiğim her ışık düğmesini açıyorum. Çantamı yatağımın üzerine bırakıp annemin odasına gidiyorum.

Komodininin üzerindeki özel Krug şişesini, kutunun üstünü nazikçe fırçalayarak. "Ne yaptığımı bilmiyorum anne," diye fısıldıyorum, kıyafetlerimi çıkarıp yatağımın yanında bir yığın halinde bırakıyorum.

Banyoya gidip duşu açtıktan sonra aynanın karşısına geçiyorum ve gözlerimi kendime bakmaya zorluyorum. Koluma. Omzuma.

Yara izleri bugün özellikle kırmızı görünüyor.

Kızgın. Çirkin.

Yaşıyor.

Kolumdan bileğime doğru bir çizgi çekiyorum, dudaklarım bükülüyor, acı çok şiddetli. Ölü et. Ölü deri.

Ölü bir ruh.

Ben gözden kaybolana kadar aynada buğulanma ve buğu oluşmaya başlıyor.

Görünmez.

Yine de James Kelly bana baktığında, görüldüğümü hissettim. Tamamen çıplak.

BEAU

Ertesi sabah, ben sabah kahvesi hazırlarken mutfak sessiz, Lawrence Amca ve Dexter arkamdaki masada sessizce oturmuş, ara sıra birbirlerine endişeli bakışlar fırlatıyorlar. Pencereden dışarı, yoğun bulutları aşmak için elinden geleni yapan güneşe bakarken kafeinime yavaşça yarım şeker karıştırıyorum. Ön bahçede evin önünü gölgeleyen ağaçlar ve çalılar var ama arka bahçe güneşten gelen doğal ışıkla yıkanıyor. Sıcak. *Işık.*

"Dün geceki gösteriniz nasıldı?" Cam bölmeye soruyorum, ses tonum bulmayı umduğum ilgiden yoksun. Kaşığı bırakıp dönüyorum, tezgâha yaslanıp kahvemi dudaklarıma götürüyorum. Lawrence'ın yüzünde hakaretten başka bir şey yoktu. Dexter diziyile onu masanın altından dürttüğünde fincanımın kenarına bir gülümseme yerleştiriyorum.

Amcamın göz devirmesi ödüle değerdi. "Güzeldi. İyiydi."

"Güzel," diye taklit ederek mutfaktan çıkıyorum. Koridora çıkana kadar gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. "Bugün ne yapıyorsun?" Lawrence sesleniyor.

"Kahve içmek için Nath'la buluşacaktım," diye cevap veriyorum merdivenlerden inerken. "Ama üzerinde çalıştığı davada incelemesi gereken birkaç gelişme oldu." Doğrusunu söylemek gerekirse, benimle yüzleşmek istemediğinden ve temyiz hakkında tekrar araştırma yapmamı istemediğinden şüpheleniyorum.

"Peki ne yapacaksın?"

Muhtemelen James Kelly'nin düşünceleri tarafından tüketilecektim. "Sakin ol," diye sesleniyorum, yatak odamın kapısını kapatıyorum ve kahvemi komodinin üzerine koyuyorum. "Ve kendimi delirteceğim," diye fısıldıyorum kendi kendime, satın almayacağım bin dairenin detaylarını taşıyıp yatağa yığılıyorum. Yarın pazartesi.

Pazartesi görüşürüz.

Derin ve mantıklı bir şey bana Pazartesi günü onu kesinlikle görmem gerektiğini söylüyor. Ve yine de daha derin ve daha acımasız bir şey bana görmem gerektiğini söylüyor.

Ama ya yapamazsan Beau?

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve Reg'den gelen, arabamı umduğu kadar çabuk bana geri getiremeyeceğini söyleyen mesajı açıyorum. Yani gündüzleri daha fazla taksi ve geceleri daha fazla yürüyüş olacak. Aletlerimin çoğu arabamda -araç olmadan taşımayı ummadığım aletler. Duyarlılık beni bir an için yakaladı ve hareketlerimi kontrol ederek mesajlarımı açıp bir mesaj göndermemi sağladı.

**Korkarım yeniden planlamam
gerekliyor.**

Gönder tuşuna basar basmaz cep telefonum çalıyor ve ilk kez numarasını neden kaydetmediğimi merak ediyorum. İhtiyacım olduğundan değil. Ezbere biliyorum; o kadar çok baktım ki. Cevap veriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, James'in ne diyeceğini bekliyorum.

Tek duyduğum "Neden?" oluyor ve çok iyi bir nedenim olmasına rağmen, bunu dile getirebilirim lanetleneyeğim, uzun, kalıcı, beklenti dolu bir sessizlik bırakacağım. "Nedenini sordum."

"Seyahat sorunlarım var," diyorum, iddialı görünmeye çalışıyorum ama bunun yerine tereddütlü

konusuyorum.

"Bu bir sorun değil."

"Ekipman sorunlarım var."

"Bu bir sorun değil."

Nefes veriyorum, şakağıma uzanıp masaj yapıyorum. "James'le ilgili sorunlarım var."

"Ve nihayet asıl meseleye geldik," diye fısıldıyor ve bu meselemin bir mesele olmadığını iddia edememesi dikkatimden kaçmıyor. Bu bir sorun mu? İçimden gülüyorum. Elbette bir sorun. Bedenim ve zihnim onun yanında bana ait değil. *Yalnız mı? Her zaman.* Sanki içime işlemiş, düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor. Söylememem gereken şeyleri söyletiyor.

Yapmamam gereken şeyleri mi yapıyorum? "Senin sorunun ne?"

diye soruyor.

"Birlikte vakit geçirmem gereken türden bir adam olmadığını."

"Muhtemelen haklısın," diye cevap veriyor, olabildiğince dürüst, hiç tereddüt etmeden. şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Ama işte olacağım."

"Dairende bana güveniyor musun?"

"Güvenmemeli miyim?"

"Beni tanı mıyorsun."

Sabrını yitiriyormuş gibi yüksek sesle nefes alıyor ve duymam gereken bir iç çekişle havayı serbest bırakıyor. Sabırsızlık. Bu onda çok yaygın. "Satır aralarını okumayı bırak, Beau. Eğer ulaşım sorunsa, seni aldırırım. Eğer ekipman sorunsa, sana biraz daha alırım."

"Peki ya sen bir sorunsan?"

"O zaman bu sorunu çözeriz." Telefonu kapattı ve ben de gevşeyen kolumun yatağa çarpmasına izin verdim. şu anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim James aklımdayken başka hiçbir şey aklıma gelmiyor.

JAMES

Sıcak. Buna katlanılıyor. Bu berbat bir rahatlık, çünkü bir daha asla canlı canlı yanmayacağım. Asla böyle vahşi bir cehennemin sıcaklığını hissetmeyeceğim.

Hipnotik bir şekilde sallanan parlayan aleve bakıyorum, avucum üzerinde geziniyor. Biraz kaldırıyorum. Isı azalıyor. Tekrar indiriyorum. Isı yoğunlaşıyor. Daha da alçaltıyorum. Daha sıcak. Tekrar indiriyorum. Alev tenimi yalıyor.

Tıslıyorum ve elimi yavaşça geri çekiyorum, masamdan eldivenlerimi alıp takıyorum, gözlerim ofisimdeki ekranlara dönüyor. Bu gece öldüreceğim adamın yüzünün olduğu bir ekran dışında hepsi boştu. Ve Beau Hayley'nin görüntülerinin olduğu bir diğeri. Bir süpermarkette, koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, amaçsız, yönsüz, amaçsız.

Yalnız.

Onunla ilgili düşüncelerimi inançla uzaklaştırıp dikkatimi ekranda onun yanındaki adama veriyorum. Kartal'ın piyadelerinden biri. Bıçağımı masamdan kaydurdım ve bıçağı inceledim.

"Bir saat içinde Biscayne Körfezi rıhtımındaki eski hurdalıkta olacak," diyor Goldie kapı aralığından.

"Kiminle buluşuyor?"

"Sokaklardan bir torbacı."

Metal bıçağın spot ışıklarından yansıyan parıltısını göz kırparak geri alıyorum. Ayı'nın kontrol ağı uyuşturucu cephesinde bir kilit oyuncusunu daha kaybetmek üzere. "Yılan'ı değiştirdiler mi?"

"Henüz değil. Cesedini nehirde daha yeni buldular. İki yıl oldu. MPD ölü adam bulma konusunda pek de hızlı değil. Vince Roake bariz bir seçimdi. O hapisteyken ve Kartal ölmüşken, kimin rütbe atlayacağını kim bilebilir ki?"

"Bu gece öldüreceğim adam o olmayacak." Dönüp Goldie'ye bakıyorum. "Yarın sabah Beau Hayley'i ev adresinden almanı istiyorum."

Yüzü. Çeşitli seviyelerde kızgınlık görmüştüm ama bu bambaşka bir şey. İfadem, bana meydan okuması için ona meydan okuyor. Ama bazen unutuyorum, Goldie meydan okumayı sever. "Onu becermek istiyorsun."

İçimden gülüyorum. Bunda kesinlikle mizah yok. "Evet, onu becermek istiyorum." Bunu hayal etmeden duramıyorum. Onu becermek. Onu bağlamak. Onu zihinsel acısından başka bir şeyle kör etmek. Her açıdan berbat bir durum. Ama yine de, uzun zaman önce tamamen yeni bir seviyede berbat olduğumu kabul ettim.

"Onu öldürmekten daha fazlası mı?" Goldie sorar.

Bıçağımı kılıfına sokmaktan çekinerek çekiyorum. Bu çok güzel bir soru. Ve cevap, gerçek cevap, çok korkutucu. "Hayır." Beretta'mı almak için yatak odama doğru ilerliyorum. "Artık eve gidebilirsin," diye sesleniyorum, giderken kar maskemi arka cebime tıktırıyorum.

Pazartesi sabahı mango yerken ve çamaşır makinesini doldururken Reg'i arayıp Dolly'den bir şeyler almak için yakında orada olacağımı bildirdim.

Saçlarımı düşük, dağınık bir topuz yapmış, üzerimde yırtık, boya sıçramış kot pantolonum ve uzun kollu, büyük beden tişörtümle evden çıkarken korku ve beklentinin şaşırtıcı bir karışımını hissediyorum. Elim kendi iradesiyle karnıma uzanıyor, ön bahçemiz olan ormanda eğilip bükülürken rahatlatıcı daireler çiziyor.

Giysilerimdeki birkaç sıyrıkla kaldırıma çıkmayı başarıyorum ve kısa sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, erkeksi bir takım elbise giymiş, uzun boylu, heybetli görünümlü bir kadınla karşılaştığımda çığlık atarak duruyorum. "Bayan Hayley," diyor, İngiliz aksanı güçlü ve sert, arkasındaki Tesla'ya işaret ederken. Yüzümün ne düşündüğümü söylemesi gerektiğini biliyorum ve düşünüyorum, *sen de kimsin?*

"Bay Kelly için çalışıyorum."

Kaşlarım o kadar hızlı havaya kalkıyor ki, yüzümden ayrılıp ayaklarımın dibine düşmemelerine şaşıyorum. "Özür dilerim?" diye soruyorum.

Vurdumduymaz yüz ifadesi değişmedi. "Bay Kelly sizi alıp evine götürmemi söyledi."

Teslim etmek mi? Neyim ben, bir koli mi? "Peki Bay Kelly nereden alınacağımı nereden biliyor?" İçgüdüsel olarak sağa sola bakarak soruyorum.

"Buna cevap veremem." "Veremez misin, vermez misin?"

Çıplak dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. "İkisi de." Kolunu tekrar arabaya doğru uzatıyor. "Gidelim mi?"

Gülüyorum, kendimi durduramıyorum. "Kim olduğunu bilmediğim halde seninle o arabaya binmemi mi istiyorsun?" Bunu daha az tuhaf hale getireceğini düşündüğü için mi bir kadın gönderdi?

"Bay Kelly için çalışıyorum."

"Bu çok hoş, ama Bay Kelly'yi tanımıyorum bile." *Ya da ne iş yaptığını.* Bildiğim kadarıyla bir seri katil olabilir.

Merakla bana bakıyor, dudakları hâlâ gülümsemenin eşiğinde geziniyor. "Hayır, ama onu tanıyacaksın, değil mi?"

Omuzlarım dikleşti. Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor? Sormalıyım, ama bunun yerine, sanki otomatik pilotta çalışıyormuşum ya da aptalmışım gibi, arabaya doğru adım atıyorum. *Tanrı aşkına Beau. Sen bir polissin.* Bu bildiğim ve inandığım her şeye aykırı. Çabucak yutkunuyorum. Hayır, polis değilim. Polistim ve rozetimi bir kenara atarak, duygularımı da bir kenara atmış gibi görünüyorum.

"Benim adım Goldie," diyor bana arka kapıyı açarken. "Belki adımı bilmek seni götürmeyi kabul etme konusunda daha iyi hissettirir."

Arka koltuğa yerleşirken, "Değil ama teşekkürler," diyorum. Ben aptalım. Öyle olmalıyım. Goldie arabanın önünde siyah takım elbise ceketinin düğmelerini açarken, Nath'a hızlı bir mesaj gönderip, bu akşama kadar onunla irtibata geçmezsem kayıp olduğumu bildirmesini söylüyorum.

Sürücü koltuğuna geçer. "Sizi ekipmanlarınızı almaya götürmek için talimat aldım." O

ben emniyet kemerimi çekerken dikiz aynasına bakıyor.

"Rıhtımın yanındaki eski hurdalık," dedim ona. "Sana rehberlik edeceğim." "Biliyorum," diye cevap veriyor, uzaklaşarak.

"Biliyor musun?" Pırıl pırıl bir Tesla kullanan, tertemiz, takım elbiseli bir kadın böyle bir yeri nereden bilebilir? Korkunç bir yer, yirmi araba yığılmış, eski lastikler dağlar oluşturuyor, havaya gaz kokusu yayılıyor. Bir de yan taraftaki çöp sahası var ki, o da bu pis kokuyu daha da artırıp kokuşmuş hale getiriyor. Reg'in kamyonetine her bindiğimde, koku yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor.

Aynaya bir kez daha baktım. "İstiyorum."

Hafifçe başımı sallıyorum. "Tamam," diyorum sessizce, Nath cevap verdiğinde cep telefonuma bakıyorum.

Neden? Ne yapıyorsun?

Endişesini hafifletmek için gülen bir yüz ekleyerek cevap veriyorum.

Bir maceraya çıkıyorum :)

Gönder tuşuna basıp telefonumu kucağıma bırakıyorum ve önümdeki koltukta oturan kadına odaklanıyorum. "Bay James ne iş yapıyor?" diye soruyorum. Sadece küçük bir gülümsemeyle aynaya bakıyor. "Pekâlâ. Bay James için ne yapıyorsunuz?" Bir bakış daha. Cevap yok. "Pek konuşkan değilsin, değil mi Goldie?"

"Akıllı bir kadına benziyorsunuz Bayan Hayley."

"Akıllı mı?" Soruyorum. "O zaman bu arabada seninle ne işim var?"

"Ben de bunu merak ediyordum," diyor sessizce, sola dönerek. Merakım rekorlar kırmaya başladı. Ama korkum? Nerede bu lanet şey?

Resim malzemelerimi Reg'den aldıktan sonra Goldie beni James'in dairesine götürüyor ve ekipmanlarımı beş yıldızlı bir otele yakışmayacak parlak bir altın arabaya koyduruyor. Lobiye sık sık gelen piercingli, sakallı adamın bagaj arabasını kirleten boyalı ekipmanıma bakarkenki temkinli tavrını gözden kaçırmıyorum. Bir kod giriyor, Goldie bana veda ediyor ve adamla birlikte James'in cam kutusuna doğru sessizce ilerliyorum. Ona baktım. Kapıcı mı? Güvenlik mi? Bir kapıcının nasıl görünmesi gerektiğini belirten bir kural kitabı yok ama bu adam kesinlikle buna uymuyor. Peki, güvenlik? Üniforması nerede?

Göz ucuyla bana bakıyor, belli ki baktığımı hissediyor. Ve gülümsüyor. Zoraki bir gülümseme. Her şeyin yolunda olduğuna beni ikna etmek için sahte bir gülümseme. "Bay Kelly için ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Asansörün gelme sesiyle kurtuldu, el arabasını dışarı itti, sanki rahatsız olmuş gibi eşyalarımı biraz ağır bir şekilde indirdi ve ben bir cevap için onu zorlayamadan hemen ayrıldı.

"Günaydın." James merdivenlerin başında belirdi, parmakları gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Saçları ıslaktı. Yüzündeki kıllar mükemmel uzunlukta. Gülümsemese bile ölümcül derecede muhteşem görünüyor ve ben kendimi başka tarafa bakarken buluyorum, göğsüm hiç de aşına olmadığım bir şeyle gümbürdüyor.

"Günaydın." Dikkatimi eşyalarımaya veriyorum, başlamak için ihtiyacım olan şeyleri bulmak için çömeliyorum. "Duvarlarını ne renk istediğine karar verdin mi?" *İki duvarın mı?*

"Beyaz."

Macun kabımı, birkaç bez parçasını ve dolgu bıçağımı aldım. "Sanırım tavan için de aynısı geçerli?"
"Evet," diye cevap veriyor. Aşağı inerken ayakkabılarının merdivenlerle buluşma sesini duyuyorum
ve

Yaklaştığı her adımda vücudum daha da geriliyor, ta ki ayakkağıları görüş alanıma girene kadar. "Çay?"

"Hayır, teşekkürler." Ne kadar yakın olduğunu fark etmeden, biraz fazla ani bir şekilde ayağı kalkıyorum ve onun akıl almaz derecede sert fiziğıyle çarpışıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, birkaç adım sendeliyorum, bıçağı ve macunumu düşürüyorum. Kolumdan tutup beni sabitliyor ve gömleğimin üzerinden beni kavrayan parmaklarına bakıyorum. Yara izimin üzerinden. Karıncalanıyor ve gözlerimi onunkilere çeviriyorum, onu bana bakarken buluyorum, yüzü dimdik.

Atmosfer çok yoğun. "Nerede yaşadığı nereden biliyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor ve ben geri çekiliyorum, onun elinden kurtuluyorum, kolumu ovuşturuyorum. Ve bekliyorum. Bir cevap bekliyorum. İfadesinde bir kırılma bekledim. Hiçbir şey alamıyorum, beni tedirgin etmek için olduğu çok açık olan lazer bakışı dışında hiçbir şey.

"Gitmeliyim. İş yerinde iyi günler." Her ne yapıyorsan onu yapıyorsun. *Sen ne yapıyorsun?* Eğilirim, aletlerimi toplarım ve yanından geçerim, gözlerim kocaman, kalbim boğazımda.

Neden?

Neden bana böyle hissettiriyor?

Bu çelişkili bir heyecan karışımı - çünkü amansız bir umutsuzluktan başka bir şey hissediyorum -Ve endişeliyim çünkü kendimi boyumu aşmış gibi hissediyorum.

Can sıkıcı bir şekilde titreyen bacaklarımla da olsa ofisine ulaşıyorum ve etkileyici mekâna göz gezdirerek kendimi yeniden tanıyorum. Bir duvardaki ekranların hepsinde farklı bir kanal açık, hepsi haber kanalı, masası gazetelerle dolu ve ucunda dizüstü bilgisayarları açık. Koltuğunda uyuyabilirmişsiniz gibi görünüyor. İçinde uyursa *hiç* şaşırmam.

Duvarlara ve tavana bakıyorum. Hiçbir şeyi boyamaya çalışmamış gibi görünüyor. Kaşlarımı çatarak çalışma alanıma örtüleri seriyorum ve duvara doğru ilerlerken pürüzsüz ve tutarlı olana kadar macunu karıştırmaya başlıyorum. Deliklerin yerini belirliyorum ve dolu dolgu bıçağı ilkinde götürüyorum, o içeri girdiğinde yarı yolda duruyorum. Masasına doğru yürürken beni fark etmiyor ve gözlerim yol boyunca onu takip ediyor, boynum onu görmek için bükülüyor. Birkaç şeyin yerini değiştirdikten sonra pantolonunun dizlerini yukarı çekip sandalyesine çöküyor ve dizüstü bilgisayarını öne doğru çekiyor.

Ne?

Havada tuttuğum kolum ağırmaya başlıyor ve yavaşça ona doğru dönüp soru dolu gözlerle ona bakıyorum. Ya farkında değil ya da umursamıyor. İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyor. Sonunda ekranına göz atmayı bırakıyor ve başını eğerek bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Doldurduğum bıçağı ona doğrultarak soruyorum. Gözleri benimkilerden bıçağı kayıyor, belli belirsiz bir gülümseme belirme riski taşıyor. Ama o gülümsemeyi serbest bırakmayacak. Onu kontrol edecek.

"Çalışıyorum." Her iki elinin parmak uçları birleşerek çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor ve arkasına yaslanıp rahat görünüyor. Ben hiç değilim.

"Affedersiniz?"

Gözleri dans ediyor. Kalbim dört nala atıyor. Hayır. Lütfen söyle bana. "Evden çalışıyorum."

Yutkunuyorum.

"Her gün," diye ekliyor.

"Her gün," diye mırıldanıyorum, ofisini bir kez daha tarıyorum, hangi nedenle olduğunu size söyleyemem. "Yani sadece burada mı olacaksın?" Bu kadar yakın mı? *Hepsi. Her zaman. Zaman.*

"Bu bir sorun mu?"

"Evet." Hızlı, öfkeli ve durdurulamaz bir şekilde çıktı. "Boyamaya başladığımda her şeyin üzerine örtüler koymam gerekecek," diye acele ediyorum.

"Şu duvar benden 30 metre uzakta. Eğer oradan bu masaya boya bulaştırmayı başarırsan, bu işi

doğru kişiye yaptırıp yaptırmadığımı sorgulayabilirim."

Bunu onun yerine ben cevaplayabilirim. Ben yanlış kişiyim. Onun yanında kendini toparlayabilecek biri olmalı. Sanırım seçenekleri sınırlı olacak. "Peki ya tavan?" Yukarıyı işaret ederek soruyorum.

Başı geriye düşüyor, düzinelerce küçük spot ışığını sanki yeni görüyormuş gibi içine çekiyor. Boğazını. Boğazının gergin eti. *Lanet olsun*. Bu işe yaramayacak. Bütün gün ona hayran olmamak için göstereceğim direnç beni öldürecek. "Neden buradasın Beau?" diye fısıldıyor.

"Ne?"

Lazer gözleri düşüyor ama sanki gözlerimi oradan uzak tutmak için verdiğim savaşın farkındaymış gibi başı geriye eğik kalıyor. Sanki dişlerimi ona geçirme riskim olduğunu biliyor. Tadının nasıl olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Sarhoş edici. Çok kötü ama çok iyi. "Neden buradasın?" diye tekrarlıyor.

Körü körüne ofisini işaret ediyorum ve gözleri bana dönmeden önce etrafı tarıyor.

"Ama seni rahatsız ediyorum," diye mırıldanıyor sessizce. "Bu yüzden hâlâ neden burada olduğunu merak ediyorum." Ekranına geri dönmeden önce uzun, çok uzun bir süre iri gözlerimi tutuyor ve onun ateşli bakışlarından kurtulduğum anda vücudum kontrolsüzce kasılmaya başlıyor. Biraz havaya ihtiyacım var ve bu gerginlik kutusunda onu bulmam pek mümkün değil.

Delici gözlerinin kaçan formumu takip ettiğini hissederek odadan aceleyle çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra diğer tarafta aptal gibi durup hangi kapıya ihtiyacım olduğunu merak ediyorum.

"Soldan ikinci," diyor ve ben sıçrayıp etrafımda dönüyorum. Kapı hâlâ kapalı, James diğer tarafta.

Aramızdaki buzlu cama rağmen gözlerini üzerimde hissederek geri adım atıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Kalbinin küt küt attığını duyabiliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve göğsüme baskı uyguluyorum, kontrol edilemeyen çarpıntıyı hissediyorum. "Hâlâ duyabiliyorum," diye fısıldıyor ve titreyerek nefes veriyorum.

"Hiç resim yapmaya çalışmadın, değil mi?" diye sordum. "Hayır."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bunu anlayacak zihinsel kapasiteye de sahip değilim. Şimdi değil. Neden buradayım? Çok kolay. Çünkü her ne kadar berbat olsa da, perçinlendim. Şimdiden dikkat dağıtıcı şeylerin bağımlısı oldum. Ama James beni neden buraya çekti? Aynı sebeplerden dolayı olabilir mi?

Dönüp aceleyle banyoya gidiyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum ve etrafa bakıyorum. Daha fazla cam. Küvet, lavabo, fayanslar. Ve hiçbirinin üzerinde bir damla su yok, her santimetre karesi pırıl pırıl. O tek bir adam. Ne kadar alana ihtiyacı var?

Lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum ve isteksizce aynada kendimi değerlendiriyorum. Nasıl görünmem gerektiğini biliyorum - bunu doğrulamak için yansımama ihtiyacım yok - ama üç duvarı da kaplayan aynalı karolardan kaçınmak mümkün değil. Yanaklarım pembe. Gözlerim biraz yuvarlak olsa da parlak.

Tekrar kapıya baktım.

Kimsin sen, James Kelly mi?

Tehlikeli olduğunu bildiğim bir merakla beni nasıl tutsak edebilirsin?

Sahip olduğum her polis duyusunun köreldiğini hissediyorum. Ve varlığından bile haberdar olmadığım hislerim artıyor. Ellerimi lavaboya dayıyorum ve nefesimi kontrol altına almak için biraz zaman ayırıyorum. Sonra saçlarımı düzeltiyorum, sırf bunun için tuvaleti kullanıyorum ve su sıçramalarından kurtulmak için lavaboyu lüks havlulardan biriyle ovarak temizlemek için beş dakika harcıyorum.

Bitirdim. Yut. Beni bilinmeyene geri götürecektir kapıya bakıyorum. Banyodan girdiğimden daha sakın bir şekilde çıkıyorum ve kısa sürede ofisine geri dönüyorum. Elim kolu sıkıca kavrarken derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verirken içeri giriyorum. Yukarı bakıyor, bir kumandayı işaret ediyor

duvardaki dev televizyonlardan birini kontrol ediyor. Ekran kararıyor ve ben birkaç kez ondan televizyona bakıyorum. "Gitmemi ister misiniz?" diye soruyorum.

"Hayır."

O zaman neden bana izinsiz girmişim gibi bakıyor?

Avuç içlerimi kot pantolonumun ön tarafına siliyorum ve dolgu bıçağımı toplayarak burada yapmak için bulunduğum işe devam ediyorum. Resim yapmak son iki yıldır beklenmedik bir kurtarıcı oldu. Kendimi kaptırdığımda her şeyi unuttuğum bir şey. Şu anda James Kelly'nin arkamda oturduğunu unutmam gerekiyor. Bu güzel olmaz mıydı?

Evet.

Hayır.

Önümüzdeki bir saat boyunca duvarda ilerlerken, delikleri ve kusurları doldururken bunu tartışıyorum. İşimi bitiriyorum, macunun kapağını yerine takıyorum ve ondan uzaklaşmak için odadan çıkıyorum, ihtiyacım olan diğer her şeyi toplamak için aşağıya iniyorum. Fırça kutumu, ahşap işleri için astar boya kabımı, biraz şeker sabunu ve zımpara kağıdımı topluyorum. Kollarım dolu bir şekilde yukarı dönüyorum.

Ve bir şeye çarpmak. Ona.

Her şey kollarımdan düşüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, geri adım atıyorum, arkasına uzanırken elinde bir şey görüyorum. Ama eli tekrar görüldüğünde boştu. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kızgın görünüyordu. Sinirli biri. Hem korkudan hem de yakınlığından dolayı damarlarım zonkluyor.

Gözleri bir anda berraklaşıyor. "Sana yardım edeyim," diyor, çömeli eşyalarımı topluyor.

Derin ve gerekli bir nefes alarak yerde ona katılıyorum. "Biliyor musun, bana biraz yer verersen bunu çok daha hızlı bitiririm" diyorum, elindeki her şeyi alarak. Çalışmak için alan, ama aynı zamanda nefes almak için daha fazla alan.

Ben ayağa kalkıyorum, kollarım dolu ve o yavaşça bedenini yerden kaldırıyor. "Space," diyor sessizce. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardıma ihtiyacım yok." Bakışlarımı onunkilerden ayırıp ayaklarımı harekete geçiriyorum ve ben yanından geçerken tembelce vücudunu çeviriyor. Tüylerim diken diken oldu. Tanrım, tüylerim diken diken oldu, her bir tüyüm diken diken oldu.

Merdivenleri çıkarken kalbimin çılgın hızı bana yardımcı olmuyor, şiddetli patlamalar her şeyi elimden almakla tehdit ediyor. Ofisine varıyorum ve birkaç nefes alıyorum. Her yerdeyim. Cılız. Dengesiz. Ama bu dengesizliğin farklı bir çeşidi. Buna katlanmak için düşündüğümünden daha fazla çarpık durumdayım. Gergin atmosfere tahammül etmek için. Ve daha da kötüsü, bunu hoş karşılamak? Berbatlığın yepyeni bir seviyesi.

Ayağımı uzatıyorum ve zımpara kâğıdı rulosunu tuttuğum yerden bırakıyorum, Converse'imın baş parmağında yakalıyorum ve yere indiriyorum. Sonra ayağımı daha yukarı kaldırıyorum, astar kabını serbest bırakıyorum, böylece ayağımın üstünde mükemmel bir şekilde duruyor. Onu da yere indiriyorum, dengem her zamanki gibi kusursuz. Ellerim artık daha az kalabalık olduğundan çömeli diğer her şeyi yere bırakabiliyorum. *İşe odaklanıyorum.* Bir bez parçası daha alıp havaya savuruyorum ve yere düşüp dinlenmeden önce havada süzülüyor. Kapıda duruyor. İzliyor. Bu durum rahatsız edici olmaya başladı. Beni buraya garip hissettirmek için mi davet etti? "Ne?"

Göz kırıyor. "Bir şey yok." Masasına doğru ilerlerken bir avucunu ensesine koyup hafifçe ovuşturuyor. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Evet. Lütfen çıkın. Ve odadan da çık.

Ama o yapmıyor ve ben de kendimi cam bir vitrindeymişim gibi hissederek işimi yapmak zorunda kalıyorum ki bu ironik çünkü öyleyim.

Ve herkes bilir ki, cam evlerdeki insanlar taş atmamalıdır.

Günün geri kalanı, tüm yüzeylerin pürüzsüz ve kalıntılardan arınmış olduğundan emin olmak için zımparalama, sabunlama ve silme işlemlerine hazırlanırken sürekli ve tutarlı bir tedirginlik içinde geçiyor. Bana baktığını her hissettiğimde ona cevap verme dürtüsüyle savaşıyorum. Ve başarısız oluyorum. Bu da birbirimizle göz göze geldiğimiz sonsuz durumlar yaratıyor. Her zaman önce ben gözlerimi kaçırıyorum, onun yüzüne güler gibi görüldüğü yoğunlukla mücadele ediyorum. Günün sonunda, hem onun davranışları hem de kafamda dönüp duran amansız sorular yüzünden zihinsel olarak tükeniyorum. Ne iş yapıyor, neden bu kadar güvenlik var, kim bu adam? Onun yarısı kadar bile başaramadım.

çok çalışmam gerekiyordu.

Cam masasında oturduğu yere dönüyorum ve o da bana bakıyor. Bu sabah ilk günkü kadar mükemmel görünüyor. Dizüstü bilgisayarının kapağına uzanıyor ve yavaşça kapatıyor. Gözleri benimkilerde. Başımı eğip onu inceliyorum. Ben yetişkin bir kadını ama James bana kendimi küçük, cahil bir kız gibi hissettiriyor. Çaresizlik içinde başımı sallıyorum ve göz temasımızı keserek eşyalarımı köşeye itiyorum. "Bütün bunları bir gecede odadan çıkarmamı ister misin?"

"Bırak onları," diyor, ayağa kalkıyor, korkutucu boyuna yükseliyor ve bana dikkatle bakıyor. "Benden nefret mi ediyorsun yoksa beni becermek mi istiyorsun, karar verdin mi?"

"Hayır, henüz değil," diye yalan söyleyerek kapıya doğru yöneldim.

"Yakın zamanda çözebileceğini düşünüyor musun?"

"Neden, senin beni delirttiğin kadar ben de seni delirtiyor muyum?" Omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diyor sessizce, gözleri vücudumun tamamında geziniyor. Giysilerimin altındaki tenim ısınıyor. "Goldie seni eve bırakacak."

"Yürümeyi tercih ederim." Başımı eğiyorum. "Zihnimi boşaltmak için. Bu akşamki koşum için ısınıyorum. İyi akşamlar James."

"Yapacağım," diyor sessizce.

James'in kesinlikle iyi bir akşam geçireceği dışında pek bir şeyden emin olmadan onun cam cennetinden ayrılıyorum. Ben de kendi duyarlılığımla boğuşarak geçireceğim.

JAMES

Gidişini izliyorum, pantolonumun arkasına uzanıp Beretta'mı çıkarıyorum ve masamın üzerine koyuyorum. Neye bulaşıyorum ben böyle? Uzaktan kumandayı kapıp ekranlardaki tüm kameraları açıyorum ve dairemden kaçarken onu yakından inceliyorum. Havayı boşaltıyorum, yanaklarımı şişiriyorum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bugün hiç araştırma yapmadım. En azından araştırmam gereken hiçbir şeyi araştırmadım. Bunun yerine, Beau Hayley hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmek için internette ve çeşitli kısıtlı dava dosyalarında gezindim. Evet, annesinin arabası patladığında o da o civardaydı. Hayır, bu konuda pek iyi hissetmedim. Ama benim dünyamda suçluluk duygusuna ya da bağlılığa yer yoktur. Sadece bilmem *gerekenleri* öğrenirim. Jaz Hayley'nin kızı hakkında çok şey bilmeme gerek yoktu, sadece Jaz'ı çok şey bildiğime inandıracak kadar. Ama şimdi çok şey biliyorum. Perili, *yalnız ve yoksun* olduğunu biliyorum.

Hepsi annesinin ölümü yüzünden.

Beau Hayley'nin başarısız temyiz başvurusunun haberini veren mektup yakında kapısına dayanacaktır. Sonra ne olacak? Ne yapacak? Kiminle konuşacak? Ne kadar derine inecek? Annesi gibi, Beau Hayley'nin de kemiği olan bir köpek gibi olduğunu hissediyorum. Ve annesi gibi, o da sonunda ölecek. O zaman neden hâlâ nefes alıyor? Annesinin ölümünde daha fazlası olduğunu biliyor. İçindeki altıncı his yüzünden. Annesinin sahip olduğu altıncı his. Beau Hayley'nin yoluma çıkmasına ihtiyacım yok. Basit hayatımda karmaşaya ihtiyacım yok.

Bitir o zaman.

Kendi kendime homurdanıyorum ve bir bira almak için aşağıya iniyorum, giderken de rehberimi açıyorum. Kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım var. Rahatlatacak bir şey. Sek bir votka içiyorum ve Beth'in numarasının parladığı cep telefonumun ekranına bakıyorum.

Sonra onu tezgâhın üzerine fırlatıp ofisime dönüyorum ve bugün çekilen görüntüleri buluyorum. Silahımı Beau Hayley'nin kafasının arkasına doğrulttuğum ana bakıyorum.

Ve kaçtığım an. Onu öldüremem.

Onu öldürmek *istemiyorum*.

Sikeyim.

Salı günü de pazartesi gibi geçti. Goldie tarafından alınıyorum ve James'e vardığımda çalışacak başka bir yer bulamamış. Devasa ofisine girdiğimde dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. Bana bakıyor.

Göz temasımızı ilk kesen kişi olmak istemediğim için gözlerimi dikip bakıyorum. James Kelly'nin bilmesi gereken şey, benim ondan çok daha büyük ve korkutucu şeytanlarla yüzleştiğimdir. Bunu dün gece yatakta dönüp dururken fark ettim. O karanlık biri. Ama ben daha karanlığım. Bahse girerim o her gün karanlık düşüncelerle boğuşmuyordur. Eminim hayatının her dakikasını kendini düzelterek geçirmek zorunda kalmıyordur. Kendine hatırlatarak. Kendini kolay yoldan uzaklaştırarak. Dürtülerini kontrol etmeye ihtiyaç duymuyordur.

Ayrıca uzak kalamamamın nedenini de anladım. Neden burada olduğumu. Neden bu dayanılmaz yoğunluktaki sürekli olaylara katlanıyorum.

Kaçış.

Ben buradayken, onun yörüngesindeyken, karanlık yok. En azından benimki yok, çünkü burada rol yapmak zorunda değilim. *Peçe yok. Ben iyiyim.* Hepsi *onun* karanlığı ve bağımlılık yapıyor. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, ben hazırım. Benden daha iyi bir rakip bulamaz.

Ona o kadar odaklanmışım ki gözlerim yanmaya başladı ama kırpmayı reddediyorum. Başka tarafa bakmayı. Ve bütün gün onun varlığının işkencesine ve heyecanına katlanacağım. Zırhlıyım. Savaş boyalarım üzerimde. "Boyun eğmeyeceğim," diyorum eşit bir şekilde.

İfadesi hiç değişmiyor ve sandalyesine yerleşip rahatlıyor. Konuşmadan konuşuyor. Ta ki o konuşana kadar. "Neden buradasın Beau?" diye tekrar sorar. "Bütün geceyi merak ederek geçirdim ve hiçbir şey bulamadım."

"Sen söyle," diyorum sessizce, olduğu yerde tutsak, buz gibi gözleri her saniye kararıyor.

Mırıldanıyor, yavaşça göz kırpmıyor. Nabzım hızlanıyor. "Ofisimi boyamak için buradasın. Başka neden burada olasan ki?" Ayağa kalkıyor ve masasının etrafında dönerek yanımdan geçiyor. "Öyleyse devam et."

Başım dönüyor, onu kapıya kadar takip ediyorum. "Pislik herif," diye sessizce nefes alıyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıtlıyor arkasına bakmadan ve kapıyı gürültüyle kapatıyor.

Dudağımı ısııyorum ve hafif adımlarla cama yaklaşıyorum, kapıdan sadece bir adım ötede duruyorum. "Nefes alışını duyabiliyorum," diyorum sesim boğazımda düğümlenerek, buzlu cama uzanıp avucumu üzerine koyarken. "Ve sıcaklığını hissediyorum." Gözlerim önümde dalgalanıyor, beynim devreye girmeden ağızımdan kelimeler dökülüyor.

"Bu beni becermek istediğin anlamına mı geliyor?" diye sorar ve birden kapı artık buzlu değil, kristal berraklığındadır. Ve James diğer tarafta, bir fısıltı kadar uzakta.

Nefes alıyorum ve elimi geri çekiyorum, yanmayı gerçekten hissediyorum. Ve geri çekiliyorum. Kapıdan uzağa. Baştan çıkarıcıdan uzağa.

Tehlikeden uzakta.

Ona cevap vermeme gerek yok. Daha fazla bir şey istememiştim ve bardak tekrar buzlanırken yüzündeki hınzır, yarım gülümsemeye bakılırsa, bu açıkça her yerimde yazıyor.

Süpürgeleklerin altını kaplamayı bitirdiğimde vücudum mükemmel bir şekilde ağrıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Tavana bakarken boynumun arkasını ovuşturuyorum, sonsuz küçük, *garip* spot ışıkları inceliyorum. Merdivenimi kurup basamakları çıkıyorum, spot ışık kaplamalarından birine uzanıp onu kıvırıyorum. Dışarı fırlıyor ve bana fırçamı etrafından geçirmem için yeterli alan sağlıyor. Memnun bir şekilde başımı sallıyorum ve bir ayağımı merdivenden kaldırıp arkama yaslanarak dört ayaktan üçünü yerden kaldırıyorum. Ve döndürüyorum, ağırlığı vücudumla dengeleyerek bacakların yavaşça aşağı inmesine izin veriyorum. Bir sonraki spot ışığının altında dinleniyorum ve bir sonraki spot ışığına ulaşmak için aynı hareketi yapmadan önce kaplamayı çıkarmak için uzanıyorum. Sadece on dakika içinde spot ışıklarının dörtte birini yarın boyamaya hazır hale getiriyorum.

Merdiveni inip katlıyorum, duvara dayıyorum, sonra da çömelip ortalığı topluyorum, her şeyi köşeye yerleştirip çarşafı katlıyorum. Ellerimin tozunu alıp ayağa kalkıyorum, James'i masasının kenarına tünemiş, avuçlarını cama sıkıştırmış, bacaklarını uzatmış, bileklerinden çaprazlamış halde buluyorum. Ne zaman geri geldi? "Ne oldu?" diye sordum. "Neye bakıyorsun, James?"

"Tam olarak emin değilim," diye mırıldanıyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor. "Bütün bunlar da neydi?" Önce merdiveni sonra da tavanı işaret ediyor.

Oh . . .

Kendini bir sirke adım atmış gibi hissetmiş olmalıydı. "Burada olduğunu fark etmemiştim." Sahip olduğum tek şey bu.

"Tam Lara Croft'luk," diye fısıldıyor ve gözlerim inkar edilemez bir şekilde açılıyor. "Ben aşağıda olacağım." Masadan uzaklaşıyor ve kapıyı arkasından çekerek yavaşça odadan çıkıyor.

Cama bakıyorum, beynim bükülüyor. *Lara Croft mu?* Sinirle peşinden gidiyorum ve onu mutfakta buluyorum. "*O da* neydi öyle?" Düşmanca ve gergin bir sesle soruyorum.

Bir bardak suyu yavaşça tezgâha indiriyor. "Ne?"

Yutkunuyorum, dudağımı ısııyorum. Bu konuya girmek istiyor muyum? Açıklamak? Bu bir tesadüf olabilir mi? "Hiçbir şey." Bunu riske atmayacağım. Gözlerimi onunkilerden zorla ayırıp el süpürgemi alıyorum, böylece son birkaç toz ve döküntü parçasını temizleyebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Süpürgeyi kaldırdım, ne yapıyor olabilirim ki? "Arkadaşımla aynı seviyede emme gücüne sahip değilim." Bir anda geri çekildim. *Bu da nereden çıktı şimdi?* "Yani ..." Ne yapacağımı şaşırdım.

Dönüp buzdolabını açarken dudakları kıpırdıyor, ben de tüylerimi diken diken etmek için omuzlarımı yuvarlıyorum, dikkatim gömleğiyle kaplı sırtında.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye

sorar. "Hayır, teşekkür ederim."

Beni yine görmezden geliyor ve bir şişe birayı bana doğru uzatıyor. "Al bir tane." "Neden?"

"Neden olmasın?"

Ona milyonlarca neden sayabilirim. Beynim şu anda bu nedenlerin ne olduğu konusunda beni aydınlatmıyor. Boşum. Dilsizim. Bakışlarının baskısı altında bir kez daha eriyorum. Daha önce hiç bu kadar keskin gözler görmemişim. Sertler. Buz gibi. Delici.

Tamamen büyüleyici.

Bugünkü işini bitirdi mi yani? "Planların olmalı."

"Ne gibi?" diye karşılık veriyor, yüzü oraya gitmemi istiyor. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onu yatak odasında o adam ve kadınla gördüğümü bildiğine o kadar ikna oluyorum. Oraya gitmeyeceğim.

Zihnim beni kabul etmeye ikna edemeden geri çekiliyorum. "İyi geceler, James." Dönüp uzaklaşıyorum ve ben çağrı düğmesine basmadan asansör açılıyor. Goldie dışarı çıkıyor.

"Goldie," diyor James mutfaktan. "Beau'yu eve bırakabilir misin?"

"Hayır," diye seslendim, asansöre bindim ve düğmeye bastım. "Ben yürüyeceğim." Hava almaya ihtiyacım var. "Madem ısrar ediyorsun."

"Evet." Kapılar kapanıyor ve baştan çıkarma ve merakla savaştığım bir günün daha yorgunluğuyla yere yığılıyorum. Kendimi isteyerek bu duruma soktuğuma inanmıyorum. Ama bunun alternatifi kendimi başka bir şeyin içine sokmak. Hangisinin daha eziyetli olduğunu merak etmeye başlıyorum.

"Lütfen Dolly'nin hazır olduğunu söyleyin," diye yalvarıyorum, arabamı geri istiyorum, yeter ki Goldie'yle daha fazla sessiz yolculuk yapmak zorunda kalmayayım.

"Sabah almaya hazır olacak. Birkaç saatim kaldı."

"Sağ ol Reg. Sekizde orada olurum." Telefonu kapattım ve Walmart'a doğru yola çıktım. Uzun bir yürüyüş -en az iki saat- ve sonunda oraya vardığımda ortalık bomboştu.

Sepeti çekiştirerek koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşılıyor, rastgele şeyler atıyorum. Hoparlörler beş dakika uyarımı duyurduğunda elimde bir mango, altı rulo tuvalet kağıdı, bir ayak peelingi, bir tırnak törpüsü ve yeni bir tunç grisi tonunda oje vardı. Kasaya yöneldim ve eşyaları boşalttım.

"Beau?"

Tırnak törpüsünü kaldırırken donup kalıyorum, kalbim sıkışıyor ve içgüdüsel olarak gömleğimin kolunu avucuma doğru çekiyorum. Dönüp onunla yüzleşmek için içimdeki tüm gücü harcıyorum. "Ollie," diye nefes alıyorum, eski nişanlımla yüz yüze geliyorum. Beni hastanede ziyaret ettiğinden beri onu görmemiştim, oysa ona açıkça görmemesini söylemiştim. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor. Temiz kesimli. Traşlı. Kaslının biraz daha irisi. Sade kıyafetler içinde. Benim gibi, Ollie de 1. Aşama Testi'nde başarılı oldu. Benim aksime, FBI'a girmeyi başardı.

Beni uzun bir süre içeri alıyor ve bundan nefret ediyorum. Beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak değerlendirmesinden nefret ediyorum. "Nasılsın?" Laf olsun diye soruyorum. Biliyorum çünkü Nath bana söylemeyi kendine görev edinmiş. Bu adamı mihrapta terk ederek tek başıma küçük düşürmekten, kalbini kırmaktan hiç zevk almıyorum. *Suçluluk duygusu. Çok fazla suçluluk duygusu.*

"Çalışıyorum," diye yanıtlıyor. "Hem de çok."

Bunu ben de biliyordum. Ben onu terk ettiğimden beri o kendini kariyerine gömdü, ben ise kendimi yalnızlığa gömdüm. Gülümsüyorum, garip ama ona söyleyecek sözüm yok. Terk ettiğin adama ne söylersin? Seni sevdiğini bildiğin bir adama? Çalkantılarınızda size destek olacağına söz veren bir adama? Benim sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyordu. Suçluluk duygumu hafifletmek için kendime bunu söyledim. Gerçek şu ki, sevecek enerjim yoktu. Hâlâ da yok. Ve bir polisle evlenemezdim. Artık inanmadığım bir dava için çalışan bir adama kendimi adayamazdım. "Seni görmek güzeldi," dedim ve dönüp uzaklaştım.

"Beau, alışverişini yapmamışsın," diye sesleniyor Ollie.

Daha hızlı yürüyorum, ondan uzaklaşıyorum, anılardan, geçmişimden uzaklaşıyorum. "Beau!"

Kapıya, temiz havaya ulaşıyorum ve yaklaşan panik atağı uzak tutmaya çalışarak içebildiğim kadar içiyorum.

"Beau." Ollie önümde belirliyor ve ben sulu gözlerimin arasından başımı kaldırıp bakıyorum. "Tanrım, Beau," diye fısıldıyor, içime giriyor ve ne olduğunu anlayamadan kollarında durmaksızın hıçkırı hıçkırı ağlıyorum, anılar, suçluluk duygusu, keder, hepsi çok fazla.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum akılsızca. "Seni asla incitmek istemedim. Özür dilerim." Daha önce özür dilemeliydim. Ollie'ye hak ettiği özrü dilemek için kendime acıma duygumdan biraz güç bulmalıydım.

"Seni uzun zaman önce affettim Beau," diye fısıldar. "Şimdi kendini affetme zamanı. Her şey için." Ben sırlıslık olmuştum yüzümü silerken o çekiliyor ve beni kollarımın üstünden tutuyor. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Uzun zamandır ağlamamıştım; gözyaşlarım tükenmişti. "Hadi gel." Gülümsüyor, başparmağı her iki gözümün altını okşuyor. "Bir kahve içelim. Araban nerede?"

"Tamirhanede. Ben yürüyorum."

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni arabasına götürdü. Onu durdurmadım. Muhtemelen durdurmalıyım. Ama durdurmadım.

Arabaya binmeme ve sürmeme yardım ediyor, nereye gittiğimi sorgulamıyorum. Sessizlik rahatsız edici değil, daha huzurlu. Ancak Ollie ana caddeye çıktığında uyanıyorum ve nereye gittiğimizi fark ediyorum.

Bizim dairemiz. Paylaştığımız daire.

Kalbim iki kez atmaya başladı.

"Kalabalık yerleri sevmediğini biliyorum," diyor otoparka girerken. "Bu yüzden buranın daha iyi olacağını düşündüm."

Kapıya bakıyorum. Milyonlarca kez geçtiğim kapıya. Kendimi görüyorum, gelip giden, üniformalı, giyinik, spor kıyafetlerimle. Mutluydum.

Toplayabildiğim tüm gücü toplayarak emniyet kemerimi açıyorum ve kendimi bununla yüzleşmeye zorlayarak dışarı çıkıyorum.

Çünkü bunun alternatifi endişe yaratmaktır. Endişeleri arttırmak. *Ben istikrarlıyım. Ben iyiyim.*

Ollie'nin anahtarlarının şingirtisini duyarak apartmana yavaşça yaklaşıyorum. Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyor, kapıyı açıp yolu işaret etmesini izliyorum. Daireye varıyorum ve o kapıyı açıp bana yol gösterirken tahtaya bakıyorum. Yutkunuyorum, kendimi destekliyorum ve içeri girdiğim anda midem şiddetle dönmeye başlıyor.

Ollie, "Bize kahve yapayım," diyor ve anahtarlarını masanın üzerindeki kâseye bırakıp mutfığa doğru ilerliyor. Kaseye bakıyorum. Sadece bir anahtar seti. İki değil. Benim ve onun anahtarları değil. Sadece onunkiler. Oturma odasının önünden geçip içeri bakıyorum. Ollie ve beni birlikte geçirdiğimiz nadir gecelerden birinde kanepeye kıvrılmış görüyorum. Annemi, ziyarete geldiğinde her zaman oturduğu şöminenin yanındaki sandalyede görüyorum. *Aman Tanrım.*

Başımı sallıyorum ve Ollie'yi takip ederek mutfığa giriyorum. Tertemizdi. "Hizmetçiniz var mı?" Masadaki sandalyeye doğru eğilerek soruyorum. Gözlerim yemek sonrası tutkulu bir *an* sırasında devrilen kadehin ortasındaki soluk kırmızı şarap lekesine takılıyor. Bu masa. Üzerinde yemek yedik, güldük, seviştik.

İki fincan kahve hazırlarken gülüyor. Nasıl sevdiğimi sormuyor. Bunu unutmuş olamaz. Onun nasıl içtiğini unutmuş *olmam* çok mu kötü? Şekerli mi? Şekersiz mi? Krema? Krema yok mu? Kendimi korumak, geçmişimdeki her şeyi ortadan kaldırmaya çalışmak, üzülecek şeylerin sayısını sınırlamak anlamına geliyor.

"Hizmetçi yok." Kupayı masaya koydu. Annemin bana aldığı kupa. Üzerinde Lara Croft resmi olan kupa.

"Kupam," diyorum, kalbim sıkışıyor. *Tam Lara Croft'a göre.* Ağzında büyük bir çentik var. Patlamadan hafif yaralarla kurtulan tek şey bu kupaydı. Diğer her şey mi? Mahvolmuş. Ölmüş.

"Ben atmak istemedim, sen de giderken bir şey almadın." Sözleri ve tonu suçlayıcı değil, sadece Ollie, Ollie gibi davranıyor. Gerçekçi. "Belki de geri geleceğini düşündüm." Omuz silkiyor ve masada bana katılıyor. "Ee, nasılsın?"

"Yani Nath sana kahve buluşmalarımızın her ayrıntısını anlatmadı mı?" "Son zamanlarda onu pek görmüyorum. Deli gibi çalışıyor."

"Senin gibi mi?"

"Son zamanlarda çok fazla ceset ortaya çıkıyor." Kahvesinden bir yudum alıyor ve ben kısa bir an eski işimi özlüyorum. Adrenalin. Heyecan. Birlikte çalıştığım parlak insanları. Ama bunlar yok oldu. "Eee... nasılsın?" diye tekrar soruyor, sanki sorması gerekiyormuş gibi.

Göz kırparak odaya geri dönüyorum. "İyi," diyorum, sesim istediğim kadar inandırıcı çıksın diye. "Gerçekten iyi, aslında."

"Peki ya yeni iş?"

"Hoşuma gidiyor." Çoğu kişinin bunu anlamakta zorlandığını bildiğim için omuz silkiyorum. Gerçi şu anki projem pek de eğlenceli sayılmaz. Daha çok zorunlu.

Odanın içinde dolaşıyor. "Ne zaman istersen, kendine yardım et."

Etrafıma bakıyorum, taşındığımızda annemin merdivenden çıkıp mutfak duvarlarını canlı bir maviyle kapladığını görüyorum. Artık mavi değil. Koyu kahverenginin yavan bir tonu. Kendimi tezgahta kahve yaparken görüyorum. Annem masada, ben konuşurken benimle sohbet ediyor. Ollie makarnayı tavaya atıyor. Ben tezgahın üzerinde oturmuş topuklu ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken arkadaşlarım şarap içiyor. "Bunu aklımda tutacağım," diyorum sessizce, yutkunarak ve anıları göz kırparak. Hepsi de mutlu anılar.

Ollie'nin telefonu çaldı ve sesli bir şekilde iç geçirdi. "Ajan Burrows." Ayağa kalkar ve elindeki bardağı lavaboya götürüp kalanını devirir. "Yola çıkıyorum." Telefonu kapatıyor ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana dönüyor. Bunu yapmasına gerek yok. İşini biliyorum ve FBI'a katıldığını beri daha da yoğunlaştığını tahmin ediyorum. "Gitmem gerek."

Ayağa kalkıyorum. "Seni hiç tebrik etmedim." Ona doğru yürüyorum, parmak uçlarıma uzanıp yanağından öpüyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Her zaman Büro'ya katılmayı hayal ettiğini biliyorum."

Ne olduğunu anlamadan kollarına sarılıyorum, vücuduna yapışıyorum. Bu sıcak. Bu Ollie. Nefes alıp veriyor ve ben de onunla birlikte sönüyorum. "Evet, bir ezme makinesinden kopmuş uzuvları çıkarmak hayal ettiğim *her şeydi*."

Zayıfça gülümsüyorum ve geri çekiliyorum. "Keyfini çıkarın."

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyor. "Rıhtımdaki eski hurdalığa gidiyorum, Lawrence'ın yanından geçeceğim. Yoksa bugün Zinnea'da mı?" Saatini kontrol ediyor.

"Rıhtımdaki hurdalık mı? Orası Reg'in yeri." "Reg kim?"

"Beni ve Dolly'yi birkaç kez kurtardı. Dolly şimdi orada. Yeni motor. Sabah onu almamı söyledi ama şimdiye kadar işi bitmiş olmalı. Ben de seninle geleceğim."

"Korkarım hayır, Beau." Gözlerini deviriyor. "Suç mahalline misafir götüremeyeceğimi bilmelisin." Ben somurtuyorum, o başını sallıyor. "Ben sadece arabamı istiyorum."

"Reg'e yarın onu almak için orada olacağını söyleyeceğim, *eğer* soruşturmayı engellemezse." Bir kolunu bana doluyor ve bizi kapıya doğru götürüyor, muhtemelen daha önce yüzlerce kez yaptığı bir şey. Varlığı sakinleştirici ama bana teselli vermesi doğru gelmiyor. "Herkes senin nasıl polis olunacağını unuttuğunu düşünür."

"Denedim," diye itiraf ediyorum ve hemen pişman oluyorum. Ollie'nin bana endişeyle baktığını hissedebiliyorum. Her zaman başkalarının fark etmediği şeyleri fark ederdim. Başkalarının görmediği şeyleri gördüm. Alakasız şeyleri çözdüm ve onları alakalı hale getirdim. Birinci aşama testinde %98 aldım. Bu beni oldukça keskin bir ajan yapardı. Karakterleri iyi okumakla, ne zaman güvenip ne zaman güvenmeyeceğimi bilmekle hep gurur duymuşumdur. Tehlikeden ne zaman kaçınacağımı.

Yine de tehlikeli görünen bir adamla iki gün geçirdim. Bir zamanlar bilge olan güçlüler nasıl da düşmüşler.

BEAU

Kendimi bildim bileli ilk kez Dolly'ye başladığımda yerimden sıçramıyorum. "Mırıldıyor," diyorum gülümseyerek ve Reg gülüyor.

"Asla mırıldanmayacak, Beau. Ve bu sadece ikinci el bir motor, bu yüzden mucize beklemeyin." Yürür gider, tulumu yağ kaplı hurdalıkla güzelce karışır.

"Dün gece misafirin olduğunu duydum," diye sesleniyorum.

"Polis kaynıyor," diye bağılıyor ve bir kolunu havaya kaldırarak polis şeridinin arka tarafı kapattığı avlunun sonuna doğru atıyor. "Dün kırıcıyı çalıştırdım ve lanet şey yarım kolumu dışarı fırlattı. Bir kol!"

Yapma, Beau.

Ama kendimi durduramadan Dolly'den ayrıldım, onu koşarken bıraktım ve Reg'in hurdalığının arkasına doğru engebeli zeminde yürüdüm. Şeridin altından geçip köşeyi dönüyorum ve üniformalı bir memur tarafından yolum kesilince duruyorum. Beni uyarma fırsatı bulamadı. Beni tanıdı ve sert polis yüzü yumuşadı. "Beau? Lanet olsun, bu Lara Croft."

"Merhaba Jed," diyorum zoraki bir gülümsemeyle, yanından geçip giderken.

Bir adli tıp minibüsü ve işaretli ya da işaretsiz sayısız polis arabası bölgeyi sarıyor. "Nasılsın?" Akılsızca soruyorum.

"Evet, harika. Sen?"

"Güzel." Kanın metali lekelediği bir makinenin hidrolik koluna bakıyorum, beynim dönmeye başlıyor, yaşlı gözlerim daha fazlasını arıyor.

Hayır.

Tanrım,

hayır.

Dönüyorum ve uzaklaşıyorum. "Seni görmek güzeldi Jed," diyorum yere, meraklı zihnime boyun eğmeyi reddederek. Oraya gitmeyi reddediyorum. İyi bir gizem tarafından geri çekilmeyi reddediyorum. Eskiden beni beslerdi. Bana ilham verirdi. Bilinmeyen. Merakımı. Ama kafamın gitmesine izin verebileceğim yer orası değil. Artık bir polis değilim. Artık müstakbel bir FBI ajanı değilim. Ben sadece bir ressamım ve James Kelly bugünün gizemi. Dikkatimi çekmek için güvenli bir bahis. FBI değil.

Dolly'den indim ve birkaç dakika ona hayran kaldım. İyi yaşlı Reg. Paslı boyasını bile parlatmış. "Anahtarlarınızı alabilir miyim?" diyor piercingli, sakallı adam kaldırırmda bana katılırken.

"Neden?"

"Orada ceza yiyeceksin, Beau. Kapalı otoparka koyabilirim."

"Kapalı otopark mı var?" Ona anahtarlarımı uzatarak sordum.

"Yeraltı." Dolly'nin içine kayar ve motorunu çalıştırır. Yeni, çarpmayan motorunu. "Adın ne senin?" Vites kolunu çektiştirip durmasını izleyerek soruyorum.

"Otto."

"Teşekkürler, Otto." Binanın en tepesine doğru bakıyorum. Tepeye tünemiş cam kutu neredeyse hiç

görünmüyor.

Otto Dolly'ye binip gidiyor ve ben de lobiye girdiğimde Goldie'yi açık asansörün yanında buluyorum. "Beni mi bekliyordun?" Ona yaklaşıırken sordum.

Hiçbir şey söylemiyor, kapıları açık tutuyor ve asansöre bindiğim anda bir kod girip beni cam daireye gönderiyor. Cep telefonum çalıyor ve Ollie'den gelen mesajı görmek için aşağı bakıyorum. Bir görevden yeni dönmüş gibi görünüyor.

Seni görmek güzeldi. Yabancılık çekme. x

Ben tam olarak bir yabancıyım. Ben onun tanıdığı Beau değilim. Aslında, eminim dönüştüğüm kadından nefret ederdi. Cevap vermeyeceğim, sahip olabileceği kalıcı duyguları körüklemek istemiyorum. Olabilir mi? Kahve teklifini kabul etmemeliydim. Zalimce ve bencilceydi ama o anda bir robottum ve tüm kontrolün elimden alınmasından mutluydum. Düşünmemekten. Bir erkeğin kollarının beni sarması gibi uzun zamandır kayıp olan bir duyguya sahip olmak. Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim.

Daha fazla suçluluk.

Asansörün kapıları açıldığında, James Kelly'nin varlığında boğulacağım başka bir gün için kendimi hazırlayarak etrafı tarıyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yatak odalarını geçiyorum ve ofisine giriyorum. Çoktan masasına oturmuş, duvardaki her ekran canlı, elinde bir kahve. Bakışlarını televizyonlara çevirmeden önce birkaç dakika bana bakıyor. Merhaba yok. Hiçbir şey yok. Böyle iyiyim.

Merdivenimi çıkarıp kuruyorum, tepeye tırmanıyorum ve başka bir spot ışığının üzerindeki kaplamayı çekip çıkarıyorum. Bakışlarının alevlerinin tenimi yaladığını hissettiğimde ona bakıyorum. Televizyona olan ilgisini kaybetti.

Basamakları iniyorum. Merdiveni hareket ettir. Tepeye geri tırman. Başka bir kılıf çıkarıyorum. Ona tekrar bakıyorum. Hâlâ izliyor.

Bir solukta iniyorum, merdiveni kaydırıyorum, tekrar tepeye tırmanıyorum ve dişlerim gıcırdayarak bir spot ışığı daha çıkarıyorum. *Isırma*. Bizler bu gerilime kimin daha uzun süre dayanabileceğine dair çocukça bir oyun oynayan yetişkinleriz. O kazandı. Kabul ediyorum. Günler önce kazandı. "Kes şunu," diye nefes alıyorum.

"Neyi durdurayım?"

"Bakıyorum." Basamakları geri iniyorum ve merdivene yaslanıp ona bakıyorum. "Bana bakmayı kes." "Neden, seni rahatsız mı ediyor?"

Gözlerim kısıldı. "Hayır, sadece beni kızdırıyor."

Sırıttırıyor. "Merak ettiğim tek şey, neden o merdivenden yoyo gibi inip çıkıyorsun?" -eğildiğim basamakları işaret ediyor- "İkimiz de o spotları çıkarmanın daha hızlı bir yolu olduğunu biliyoruz."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Yüzü ifadesiz. Düşünceli. *Suçlayıcı*. Çekici olmamalı. Yine de buradayım, çekiciyim.

"Başka numaraların var mı Beau Hayley?"

"On sekiz yaşına kadar şampiyon bir jimnastikçiydim." Gerçek bu. Ona karate, judo ve kickboksta da başarılı olduğumu söylemeyeceğim.

"İlginç," diye düşünüyor.

"Neden? Neden ilginç James?" Benden bu kadar. Beni yordu, yıprattı. Havayı temizlemek için onunla büyük bir tartışmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve cam masasının etrafında dönerek bana doğru geliyor. Geri çekilmek istiyorum ama vücudum kilitleniyor. Nefes alırdım ama ciğerlerim küçüldü. Sonra yakınımaya geliyor,

gömleği göğsüme giriyor,

üzerime doğru nefes alıyor. Yukarı bakıyorum. İçime çekiyorum. Tanrım, çok güzel kokuyor. Baharatlı. Kremşi. Erkeksi. "Neden ilginç?" Soruyorum, kelimelerim sessiz ama kararlı.

Ayrılıp geri çekilmeden önce bana göğsünün sıcaklığını birkaç dakika yaşıyor. "Dün gece güzel bir akşam geçirdin mi?" Sorusu birdenbire geldi ve kafam çok karıştı. Neden umursuyor ki?

"Evet. Öyle mi?"

"Evet, aydınlatıcıydı." Odadan dışarı çıktı. "Ben buhar odasında olacağım." "O da mı cam?" Sesleniyorum, aradaki mesafe arttıkça kaslarım gevşiyor.

Omzunun üzerinden bakıyor. Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Tabii ki cam.

Kapıyı kapatıyor ve sonunda nefes alacak gücü buluyorum. Aydınlatıcı mı? *Bu da ne, James Kelly?* Olduğum yerde dönüp ofisinin her santimetresini inceliyorum. *Aydınlatıcı.* Bu aydınlanmanın bir kısmını benimle paylaşması gerekiyor.

Saat altıda, tavandaki tüm spot ışıkların etrafını kesmeyi bitirdim ve boynum tutuldu. Sonraki yarım saatimi ensem biraz hayat vermek ve ortalığı toparlamak arasında geçiriyorum.

Aşağıya indiğimde mutfakta telefonu konuşuyor, boynunda bir tişört ve uzun bacaklarını süsleyen bir kot pantolon var. Beni fark etti ve tişörtü omuzlarından çekti. "Teşekkürler." Telefonu kapatıyor ve göğsünü örtmeye başlıyor.

Gözlerimi kırıştıtarak manyetik görüntüden kurtuluyorum ve asansöre doğru ilerliyorum. "İyi akşamlar James," diyorum.

"Bir içki?"

Her seferinde sordu. "Herkes gitmemi istemediğini düşünür."

"İstemiyorum."

Kapıdan birkaç adım ötede durup arkama bakıyorum. Elinde yeni bir bira tutuyor. Ona bakıyorum. Ve ona.

"İçki al, Beau," diyor sessizce. "Kapanana kadar süpermarkette dolaşmaktan iyidir."

Şok olmuş bir şekilde geri çekiliyorum ama o benim şaşkın halime tepki vermiyor. "Ne?" Fısıldıyorum. Bunu nereden biliyor?

"İç." Adaya koyuyor ve gözlerim şişeden James'e birkaç kez atlıyor, zihnim ayaklarımın beni biraya götürmesini şiddetle reddediyor. James'e. Tehlikeye.

"Sanırım gitmeliyim," diyorum ona dikkatle bakarak.

"Bence kalmalısın," diye karşı çıkıyor, sırtını tezgâha yaslayarak. Gözlerimi dikip bakıyorum ve sinirlerimi yutuyorum, umursamaz tarafım mantıklı tarafımla savaş halinde.

Pervasızlık kazanır.

Yanına gidip birayı alıyorum ve bir tane gösterdiğinde tabureye oturuyorum. Ee, şimdi ne olacak? Burada oturup sohbet mi edeceğiz? Son birkaç günü onun yanında yanarak geçirmemiş gibi mi davranacağım? Bana aklımı karıştıran ve bu delice merakı körükleyen ifadeler atmıyormuş gibi mi davranacağım?

"Lara Croft," diye mırıldandım. "Süpermarkette dolaşıyor." "Ne olmuş ona?"

"Nasıl . . ." Ona olan ilgimi artıramayacağımı bildiğimden düşünmek için duraklıyorum. "Neden böyle şeyler söyledin?"

"Lara Croft?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Ve süpermarket. Dün gece süpermarkette olduğumu nereden biliyorsun?" "Çünkü seni orada gördüm," diye yanıtlıyor, bu kadar basit.

"Ve merhaba demek için durmadın mı?"

"Bunu neden yapayım ki? En iyi zamanlarda bile benimle konuşmakta zorlanıyorsun." Çenem yuvarlanıyor. "Peki ya Lara Croft olayı?"

"Ona karşı bir garezin mi var?"

Tanrım, kafam patlayabilirdi. "Boş v e r ." İçimi çekip biraz bira içiyorum. "Ne iş yapıyorsun, James?" Tekrar soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Sanırım iş açısından demek istiyorsun." "Başka ne demek istemiş olabilirim ki?" Bunu söylememeliydim.

"Sen söyle."

Ona yorgunca bakıyorum. Olacak olan bu mu? Bir kelime düellosu. Gizli anlamları deşifre etmeye çalışmak mı? "Evet, iş hayatında."

"Çok sıkıcı." Yanımdaki tabureye oturuyor, rahat etmek için biraz fazla yakın, ben de dizlerimiz birbirine değmesin diye biraz geri çekiliyorum. Kot pantolonumun yırtıklarından kalçalarımın etine bakıyor. "Ben temizlik işindeyim," diye ekliyor sessizce.

"Temizlik mi?"

"Dünyayı."

Çevre gibi mi? Karbon ayak izleri, bu tür şeyler? "Oh," diyorum sessizce, biraz daha bira yudumlarken şaşıyorum. Sanırım bu onu insanlaştırıyor. Dünyayı kurtarmak istiyor. Takdire şayan. *Peki ya beni kurtarmaya ne dersin?*

Düşüncelerimin yön değiştirmesinden ürküyorum ve James bunu kaçırmıyor. "Ben de borsada çalışıyorum."

Ofisinde haber kanallarıyla dolu çok sayıda ekran olduğunu hatırlayarak hafifçe başımı sallıyorum. "Ne iş yapıyorsun Beau?" diye soruyor.

"Ne yaptığımı biliyorsun. Bunu senin cam kutunda yapıyorum." "Dikkatimi dağıtmaktan mı bahsediyorsun?"

Geri çekiliyorum. Ben mi? "Resim

yapıyorum. Başka bir şey değil." "Neden?"

Neden? Evet, *neden? Neden* bu lanet sorular? "Hoşuma gidiyor."

"Ve her zaman bunu yapmayı arzuladın?"

"Bu bir terapi seansı mı?"

"Bilmiyorum. Terapiye ihtiyacın var mı?"

"Bu tartışılır," diye mırıldanıyorum, ağzım otomatik pilotta.

James'in meraklı gözleri hâlâ birayı dudaklarımda tutan elime takılıyor ve şişeyi tezgâhın üzerine koyana kadar yavaşça elimi takip ediyor. Başını eğiyor, düşünceli ve tişörtümün koluna geçici olarak uzanıp onu geri itiyor. Onu durduracak gücüm yok, trans halindeyim, onu yakından inceliyorum. Yüzünün her santimi okunmaz halde. Dümdüz. Duygusuz. Hafif bir parmak ucunu kenarda gezdirdiğinde yara izim karıncalanıyor ve kolumu delik deşik eden çirkinliğin açığa çıktığını görerek nefes alıyorum.

İfşa oldum.

Sarsılarak kolumu geri çekiyorum, biramı tutmaya devam ederken kolumu elimden geldiğince bileğime doğru çekiyorum. "Sen benimkini sormazsan ben de seninkini sormam."

"Benimkini sormanızın bir sakıncası yok," diyor usulca.

İçimden bir ses dürüst olduğunu söylüyor; umursamazdı. Sırtındaki yara izini çok merak ettiğimi de inkar edemem. Çok merak ediyorum. Ama sorsam bile, bana söyleyeceğini söylemedi. Bu iş çok derinleşiyor. Çok rahatsız edici. Artık dikkatimin dağılmasını takdir etmiyorum, daha çok içerliyorum.

Çünkü kişiselleşiyoruz. Çok fazla konuşma var. Son iki yıldır

çok küçük "insan" çevremde tuttum. Yabancılarla sohbet etmiyorum. İçime kapanıyorum ve etkileşimi sınırlandırıyorum çünkü kimsenin cevaplayamayacağı sorular sormasını istemiyorum. Bilinmek istemiyorum. Görülmek. Görünmezlik daha güvenli. Kimse benim gölgem yüzünden hayatının kararmasını istemiyor.

Yüzüne sıçrayan ilgiye dayanamıyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, sadece biranın değil, işin de. Bu projeyi üstlenmek bana hiçbir şey kazandırmadı, sadece sormamam gereken ve cevaplamak istemediğim bir sürü soru sordum. Yutkunuyorum, biramı yere bırakıyorum ve harekete geçiyorum. Gitmek için. Kaçmak için.

Ama o beni durduruyor, kolumu sıkıca ama nazikçe tutuyor. "Otur Beau," diye fısıldıyor kısık sesle ve ben donup kalıyorum, tenim ısınıyor. Dokunuşu. Sesi. Bana bakışı. Yavaşça tabureye çöküyorum, onun büyüüne kapılıyorum. Telaşsızca elini kaydırıyor ve sanki çok vakti varmış gibi tembelce kolumu tekrar yukarı itiyor. Bakışları kolumdan gözlerime doğru gidip geliyor, nasıl tepki verdiğimi izliyor, işe yaramaz halimden açıkça zevk alıyor.

Sonra eğiliyor, gözlerini bana dikey ve dudaklarını yara dokusunun kenarına yerleştiriyor. Sarsılıyorum. "Ne yapıyorsun?" Zorlukla nefes alarak soruyorum. Kolumu geri çekiyorum ve o kesinlikle kaşlarını çatıyor. "Burada neler oluyor James? Bu oyunlar niye?"

"Ben oyun oynamam, Beau."

"Bu bir oyun," diye onu temin ederim. "Ve kuralların ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok." "Kendini kaptırmışsın."

"Özümsenmesi gereken çok şey var."

"Katılıyorum." Eli dizime iniyor ve karnım dönmeye başlıyor. "Hem de çok. Ve ben de kuralların ne olduğunu bilmiyorum."

"O zaman neden bu oyunu benden daha iyi oynuyormuş gibi görünüyorsun?" Tecrübe mi? Başarı mı?

"Yanılıyorsun." Dizimi bırakıyor ve ayağa kalkıyor, rahatça buzdolabına doğru yürüyor ve bir şişe su alıyor. Sırtına bakıyorum ve tek görebildiğim tişörtünün altındaki yara izleri. Kalın, düzensiz, hasarlı deri. "Oyunu benim oynayabileceğimden çok daha iyi oynuyorsun."

Yani bir oyun *var*. "Nasıl?"

"Çünkü kandırıldım," diyor sessizce ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Görünmez olmak istiyorsun," diye devam ediyor. "Unutulabilir. Arka plana karışmak." Ben ağzım bir karışık açık ona bakarken o dönüp şişeyi dudaklarına götürüyor. "Sorun şu ki Beau Hayley," diye fısıldıyor, yaklaşarak. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. "Seni görüyorum. Seni."

Omurgam dikleşiyor ve beni gerçekten *göremeyeceğini* bilmeme rağmen temkinli davranıyorum. "Beni tanıyorsun."

"Öyle değil mi?" diye yanıtlıyor, başını öne eğerek. "Telefondaki şakaların acını maskelemek için kötü bir girişimdi. Sahte kaygısız tavrın da acını maskelemek için kötü bir girişimdi."

Alay ederek ayağa kalkıyorum ve kilometrelerce uzaktaymış gibi gelen asansöre doğru yürüyorum. Bu yüzden mi bir içki için kalmamı istedi? Eksiklerimi gösterebilmek için mi? Beni tanıyormuş gibi davranmak için mi? "Siktir git James Kelly," diyorum nefesimin altında.

"Şu anki öfkeniz, arzunuzu maskelemeye yönelik zayıf bir girişim."

Öfkelenim, etrafımda döndüm. Bu iş ne zaman bir iş olmaktan çıkıp kişisel bir yıkıma dönüştü bilmiyorum. "Ne için can atıyorsun?"

"Birçok şey."

"Sevmek mi?" Bağırıyorum, heyecanlanıyorum, bu çok uzun zamandır olmamış bir şey. Buna izin veremem. İzin *veremem*.

"İntikam gibi." Bana doğru yavaşça yürümeye başlıyor ve nefesim kesiliyor. "Kaçış gibi. Karanlık gibi. Önüme geliyor, sert, neredeyse öfkeli yüzü benimkine yakın. "*Benim* gibi."

"Seni arzulamıyorum," diye nefes alıyorum, diğer değerlendirmelerinin her biriyle muhtemelen tam on ikiden vurduğunu düşünmekten kaçınarak. *İntikam*. Bu kelime beni en çok etkileyen kelime.

Kolu yavaşça kalkıyor ve başparmağının ucunu göğüs ucuma dayayıp sertleşen memeyi fırçalayarak gömleğimin içinden tam ereksiyona geçiriyor ve göğsümü içbükey hale getiriyor. "Tekrar söyle. Beni arzulamadığını söyle."

Konuşamıyorum. Düzgün göremiyorum.

Boğazıma kadar dokunuyor ve beni usulca okşuyor. "Etrafındaki cam kadar berraksın, Beau Hayley."

"Peki sen ne görüyorsun?" Nefes nefese kalıyorum, dokunuşuna eğilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gülümsüyor. Neredeyse hastalıklı bir gülümseme. "Eskiden olduğun kadını görüyorum. Var olduğunu unutmaya çalıştığın kadını. Gücü olan kadını. Dizginlenemez güç." Beni bırakıyor ve geri çekiliyor. "Ama onu bulmanı istiyorum. Bana onun kim olduğunu göster. Bana neler yapabileceğini, ne kadar güçlü olduğunu göster."

Bu adamın huzurunda ilk kez nefesim kesilmiyor. Sonuncusu da olmayacak. Ama ilk kez onu anladığımı düşünüyorum. Gerçekten içimi gördü. Kümelenmiş zihnimde şu anda nasıl olduğunu analiz edecek yerim yok. Sormam gereken soruları soracak yer yok. Çok fazla kıvılcım uçuşuyor ve daha fazlasının olma ihtimali karşı konulamayacak kadar fazla. Bu yepyeni bir dünya ve bundan hastalıklı bir heyecan duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bu farklı bir şey. Ezici. Yönlendirici.

"Kaçınılmaz olanın üstesinden gelelim, olur mu?" James'in yüzü kararmış gibi görünüyor. O ciddi. "Göster. Bana. Kimi. O. Kim olduğunu."

Geri çekiliyorum.

Kendini desteklediğini görüyorum. İçimden gülümsemeliyim. Hiçbir fikri yok ama bunu o istedi.

Göstereyim mi?

Kilitleniyorum, yıllardır çalıştırmadığım kaslarımı çalıştırıyorum.

Ciğerlerimi havayla, bacaklarımı da zıplamayla dolduruyorum.

Sertçe bakıyor, beni kışkırtıyor, eskiden olduğum kadını çağırmamı izliyor. Bu adamla başa çıkmak için olmam gereken kadını. Yeteneklerine güçlü ve sınırsız inancı olan kadın.

Havaya fırlayıp dönüyorum, bacaklarımı boynuna doluyorum ve onu yere indiriyorum. Yumuşakça yere iniyorum. O inmiyor. Stres beni terk ediyor ve içimi başka bir şey dolduruyor. Ne olduğunu bilmiyorum; daha önce hiç hissetmemiştim ama elektrik gibi geliyor.

Vücudumdan aşağıya, kalçalarımın arasına sıkışmış kafasına bakıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Sırtımdan değildi.

"Bu hayal ettiğimden çok daha eğlenceli olacak," diyor, sesi çakıllı ve bunun nedeni kafasına giden oksijen kaynağını sınırlandırmam değil. *Eğlenceli mi?* Bunu düşünmek için bir dakikam bile yok.

Aniden dönüyor ve yüzüstü dönüyorum, sırtımda bir diz, kollarım arkamda bağlı. *Nasıl oluyor bu?* Ne yapacağımı şaşırmış bir halde gözlerimi kırıştıyorum ve kulağıma doğru yaklaşan bir sıcaklık hissediyorum. "Bebeğim, seni kırmak eğlenceli olacak."

Hırlıyorum, başımı geriye atıyorum ve burnuna çarpıyorum. Tıslıyor ve ben de dönüp ayağa fırlıyorum, nefes nefese kalıyorum. "Zaten kırdım, seni aptal göt herif!" Bacağını savurup ayaklarımı yerden kesince hazırlıksız yakalandım ve bir gümbürtü ve öksürükle sırt üstü yere düştüm.

James bir saniye içinde her tarafıma yayılıyor, nefes nefese bana bakıyor. "O zaman ikimiz de güvendeyiz," diye fısıldıyor ve eğilip ağızımın kenarını öpüyor. İçimde bir volkan patlıyor. İsteğim ve arzum ölçeği kırıyor. Ama yine de ona karşı koyuyorum, onu uzaklaştırmak için ellerimi aramıza sokmaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum. Parmaklarımı tişörtüne sokup sertçe çekiyorum ve sırtından parçalıyorum. Homurdanıyor, ellerimi kazanmak için benimle güreşiyor ve onları başımın üzerinde sabitliyor. Bileklerimi bir eline geçiriyor, diğer elini tişörtüne götürüyor ve çekerek her düğmesini

koparıyor.

"Boyun eğiyor musun?" diye fısıldıyor, avucunu gövdemde gezdiliyor, bedenim şiddetle eğiliyor, zevk seline kapılıyorum.

"Asla."

"Güzel." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

I. Ben. Gittim.

Nerede olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gidiyor, ihtiyacım var ve bir daha geri dönmek istemeyebilirim. Ağzımı ve kalçalarımı ona açıyorum ve eşit güçle ona saldırıyorum, dillerimiz tehlikeli bir şekilde çarpışıyor, öpüşmemiz psikoz sınırında. "Ellerimi bırak," diye nefes alıyorum, dişlerimi dudağına gömüyorum, ona karşı zorlanıyorum.

"Hayır." Yüzü boynuma gömülüyor, kasıkları bana sürtünüyor ve ben haykırıyorum, zevk bıçakları beni ikiye bölüyor.

"Benden korkuyor musun?" Sırtımı eğip göğüslerimi göğsüne bastırarak soruyorum.

Boğazımı ısıyor, sonra sertçe emiyor, sonra hızla sırt üstü dönüyor ve bir tabureyi mutfığa fırlatıyor. Ben onun beline yaslanırken tabure dolaplara çarpıyor, ellerim hâlâ onun ellerinden birinde. Uzanıp sütyenimin kaplarını aşağı çekiyor ve göğüslerim serbest kalıp ağrıyor. Onu incelerken dudaklarımı yalıyorum, saçları darmadağınık, gözleri ateş çukurları gibi. Çenesi titriyor, her keskin santimini güçlendiriyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel karanlık şey.

Kalçalarımı yuvarlayarak altımdaki etten demir çubuğa sürtünüyorum. James sertçe yutkunarak tıslıyor. "Senden korkmuyorum, Beau." Doğrulup yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Ben *bizden* korkuyorum." Yanağına ısıyor ve ellerimi tutup omuzlarına yerleştirirken başım büyük bir iniltiyle geriye düşüyor. Avuçlarım tişörtünün yırtık kumaşının arasından tenine değdiği anda sırtının pürüzlü etini hissediyorum. Ama sormayacak kadar şehvet sarhoşuyum. Ve olacakları ertelemek için kendimi zor tutuyorum.

Hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Bu kadar maruz kalmamıştım. Bu kadar çiğ.

"Dayan," diye fısıldıyor, kolaylıkla ayağa kalkıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Beni bir hiçmişim gibi merdivenlerden yukarı taşıyor, nereye gittiğine bakmadan, gözlerimiz yapışık, baskı katlanarak artıyor. "Kaçmana yardım etmemi ister misin?" diye soruyor tepeye ulaştığımızda. Onu sorgulamadan başımı sallıyorum. Bu aptalca olurdu. Beni çözmüştü ve bir yanım bundan memnun. "Kaybolmak üzeresin, Beau. Sadece sana hissettirdiklerimi hisset. Sadece söylediklerimi duy."

Kaybol. Kulağa harika geliyor.

Bir kapıyı iterek açıyor ve beni tam olarak hangi odaya götürdüğünü bilerek gözlerimi kapatıp kendimi destekliyorum. Beni duvarın önüne bırakıyor. Ahşap çerçevenin sabitlendiği duvara. Gömleğimden geriye kalanları çıkarıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, o yaramı tüm ihtişamıyla incelerken ben de onun araştıran gözlerinden kaçıyorum. Sütyenimi çıkarmak için bana doğru eğiliyor ve kulağıma doğru nefes alıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bana ellerini ver," diye emrediyor ve sütyenimi yere bırakıp yakınlarda asılı duran bir ipe uzanıyor. Bileklerimi gösteriyorum ve o da onları titizlikle bağlamaya başlıyor, konsantrasyonu çok yoğun, ben onun yanından cam duvara bakarken, göz alabildiğine uzanan binaların tepelerini görüyorum. Ve çok uzakta, okyanus. Büyüleyici bir manzara. Ama karşımdaki adamın yanında hiçbir değeri yok.

Bağları çekiştiriyor, yaptığı işi test ediyor ve bana bakıyor. "Gergin misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Garip bir şekilde, hayır, en ufak bir gerginliğim yok. Belki de olmalıydım ama değilim. Kaybolma vaadi çok cazip. Sadece onun hissetmeme izin vereceği şeyleri hissetmek. Sadece onun duymama izin vereceği şeyleri duymak. Kafamdaki işkence edici sesler defolup gidecek. Geçmişimin ısrarcı hayalleri yok olacak. Bunu es geçemem.

"Öyle misin?" Ellerimi başımın üstündeki korkuluğa götürüp ipleri bir D halkasıyla tutturarak beni parmak uçlarımda durmaya zorlarken soruyorum.

"Biraz," diyor ve bu beni şaşırtıyor. O ne yaptığını bilen bir adam. Buna şahit oldum.

kendim. "Bana nedenini

sor." "Neden?"

"Bilmiyorum." Beni dudaklarımdan zorla öpüyor. "Ve bu beni daha da geriyor." Başparmağını alıp kabaca alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri uykulu bir hal alıyor. "Eğer durmamı istiyorsan, adımı söyle." Karnıma doğru öpmeye başlıyor ve sonuç olarak göğsüm dışarı doğru itiliyor.

"Ne?" Başımı arkaya atarak nefes nefese kaldım. "Adını bir daha söylemeyeceğim." Meme ucuma doğru ilerleyip sertçe emerken inliyorum. "James," diye bağıyorum. Ve bu ilkti. Bu son olmayacak. *Durmasını istemiyorum.*

Ve durmuyor, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Diğer adım," diyor, çok rahat bir şekilde ve ben gözlerimi ayaklarımdan dibinde çömeldiği yere dikeyim, parmakları külotumun üst kısmında duruyor.

"Diğer adını bilmiyorum." Başka bir adı mı var?

"Aynen öyle." Külotum bacaklarımdan aşağı çekiliyor, kasık kemiğimin kenarına bir öpücük konduruyor ve ayağa kalkarak önünü benimkinin içine itiyor.

"Diğer adın ne?" Yüzüne doğru nefes alıyorum ve karanlık bir gülümsemeye neden oluyorum. "Söyle bana." "Ve bunu durdurma riskini göze mi alayım?"

"Bunu durdurmayacağım."

"Yani sadece merak ediyorsun, öyle mi?" Alnını benimkine yaslıyor. "Anlat bana."

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çırpınıyorum ve James başını eğerek geri çekiliyor.

"Bana diğer adını söyle!" Merakımdan mı yoksa üzerimdeki baskının dayanılmaz boyutlara ulaşmasından mı bilemiyorum. Bacaklarımdan arası acıyla zonkluyor, ihtiyaçtan damlıyorum.

"Sanırım çok fazla konuşuyorsun." Nereden çıktığı belli olmayan bir tıkaç beliriyor ve iplere karşı savaşıyor nefes alıyorum. Bileklerimin etini yakıyorlar ama diğer her yerimin yandığı kadar değil.

"Hayır," diye yalvarıyorum. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Malzemeyi dişlerimin arasına itiyor ve hemen ısıtırıyorum, çenem geriliyor. Onu sabitliyor ve sonra geri çekilip tişörtünden geriye kalanlarla başlayarak soyunmaya başlıyor. Teninin ortaya çıkan her santimi beni daha da delirtiyor. Ta ki o çıtırılçılık kalana ve ben zorlukla nefes alana kadar.

Yıkıcı biri.

"Ve son olarak," diye fısıldıyor, bir göz bağı tutarak. Başımı sallayarak çaresizliğimi inlemekten başka bir şey yapamıyorum. Bunu neden yapsın ki? Beni bu kadar mahrum bıraktı? Aç gözlerim kasıklarına iniyor ve kaya gibi sağlam ereksiyonuna son bir kez bakıyor. Ağlıyordu. Ve sonra . . .

Karanlık.

Zar zor hareket edebiliyorum, konuşamıyorum, göremiyorum. Ama koklayabiliyorum ve onun kendine özgü kremi, erkeksi kokusunu alıyorum. "Tenin karıncalanıyor, değil mi?"

Yanıt olarak inliyorum ve bedenimin gevşemesine izin veriyorum.

"Kulakların aşırı hassas." Kulağıma ılık bir hava üflüyor ve omurgamdan aşağı hınzır bir ürperti süzülüyor. "Sana dokunan her şey" -kulak mememi ısıtırken bir meme ucunu çimdikliyor ve boğuk bir çığlık kaçıyor- "ateş gibi hissettiriyor." Kafamın içinde durması için çığlık atıyorum. Bana daha fazlasını vermesi için. "Ve sikimi içine soktuğumda, Beau, seni mümkün olan en iyi şekilde kıracaktım gibi hissedeceksin."

Yap hadi!

Sadece sesi bile beni doruğa çıkarabilir. Dokunuşunu ekleyin, kokusunu ekleyin, hala benimkinde kalan dilinin tadını ekleyin, ben onun sapkınlığının kölesiyim. Kapana kısıldım. Ama uzun zamandır bu kadar özgür hissetmemiştim. Hiçbir şey yok.

rol yapma baskısı. Hiçbir şey gergin değil. Nasıl hissettiğim konusunda yalan söylemeye zorlanmıyorum. Acıma görmüyorum. Endişe görmüyorum. Görünmezim çünkü onun beni nasıl gördüğünü göremiyorum. Bu anda, bu yasadışı, erotik, ezici anda, kim olmak istersem olabilirim ve onun kölesi olmak istiyorum. Boyun eğmek istiyorum. Gücümün her zerresini ona teslim etmek ve güçlü olmak için hiçbir baskı hissetmemek istiyorum. Beklediğim her şey buydu. Onu değil, yaptıklarını. Beni nasıl hissettirdiği. Bu bir kafesin içindeki özgürlük. Karanlıkta güvenlik, çok uzun zamandır bilmediğim bir şey.

Nefes veriyorum ve kollarımın ağırlığımı almasına izin veriyorum, orada cansız bir şekilde asılı kalıyorum, daha fazla dalıyorum, karanlığın en hafif yolunda yürüyorum. Beni kalçalarımın altından tutup kaldırdığını hissediyorum ve inkar edilemez tırmığı kalçalarımın iç kısmına değiyor. *Oh Tanrım.* Klitorisimdeki sinirler beklentiyle kasılmaya başlıyor. Kalbim titriyor. Tenim yanıyor. "Çok sulu amına koyayım," diye gürlüyor ve sonra ağzı beni sarmalıyor ve ben yörüngeye gönderiliyorum, tıkcacımın etrafında çığlık atıyorum. Alışmak için zamanım yok. Yerleşmek için zaman yok. Şiddetle bükülen bedenimi tutacak zaman yok. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi üzerime atılıyor, dilini derinlere sokuyor, açgözlülükle yalıyor, etimi ısıyor. Zirveye ulaşma hızım, olmasını istediğimden çok daha hızlı, ama ağzının armağanı göz önüne alındığında hiç de şaşırtıcı değil. "Son olsun Beau," diye homurdanıyor, parmaklarını derinlere ve yukarılara daldırıyor. "Lanet olası son olsun."

Bir boğuk çığlık daha, orgazmım dinlemiyor, acımasızca ilerliyor.

James!

Kafamın içinde adını tekrar tekrar haykırıyorum, durması için değil, onu görebilmeyi dilediğim için. Gözlerini, yüzünü, ağzını içimde görmek. Vücut ısım yükseliyor, tenimin yanması güvensizlik sınırına dayanıyor. Başımdaki baskı çok fazla olmaya başlıyor, vücudum kaskatı kesiliyor.

Ve ağzı aniden yok oldu, ayaklarım yerde ve mahvolmuşluğumu inletiyorum. "Çok hızlısın, Beau."

Hayır.

"Tekrar deneyelim."

Tanrım, hayır!

Klitorisimin üzerine hava üflüyor ve ben thrums'un yönetilebilir bir seviyeye yavaşladığını hissediyorum, sadece onları patlamaya geri getirmesi için. Ama patlamama izin vermiyor. Bunu daha kaç kez yapacak?

Hafif bir ıslak, sıcak temas. Onun dili.

Yala.

Becer beni, kurtar beni bu bağımlılık yapan işkenceden. Kalçalarımın iç kısımlarında ısı yayılıyor. Elleri.

Beni yaymak.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Sırılsıklam bedenimi daha fazla hava ıslatıyor. Onun nefesi.

Beni serinletiyor.

Bacaklarımı tekrar omuzlarına atarken, ağzımdaki tıkaçla boğuşarak adını mırıldanıyorum.

"Bir kez daha deneyelim mi?" diye sorar, sesi şehvetten sersemlemiştir. "Dayanabilir misin, Beau? Dayanabilir misin?" Cevap vermeme fırsat vermiyor, ağzını amıma dayıyor, dili çılgınca, öpücükleri derin, yalamaları sert. Çığlık atıyorum, vücudum acımasızca eğiliyor, kalçalarım yüzünü sıkıyor. İpler tenimi kesiyor ve beklenmedik duygular içime işliyor. Gözlerimi örten kumaş nemleniyor. Ağlıyorum. Bu uzun zamandır başıma gelen en iyi şeyken neden ağlıyorum ki?

Çünkü bu iyi bir şey. Bir rahatlama. Ve bunun sürdürülemeyeceğini bildiğim için.

Siktir git!

Sertçe yutkunuyorum, dişlerimi sıkıyorum ve amansız orgazmımı uzak tutmaya konsantre oluyorum. Bu anlamsız bir çaba. Hiçbir şey onu durduramaz.

Sadece James.

Tekrar çekiliyor ve ben bitkin bir şekilde gevşiyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Yalvarışlarımı mırıldanıyorum, onları anlaması için dua ediyorum.

Görmüyor. Ya da duysa bile görmezden

geliyor. Daha fazla hava.

Dilinin küçük bir fiskesi.

Bacaklarımın iç tarafına birkaç öpücük.

Kendimi destekliyorum.

"Ve tekrar," diye fısıldıyor, kalçamdan zonklayan, şişmiş dudaklarıma doğru yalıyor. Klitorisime yapışıyor, sertçe emiyor, dilini yuvarlıyor, emiyor, ısıyor, yalıyor, ısıyor, emiyor. Boğuluyorum, kan tekrar toplanıp ileriye doğru hücum ederken başımı geriye atıyorum, orgazmım yeniden ivme kazanıyor. Durdurmaya çalışıyorum. Sahip olduğum her şeyle durdurmaya çalışıyorum. Ama şu anda hissettiğim tek şey kontrol edilemez bir ihtiyaç. Demleniyor, taşıyor, neredeyse patlayacak.

Ve tekrar geri çekiliyor.

Hayır! Hayır!

Burnumdan derin nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, salıverilmem azalıyor, beni terk ediyor. Bu hayal edilebilecek en iyi acı türü. Acı çekiyorum ama acı çekmiyorum. Acı çekiyorum ama seviyorum. Daha fazlasını hissediyor ve arzuluyorum.

Bu gerçekten başıma gelen en iyi şey olabilir.

Ve en kötüsü.

Gevşiyorum, kendimi tutamıyorum, tüm ağırlığımı onun omuzlarına biniyor. Bu onu engellemiyor. James ayağa kalkıyor, bir eliyle beni belimden tutuyor. Metalin çınlamasını duyuyorum ve ellerim hala bağlı olsa da kollarım aniden askı rayından düşüyor. Daha fazla değil mi? Başka bir el sırtımı kavıyor ve birkaç adım yürüyor, yüzü hala kalçalarımın arasında. Sırtımı yumuşaklık, göğsümü sertlik karşılıyor. "Orgazmın o kadar güçlü olacak ki, onu emmesi için ağzıma değil sikime ihtiyacım var." Ağzımdaki tıkaçla oynadı ve bir an sonra tıkaç gitti. Biraz nem bulmaya çalışarak yutkunuyorum. "İşte," diye geveliyor, ıslak dilini ağzımın içinde gezdiriyor, tükürüğünü paylaşıyor. Ve ağzım tekrar ıslandığında, beni derinden öpüyor, inliyor, geri çekiyor, tekrar tekrar ileri itiyor.

"Seni görmek istiyorum," diye yalvarıyorum, dileğimi yerine getireceğinden emin değilim. "Lütfen."

"Bırak da *seni* göreyim," diye karşı çıkıyor ve göz bağımı yukarı çekiyor. Gözlerimi kırıştırtıp kısıyorum ve mavi gözlerini çabucak buluyorum. "Seni görmeme izin ver, Beau."

Ona bakıyorum. Beni gördü. Ama . . . "Seni görmeme izin ver," diye yumuşakça karşı çıkıyorum, karmaşık, güzel yüzünün her santimini özömsüyorum. Onun sapkınlığını. Ruh halini. Soğukluğu. Diğer adı. Kime bakıyorum? Kimi görüyorum?

"Yapacaksın." Bir öpücük daha, bu sefer narin. "Bundan hiç şüphem yok." Yüzümü tarıyor. "Korunmaya ihtiyacım var mı?"

"Hayır. Öyle mi?"

Kalçaları dönüyor ve hırıltılı bir haykırıyla içime giriyor, ben kırık bir çığlık atıyorum, başımı geriye attığım hızla boynum çatlıyor. Sert ve hızlı bir şekilde pompalıyor, beni akıl almaz derecede derinden vuruyor. Acı alışılmadık ama rahatlatıcı. Başa çıkabileceğim bir acı. Sevdiğim bir acı.

"Daha fazla," diye bağıyorum, gözlerimi kapatıyorum, darbelerini emiyorum, yumrukları sertleştğinde içten içe gülümsüyorum. "Daha fazla," diyorum tekrar ve hırladığını duyuyorum, bana daha sert vuruyor. Bu bir ıstırap. İnanılmaz bir şey. "Daha fazla," diye fısıldıyorum, hiç bitmeyen bir zevk uçurumunda kayboluyorum. Ses boğuk bir beyaz gürültüye dönüşüyor, bedenim ağırlıksız, kalbim hafif. Sürekli sarsılıyorum, sıırıslıkam oluyorum. "Daha fazla," diye mırıldanıyorum, vermek zorunda olduğu her şeyi istiyorum, dürtülerini karşılamak için yükseliyorum, başımı yavaşça diğer tarafa çeviriyorum, yüzümü kaldırdığım kolumun kıvrımına saklıyorum. Sadece bu an kalana kadar her korkunç keder zihnimi teker teker terk ediyor. O. Ben. Terleyen bedenlerimiz, onun gücü ve benim kabulüm.

"Beau!" diye bağıyor ve ben odaya geri dönüyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bana bakıyor, saçları sıırıslıkam olmuş ve yüzüne dökülüyor, teni parlıyor, gözleri çıldırmış. Kontrollü *değil*. Vahşi. Benimle birlikte. "Benimle kal bebeğim," diyor daha sakın bir şekilde ve ben de gözlerimi açık tutmaya ve kafamı oyuna vermeye zorluyorum. Serbest kalıyor, kalçalarını kavıyor ve dizlerim kulaklarıma değene kadar yukarı itiyor, kollarını onlara dayıyor. Başka bir homurtuyla bana geri çarpıyor ve ben boğuluyorum, pozisyon değişikliği onu daha da derine gönderiyor. "Biraz daha?" diye soruyor, yavaşça çekilirken beni inceliyor, sikinin kayganlığı buz gibi kayıyor.

"Daha fazla," diye alay ediyorum, ona bakıyorum, onu kışkırtıyorum, istiyorum. Gülümsüyor ve bir bağırişla tekrar eve çarpıyor.

"Daha fazla," diye bağıyorum.

Yatağına sabitlendim, ikiye katlandım, merhametini alıyorum ve daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Bam!

"Daha fazla!"

Bang!

"Daha fazla!"

Bang!

"Daha fazla!" Çığlık atıyorum.

"Siktir!" Dizlerimi bırakıyor ve beni dört ayak üzerinde döndürüyor, bir avucunu göbeğimde gezdiriyor, bulduğu doymuş ete inliyor. "Tanrım, Beau Hayley, tam bir sürprizsin." Bir avucunu kürek kemiklerimin arasından aşağı doğru iterek yüzümü çarşafıya bastırıyor ve en narin dokunuşlarla bir parmak ucunu omurgamın uzunluğundan kıcımın kıvrımına doğru gezdiriyor. Yatağın diğer tarafına bakarken, görüş alanımda bir şey beliriyor. Onun eli. Deri bir kürek tutuyor. "Öp onu," diye emrediyor ve ağzımın önüne koyuyor. Bana söyleneni yapıyorum, başparmağı kıcımdaki sıkı kas halkasına bastırırken dudaklarımı deriye bastırıyorum. Hiç düşünmeden gerildim. "Rahatla," diye emrediyor ve bu yumuşak kelimeyle tüm varlığım gevşiyor. Övülüyorum, başparmağı bariyerin ötesine kayıyor ve inliyorum, deri kürek sırtımdan aşağı sürükleniyor, başparmağı yasak bir yerde dolaşıyor. "İçine bir şey koyacağım."

Neyi sorgulamıyorum. Nerede olduğunu sorgulamıyorum. Tüm gücü devrettim ve bu terapötik bir şey. Endişe yok. Endişe yok. Baskı yok.

Başparmağı aniden kaybolur ve eli tekrar belirir. "Em şunu." Dudaklarımın arasından bir popo tıkacı geçiriyor ve ben de gözlerimi kapatıp soğuk metali emiyorum. Serbest kalıyor ve kıcıma ulaşana kadar onu da omurgamdan aşağı sürüklüyor. İçime çekiyorum, bana doğru itildiğini hissediyorum ve içime kayarken yutkunuyorum, kaslarım onu sertçe kavıyor. Sonra parmakları içimde kayıyor, uzaklara ve genişliğe doğru süpürüyor.

"James," diye nefes alıyorum, aşırı his yüklemesi
hissediyorum. "Ne oldu bebeğim? Neyin var?"

Yanlış mı? Bu yanlış mı? "Yanlış bir şey yok." Mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum, tekrar
süzülüyorum. Onun

Parmakları serbest kalıyor ve siki içeri kayıyor. "Tanrım," diyorum iç çekerek, bedenim titriyor, tenim karıncalanıyor, içim fişkırıyor.

Saçlarımdan tutup hafifçe itiyor ve deri küreğin popomun üzerinde tekrar yumuşadığını hissediyorum. Derimi terk ediyor. Kendimi destekliyorum.

Tokat!

Sarsılıyorum, acı ısıyor, ama o devam ediyor.

Tokat!

Tıslıyorum, başıma ve klitorisime kan hücum ederken yüzümü yatağa bastırıyorum.

Thwack!

Aynı anda derinlere dalıyor. "Daha fazla" diye yalvarıyorum. Ve o bana daha fazlasını veriyor.

Hızı artıyor ve hızın artmasıyla birlikte daha fazla çırpınma geliyor. Kıçım dolu, amım dolu, tenim alev alev yanıyor. Çeşitli şekillerde tam güçle saldırıya uğruyorum ve daha fazlasını istiyorum. Onun vahşiliğiyle hipnotize olmuş bir şekilde hiçliğe giden yolda yürüyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir kelime duymuyorum. Kötülük görmüyorum.

Sadece özgürlüğün tadını alıyorum.

Sürtünme artıkça iç duvarlarım titriyor. Kayganlık. Sıcaklık. Güç. Ve sonra salıverilmenin habercisi olan işaret yaklaşıyor ve beni odaya geri getiriyor. Nefesim kesiliyor, havayı içime çekiyorum, açlıktan ölüyorum, klitorisim zonkluyor. Kalçalarım titriyor ve her sürüşte, her şaplakta, kış kaslarımın her daralmasında, öne doğru ilerliyor, neredeyse sinsice, sürünüyor, bana hazırlanmam için zaman veriyor.

"Devam et Beau," diye bağıyor James çarpışan bedenlerimizin kulak tırmalayan sesinin üzerine.

"Bırak seni büksün.

Bırak seni kırsın."

Öyle bir güçle vuruyor ki gözlerimi yaşartıyor. Bedenim yataktan fırlıyor. James'in parmakları kalçalarıma saplanıyor, beni sıkıca tutuyor ve orgazmımı içimden çıkararak vuruyor. Çığlık atıyorum. Başım dönüyor. Dişlerimi gıcırdatarak hiçbir şey söyleyemiyorum, çünkü zevk şimşekleri bir canavar gibi içimi parçalıyor ve arkalarında gevşek, cansız kaslar bırakıyor. Hassasiyet çok fazla hale geliyor, sıkıştığım dişlerimin gücüyle çenem ağrıyor.

Gerçekten tamamen kırılmış durumdayım. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum bile. James çekildi ve sırtıma çıkmama yardım etti. Onu göremiyorum. Görüşüm bile beni hayal kırıklığına uğrattı. Bir kez daha dizlerimi kulaklarımın iki yanına itiyor ve başı güneye düşerken beni izlediğini hissediyorum. Dili, popo tıkacını yerinde tutan kas halkasıyla buluşuyor ve parmaklarıyla tıkacı çekip çıkarırken yavaşça daireler çizerek amıma doğru ilerliyor. Bacaklarımı serbest bırakıyor. Göbeğimi öpüyor. Her göğsümü. Ve sonra dudaklarımı.

Ağırlaşan gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, görüşümü temizlemeye çalışıyorum. Onu görmeye çalışıyorum. Kendini her tarafıma yayıyor, bağlı ellerim başımın üzerine düşüyor ve tekrar içime giriyor, bu sefer yavaşça. Sis görüş alanımı terk ediyor.

Ve işte orada, sanki duşta yeni çıkmış gibi sırlıslıkla, bu dünyanın dışında görünüyor. Artık temposu titiz ve tembel. Acele etmeden, kolaylıkla girip çıkıyor ve delici mavileri parlaklık hissinde bir çentik açıyor gibi görüldüğünde yüzü geriliyor ve hızla tekrar çekiliyor, göğsümün her iki yanında konumlanana kadar dizlerinin üzerinde yürüyor. Bir yumruğunu kolanının etrafına sarıyor ve yüzüme doğru pompalıyor, bana bakarken gözlerindeki şehvet çıldırıyor, dudakları ayrılıyor. Daha önce bu kadar muhteşem bir şey gördüğümü sanmıyorum. Bu kadar güçlü.

Aşağı uzanıp alt dudağımı çekiyor, ben de ağzımı açıyorum. Bir tıslamayla sertçe boşalıyor, siki ucu bir volkan gibi patlıyor, döllerini göğüslerime, yüzüme püskürüyor, dilime çarpıyor. Gözlerimi kapatır ve onun tuzlu tadının tadını çıkarırdım, eğer gözlerimi olanlardan ayırmaya dayanabilseydim

üzerimde yükseliyor, üstünlük taşıyor, seks çığlıkları atıyordu.

Sırtı kavisleniyor, kalçaları öne doğru itiliyor, elinin itişleri yavaşlamaya başlıyor ve sonra bir yumruğunun üzerine düşüyor, kendini ayakta tutmak için mücadele ediyor. "Tanrım," diye fısıldıyor, ağzımın köşesini öpmek için eğiliyor, tohumunun dudaklarıma yayılmasından rahatsız olmuyor. "Kırıldım." Yere yığılıyor ve vücuduyla üzerimi örterek beni tamamen sarıyor.

Kabul etmek

zorundayım.

Ben de kırıldım.

Ama bu tür bir yeni kırık çok iyi acıtıyor.

JAMES

İstemek ve ihtiyaç duymak arasında ince bir çizgi vardır. Bazen bir şeyi o kadar çok isteyebilirsiniz ki, kendinizi ona gerçekten ihtiyacınız olduğuna inandırabilirsiniz. Ya da daha kötüsü, buna hakkınız olduğunu düşünürsünüz. Bu da yoksunluk belirtilerini daha yaygın hale getirir. Artık kendime bir şey isteme izni vermiyorum. İhtiyaç alemine düşmeyi reddediyorum.

Sefaletle alışkınım.

Karanlığa.

Hiç bitmeyen nefret döngüsü. Dünyadan nefret. Ailemin ölümünden nefret ediyorum. Bu gezegende yaşayan herkes için nefret.

Hayatta kaldığım için kendimden nefret ediyorum.

Nefreti hissetmek sevgiyi hissetmekten daha kolay. Kendime işkence etmenin tutarlı, güvenilir bir biçimi ve tam kontrolüm altında. Diğer duygular öyle değil. Bu lekeli, adı konmamış duygunun kontrolü başkasında. İşkenceyi başka biri yapar.

Ben sadece nefret edebilirim.

Ama yanımdaki kadına bakarken, teni hala nemli, coşku çığlıkları hala kulaklarımda çınlarken, nefret hissetmiyorum. Sadece bir amaç hissediyorum. Bu dünyada yolunu bulmaya çalışan kayıp bir ruh görüyorum. Kaçmak için çaresizlik görüyorum. Eşit, şeytani, derinlerde yatan bir intikam ihtiyacı görüyorum. Peki ya yarası? Öne uzanıp kolunun omzundan bileğine kadar olan kısmını okşuyorum.

Kırmızı görüyorum. Bir öfke sisi iniyor. Durdurulamaz.

Yataktan kalkıp dışarı çıkıyorum, onu uyandırmadan ve karanlığımı ortaya çıkaran gerçekleri ona vermeden önce yürümem gerekiyor. *Hayır. Böyle bir şey olmayacak.*

Masama geçip ekranları açıyorum, borsayı yüklüyorum ve rakamları tarıyorum. Tüm rakamlar hoşuma gitti. Burada aklımı dağıtacak hiçbir şey yok. Gelen kutumu açıyorum ve tüm e-postaları yanıtlıyorum. Ve bunu yaptıktan sonra, iki yıldır takip ettiği kullan at telefonunu kontrol etmek için Otto'yu arıyorum. Hiçbir şey yok.

Sonra yine sadece ben, düşüncelerim ve karanlık. Gözlerimi kapatıyorum ve gördüğüm ilk şey evimiz oluyor. İngiltere'deki aile evimiz. Babam masanın başında, hizmetçi karısına, oğluna ve kızına yemek servisi yaparken gülümsüyor. Uşak şarap ve su doldururken. Sağdıç Otto, her şeyin yolunda olduğuna dair başını sallarken. O anda her şey *yolundaydı*. Adamlar kapıyı koruyor, güvende olduğumuzdan emin oluyorlardı. Babam, üretken Spencer James, Londra'nın en zenginlerine en iyi kokaini tedarik etmek için Sırplarla yaptığı anlaşmayı tamamladıktan sonra taşradaki malikanesinde keyif çatıyordu.

Yirmi iki yaşındaydım. Usta bir atıcıydım. İyi bir jimnastikçi. Rakipsiz bir eskrimci. Dahi bir matematikçi. Üniversite mezunuydum. Peki ya kız kardeşim? Hevesli bir tarihçi. Annemiz gibi güzel. Babamız gibi zeki. Hiçbir şey Spencer James'i çok yetenekli evlatları kadar gururlandıramazdı. Hiçbir şey annemi oğlundan ve kızından daha çok gülümsetemezdi. O akşam babam dünya hakimiyetini ilan etti. Bize geleceğimizin parlak ve suçsuz olduğunu söyledi. Ve aynı akşam, evimiz babamın aldığı adamlar tarafından havaya uçuruldu.

Ailem tuğlaların ve molozların arasında binlerce parça halinde yatıyordu. Ölümünden kaçtım. Ama Otto'nun annemin, babamın, küçük kız kardeşimin ve çalışanlarımızın dişlerini sökmesini ve ardından

Benimkilerden birini almadan önce yarım şişe votka içmem ölmek istememe neden oldu.
Ve sonunda, öldürmek istememe neden oldu.

BEAU

Gözlerimi açıyorum ve James'in yanımda yattığını hissederek tavana bakıyorum. Nefes alışım hâlâ ağır. Bileklerim hâlâ bağlı. Başımı yastığa koyduğumda onu yüzüstü uzanmış, gözleri hafifçe kapalı, uyuklarken buluyorum.

Sırtını.

Oturmak için karın kaslarımı kullanıyorum, vücudum daha önce hiç ağrımadığı kadar ağrıyor. Haftalarca yatalak kaldıktan sonra iyileşirken bile. Kilometrelerce koştuğumda bile.

Yarasının tüm gücünü hissediyorum. Etinin her bir milimetresi yaralı, düzensiz ve kızgın. Bu ayıltıcı bir manzara. Kendi yara izimi utandırıyor. Bu adamın ön tarafı mükemmel. Göğsü, kalçaları, akıl almaz derecede çarpıcı yüzü. Dağınık saçları bile mükemmel. Ama arkası?

Çekiniyorum.

Korkunç bir şey.

Düşüncelerimden utanarak bakışlarımı bileklerime çeviriyorum, ipi gevşetmek için kıvraniyorum, altındaki yaralar çiğ. Tıslıyorum, yanık acı veriyor ve vazgeçiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum, çok huzurlu görünüyor. Ama eve gitmem gerek.

Odanın etrafına bakıyorum, burada kaç kişi olduğunu merak ediyorum. Onlara ne yaptı? Ve bunu neden yapıyor? Omzumun üzerinden onun uyuyan haline bakıyorum. Bu kadar mahvolmuş olamayacak kadar melek gibi, mükemmel görünüyor. Gözlerim tekrar sırtına düşüyor. Kusurluluk bana bakıyor.

O kırık. Benim

gibi.

Benimle aynı olduğu için mi içimi gördü? Benim gibi hissettiği için mi? Benim gibi nefret ettiği için mi?

Uzaktan bir ses duyduğumda bitmek bilmeyen sorularımdan uzaklaşıyorum. Cep telefonum. Yatağın kenarına doğru sürünüyorum ve ayaklarımı sert zemine yavaşça yerleştiriyorum. Soğuk olmasını bekliyordum. Ama soğuk değildi. Çırılçıplak, ellerim bağlı, kapıya gidiyorum ve koluyla pazarlık edip çekerek açıyorum. Cep telefonumun sesi çalmadan önce daha da yükseliyor ve merdivenleri güvenli bir hızda çıkarak mutfakta çantamı buluyorum. Cep telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum ve Lawrence'tan gelen cevapsız çağrılarını görüyorum. Saat dokuzu geçiyordu. Üç saat boyunca ortadan kaybolmuşum.

Onu hemen geri arıyorum, hoparlör simgesine basıyorum ve dirseklerimi tezgahın kenarına dayayarak cep telefonuma yaklaşıyorum.

"Hey," diyor cevap verdiğinde, ses tonunda gizlemek için çok uğraştığı bir ton soruyla.

"Hey." Boğazım kurudu, sesim kısıldı. *Daha fazla.* "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki. Sadece evde değilsin ve genelde evde olursun. Yine Walmart'ta mısın?"

Gülümsedim. Evet demek kolay olurdu. Bağlı bileklerime bakıyorum. "Hayır."

"Oh." Nerede olduğumu sormak için can atıyor ama sormuyor.

"Endişelenmiyorum." "Sevindim." Dişlerinin arasından yalan söylüyor.

"Bu gece gösterin var mı?"

"Beş dakika içinde çıkıyorum. Dexter az önce geldi. Gittiğinde hâlâ evde olmadığını söyledi.

Sahneye çıkmadan önce hayatta olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu, yoksa sözlerimi kabartacağım."

Mutfğa bakıyorum, gönderdiğimiz taburenin hâlâ yerde olduğunu görüyorum. "Yarın konuşuruz."

"Neden yarın?" diye soruyor.

"Çünkü sen eve dönene kadar ben yatmış olacağım." "Oh, evet. Tabii ki."

"Lawrence Amca?" Şu anda onun aslında Zinnea olduğunu bilmeme rağmen söylüyorum. "Evet?"

"Hiç ortadan kaybolmak istedin mi?"

Bir an sessiz kaldı. Düşünceli. "Her gün, tatlım. Ama benim baş etme mekanizmalarım var. Umarım bir gün sen de kendininkileri bulursun."

Cam tezgâha bakıyorum, onu çoktan bulduğumdan endişeleniyorum. "Sabah görüşürüz."

"Güvende ol, dikkatli ol." Ben bileklerimdeki kabarcıkları değerlendirirken telefonu kapatıyor. Acıyorlar, evet. Ama eski yaralarımın kıyaslanamazlar bile. Oda ortasında dolaşıyorum, olduğum yerde daire çiziyorum. Karanlık çökmüş, şehir binalardan, sokak lambalarından ya da anıtlardan gelen milyonlarca ışıkla aydınlanmış. Kendimi bir akvaryum balığının içindeymişim gibi hissediyorum. Ve aynı zamanda, dünyanın tepesinde durup aşağıya bakıyorum. Kapalı değil. Boğulmamış. Fiziksel ve mecazi olarak çıplak.

"Bu özgürleştirici, değil mi?"

Dönüyorum ve James'in merdivenlerin başında durduğunu görüyorum. O da hâlâ çıplaktı. Rahatsız olmamıştı. Ve yavaşça cam basamakları çıkarken, onun mükemmel tarafına hayranlıkla bakacak zamanım oluyor. Zarar görmemiş tarafına. Bacakları çok uzun, çok belirgin. Omuzları mükemmel genişlikte. Gövdesi mükemmel bir V oluşturuyor. Tanrı ona iyi davranmış. Yine de bir şekilde bunun doğru olmadığını biliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana yaklaşırken, mükemmel alnını gölgeleyen küçük bir kaş çatmayla. Beni gözetliyor olabileceğimi düşündüğü için hemen endişeleniyorum.

"Cep telefonumun çaldığını duydum." Cep telefonumun tezgahın üzerinde durduğu odanın karşısındaki mutfak alanına doğru başımı sallıyorum. "Onu bulmak ve cevaplamak biraz zor oldu." Ona nedenini göstermek için bileklerimi kaldırıyorum.

"İşte." İçime giriyor ve ipi çözmeye başlıyor, ben de ilgiyle onu izliyorum, konsantrasyonu keskin, dikkati büyük. İpler gittiğinde parmaklarımı esnetiyorum ve bileklerimi döndürüyorum. "Çok acıyor mu?" diye soruyor, bir elini alıp yaraları kontrol ediyor.

"Pek sayılmaz."

"Peki ya bacakların?"

"Ağrıyor."

"Banyo yapmak ister misin?"

Geri çekiliyorum, bunu yaparken bileğimi onun tokasından çekiyorum. "Evde banyo yapabilirim." "Burada yapmanı tercih ederim."

"Neden?"

Elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru götürüyor. "Hepsi hizmetin bir parçası," diyor sessizce ve ben içimden gülmekten kendimi alamıyorum. Onu sevişirken gördüğüm kadını yıkamamıştı. Adamla birlikte onu da dışarı çıkardı. "Sonra yemek yiyeceğiz. *Sonra* eve gidebilirsin."

Beni becer, beni yıka ve beni besle. "Bu kadar özenli olmana ihtiyacım yok James. Ben istediğimi aldım."

"Öyle mi?" diye cevap veriyor, arkasına bakmadan.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda elimi onunkinden çekiyorum ama o durmuyor, daha önce kullandığım banyoya doğru ilerliyor. *Onun* banyosuna değil. Az önce seviştığımız odadaki banyoya değil. İsteddiğimi aldım mı? "Evet, aldım."

Durdu. Arkasına baktı. "Öyle mi Beau?" Kapıdan çıkıp kayboldu ve beni merdivenlerin başında

çırılçıplak, afallamış bir halde bıraktı.

Diğer adım.

Yavaşça girişe doğru ilerliyorum ve onu etkileyici yumurta şeklindeki cam küvetin kenarına oturmuş, şelale musluğundan su akarken buluyorum. "Birçok kez *daha fazlasını* söylediğimi hatırlıyorum," diye hatırlatıyorum ona. Onu kışkırttım. Bunun için yalvardım.

"Sen yaptın."

"Benden elimdekini sana vermemi istedin, ben de verdim," diye devam ettim.

"Sen yaptın." Suya küçük bir şişe yağ damlatıyor ve lavanta kokusu anında yayılıyor. Lavantanın sakinleştirici olması gerekmiyor mu? Sakinleşmeye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor?

"James?" Sessizce soruyorum ve o da bana bakıyor. Gözleri artık o kadar soğuk değil. Kederli ve bu beni şaşırtıyor. "Sen iyi misin?"

"Henüz bilmiyorum, Beau." Boyu 1.80'e kadar yükseliyor ve uzun bacaklarının üç adımıyla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Avuç içleri omuzlarıma dayanıyor ve birkaç esneme hareketiyle neredeyse zevkten yere yığılıyorum, sert parmakları çılgılık atan kaslarımın derinliklerine işliyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Söylediklerimde ciddiym. İyi olup olmayacağıma henüz karar veremedim."

"Yara iziniz," diye nefes alıyorum, dokunmaya zorlanıyorum. Hissediyorum. Beni rahatsız etmediğini ona göstermeliyim. "Çirkin olduğunu düşünüyorsun."

Kolumu kaldırıyorum. "Bu çok çirkin."

Hasarlı derime bakıyor, kolumu okşuyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Henüz çirkinlikle karşılaşmadın Beau," diye fısıldıyor, eğilip yara izimi öpüyor. Derin bir nefes alıyorum, büyülenme, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve şehvet arasında sıkışıp kalıyorum.

Yaşam ve ölüm arasında, arafta kalmaktan çok daha iyidir.

James kaslarımı çalıştırmaya devam ederken başım geriye düşüyor. Bir yanım onları sıkı ve acılı bırakmasını istiyor; ağrı uzun sürecek. Ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Ama tenime dokunuşu başka hiçbir şeye benzemiyor.

Geriye doğru küvete doğru yürümeye başlıyor ve ben de onun çalışan parmaklarından güç alarak robot gibi onu takip ediyorum. "İşte," diyor, musluğu kapatıyor ve suyu hissediyor. Beni kollarımın altından tutup ayağımdan kaldırıyor ve suyun içine yerleştiriyor. "İstedğin kadar zaman ayırabilirsin."

Sonra dönüp gidiyor ve beni banyoda yalnız bırakıyor. Çıplak vücuduma baktım. Yara izlerime. Bileklerimdeki yaralara.

İhtiyacım var. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin. Hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Özellikle de zaman. Özellikle de düşünmek için. Ve kesinlikle vücudumun her yerinde hissettiğim yoğun ağrıyı kaybetmek istemiyorum. Çok uzun zamandır maskelemek için çok uğraştığım şeyleri maskeliyor.

Saçlarımı bırakarak hızlıca yıkanıyorum ve bembeyaz Mısır pamuğundan yapılmış havlulardan biriyle kurulanmak için dışarı çıkıyorum. Kıyafetlerimi bulmak için yatak odasına gidiyorum, onları yerden alıp üzerime geçiriyorum. Duvarda asılı aynaya yaklaşıyorum. Önümün tamamı açıkta, yırtık pırtık gömleğimin ağzı açık. Bu şekilde insan içine çıkamam. Giyecek bir şey bulma umuduyla odaya göz gezdiriyorum. Burası onun yatak odası bile değil. Burası onun kink odası. Birçok insanı getirdiği ve onları seyirciler eşliğinde çılgınca becerdiği oda.

Kendi irademle dişlerim sıkılıyor ve aptalca bir kızgınlığın dinginliği gölgelemesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Odanın öbür ucunda bir dolap görüyorum ve çaresizlik içinde gidip kapağını açıyorum. Karşıma başka bir oda çıktı. Bir gömme dolap. Tavandan tabana raylar ve çeşitli genişlikte çekmece üniteleri çevreyi kaplıyor ve ortadaki bir açıda devasa bir sarılma koltuğu oturuyor. Onun dolabı. Burası onun yatak odası mı?

Omzumun üzerinden duvarlara tutturulmuş çeşitli mekanizmalara bakıyorum, dolap dolusu

oyuncaklar, penceredeki deri şezlong.

Giysiler.

Uygun bir şey, eski bir tişört ya da başka bir şey bulmaya çalışarak raylar arasında ilerliyorum. Tek görebildiğim takım elbiseler, gömlekler ve kot pantolonlar. Bunların hiçbirisiyle vals yapamam. "Kahretsin," diye mırıldanarak çekmecelere bakmaya başladım. İlkini çekip açtım. Boxer. İkincisini. Çoraplar. Üçüncüsü. "Saatler mi?" Mırıldanıyorum, gözümü minderlerin üzerinde duran düzinelerce saate dikiyorum. Kapattım. Eski tişörtlerini nerede saklıyor?

Dönüyorum ve başka bir çekmece görüyorum. Daha geniş çekmeceler. Aceleyle gidip ilkini açıyorum ve karşıma mükemmel bir şekilde katlanmış, gıcır gıcır siyah tişörtler yığını çıkıyor. Bir düzine olmalı, hepsi aynı tarzda. Birini kapıyorum, gömleğimi atıyorum ve aşağı inerken başıma geçiriyorum.

Ayaklarım merdivene çarptığında sesler duyuyorum ve James'le birlikte adada oturan bir çift görüyorum. James cam tezgâha yaslanmış, ön kollarından destek alıyor ve şimdi kot pantolon ve az önce zulasından aldığım tişörtle aynı renkte siyah bir tişört giymiş. Sessizce konuşuyorlar ve adımlarını duraksıyor, elim metal parmaklığı tutuyor. Bir çift. Bir erkek ve bir kadın.

Tam zamanında kendimi toparlıyorum ki hepsi dönüp beni merdivenlerde beklerken buluyor. Rahatsızlık bunu karşılamıyor. James kendini yavaşça yukarı itiyor, lazer bakışları beni olduğum yerde tutuyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Böldüğüm için özür dilerim." Bacaklarımı hareket etmeye ikna etmek bir görev ve üçü tarafından da izlenirken kendimi korkunç derecede dengesiz hissederek adımlarımı yavaşça atıyorum. Kapının yanındaki iş aletlerime bakıyorum, içim parçalanıyor. Hepsini taşıyamam, bu yüzden idare edebileceklerimi topluyorum -gerisi için geri geleceğim- ve asansör çağırma düğmesine basıyorum.

"Beau," diyor James yumuşak bir sesle ve omuzlarım yükseliyor, sanki gerilmek beni koruyabilirmiş gibi. Kapılar açılıyor ve içeri adım atmak için bir ayağımı kaldırıyorum. Eşiği geçmeyi başaramıyorum. Kolumu tutuyor, beni olduğum yerde tutuyor ve ben onun yaralı etime sarılmış uzun, yetenekli parmaklarına bakıyorum.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, bu insanların önünde olay çıkarmak istemiyorum.

"Eşyalarını burada bırak."

Şaşkınlıkla ona baktım. Geri dönebileceğimi mi düşünüyor? "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Ellerimdeki her şeyi alıyor ve eski yerlerine koyuyor. "Neden?"

James kolumu sıkıca tutarken ben içgüdüsel olarak James'in mutfağındaki insanlara bakıyorum.

Şu anda izlemiyorlardır. Birlikte bir şeye bakıyorlar. Bir dizüstü bilgisayara.

"Bunlar Pierce ve Michelle," diyor James, dikkatimi tekrar ona çekerek. Hiçbir ifade göstermiyor. Hiçbir duygu göstermiyor. Bana ne düşündüğünü ya da nasıl hissettiğini anlatacak hiçbir şey vermiyor. Bu beni neden rahatsız ediyor? "Özel hisse senetlerimi takip ediyorlar."

"Oh." Hemen kendimi aptal gibi hissettim. Ne düşündüğümü ve düşüncelerimin beni rahatsız ettiğini biliyordu. "Belli ki meşgulsün." Kolumu nazıkçe çekip kurtarmaya çalışıyorum ve onun tutuşu bileğime doğru kayıyor, yaralardan birini yakalıyor. İrkildim. Iskalamıyor.

"Banyoda çok uzun süre kalmadın." Bana yer açarak geri çekildi ve ellerini arka ceplerine soktu. "Biraz ıslanmalıydın; bu rahatsızlığını hafifletirdi."

Tekrar arama düğmesine uzandım, kapılar son birkaç dakika içinde bir noktada kapanmıştı. "Sorun değil. Evde küvete gireceğim."

"Burada yapmanı tercih ederim."

Ben ona şaşkınlığımı gösterirken kapılar tekrar açılıyor. "Neden?"

"Bu yüzden en hızlı iyileşme süresini sağlamak için gerekli önlemleri aldığınızı biliyorum."

"Beni becerdin, dövmedin" diyorum, planladığımdan daha yüksek sesle, hayal kırıklığım beni ele

geçiriyor. Yüzünde hâlâ okunacak bir şey yokken beni sessizce süzüyor. Omzunun üzerinden arkadaşına bakıyor.

ve ben de onu takip ediyorum, ne yaptıklarını bırakıp bu tarafa baktıklarını gördüğümde neredeyse oracıkta ölüyordum. "Özür dilerim," diyorum sessizce, aşağılanmışlık beni sarıyor. "Ben artık gideyim." Kapılar tekrar kapandı ve ben dişlerimi sıkarak düğmeye vurdum.

"Banyoya geri dönmeni istiyorum," diyor James, yaklaşarak.

"Lanet olası banyoya girmeme gerek yok."

"Beau, bu yüzden birbirimize düşmeyelim," diye fısıldar. "İsteğim basit ve senin yararına-" "Banyo yapmak istemiyorum James," diye tıslıyorum, hayal kırıklığının yerini öfke alıyor. Kapılar açıldığında asansöre doğru geri geri adım atıyorum ve James beni takip ediyor, heybetli duruşuyla beni köşeye sıkıştırıyor.

Çerçeve.

"Neden?" diye soruyor, göğsünü göğsüme bastırarak. "Neden banyo yapmak istemiyorsun, Beau?"

Gözlerim gövdesine tırmanıp metanetli yüzüne ulaşıyor. O güzel, metanetli yüzüne. "Çünkü acıyı seviyorum," diyorum sıkılmış çenemin arasından. Başa çıkabileceğim bir acı. Rahatlatıcı bir acı. Bana kaçabileceğimi hatırlatan bir acı. Kırılgan olduğumu, özenle tedavi edilmem gerektiğini düşündürmeyen bir acı. *Kırbaçlama. Kürek çekmek. Çekiçleme.* Yoğun, hoş bir acı. Her yerde.

Gözleri açık, yüzü düz ve bir elini başımın arkasındaki duvara dayayıp burunlarımız birbirine değene kadar ilerliyor. Titremelerim şiddetleniyor. "Banyo yap," diye fısıldıyor. "Ağrın geçsin." Ağzımın kenarını öpüyor ve ben de gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. "Çünkü yarın her şeyi tekrar yapacağız." Elimi tutuyor ve içine bir şey koyuyor. Küçük bir kutu. Kulağıma doğru nefes alıyor ve bu bedenimi sarsıyor. "İyi geceler, Beau." Duvardan uzaklaşıp geri çekiliyor, gözleri benim işe yaramaz halimde. "İyi uykular."

Kapılar kapanıyor.

Ve gerçekten kızgın olmam gerekirken, tam bir şok halinde yere düşene kadar duvardan aşağı kayıyorum. Israrına kızmıştım. Kendisi alt katta çalışanlarıyla iş konuşurken benim orada banyo yapmam konusunda o kadar ısrarcıydı ki. Peki, nerede bu öfke? Neden öfkelenmiyorum?

Kutuyu açıyorum ve bir tüp krem ile küçük bir şişe lavanta yağı buluyorum. İçimden gülüyorum. Hazırda küçük bakım paketleri var mı?

"Siktir." Onu yere bıraktım ve başımı arkaya yasladım. "Ne yapıyorsun, Beau?" Tam kapılar açılırken kendime sordum. Goldie kıcımın üstünde yattığım yerden bana bakıyor. "Eve bırakılmama gerek yok," diyorum o teklif etmeden önce. Gözleri yavaşça bana dönmeden önce yerdeki kutuya takılıyor. "Eskiden akıllıydım."

"Yakışıklı, berbat bir adam akıllı bir kadını aptallaştırabilir." Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Bileklerimdeki yaralara bakmasını kaçırmadım. "Ve güzel, berbat bir kadın her akıllı erkeği aptallaştırabilir." Çok sessiz söylüyor. Ama ben onu duyuyorum. James aptallık mı ediyor?

"Onun için sen kimsin, Goldie?" Bana cevap vereceğinden emin olmadan soruyorum.

İçeri girer ve düğmelere basar. "Sakin ol, Beau." Kapılar kapanıyor ve ben aynada kendime uzun uzun bakıyorum. Yanaklarım hâlâ kızarmış. Bileklerim kıpkırmızı. Saçlarım darmadağın.

Yutkundum, döndüm ve lobiden geçerken Otto'dan anahtarlarımı alarak karmakarışık bir halde yürüdüm. "Arabayı garajdan getirdim. Caddede duruyor."

"Teşekkürler."

Dışarı çıktım ve karanlık gökyüzüne baktım, nefesimi kontrol altına almaya çalışarak havayı yuttum. Tanrı yardımcım olsun.

JAMES

Servetimden sorumlu kişiler paranın nerede saklandığını, nereye yatırıldığını ve ticaretin nasıl gittiğini anlatırken ekrandaki rakamlar birbirine karışıyor ve bulanıklaşıyor, konsantrasyonum bozuluyor. "Raporları bana e-postayla gönder," diyorum, Beau Hayley'nin zihin orospuluğuna devam edebilmek için onları göndermeye hevesliyim.

"Elbette." Pierce dizüstü bilgisayarı kapatırken Michelle eşyalarını topluyor ve ben de onları asansöre kadar geçiriyorum. "Geç saate uyum sağladığınız için teşekkürler." Kapılar açılır ve Goldie ortaya çıkar. Lazer bakışları ..başımın belaya gireceğini söylüyor.

O misafirlerimi uğurlarken ben de dönüp içki dolabına yöneliyorum ve alkolden biraz destek arıyorum. Votkamı dairemin yan tarafını kaplayan cam bölmenin dibine götürüyorum ve zihnim kaos içindeyken şehre bakıyorum.

Goldie arkamdan, "Otto onunla birlikte," diyor ve ben de içkimden bir yudum alarak başımı sallıyorum. "Peki ya dün gece gördüğün adam?" diye soruyorum.

"Ajan Oliver Burrows. FBI ve eski nişanlısı. Dükkânın dışında sarılmışlar. Açıkçası, onun evine gittiklerinde ne paylaştıklarını bilmiyorum."

Pencereye kaşlarımı çatıyorum. "Teşekkürler." Eski nişanlısı yine etrafı mı kokluyor? "Temyiz başvurusunun reddedildiğini biliyor mu?" Goldie soruyor.

Spittle resmi mektubun daha yeni gönderildiğini teyit ettiğinden, "Hayır," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" diye devam ediyor.

"Hiçbir fikrim yok."

"Tavsiye ister misin?"

İçimden gülüyorum. Cevabım hiçbir şey ifade etmeyecek. "Hayır."

"O ölmeyi hak etmiyor."

"Biliyorum." Goldie'ye dönüyorum. "Ama onun ölmesini isteyen tek kişi ben değilim, değil mi?" "Yani onu becerdin mi?"

Bu bir sikiş değildi. Bu bir deneyimdi. "Onu öldürmekten daha iyi bir alternatif gibi görünüyor." Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum ve Goldie gözlerini deviriyor. "Önemli bir şey değil," diye devam ediyorum. "Aş artık bunu. Temize çıktığımdan emin olana kadar onu yanımda tutmalıyım." Hiçbir şey değildi. Her şeydi. Sanki karanlığımız ve işkencemiz birbirine karışmış, kaynaşmış ve ağırlığı artık o kadar da ağır gelmiyordu. Sanki birbirimizin ıstırabını paylaşıyorduk ve o anlarda o kadar da acı verici değildi. Acı, paylaşıldı. Acı, memnuniyetle karşılandı. *Yara izleri, buluşma.*

Bir bağlantı.

Berbat bir bağlantı.

Ve onunla ne yapmam gerektiğini bilsem bile siki tutarım. Onu yakınımda tutmalıyım. Bir amacı var, ama ne olursa olsun, Beau Hayley yürüyen ölü bir kadın.

Çünkü ben onu öldürmeye cesaret edemezsem, başkası eder.

BEAU

Dolly'den çıkarken, Lawrence ve Dexter evde olmadığı için var olan her tanrıya şükrediyorum. Kollarım çıplak, yeni yara koleksiyonumu sergiliyor, yara izim alışılmadık bir şekilde tam teşhirde, saçlarım vahşi ve üzerimde bir erkek tişörtü var. Suçlu işaretleriyle dolu yürüyen bir kutuyum.

Anahtarımı kilide sokuyorum, ön kapıyı iterek açıyorum ve koridordaki ışıkları yakıyorum. Lawrence ile yüz yüze geldim.

Kollarım içgüdüsel olarak arkama gitti. "Ne yapıyorsun burada?" Göründüğüm kadar endişeli bir ses tonuyla soruyorum. "Sahnede olman gerekiyordu." Şu anda Lawrence olmasına rağmen, Zinne'nin rujunun kalıntıları dudaklarına bulaşmış durumda.

Bana ait olmayan siyah tişörtüme bakarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İyi misin?" diye soruyor, Dexter arkasındaki mutfak kapısında belirdiğinde, gözlükleri burnunun ucunda duruyor. Beni de içine alırken kaşları giderek yükseliyor.

"Ben iyiyim." Amcamın yanından geçip merdivenlerden çıkıyorum. "Sadece bu kıyafetlerden kurtulmam gerek." "Tabii ki istiyorsun Beau," diye sesleniyor. "Çünkü bunların yarısı senin değil."

"Lawrence," diye sessizce uyarıyor Dexter.

Merdivenlerin başında durup nefes alıyorum.

"Nerelerdeydin?" Lawrence, kocasının uyarısını görmezden gelerek yalvarır.

"Eve özellikle beni ızgara yapmak için mi geldin?" Yorgunca sordum. "Ben otuz yaşında bir kadını Lawrence."

"Ve daha önce konuştuğumuzda bana hiç kaçmak isteyip istemediğimi sormuştun. Böyle şeyler söyleyip de endişelenmemi bekleyemezsin."

"Endişelenmene gerek yok." Kendimi yatak odama kilitledim, yatağın kenarına tünedim, ellerimi birleştirdim, zihnim yarışıyor.

Yarın tekrar yaparız.

Dudağımı ısııyorum. Bir kez deneyim oldu. İki kez mi? Alışkanlık haline gelmeye daha yakın olurum ve herkes alışkanlıkların bırakılmasının zor olduğunu bilir. "Tanrım, Beau," diye nefes alıyorum, kalkıp banyoya gidiyorum. James'in bana verdiği yağdan birkaç damla ekleyerek sıcak bir banyo yapıyorum ve soyunuyorum. İçine giriyorum. Sıcak, rahatlatıcı suyun altına gömüldüm. Gözlerimi kapatıyorum.

Geçmişimin bana saldıran anıları yok. Sadece bugünün anıları var. Kalıcı, tanıdık bir acı yok. Sadece vücudumun yoğun, alışılmadık ağrısı ve bileklerimin sızısı var. O var. Söylediği her kelime, yaptığı her hareket, bana attığı her bakış. Başka bir alışkanlığa ihtiyacım var. Korkunç acı çekme alışkanlığımın yerini alacak bir alışkanlık ama bu alışkanlığın James olmaması gerektiğini biliyorum.

Suyun derinliklerine gömülüp uykuya dalıyorum. Dehşet rüyalarımı tekeline almayalı uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Zihnimin kapandığını hissediyorum. Bedenim ağırlaşıyor, derin bir uyku çöküyor üzerime.

Huzur.

Sakinlik.

ik.

James.

İstedigimi aldım.

Ama sen, Beau?

İrkilerek ayağa fırladım, her yere su sıçradı, nefesim kesildi. Donuyorum ve kendimi inanılmaz derecede kaskatı hissediyorum. Makyaj ünitesine uzanarak cep telefonumu aldım. Gece yarısı. Onu bırakırken banyomun etrafına bakıyorum, şaşkınım, gözlerim yorgunluktan ağırlaşmış.

Dışarı çıkmam lazım.

Arkama yaslanıp başımı suyun altına sokuyorum, saçlarımı yıkamak için soğuğa biraz daha dayanıyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum, dişlerim takırdıyor, tenim tüylerim diken diken oluyor. Köpükler saçlarımdan arınır arınmaz sudan çıkıyorum ve bir havlu kapıp üşüyen bedenime sıkıca sarıyorum.

Aynada göz makyajımı temizleyici bir bezle silerken cep telefonum çalıyor ve ekranı gördüğümde elim yavaşça yüzümden aşağı iniyor. Saat gece yarısını geçmişti. Aramasına cevap verirken derin bir nefes alıyorum. Ben konuşmuyorum. Ama o konuşuyor.

"Merhaba," diyor, alçak sesle ve çakıllı. "Benim."

Aynada kendime bakıyorum. Gülümsüyorum. "Geç oldu." "Ve sen uyanıksın. Neden?"

Ona küvette uyuyakaldığımı ve onunla ilgili hayaller kurduğumu söyleyemem. Kulağa çok saçma geliyor ve James hakkında fazla bir şey bilmesem de saçma biri değil. "İyi uyuyamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de

öyle."

"Neden?"

"Aklımda çok fazla şey var." "Ne gibi?"

Küvetin kenarına doğru eğildiğimde, "Pek çok şey," diye yanıtlıyor. "Bugün o şeylerden biri de sensin."

Bugün. Belki yarın ya da ertesi gün değil. Sadece bugün. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü benim kadar berbat biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim," diyor dürüstçe. "Yine de buradayım, rüyayı yaşıyorum."

Muhtemelen uygunsuz ama kendi kendime gülüyorum. Açık sözlü davranıyor ve bunu takdir ediyorum. Berbat durumda olduğunu doğrulamasına sevindim, çünkü bu sonuca vardığım için sessizce kendimi dövüyordum. Sapkınlığı onu berbat biri yapmamalı. Yara izi de öyle. Ama kara kara düşünmesi ve belirgin duygu yoksunluğu kesinlikle buna işaret ediyordu. "Neden kafayı yedin James?"

"Belki zamanla öğrenirsin. Ve belki zamanla şeytanlarını benimle paylaşacak kadar rahat hissedersin."

Gözlerim çıplak dizlerimin üzerinde geziniyor. *Zaman içinde.* Ne kadar zaman bu? "Belki," diye mırıldanıyorum, dünyadaki tüm zamanın rahat etmem için yeterli olmayacağından oldukça eminim.

"Ama bu arada," diye devam ediyor, sesi sert, "gerçekliğimizden kaçmaya devam edelim."

"Kafanı gömmek sağlıklı değil mi?"

"Alternatif ne?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Terapi gördüm, psikiyatrist üstüne psikiyatriste gittim, ilaç aldım, bu yüzden zombiye döndüm. Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey beni kendimden kurtaramadı.

"Ya da belki sadece kabulleniyoruz,"

diyor. "Ben bunu uzun zaman önce kabullendim."

"Ben de."

"O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

"Çünkü sesini duymak istedim."

Geri çekiliyorum, o kadar ki neredeyse banyoya geri düşüyorum. Bu James'in söyleyeceği bir şey gibi gelmiyor ve bu beni şaşırtıyor. Sesi buz gibiydi; kırılğan, öfkeli, soğuk. *Tahrik edici*. O

benden çok farklı tepkiler aldı. Ama onun sesini duymanın beni rahatlattığını inkar edemem. *Çünkü sesini duymak istiyordum.* Benim de onunkini duymaya *ihtiyacım* olduğu gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, muhtemelen buna ne cevap vereceğimi bilmediğimi hissederek. "İyi hissediyorum."

"Sana verdiğim yağı ve kremi kullandın mı?"

"Seviştiğin her kadına bir kurtarma paketi mi veriyorsun?" Ayağa kalkıp aynanın yanına gidiyorum, telefonumu hoparlöre yerleştirip musluğun arkasına koyuyorum. Kremi alıp her iki bileğime de biraz sıkıyorum.

"Hayır."

"O zaman neden ben?" Kızgın yaralara sürmeye başlayarak soruyorum. "Bu senin yararından çok benim yararıma."

"Neden?"

"Seni incittiğim için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmek için."

"Neden kendini suçlu hissediyorsun?" Soruyorum, kırık derim konuştuğu her kelimeyle daha da kızarıyor. "Ben yetişkin bir kadını James. Kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum." Bu tamamen bir yalan. James'in beni götürebileceği yerler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Ama artık biliyorum. Ve Tanrım, oraya tekrar gitmek istiyorum.

"Beau," diye nefes alıyor. "Kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Masaj yapan parmaklarım bocalıyor, zihnim nasıl cevap vereceğimi şaşırtıyor. Sürekli bunu ima ediyor. Sanki bir şey paylaşması gerekiyor ama paylaşmıyor. "O zaman söyle bana."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "İyi uykular." Telefonu kapatıyor ve ben sonsuza kadar aynada kendime bakıyorum, onun benim hakkımda olduğu kadar benim de onun hakkında karanlık olduğum gerçeğiyle yüzleşiyorum. Bulanık sularda geziniyorum.

Ama onların içinde
boğulacak mıyım? Yoksa
sadece James'in içinde mi
boğulacağım?

JAMES

O evde. Bu beni rahatlatıyor ama yatağında olsaydı kendimi çok daha iyi hissedeceğimi biliyorum. Telefonumu yere bırakıp Michelle'in gönderdiği tabloya odaklanmaya çalışıyorum. Odaklanamıyorum. Hiçbir şeye ve bu çok tehlikeli. Mevcut ekranımdan çıkıyorum ve Google'ı açıyorum. Bir isim yazıyorum.

Sonuçlar bana iyi görünümlü bir adam gösterdi, otuzlu yaşların başında, iyi yapılı. Oliver Burrows.

Arkama yaslanıp onu inceliyorum, hayatımda ilk kez bir adamı değersiz nedenlerle öldürmeyi düşünüyorum.

Beau'yu geri istiyor.

Ve eğer onun peşini bırakmazsa, onu bitirmeyeceğime söz veremem.

Otto, peşinde Goldie ile içeri girerken dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Seni arayacaklar," diyor, bir sandalyeye çöküp masamın üzerindeki uzaktan kumandayı eline alıyor. Kumandayı ekrana doğrultuyor ve ABC News'i açıyor. Bir muhabir rıhtımdaki hurdalığın dışında duruyor, arkasında bir sürü polis arabası ve adli tıp kamyonu var.

"Haberlere çıktı," diye düşündüm.

"Sahibinin gözlerinde dolar işaretleri olduğu belli," diyor Goldie, Otto'ya katılarak. Bir telefon alıyor ve hepimizin gözleri masamın en üst çekmecesine takılıyor. Yavaşça kulpuna uzanıp sakince çekmeceyi açarken, çalan telefonu kaydırıp cevaplamak için tıkladığımda ve hoparlöre verdiğimde tüylerim diken diken oluyor. Masamın üzerine koyuyorum. "Adamlarınız sinek gibi düşüyor," diyorum sessizce.

"Sen de kimsin lan?" diye nefes alıyor ve ben gülümsüyorum.

"Sesin tedirgin geliyor." Aslında gerçekten kızgın. Şık ses bozucu *bunu* gizleyemiyor. "İş faaliyetlerimi engelliyorsun."

"Belki de Miami'den taşınmalısın," diyorum ayaklarımı masaya vurarak. "Yılın bu zamanlarında cehennemin güzel olduğunu duydum." Tercümesi: Sen ölü bir adamsın.

"Siktir git. Bu iş şimdi bitecek."

Gülümsüyorum. "Büyük kötü ayı korkuyor mu?" Kesinlikle korkmuyor. Ama kesinlikle kızgın. Görünüşe göre, Brit'in ölümünü bir fırsat olarak görmüş. Miami'ye girip ortalığı temizleyebileceğini düşünmüş. Zengin bir avdı. Ruslar dışarı. Romenler gitti. İngilizler gitti.

Ne yazık ki Enigma *içeride*.

"Kim olduğunu öğreneceğim." Sözleri bir tehditti ve ben gözlerimi deviriyordum.

"Sana iyi şanslar. Bu arada, adamlarınızı teker teker öldürmek için sabırsızlanıyorum." Telefonu kapattım ve fiskeyle uzaklaştırdım.

"Hepsi öldükten sonra ne yapacağını hiç düşündün mü?" Otto soruyor ve Goldie de belli ki bu soruya da bir yanıt almak istediği için gösteriye geri dönüyor.

"Neden hep benimle ilgili?" Yorgunca soruyorum. "Siz ikiniz ne yapardınız?"

Goldie, "Parkta dondurma yiyerek yürüyeceğim," diyor ve Otto gülüyor.

Ona gülümsüyorum. Goldie çocukluğu hakkında pek konuşmaz. Çok az detaya sahibim. İstenmiyordu. Koruyucu ailedeymiş. Bir çocuk evinden diğerine atlamış. Çocukluğu çalınmış. Hiçbir zaman zevk için bir parkta dolaşmamış, güneşin tadını çıkarmamış, kuşların cıvıltısını dinlememiş.

Peki bunu yaparken dondurma yemek? Onun için bu mutluluk. On sekiz yaşında Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ne katıldı.

ve dünyadaki yerini bulmuş gibi görünüyordu. Ta ki şerefsizin biri ona acımasız bir gerçeklik kontrolü yapana kadar. O bir kadındı. Ve kadınlar tecavüzcülerin hedefidir. "Açgözlü olma," diyorum, sadece bu düşünceyle bile yüzünde beliren saf coşku ifadesinin tadını çıkararak.

Burnu kırışıyor ve Otto'ya bakıyor. "Peki ya sen?"

"Bir adada on yatak odalı bir villa satın alacağım ve içini kadınlarla dolduracağım."

"Domuz," diye mırıldanıyor Goldie ve Otto kıkırdıyor. İkisi de bu basit şeyleri ve daha fazlasını hak ediyor. Onlara sahip olmalarını sağlayacağım. Otto bana hizmet etmeden önce yıllarca babama sadakatle hizmet etti. Sadece bu hayatı biliyor. Bunun yeterli olduğunu iddia ediyor ama babama olan sadakatinin beni bırakıp gitmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Ben onun tanıdığı genç adam değilim. Babam, kız kardeşim ve benim, ona adını ve parasını veren suçtan uzak bir hayat kurmamızı istedi. Ben babamın hiç olmadığı kadar suçluyum ve Otto'nun zaman zaman bununla mücadele ettiğini bilsem de, onun da benim kadar ailemden intikam almak istediğini biliyorum. Ama daha fazlasını hayal ediyor.

"Ya sen?" diye soruyorlar hep bir ağızdan ve dikkatlerini bana veriyorlar. Düşünüyorum.

İntikam. Barış. Ölüm.

"Her zaman öldürecek insanlar olacaktır." Kalkıp onları dondurmalar ve sonsuz kadınlar hakkında hayal kurmaları için yalnız bırakıyorum ve giderken Spittle'ı arıyorum. "Jaz Hayley'nin ölümüyle ilgili rapora ihtiyacım var. Olay yerinde kimin olduğunu, kimin hazırladığını, kimin onayladığını bilmek istiyorum."

"Bu bilgiye erişemiyorum."

Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın? Dosyanın ele geçirildiğini biliyorum. İçinde bir sürü yalan olduğunu biliyorum, yani Ayı'nın içeride bir adamı var. İmkânsız gibi görünen şey, dosyaya *kimin* müdahale ettiğini belirlemek. "Dene," diye emredip telefonu kapatıyorum. İşin bir de iyi tarafı var. Eğer Spittle dosyaya erişemiyorsa, Beau Hayley'nin hiç şansı yok demektir. Ama her zaman bunu yapabilecek başka biri vardır. Bu iş ölmüş ve gömülmüş olmalı. *Lanet olsun sana, Beau.*

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde sessizlik dayanılmazdı. Dexter gergin bir şekilde Cheerios'u ağzına atıyor, yüzü gece vardiyasından sonra yorgun düşmüş, Lawrence ise hızlı ve öfkeli hareketlerle tezgahı siliyor. Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda Dexter omuz silkiyor. İşten geldiğinden beri kulağının ağrıdığını tahmin ediyorum. "Günaydın," diyorum kahve makinesini çalıştırarak.

Lawrence, "Günaydın," diye homurdanarak daha fazla temizlik spreyiyle tezgâha saldırıyor. "Sanırım temiz."

Oflayıp pufluyor ve şişeyi yere çarpıyor. "Bana her şeyi söyleyebileceğini sanıyordum," diye tersledi ve Dexter yüksek sesle iç geçirdi, kaşığını bıraktı ve gözlüklerinin altından gözlerine uzanıp yuvalarına süttü.

Kahve kabını topluyorum. "Yapabilirim," diye cevap veriyorum. *Çoğu zaman.*

"O zaman şimdi bu sessizlik niye? Bir şeyler döndüğünü biliyorum."

"Hiçbir şey olmuyor." Sözlerim robotik, sabrım tükeniyor. Kahvemi bırakıp çantamı omzuma atıyorum. "Ben işe gidiyorum."

"Nerede? Bu yeni iş hakkında konuşmadın bile. Bana her zaman ne boyayacağını, nerede boyayacağını, hangi renkleri boyayacağını söylersin. Bu iş hakkında tek kelime etmedin."

Kapıya doğru acele ediyorum, Lawrence peşimde. "Burası bir ofis," diye geri sesleniyorum, ön kapı görüş alanımda, kaçışım yakın.

"Beau, lütfen. Senin için çok endişeleniyorum."

Suçluluk duygusu beni yakaladı ve sıkıttı. Lanet olası suçluluk. Yavaşlayarak duruyorum ve amcamla yüzleşiyorum. Pürüzsüz yüzüne yayılan gerçek endişe utancımı daha da artırıyor. Yanına gidip kollarımı omuzlarına doluyorum. Ona böyle hissettirmekten nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Annem ölmeden önce o ve Dexter'ın muhteşem, rahat bir hayatı vardı. Bu onlar için de zordu ama sonra acım ve üzüntümle onların yörüngesine girdim. Beni kabul ettiler, bana koşulsuz sevgiden başka bir şey göstermediler ve bunun için çok minnettarım. *Onlar* için. Onların sevgisine ihtiyacım var ama aynı zamanda bazı sınırlara da saygı duymalarını istiyorum. Ben çocuk değilim, sadece dünyası aniden yıkılan bir kadını. James'le olan bu şey? Bu bir mola. Terapi gibi. "Endişelenecek bir şey yok." Yanağından öperim. "Söz veriyorum." Lawrence bileğimi kavrayıp beni tekrar durdurduğunda sarsılıyorum. Acı tıslamam önlenemezdi ve Lawrence telaşla tutuşunu hızla bıraktı. Gömleğimin kolunun üzerinden bileğimi yoklayarak irkiliyorum. *Hay sikeyim.*

Gerginlik koridoru dolduruyor ve yutkunarak gitmem için kendime bağıriyorum. Çıkın buradan. Daha önce git

-

Öne doğru hamle yaptı ve gömleğimin kolunu yukarı doğru çekerek kırmızı, kabarmış derimi ortaya çıkardı.

Bilek. Soluğu Dexter'ı koridora fırlatacak kadar yüksek ve şok ediciydi. "Beau?" Lawrence sessizce soruyor, buğulu gözlerle bana bakıyor. Sesindeki sorulara dayanamıyorum. Endişeye dayanamıyorum.

Açıklayamıyorum da.

Hissetmek istemediğim bir utanç ve rutin gizli kendine acıma duygularıyla eşleşen bir pişmanlık hissederek dönüp evden aceleyle çıkıyorum. Böyle hissetmek istemiyorum. Tekrar yüzleşmek zorunda

kaldığınızda gerçekliğiniz on kat daha kötü olacaksa, mutlu bir kaçış yaşamamanın hiçbir faydası yok.

Dolly'ye atladım ve çalıştırdım. Canlanmıyor, ama birkaç kez cızırdıyor ve yolda ilerlemeye başladığında hareket etmesini istemiyorum. Söyleyecek sözüm yok, harap olmuş eski arabamı cesaretlendirmek için bile. Kavşağa varıyorum. James'in evine gitmek için sola dönmeliydim. Ofisini bitirmek için. Her şeyi baştan yapmak için sola dönmeliyim.

Sağa dönüyorum.

Her zamanki çiçekçime uğradıktan sonra annemi görmeye gidiyorum. Gri bir gün, bulutlar yağmayı bekleyen yağmurla ağırlaşmış, güneş milyonlarca mil ötede donuk bir pus. Köhne kapıdan geçip uzun otların arasından ilerliyorum, mezar taşlarının etrafından dolanarak mezarlığı dünyadan ayıran yıkık taş duvarın öte tarafına geçiyorum. Bir hafta önce bıraktığım laleler üzgün ve solgun görünüyor, bu yüzden sularını ve çiçeklerini değiştirmeye koyuluyorum, bir saatten fazla bir süre annemin mezarı etrafında otları ayıklamak ve uğraşmakla meşgul oluyorum. Lawrence ve Dexter'dan gelen mesajları görmezden geliyorum. Onlarla daha sonra konuşacağım. *Belki*. James'ten gelen üç aramayı da görmezden geliyorum. Şüphesiz nerede olduğumu merak ediyordu.

Bana ulaşmak için yaptığı dördüncü denemede, laleleri onarmayı bitirmiştım. Derin bir nefes alıyorum ve telefonuna cevap veriyorum. "Neredesin?" diye soruyor, sesi biraz kızgın geliyor.

"Ben gelmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu böyle devam edemez James." Sadece aramızda olanları değil, bende uyandırdığı duyguları da. Sürdürülebilir değil. Bu sabah Lawrence'la yüzleşmem ve ardından gelen saçmalıklar da bunu kanıtladı. Bu tamamen sağlıksız bir rahatlama ve utanç döngüsü olurdu. Kızartma tavaından ateşe atlıyor olurum. Kendimi daha büyük bir düşüşe hazırlamış olurum. Hayır. Terapistimi aramalıyım. James ofisini boyaması için başka birini bulmak zorunda kalacak.

"Ve bunun uzun sürmesi gerekiyor," diyor basitçe, yargılamadan. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"Ya yaparsam?"

"Neye ihtiyacım olduğunu asla anlayamazsın James." Çağırıyor kesip çimlerin üzerine sırtüstü uzanıyorum, gözlerimle bulutları kovalıyor, onları çeşitli tanınabilir nesnelere dönüştürmeye çalışıyorum. Bir araba görüyorum. Bir köpek. Kocaman bir kalp. Bulutlar bugün bana karşı nazik davranıyor.

Cep telefonum tekrar çalışıyor. "Dur," diye sessizce emrediyorum ona, ekranı görmek için kolumu kaldırıyorum. Ama arayan James değil. Başka biri, konuşmak istemediğim başka biri. Ama arada bir akılsız bir telefon görüşmesi onu uzakta tutuyor. Onu görmek zorunda değilim. Onunla yüzleşmek. Öfkemi ona boşaltmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Cevap veriyorum.

"Baba." "Sevgili kızım."

Dişlerim gıcırıyor, gülümsemem gergin. "Nasılsın?" diye soruyorum. Bunu öğrenmek için bir gazeteye bakmam yeterli.

"Doğum günümü kaçırdın."

"Kaçırdım mı?"

"Bunu telafi edebilirsin. Bizimle yemeğe gel."

Biz. O ve kız arkadaşı. Yaltaklanıyorum. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Tüm restoranı rezerve edeceğim. Sadece üçümüz olacağız."

Denediği için adamı eleştiremezsiniz ve genellikle kibarca olsun ya da olmasın reddetmekte bir

sorun görmezdim. Ama bugün? "Bunu düşünebilir miyim?" *Bu da ne demek oluyor?*

"Evet, evet, elbette."

Sesindeki umuda dayanamıyorum. Mutluluğa. "Seni arayacağım." Telefonu kapattım ve çaresizlik içinde iç çektim. I

affedemem. *Affetmeyeceğim.* Ama bu, James'le yaşadığım bu çılgınlıktan daha sağlıklı bir seçenek. Öyle olmak zorunda.

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum ve bu yüzden bu hayattan nefret ediyorum. *Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum.* Geçmişte hiç kararsız değildim. Hayatın zirvesindeydim.

Was.

Was.

Was.

Was.

Şimdi neyim ben? Çaresiz mi? Acı mı? Çarpık mı?

Yukarıdakilerin hepsi mi? Tekrar.

I. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Daha fazla bulut kovalıyorum, bunlar daha karanlık ve gökyüzü sonunda rahatlıyor, yağmur yağıyor. Sert ve hızlı yağıyor. Saklanmak için kiliseye koşmuyorum. Bunun yerine, orada uzanıyorum, suyun kızgın mermileri tarafından dövülüyorum, cildimi uyuşturmasına izin veriyorum.

Gök gürültüsü, gürültülü ve kalabalık kafamla eşleşiyor.

Yalnız mı? Her

zaman.

Hareket etme isteği bulduğumda hava kararıyor. Annemle saatlerce oturduğum çok gün oldu ama bugün bir rekor. Sırılsıklam olmuşum, kıyafetlerim üzerime yapışmış, saçlarım ağırlaşmış. Çamurlu mezarlıktan geçip Dolly'ye biniyorum, dikiz aynasına bakıyorum ve siyah lekelerden kurtulmak için gözlerimin altını siliyorum.

Sonra Walmart'a giderim.

Bir el arabası alıp reyonlar arasında her zamanki rotamı izlemeye başladım ve sonunda alkol reyonuna geldim. Bir şişe alıyorum.

"Seni takip etmiyorum, söz veriyorum."

Soluma bakıyorum. "Emin misin?" Şarabımı arabaya yerleştirirken soruyorum. "Çünkü günah kadar suçlu görünüyorsun."

Ollie omuz silkerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bunu hâlâ yaptığını sanmıyordum."

"Alışveriş mi?" Ben soruyorum, o da ben yürümeye başlarken gözlerini deviriyor. Bu alışkanlığım sadece bir yıl önce başladı.

Hastaneden taburcu olduktan bir hafta sonra. Her yer çok kalabalık geliyordu, sadece ikimizin yaşadığı geniş dairemiz bile. Ama Ollie işten eve döndüğünde, bu boğucu his beni bunaltıyordu. Ben de buraya gelirdim. Birçok kez kaybolduğumda beni koridorlarda dolaşırken buldu.

Kasaya varıp şarabımı kemerin üzerine koyuyorum ve Ollie bir poşet alıp kapağını açıyor, kadın taradıktan sonra şişeyi içine atıyor. "Şunu alayım," diyor ve cüzdanını çıkarıyor.

Gülümsüyorum ama bu üzücü. Onunla asla o kahveyi içmemeliydim. Onunla asla ayrı düşmemeliydim. Kesinlikle beni paylaştığımız daireye geri götürmesine izin vermemeliydim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Sana bir içki ismarlamayalı uzun zaman oldu."

Onunla mücadele edecek enerjim yok, onun yerine küçük bir gülümseme sunuyorum. O sadece sürekli artan zihin karışıklığıma ek bir unsur.

Parayı ödüyor ve çıkışa doğru birlikte yürüyoruz. "Peki bana neden boğulmuş bir fareye benzediğini söyleyecek misin?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Gömleğime uzanıyorum ve soğuk, ıslak kumaşı karnımdan çekiyorum. "Annemi görmeye gittim. Sağanak yağmura yakalandım."

"Saat üçten beri yağmur yağmadı." Düşündüğü kadar geç olup olmadığını kontrol eder gibi saatine bakıyor.

Açıklamaya zahmet etmiyorum. "Hurdalıkta başka ceset var mı?"

"Kes şunu," diye uyarıyor beni şakacı bir şekilde dürterek. "Düşünsene, eğer işe geri dönersen, bütün gün boyunca aranan çeşitli adamların parçalanmış kalıntıları hakkında konuşabiliriz."

"Yani aranıyor muydu?" Diğer her şeyi görmezden gelerek soruyorum. Ollie gözlerini devirdi. "Ayı'nın adamlarından biri."

Yanaklarımı şişiriyorum. "Yakında kilit altına alacağın kötü adam kalmayacak." "Hmmm," diye mırıldanıyor, düşünceli.

"Seri katilden mi bahsediyoruz?"

İç çekiyor ve sorgulamalarım altında ezildiğini görüyorum. Ve belki de sadece benim dikkatimi çekme ihtiyacı. "Enigma'yı duyduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor ve ben de ismi iyi bildiğim için başımı sallıyorum.

"Suikastçı. Annemin baş düşmanı," diye onaylıyorum. "Emekli olmadan önce onu yakalayacağına yemin etmişti. Ya da en azından kim olduğunu öğrenmeye."

"Evet. Bir süre sessiz kaldı. Annenden sonra ..." Ollie dalgın dalgın bana bakıyor. Gergin. "Son üç ceset onun geri döndüğünü gösteriyor. Ya da yeniden dirildiğini. Ya da biri birkaç yaşında olduğu için cesetleri şimdi buluyoruz."

"Vay canına," diye nefes alıyorum, zihnim yarışıyor. Enigma. Annemin listesinin başındaydı. Yakalanırsa ne düşünürdü? Onu yakalayan *ben olsaydım*?

Kahretsin.

Düşüncelerimi tekrar kontrol altına alarak, "Başında çok iş varmış gibi konuşuyorsun," diyorum. Hiçbir şey beni MPD'ye geri döndüremez. Hiçbir şey.

"Kahve?"

Ollie gibi ben de yavaşlayarak duruyorum ve onun kahverengi gözlerinde gördüğüm umuttan nefret ediyorum. "Beni geri istemiyorsun," diyorum sert ama yumuşak bir sesle, çünkü bunun nereye varacağını biliyorum. "Gerçekten istemiyorsun."

"Bana ne istediğimi söyleme, Beau. Beni kilisede bıraktığında da bunu yaptın. Bu yirmi ay önceydi ve ben hâlâ seni istiyorum."

"Ben farklı bir insanım." "Acı

mı demek istiyorsun? Çarpık

mı?" Başka tarafa bakıyorum.

"Buna rağmen seni hala seviyorum."

"Yapmamalısın." Gözlerimi ona çeviriyorum. Polis teşkilatında, erkek meslektaşları ve kesinlikle kadın meslektaşları arasında popüler bir adamdı. FBI'a geçtiğinden beri bunun değiştiğini düşünemiyorum. Aralarından birini seçebilirdi. Ve o beni seçti. *Hata*. Düğünümüzün bitmesi için çok uğraştım. Annemin mezarı başında elbisemle oturdum, berbat bir kadındım, benden alındıktan dört ay sonra Ollie'yle evlenmek için ihtiyacım olan duyguyu ve cesareti bana vermesi için ona yalvardım. Benimle konuşmadı. Bunu yapamazdım.

İçimi çekiyorum ve kolumu onunkine dolayarak tekrar hareket etmemizi sağlıyorum. "Ayrıldığımızdan beri kaç kadınla çıktın?"

Alay ediyor. "Hiç. Randevulaşma konusunda berbat olduğumu biliyorsun."

Gülümsüyorum. Belli ki ilk randevumuzdan beri kendini geliştirmemiş. Çok gergindi ve sinirleri onu sakar yapmıştı. Aynı anda hem sevimli hem de komikti. İnce yapısı ve yakışıklılığı bir yana, beni Ollie'ye çeken şeylerden biri de buydu. Bir polis olarak ne kadar birlikte olduğu ve bir randevu olarak ne kadar felaket olduğu. Onun bu iki yönü birbirine zıt ve sevimliydi. "Kaç kadınla yattın?" Düşüncesi

bile içimi burkarken, neden bu kadar çok kadınla yattığını merak ederek sordum.

Çok aptalca sorular soruyorum.

Bizi durdurdu ve bana döndü, yüz ifadesi sinirliydi. "Kadınların yaptığı o şeyi yapmaya çalışma. Teselli ödülü olarak arkadaşınız olmaya çalıştıklarında."

"Ben senin için bir teselli değilim, Ollie. Ben şanslı bir kaçışım."

Elini kabaca saçlarının arasından geçiriyor. "Kendine çok zarar veriyorsun Beau. Kızgınlık seni içten içe yiyip bitiriyor."

"İyileşiyorum," diyorum, ona kızamıyorum. Öfke de nefret gibi yorucudur. Şu anda ikisini de hissedemeyecek kadar yorgunum. "Gerçekten öyleyim."

İç çekiyor ve içinde bir şeylerin durulduğunu görüyorum. Yenilgi. "Sadece tekrar huzura kavuşmana ihtiyacım var," diyor. "Cevaplanacak soru yok Beau. Bu lanet olası bir kazaydı ve hayatına devam etmelisin."

Devam edin. Bu kelimelerden nefret ediyorum. Sadece sevdiği birini hiç kaybetmemiş insanlar bu iki duyarsız kelimeyi kullanır. "Bir şeyler doğru gelmiyor," diye mırıldanıyorum, yutkunuyorum ve o da nefesini verip beni kucaklamak için kendine çekiyor. Onun sert göğsüne gömülüyorum, gözlerim kapanıyor. "Bana huzur verebileceğine inanmayı bırakmanı istiyorum," diyorum kollarımın onu sarmasına izin vererek. Bu sarılma çok nihai hissettiriyor. Bunu hissediyor mu? "Bırak gideyim Ollie," diye emrediyorum nazikçe, gözlerimi açarak. O gevşemiyor ve ben de isteğimi pekiştirmiyorum. Çünkü uzaktaki otoparkın karşısında bir şey dikkatimi çekiyor.

James.

Gümüş bir Range Rover'ın yanında durmuş beni izliyor. *Bizi* izliyor.

Ne oluyor be? Ollie'den uzaklaşıp geri çekiliyorum. James izlediği için değil, Ollie umut ettiği için. "Senin de hayatına devam etme zamanın geldi," diye fısıldıyorum, koluna uzanıp onu sıkıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, yeniliyor, şarabımı uzatıyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Kendine iyi bak, Beau." Dönüp arabasına doğru yürüyor ve uzaklaştığı anda James'i tekrar arıyorum. Hareket etmemiştii.

Kendimi kararlı ve sakın hissederek yanına gidiyorum ama birkaç adım ötesine vardığımda doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Kimdi o?" diye soruyor. Bunlar onun için de doğru kelimeler değil ve kesinlikle cevaplamak istediğim bir soru da değil.

"Neden buradasın?" Saklandığım yeri değiştirmeliyim. Yirmi dakika içinde iki adam beni buldu.

"Kimdi o?"

"Buraya gelip sormaya hakkınız olmayan sorulara cevap talep edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Sesim sakın geliyor. Ama hiç de öyle hissetmiyorum.

Hafifçe utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Hoşuma gitmedi." "Ne?"

"Sen o adamla birlikteydin," diye hırladı. "Hoşuma gitmedi."

İnanılır gibi değil. "Kıskanıyor musun?" Ciddi mi bu? Bir gecelik çılgınlık ve o kıskanıyor mu? "Hoşuma gitmedi," diye homurdanıyor.

"Kullandığın şifreli dili sevmiyorum."

Arabasının kapısını açtı. "Bin."

Ona aval aval bakıyorum.

"Affedersiniz?" "Arabaya

bin," diye tısladı. "Benim

kendi arabam var."

"O bir araba değil, Beau. Bu lanet bir ölüm tuzağı."

İnatçı suratını tokatlamadan önce Tanrı bana yardım etsin. "Bana ne demek istediğini söyle," diye çıkıştım.

Onu. "Diğer adın, kendimi neye bulaştırdığım. Anlat bana." "Hayır."

"O zaman neden söylüyorsun?"

Çenesi tehlikeli bir şekilde seğiriyor. Ben de onunlayım. "Çünkü sen etrafımdayken ağzımı kontrol edemiyorum."

"Anlat bana!"

"Hayır."

"O zaman ben gidiyorum." Geri çekiliyorum. "Ve sen de bana izin vereceksin."

Nefes alıyor, sabrını topluyor. "Fazla seçeneğim yok, değil mi?" Arabasının kapısını kapatıyor ve kısa bir süre bana bakıyor. "Tekrar istemiyor musun?"

Mıknatısının menzilinden kaçmaya çalışarak ondan bir adım daha uzaklaşıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, ama yeterince hızlı değil.

Burun delikleri parlıyor. "Geri geleceksin," diyor kesinlikle, içeri girmeden önce delici gözleriyle beni deliyor ve hızla uzaklaşıyor, mağazadan çıkan birkaç müşterinin dikkatini çekiyor.

Nefes veriyorum, başım dönüyor. Az önce ne olduğunu bile bilmiyordum. Geldi, bağırdık ve ben fırsat bulamadan gitti. Ama görünüşe göre işimizin bitmediğinden emin olarak gitti.

Onun haklı olmasını istemiyorum. Ama korkarım ki öyle.

Yavaşça arabama doğru yürüyorum, şarap şişesine bakıyorum. Hepsini iç. Son damlasına kadar.

Umursamazlığım cep telefonum tarafından bölündü. Lawrence'ın çağrısını görmezden gelmeye yüreğim el vermiyor. Cevap veriyorum, Dolly'ye biniyorum ve ısıtıcıları açıyorum. Cevap verdiğimde "Bir erkekle birlikteydim" diyorum. Ben yetişkin bir kadıyım. Bunu saklamak zorunda hissetmemeliyim. Lawrence'ın ayrıntılara ihtiyacı yok ve gelecekteki beklentiler konusunda heyecanlanmasına da gerek yok ama nispeten normal bir şey yaptığımı bilmesi gerekiyor. Seks yapmak gibi. Bunun ötesindeki iğrenç detaylar gerekli değil. Onları bileğimde gördü zaten. "Dün gece oradaydım. Bir erkekle." Lawrence sessizliğini koruyor ve ben kaşlarımı çatarak ön cama bakıyorum. "Çalıştığım adamdı. Bir anda oldu ve ben durdurmaya çalışmadım. İyi hissettirdi." Bu hoşuna gitmeli. Kısa süreli de olsa iyi hissettiğim düşüncesinden zevk almalı. "Bunun ötesinde okunacak bir şey yok. Bir kerelik bir şeydi." Tepkisizliği beni rahatsız etmeye başladı. "Senin söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Bir mektup geldi."

Cep telefonum elimde ağırlaştı. Kalbim göğsümde ağırlaştı. "Aç şunu." "Eve gel, Beau."

"Aç şunu," diye tekrarlıyorum, ısıtıcıları kapatıyorum, aniden sıcaktan kavruluyorum. Gergin.

Umutluyum. "Lütfen." "Sen eve gelene kadar olmaz. Birlikte açarız." Telefonu kapattı, seçeneklerimi elimden aldı.

"Lanet olsun sana Lawrence." Direksiyona vurup Dolly'nin yapabildiği kadar hızlı bir şekilde otoparktan çıkıyorum ve panik ve korku içinde, vücudum titreyerek eve gidiyorum.

Arabamdan atlayıp patikadan hızla çıkarken, otların çiziklerini görmezden geliyor, onları yolumdan çekmeye zahmet etmiyorum.

Kapıdan içeri daldığımda Lawrence ve Dexter'in mutfakta olduğunu duyuyorum ve kalbim tehlikeli bir şekilde çarparak onlara doğru ilerliyorum. Masadalar ve ben odaya girdiğimde sessizliğe gömülüyorlar.

Mektup aralarında duruyor, beni mahvetmeyi ya da iyileştirmeyi bekleyen zararsız bir kâğıt parçası. Lawrence sıçrayıp yanıma geliyor ve kollarımı bileklerimin hemen üstünden tutuyor. "Bana bunun son olduğuna söz ver," diye yalvarıyor, omuzlarıma kadar okşuyor ve sertçe kavırıyor. "O mektupta her ne varsa, bu son. Onu yatağa atacağız."

Gözlerimi masanın üzerindeki mektuptan ayırıp ona bakıyorum. Yüzünde beliren şüpheden nefret ediyorum.

Yüz. Korku. Yanından geçip titrek bir elle masadan kaydırdım. Mührü açmaya çalışıyorum. Derin bir nefes alıp kâğıdı çıkardım ve açtım.

İlk satırı okudum.

Görmem gereken tek şey bu.

Tutuşumu gevşetiyorum ve kâğıt ayaklarıma doğru süzülüyor.

"Beau?" Ben mutfak penceresinden karanlığa bakarken Lawrence aceleyle onu alıp inceliyor.

"Soruşturmayı yeniden açmayacaklar." Arkamı dönüp yıkıntılar içinde dışarı çıkıyorum, kendimi ezilmiş, terk edilmiş ama en çok da öfkeli hissediyorum. Çok kızgın.

"Beau!" Lawrence bağırıyor, peşimden geliyor. "Beau, bekle." Beni yakaladı ve yüzünü ona dönmem için, içinde olduğundan daha şiddetli bir şekilde savurdu. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor çığınca. "Burada kal. Bizimle kal. Meditasyon yapacağız. Konuşuruz. Sana yardım edeceğim."

Meditasyona ihtiyacım yok. Konuşmaya ihtiyacım yok. Haplara, terapiye ya da bölümlere ayrılmaya ihtiyacım yok. "Ben dışarı çıkıyorum." Kendimi kurtarıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Ona mı?" diye soruyor, paniği artıyor. "Sana bunu yapan adama mı?"

Kapının kolundaki elime bakıyorum.

"Kim o?" diye devam ediyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"İstemediğim hiçbir şey yapmadı." Amcamın tekrar tekrar ismimi haykırdığını duyarak uzaklaşıyorum ve patikanın dibine ulaştığımda arkama bakıyorum, Dexter'ın araya girdiğini, Lawrence'ı geri çekerek onu sakinleştirmeye çalıştığını görüyorum.

"Bırak gitsin," diye yatıştırır.

Amcamın yüzünde hiç hayal kırıklığı görmemiştim.

Şimdiye kadar.

JAMES

Duştan sonra kurulanırken Otto, "Senin dairene doğru gidiyor," diyor.

Telefonu kapattım ve aynada kendime baktım. Walmart'ın otoparkında neyi başarmayı umduğumu bilmiyorum. Onu eski sevgilisinin kollarında görmek o anki amacımı gölgeledi. Amacım onu oyalamaktı. Temyiz başvurusunun reddedildiğini öğrenmesini geciktirmek. Yankıları geciktirmek ve üzüntüsünü bir günlüğüne bile olsa ertelemek. Bunun yerine tek yaptığım kıskanç bir yapım olduğunu keşfetmek oldu ve bu beni sarstı. Ama başka bir adamın onu yatıştırdığını görmek?

Öfke. Kıskançlıktan kaynaklanan bir öfke ve bu çok yeni bir şey.

Elimi çeneme götürüp kaşınan yüzümü ovuyorum, başımı arkaya yatırıyorum ama gözlerimi aynadaki yabancından ayırmıyorum. Artık tanıyamadığım bir adamın yüzü. Keder yüzünden çarpıtılmış. İntikam için amansız bir ihtiyaçla. Ve ağır, yanlış yerleştirilmiş bir sorumluluk duygusuyla. Beau Hayley'i iyileştirebilir. Onu öldürebilir de.

Bu *beni düzeltmekle* ilgili bir durum değil. Ben bunun ötesindeyim. Yine de, korkutucu bir şekilde, Beau'nun kesinlikle işkenceyi hafıflettiğini keşfettim. Acıyı maskeliyor. Ayrıca kara ruhuma iyilik kırıntıları, tek amacımın ötesinde bir amaç enjekte ediyor. Ve belki de hissettiğim artan suçluluk duygusu, çünkü onun kaybolmasının sebebi benim. Annesinin yasını tutmasının sebebi benim. Beau Hayley'nin hem ruhsal hem de fiziksel olarak bu kadar zarar görmesinin sebebi benim. Kendimi affettirme fırsatını görmezden gelemem. Belki de kendimi birden fazla şekilde rahatlatabilirim.

Boxerımı giyip onu beklemeye gidiyorum.

James'in binasının lobisine girdiğimde Goldie resepsiyonda bacaklarını masaya dayamış, elinde bir kutu soda ile oturuyordu. Bilgisayar ekranından başını kaldırıp bakıyor, hiçbir şey söylemiyor ve kalkıp asansöre doğru yürüyor ve beni en tepeye çıkaracak kodu giriyor. James'e.

Gözlerini kaçırarak içeri giriyorum ve kapılar kapanıyor, mekanizmalar dönmeye başlıyor. James'in geldiğimi bilip bilmediğini ilk kez sorgulayarak yukarı çıkıyorum. Goldie'nin gelişime verdiği tepki öyle olduğunu gösteriyor. Ve bundan nefret ediyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Kapılar açılıyor ve gözlerim hemen onu buluyor, merdivenlerin dibinde boxer'ıyla oturuyor. Sorum cevaplandı. O biliyordu.

Ama *neden* burada olduğumu bilmiyor.

O ayağa kalkıp vücudunun her bir muhteşem santimini açarken ben dışarı çıkıyorum. İşte orada. Unutulmaya giden yolum. Saçları daha koyu görünüyor. Gözleri daha açık. Fiziği daha keskin. Aramızdaki boşlukta hava cızırdıyor ve gömleğimin düğmelerine uzanıp onları çözmeye başlıyorum. Dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında yüzü değişmiyor, adımları ölçülü ve yavaş, yara izli sırtı bir yıkıntıya işaret ediyor. Gömleğimi yere bırakıp onu takip ediyorum, sütyenimi çözmek için geri uzanıyorum ve onu basamaklara bırakıyorum.

En tepeye ulaştığımda ayakkabılarımı çıkarıp kotumun fermuarını çekmeye başlıyorum ve onun yatak odasını geçip ofisine gidişini izliyorum. Bunu sorgulamıyorum, ayaklarım doğal olarak onu takip ediyor. Açık kapıya vardığımda onu sandalyesinde, arkasına yaslanmış halde buluyorum. Beni bekliyordu. Sonra aniden müzik sesi duyuyoruz ve bu tesadüf değil. *Labyrinth'ten Still Don't Know my Name* çalarken ona bakıyorum, nefes almaya çalışıyorum.

Adını bilmek istemiyorum. Umurumda da değil. Sadece bunu istiyorum. *Onu istiyorum*. Bu hisleri.

Hiçbir şey söylemiyor, yüzümü tarıyor. Duygularımı mı okumaya çalışıyor? Kısa bir süre önce onu reddettiğim halde neden boşaldığımı anlamaya mı çalışıyor? Gözleri bacaklarımın arasında geziniyor ve ben onun sessiz talimatını yerine getiriyorum, kot pantolonumu kalçalarımın altına itiyorum, bunu yaparken değerli havayı yakalıyorum, yükleniyorum, hazırlanıyorum. Bu anlamsız bir çaba. Hiçbir şey beni hazırlayamaz.

Keskin bakışları kalçalarımın birleştiği yere iniyor ve ben külotumu çıkarırken orada kalıyor. Sandalyesini biraz geriye itiyor ve külotum ayaklarımın dibinde yere serilince dışarı çıkıp etkileyici masasının etrafında dolaşarak ona doğru gidiyorum. Bana bakıyor, elleri kalçalarımı bulup bacaklarının arasında durana kadar beni yönlendirirken beni yakından izliyor. Öne doğru eğilip ağzını karnıma bastırıyor ve vücudum zevkle kıvrılıyor, ellerim omuzlarını buluyor, parmaklarım sırtının yaralı etinin başlangıcını hissediyor. Karnımın her santimine yumuşak öpücükler konduruyor ve ben gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum. Yüzünü koluma çeviriyor, dirseğimin iç kısmını yalıyor ve içime ürperti gönderiyor. Başının arkasına bakıyorum, elim saçlarını buluyor ve ıslak dalgaların arasından okşuyor. Ben buradayım. Her zaman burada olacaktım ve o da bunu biliyordu. Hazırdı. Bekliyordu.

Bana bakıyor, elleri kırımın üzerinde kayıyor. Bakışları sert ama yumuşak. Açıklayıcı ama gizleyici. Kollarıma uzanarak bileklerimi inceliyor, başparmağıyla yumuşak bir şekilde yaraların üzerini düzeltiyor. Hareketleri çok şefkatli ama yine de ifadesi sert kalıyor. Zıtlık. Kafa karıştırıcı mı? Hayır. Onu okumaya başladığımı hissediyorum. Onu anlıyorum. Onun da buna ihtiyacı var.

Anlamadığım şey

İşte bu yüzden.

Yavaşça ondan uzaklaşmam için beni cesaretlendiriyor ve kucağına çekiyor. Göğsüne yaslanıyorum, başımın arkası omzuna yerleşiyor, yumuşak kıllarını yanağımda hissediyorum, boxer'ının arkasında sertleşen siki kışma giriyor. Bacaklarımdan birini tutuyor ve ayağım masasının kenarına sıkışana kadar yukarı kaldırıyor. Bunu diğeriyle de tekrarlıyor ve sonra avuçlarını kalçalarımın iç kısımlarına yerleştirerek onları birbirinden ayırıyor, böylece odaya doğru iyice açılmış oluyorum. Kollarım başımızın etrafında kıvrılıyor ve yüzünü benimkine çevirip beni usulca öpüyor. Bu kibarlık anına ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini anlamıyorum. Bunu kesinlikle beklemiyordum, bu karanlık, karmaşık adamdan değil. Aramızdaki elektrik elektrik ama inanılmaz derecede sakın hissediyorum. Yine de bacaklarımın arasındaki sinirler çığlık atıyor, etim damlıyor.

James masasında bir şeye uzanıyor ve bir anda önümüzde duran ekranlar canlanıyor. Ve hepsinde

...

Biz.

Bizim hareketsiz bir görüntümüz.

Ben, gözlerim bağlı, ağzım tıkalı, zincirlenmiş, askı çubuğunda asılı ve James karşımda çıplak duruyor. Her ekranda aynı sahne, ama düzinelerce farklı açı. Nefes alıyorum, hepsini tarıyorum, her birini içine çekiyorum. Gözlerim ortadaki en büyük ekrana takılıyor. Yüzünün yakın çekimi. Vahşi, güzel yüzü. Sarhoş, uyuşuk gözlü, tamamen kaybolmuş görünüyor. *Benim içimde. Benim içimde* kaybolmuştu. Tamamen. Beni Ollie ile görmekten hoşlanmadı, çünkü bunu izledi. Bizi izledi. Ve bu görülmesi gereken bir manzara. Büyüleyici. Büyüleyici.

Büyüleyici.

Bu, biz, ne yaptığımız, nasıl hissettiğim. Bu bir sihir.

Bu manzara beni daha da fazla ihtiyaçla dolduruyor ve yüzümü ona dönüyorum. Gözleri ekrana sabitlenmişti ve parmaklarını karnımda gezdirmeye başladı.

"Oynayayım mı?" diye fısıldıyor, parmakları nabız gibi atan etimi makaslayıp kayarken gözlerini bana çeviriyor. Hızlıca nefes alıyorum, geriliyorum, hassasiyet şimdiden çok fazla. Uzaktan kumandayı kaldırıyor, başparmağı oynat düğmesinin üzerinde geziniyor. Başımı sallıyorum ve sonra bir parmak ucunu klitorisimin etrafında acı verici bir şekilde yavaşça döndürdüğünde sarsılıyorum.

"Rahatla Beau," diye nazikçe emrediyor, oynat tuşuna basıyor ve uzaktan kumandayı masasının üzerine kaydırıyor. "Gösterinin tadını çıkar." Çenemi parmaklarının arasına alıyor, beni sertçe öpüyor ve sonra yüzümü ekrana doğru çeviriyor.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Seks

kişileştirilmiş. Ve ben buna hayran kaldım.

Bir eliyle bacaklarımın arasına nazikçe masaj yapıyor, diğer eliyle meme ucumun etrafında hafif daireler çiziyor ve başım geriye düşüyor, gözlerim ağırlaşıyor, ama onları ekranlara bağlı tutuyorum, başka tarafa bakamıyorum ve bakmak istemiyorum. Ekrandaki James'in benimle oynamasını, bana işkence etmesini, orgazm olmamı engellemesini izliyorum ve vücudum buna karşılık olarak kasılıyor ve eğiliyor, tüm *bunlar* olurken vücudum gittikçe ısınıyor, onun dokunuşu gittikçe sertleşiyor. Ayaklarımı masasının kenarına, sırtımı önüne bastırıyorum, pantolonumun sesi yükseliyor, içimdeki yangın şiddetleniyor. İhtiyacımı geniş bir alana yayıyor, parmaklarıyla beni acımasızca beceriyor, meme ucumu sıkıyor, kasıklarını sürekli yukarı doğru itiyor. Eğer geri çekilirse ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer doruğa ulaşmamı durdurursa. Ağzım açık kalıyor, daha fazla havaya ihtiyaç duyuyorum ve sandalyenin kollarına tutunup tırnaklarımı yumuşak deriye geçiriyorum. "James," diye nefes alıyorum, titremeye başlıyorum, bedenim kilitleniyor, ileriye doğru buharlaşan zevk dalgasını bastırıyor. Parmakları daha sert dönüyor, daha derine dalıyor. "Daha fazla." Başım gevşek, uykulu gözlerim ekranlara odaklanmakta zorlanıyor. Karıncalanmalar bana saldırmaya başlıyor, tenim aşırı hassas, televizyondan gelen sesler

seslerimle karıştı, şimdi duyusal bir aşırı yüklenme. "Daha fazla!" Israr ediyor, uzun parmaklarını daha geniş daireler çizerek serbest bırakıyor ve ıslaklığı yayıyor. Kalbim küt küt atıyor. Vücudum alev alev yanıyor. Zihnim dönüyor. Ayaklarım masayı daha da itiyor, bizi sandalyesinde birkaç adım geriye gönderiyor.

Ve birdenbire artık ekranlara bakmıyoruz. James bizi cam duvara bakacak şekilde döndürüyor ve ayaklarım içgüdüsel olarak pencereyi bulup bir dayanak noktası arıyor. Tabanlarımı soğuk cama bastırıyorum, kollarım başımızı kucaklamak için havalanıyor, kalçalarım onun tahriklerine doğru itiliyor. Şehrin ışıkları birbirine karışıp bulanıklaşarak ayın altında bir gökkuşağı renk cümbüşü yaratıyor. Herkes kilometrelerce uzakta. Dünya kilometrelerce uzakta. Sefalet, kilometrelerce uzakta.

Özgürlük burada. Huzur. Dünyadan kopuş.

Yüzümü ona dönüyorum ve sert yanağına sokularak bana bakmasını sağlıyorum. Çalışan parmakları hiç duraksamıyor. Kalbim yavaşlamıyor. Zihnimi ve bedenimi anlaşılmaz yetenekleriyle etkilemeye devam ederken bana bakıyor, gerçek dünya yok oluyor. Çünkü James gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Gerçek olmasını istiyorum, çünkü bu, burada, biz, nasıl hissediyorum? Artık onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

İlerliyor, dudaklarımızı mühürlüyor, dilini ağzımın derinliklerine daldırıyor ve ellerim saçlarını buluyor, dilim hızını buluyor, kayıp ruhum ... buluyor.

Rahatlama.

Ağızına bir inilti bırakıyorum, saçlarını çekiştiriyorum, elim göğsümün üzerinde duruyor ve sıkıyor. Nefesim kesildi. Yorgunum. Çok fazla gerilmekten kaskatı kesildim. Zevk dalgaları bedenimi sonsuza dek sarsıyor, bacaklarım dimdik, pencereye dayanmış, beni tamamen tüketmesine izin veriyorum. Her bir parçasını.

Parmakları serbest kalıyor ve seğiren klitorisimin etrafında yumuşakça dönüyor, dudakları ağzımda kıpırdamadan durana kadar yavaşlıyor. Ayrılıyor ve kollarını karnıma dolayarak sandalyeyi çeviriyor, böylece tekrar ekrana bakıyoruz.

Birlikte gösterinin sonunu izliyoruz, parça hala çalışıyor, James'in ağır nefesleri arkamda, tek bir kelime mırıldanılmıyor. Ekrandaki James'in üzerimden yuvarlandığını ve gözlerimin hem ekranda hem de gerçekte ağırlaştığını gözlemliyorum. Onları daha fazla açık tutamıyorum. İç çekiyorum ve her yerimdeki yorgun kaslarıma teslim oluyorum ve o da bedenimin yumuşamasına karşılık olarak beni daha sıkı tutuyor, şefkatle yanağımdan öpüyor. "Bana geri döndüğüne sevindim," diye fısıldıyor.

Ve ben gidiyorum.

JAMES

Her şey onunla ilgiliydi. Ben gelmedim. Gelmek istemedim. Ama buna ihtiyacı olması için çaresizce ona ihtiyacım vardı.

Huzur. Huzur samimiyette bulunur. Bu yeni bir şey. Beklenmedik. Onu Oliver Burrows'la gördüğümde hissettiğim kıskançlık gibi.

Sandalyemde oturmaya devam ediyorum, Beau kucağımda uyuyor ve görüntüleri başa sarıyorum. Ve tekrar izliyorum, konsantrasyonum onun ve benim yüzüm arasında bölünmüş durumda. İkisi de büyüleyici. Onunki katıksız zevk yüzünden, benimki katıksız acı yüzünden.

Dün gece onu bağladığımda ne yaptığımı bilmiyordum ama bunu durduramayacağımı biliyordum.

Ona bağımlı oldum. Bize. Ama o beni tanımıyor ve bu kaçınılmaz olarak her şeyi değiştirecek. Kadınları görülmek için beceririm. Onları seyirciyle birlikte alıyorum çünkü hayatımda kendimi gösterebildiğim tek zaman bu. James Kelly olarak tanınıyorum, özel bir borsacı, ama kimse *kim* olduğumu bilmiyor. Nereden geldiğimi. *Neden burada olduğumu*.

Ama Beau beni *görüyor*. Neye baktığını bilmese bile. Ve ben de onu gördüğüme eminim. Göz kamaştırıcı. Yumuşak. Zayıf hissetse de güçlü. Bunu ona göstermeliyim.

Telefonum masadan ötüyor ve Beau'nun kıpırdamadığını kontrol ederek yavaşça öne doğru eğilip telefonu alıyorum. Otto'dan gelen mesajı açıyorum. Ekranımda iyi giyimli bir adamın resmi beliriyor ve gözlerimi tombul, neşeli yüzüne dikeyim. Bükülmüş gibi kokuyor. Ekranı kaydırarak Otto'yu arıyorum.

"Kim o?" Sessizce sordum.

"Yargıç Ferguson. Bir adamla ilgili kanıtların manipüle edilmesi karşılığında birinden yardım alıyor. Ayı'nın şemsiyesi altındaki bir adam."

"Vince Roake," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Diğer adıyla Timsah. Ben bıçağımı boğazına dayamadan önce Jaz Hayley onu kelepçelemişti. "Yargıç Ayı'nın kim olduğunu biliyor olabilir mi?"

"Hayır."

İki kişi olduk. Ve bu çok sinir bozucu. "Hareketleri?" "Üzerinde çalışıyorum."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıyorum ve yargıcın görüntüsünü tekrar ekrana getirip dizüstü bilgisayarıma aktarıyorum. Beau'ya baktım. Dünya için ölmüştü. Ekranlarımı açıp, fotoğrafına kaşlarımı çatarak yargıcın yüzünü de ekliyorum. Otto haklıydı. Ayı her zaman ordusuna yenilerini ekleyecek. Ta ki ben o pisliği bulup işini bitirene kadar.

Gözlerim televizyonların arasında geziniyor ve son ikisine takılıyor. Boş ekranlar. Biri Ayı'ya, diğeri de içeride kimlerin olduğuna ayrılmış. Çünkü bu belli.

Beau'nun huzurlu, uyuyan yüzüne bakıyorum. "Gerçeğin peşinden koşmayı bırak, Beau Hayley." *Çünkü bunun sonu ölümdür.*

Onu kucağıma alıp yatağıma götürüyorum, nazıkçe yatırıyorum ve arkasına geçme dürtüsüyle savaşıyorum. *Hayır*. Uğraşmam gereken şeyler var. Beau Hayley bir komplikasyon. *Büyük* bir sorun. Onu becermeden önce de öyleydi. Ya şimdi? "Siktir," diye mırıldanıyorum, elimi yüzüme sürüyor ve odadan geri geri çıkıyorum. Aşağıya iniyorum, Otto asansörden indiğinde yavaş yavaş duruyorum. Elinde bir dosya tutuyor. Adam hızlı çalışıyor.

"Yargıcın programı. O meşgul bir adam." Masanın üzerine bırakıyor ve asansöre doğru geri gidiyor. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, bunun onu durdurmayacağını biliyorum.

"Ona kim olduğunu söyleyecek misin? Ne iş yaptığını? Ne *yaptığını*?"

"Sence bunu kaldırabilecek mi?"

Geri çekiliyor ve sakalına uzanıp düşünceli bir şekilde okşuyor. Delik deşik olmuş yüzündeki endişeyi inkar etmek mümkün değil. Benim hissettiğim endişenin aynısı. Felakete davetiye çıkarıyorum. "Ona söylemene bile gerek kalmayabilir," diyor sessizce, uyuduğu merdivenlere bakarak. *Benim yatağında. Rahat. Sıcak. Güvende.* "Bir şey mi unutuyorsun, Kel?"

Bilmiyorum, öyle miyim? Muhtemelen. Kafam tamamen eğik.

"O eski bir polis, evlat. Ve yetenekli biri. İşi bırakmış olması, içgüdüsünün de bıraktığı anlamına gelmez. Bir kere polis olduysa, her zaman polistir."

"Kıçımı bana bir tabakta vereceğini mi düşünüyorsun?" "Ondan önce onu öldürmen gerekecek."

Yutkunuyorum ve Otto başımı daha fazla eğmeden geri çekiliyorum, soyunma odama gidip Goldie için hazır bir çanta çıkarıyorum. İçindekileri kontrol ediyorum, birkaç parça çıkarıyorum ve tüfeği yavaşça bir araya getirmeden önce parlayana kadar parlatıyorum. Yaptığım işi hayranlıkla izliyor, silahı yavaşça avucumda çeviriyorum. Beau Hayley bir cevap arıyor.

Ve onunla uyuyor.

Boktan ölçeği kırıyorum.

Kaslarımın gerilmesi rüyalarda görülebilecek bir şey; uzuvlarımın her birini uzatan lezzetli çekim mutluluk verici. Sıcak, yumuşak çarşaf lar James'in baş döndürücü kokusunu yayıyor, burnuma giriyor ve duyularımı uyandırıyor. Gözlerimi onun odasında yumuşak, puslu, kayısı rengi bir ışıltıyla açıyorum. Ortalık sessiz. Oda ve zihnim. İkisi de sessiz.

Doğrulup dalgalarımındaki gevşek saç bağı nı çekiştiriyorum ve çarşaf ı çıplak bedenime doluyorum. O burada değil. Yatağ ın kenarına doğru sürünerek ayağ a kalkıyorum ve onu aramaya koyuluyorum. Ofisinden başlıyorum. James yok. En azından kanlı canlı değil. Ama ekranlar yatağ ında uyuyan hallerimizde donup kalmış. Dudakları ma uzanıyorum. Acı ya da morluk hissetmiyorum. Vücudum hassas ve hasarlı hissetmiyor. Bu seferki çok farklı bir deneyimdi ama sonuç aynıydı.

Zihnimi temizle.

Kapıyı çekip kapattım ve merdivenlerden aşağı indim. Onu kanepede dizüstü bilgisayarının tuşlarına vururken görmeden önce sesini duyuyorum. Bir şezlong pantolonu giymiş ama göğsünü çıplak bırakmış. Oldukça hoş bir karşılama. Bu kadar karanlık bir şey nasıl bu kadar güzel olabilir?

En alt basamağ a ulaştığımda başını kaldırıyor ve dizüstü bilgisayarını unutuyor. Körü körüne ekrana uzanıyor ve onu aşağı çekerek ayaklarının dibindeki taburenin üzerine koyuyor. Sonra bir dirseğini kanepenin koluna koyuyor ve çenesini elinin üzerine koyuyor, çarşaf ı vücuduma daha sıkı sarmamı izlerken parmağı düşünceli bir şekilde Eros'un yayının üzerinde geziniyor.

Hareketim onu eğlendirmiş gibi görünüyor ve ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor. Sonuç olarak ben de gülümseme riskini göze alıyorum. "Ben de yemek yiyecektim," diyor koltuktan kalkarken. "Aç mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, aç olup olmadığımı bilmiyorum. Huzurun ötesinde hiçbir şey hissedemiyorum. "Ve sonra beni yıkayacak mısın?" Kaşlarını bir parça kaldırarak soruyorum. Cevap vermiyor, onun yerine beni merdivenin dibinden alıp adaya götürüyor ve bir tabureye çıkarıyor. Eğilip bana doğru eğiliyor ve ben de kendimi sırf onun çarpıcı yüzünü görebilmek için arkama yaslanırken buluyorum. Dudakları büzülüyor. Daha fazla eğiliyor. Ben de daha fazla yaslanıyorum ve başı eğiliyor, yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. Ve daha da yaklaşıyor, beni daha da geriye yaslanmaya itiyor, öyle ki karın kaslarım çığlık atıyor ve yere paralel duruyorum.

Şimdi üzerime doğru geliyor. "Benim için tekrar sırt üstü yatmak ister misin Beau?" diye soruyor, çarşaf ın ön tarafına uzanıp çekerek açıyor ve ön tarafımı ortaya çıkarıyor. "Sadece kelimeleri söyle." Avuç içi göğsümde geziniyor ve uyluklarımın tepesine kadar iniyor. Nefesim inkar edilemez bir şekilde kesiliyor, yani onu reddetmek gülünç olurdu.

"Sen kimsin?" Durup dururken sorduğum bu soru ikimizi de şaşırttı. Bir parça geri çekiliyor ama hemen kendini toparlıyor.

Ellerimi tutarak beni tekrar oturmam için yukarı çekti. "Beklediğ im kelimeler bunlar değildi." "Bir muamma olan bir adamla yatıyorum."

Gözleri kısa bir an için benimkilere kayıyor, sonra düzeltiyor, etrafımdaki çarşaf ı yeniden düzenliyor, dikkatini işine vermiş. "Beni Google'da aratmadın mı?" diye soruyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, tepkimi okuyor. Araştırdığımı biliyor ve aynı şeyi benim için de denedi mi diye merak ediyorum. Pek bir şey bulamayacaktır - FBI bundan emin olacaktır. "Kim olduğumun bir önemi var

mi?" diye soruyor, geri adım atarak.

"Kim olduğunun bir önemi var mı?"

Bu kısa sürede dikkatimi tekrar çekmesini sağladı. Soruları yüklü. Cevaplar bir patlama olabilir mi? Ama aynı zamanda, bunun gerçekten önemli olup olmadığını merak ediyorum. Onun gerçekte kim olduğunu bilmem gerekiyor mu? Neden böyle olduğumun kirli ayrıntılarını bilmesini istiyor muyum, çünkü *ne* olduğumu bildiğinden adım gibi eminim. Çünkü bana söyledi.

Kırılmış.

"Bu gece neden bana geri döndün Beau?" diye soruyor, sesi sert çıkıyor. Yargılayıcı.

"Çünkü beni götürdüğün yeri seviyorum." Ben dürüstüm. O kadarını bilebilir. "Geri döneceğimi nereden biliyordun?"

"Çünkü seni götürdüğüm yeri sevdiğini biliyorum." İçime giriyor ve çenemi kaldırarak tüm dikkatimin onda olduğundan emin oluyor. Öyle de oldu. Onu gördüğüm andan beri, öyle. Ama bilmediği şey beni neyden uzaklaştırdığı. Bu gizli kalmalı. "Bu alanda ortak bir bağlantımız var gibi görünüyor," diye fısıldıyor.

"O zaman ikimiz de güvendeyiz," diye mırıldanıyorum, onun sözlerini tekrarlayarak.

"Güvenlik bir yanılsamadır, Beau." Alnımdan öpüyor, uzun süre öylece kalıyor. "Bu yanılsamayı sağlamaktan mutluluk duyuyorum."

Yutkunuyorum ve ağzının sıcaklığının tenime işlemesine izin veriyorum. "Gördün mü?" Fısıldıyorum. "Bir muamma." Anlamadığım kelimeler söylüyor. Beni şaşırtan bir şekilde bana bakıyor. Sanki ben onun kurtarıcısıymışım gibi. Ve aynı zamanda, onun mahvoluşu. "Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

"Sana bir anlam ifade etmeme gerek yok." Ense kökümü hissederek nazikçe masaj yapıyor ve dönen zihnime rağmen dokunuşuyla gevşiyorum. "Bunu olduğu gibi kabul et."

"Ne oldu?"

Beni tabureden kaldırıp tezgâhın üzerine yerleştiriyor, çarşafı çekip ayırıyor ve kalçalarımın arasına giriyor. Vücudum bir nanosaniyede tepki veriyor, karıncalanarak hayata geri dönüyor, onu tekrar ele geçirmeye hazır. Kıçım sıkıştı ve beni kendine doğru çekti. Pantolonunun arkasındaki durumu çıplak amıma baskı yapıyor. "Bu sonsuz acının ortasında bir güzellik, Beau." Bir avuç göğsüme bastırıyor ve beni yavaşça tezgâha doğru itiyor. Ereksiyonunu serbest bırakıyor ve şişmiş başını etimin etrafına işkence edercesine sürtmeye başlıyor.

"Oh Tanrım." Sırtımı kamburlaştırıyorum, onun devam etmesini istiyorum, içimdeki yangın intikam ateşiyle geri dönüyor.

Homurdanarak beni itiyor, parmaklarını kalçalarımın batırıyor. "Ve çok güzel değil mi?" diye soruyor, beni üzerine çekerek. Alevler körükleniyor, yanık yoğunlaşıyor. Bağırıyorum, kollarını pençeliyorum, dayanak noktamı bulmaya çalışıyorum. James'in sorunu da bu. Dayanak noktası yok. Elleri üzerimdeyken beni ayakta tutacak hiçbir şey yok ve bu kontrolsüzlük hissi katartık. Kötülükten kurtuluş. İhtiyacım olan terapi bu.

James hızını bulurken kolumdaki çirkin yara izlerine bakıyorum, yumuşak öğütmeler ve sert vuruşlar arasında değişiyor, benden sürekli ecstasye çılgınlıkları atıyor.

"Orada değiller," diye homurdanıyor ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Cam gibiydiler. Çenesi gergin. Neredeyse kızgın görünüyor. "Orada değiller." Göz yaşartıcı bir hızla ilerliyor, beni derinden yumrukluyor. "Orada değiller," diye fısıldıyor, geri çekiliyor, demir ereksiyonunun pürüzsüz eti kolaylıkla kayarak duvarlarımı okşuyor. Koluma tekrar bakıyorum. Yara izleri gitmiş. Onları görmüyorum. Zihnimde çok taze olan acıyı hissetmiyorum. Tüm korkunçluğu yok ediyor ve yerine sihir koyuyor. "Bana bak," diyor, bir elini boğazıma götürüp oraya koyuyor. Bana söyleneni yapıyorum ve o görüntü beni asla terk etmiyor.

Gelmek üzere. Serbest kalmasını istiyorum. *Onun için. Benim için.* Bana bakıyor, nefesini tutuyor, vücudu kaskatı, kollarındaki ve göğsündeki tüm kaslar dışarı çıkmış.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, arkamdaki tezgahın kenarını buluyorum ve sıkıca kavriyorum. Buna ihtiyacım olacak. "Gel," diye sakın bir şekilde emrediyorum ve tavana doğru kükrüyor, beni tekrar tekrar ve acımasızca iterken hızı manyak bölgesine ulaşıyor.

Hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiştim. Hiç bu kadar şiirsel bir şey duymamıştım. O kontrolden çıktı ve ben de kendimdeyim. Orgazm olmama gerek yok. Sadece onu izlemem gerekiyor.

"Siktir," diye boğuluyor, havayı geri emiyor, vücudu şiddetle titriyor, teni terden kayganlaşıyor. Bir elinin üzerine yığılıyor, başı sarkıyor ve doruk noktasına doğru tıslayarak sertçe öğütmeye başlıyor. Gevşiyorum, tavana bakıyorum, içimi doldurmasının hissi, serbest bırakırken duvarlarıma çarpan horozu vücudumu eziyor.

"Fark etmez," diyorum sessizce, nefes almak için mücadele ederek. "Senin kim olduğun, benim kim olduğum önemli değil." Ayrıntıları istemiyorum. Vermek de istemiyorum. Bunu istiyorum. Sadece bunu istiyorum. Ne zaman sahip olabilirsem, sadece bunu.

"Ya sana söylemek istersem?" diye soruyor, önünü benimkine yaklaştırarak. Başını göğsüme yaslıyor ve ben onun koyu dalgalarına bakıyorum.

"Eğer bu durumu değiştirecekse, direnmeni istiyorum." "Bu bir şart mı?"

"Neyin?"

"Beni görmeye devam etmen. Hiçbir şey istemiyorsun. Sadece bunu." "Sadece bu," diye onaylıyorum.

"Çoğu erkeğin hayalindeki kadın gibi konuşuyorsun."

"Ben kimsenin rüyası değilim," diye fısıldıyorum. Ben onların kabusuyum. Yani evet, bu anlaşma benim işime yarıyor çünkü ben onu tanımazsam o da beni tanıyamaz.

Sanki anlamış gibi deforme olmuş kolumu tutuyor ve yaralarımı öpüyor. Çok nazık bir hareket ve hoşuma gidip gitmediğinden emin değilim. "Ama ben çoğu erkek gibi değilim," diyor James, bakışlarını bana çevirip ağzını koluma dayayarak. Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerimde aradığı her neyse onu görmekten kaçınıyorum. "Peki ya opera?"

Kaşlarımla çatıyorum ve merakla ona bakıyorum. Çenesi şimdi göğüslerimin arasında duruyor. "Opera mı?" "Evet. Operaya izin var mı?"

"Sikişmekle birlikte mi?"

"Sikişerek," diye onaylıyor, ölümcül bir ciddiyetle. "Ya da kaçarak. Ya da ortadan kaybolmak. Ne dersiniz deyin."

Şaşırdım. Opera mı? Bu adamla ilk tanıştığımda soğuk ve okunmaz biriydi. Peki ya şimdi? "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" James çıkılacak bir adama benzemiyor. Opera, evet, bunu görebiliyorum. Ama çıkmak?

"Buna randevu mu demek istiyorsun?" "Hayır."

"O zaman hayır."

"Ama seninle operaya gelmemi istiyorsun?"

"Evet."

"Neden?" Sakın bana, onları ustaca sikmesine ve bir yandan da operaya dokunmasına izin vermeye hazır kadın sıkıntısı çektiğini söylemeyin.

Başı yorgun bir şekilde düşer ve iç çeker. "Neden olmasın?"

"Çünkü ilişkimizin kapsamı dışında kalıyor." *Ve ben kalabalık yerlerde olamam.*

James yutkunuyor ve bu bir sabır toplama hamlesine benziyor. "Tamam. Opera yok." Kendini yukarı itiyor ve benden kurtulurken ikimiz de tıslıyoruz. "Al." Çarşafları çözüyor ve kalçalarımın içini titizlikle silmeye başlıyor; o bunu yaparken ben de onu inceliyorum, hayranlığım artıyor. Ama

hayranlıktan kaçınılmalıdır. Cevaplarını istemediğim sorulara yol açabilir.

İşini bitiriyor, pantolonunu düzeltiyor ve çarşafı mutfağın dışındaki bir odaya götürüyor. Asansörün yanındaki kattan gömleğimi alıyorum ve tam düğmeleri iliklerken kapılar kayarak açılıyor. Goldie görüldüğünde farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyorum. Bakışları ayak parmaklarımın ucundan yarı çıplak bedenime ve iri gözlerime doğru ilerliyor. Gözünü bile kırpmadı. Beceriksizce gülümseyip geri çekiliyorum ve gömleğimin mümkün olduğunca çok yerimi örttüğünden emin oluyorum.

"İyi akşamlar," diyor yanımdan geçip giderken. Döndüğümde James'i adanın yanında hareketsiz, olduğu yerde soluşumu izlerken buluyorum.

"İyi akşamlar," diyor, yüzü dimdik, neredeyse kızgın. "Bana bir saniye ver." Goldie ve beni uzun süren, dayanılmaz bir sessizlikle baş başa bırakarak merdivenlerden yukarı kayboluyor. Tanrım, buna dayanamıyorum. Tekrar gömleğimin kuyruklarına uzanıp onları aşağı çekiyorum. Ağzının kenarıyla gülümseyerek yakalıyor.

"Hâlâ zeki misin?" diye soruyor, gülümsemesi alaycı bir hal alıyor.

Geri çekilirken nefesimin altında gülüyorum. "İçgüdülerin sana ne söylüyor?" Çıplak bacaklarımı işaret ederek soruyorum.

"İçgüdülerimi dinlemiyorum. Sadece kafamı." "Peki. Aklın sana ne söylüyor?"

"Kendimi desteklememi söylüyor."

Şaşkınlıkla geri çekildim, geriye doğru adımlarım yavaşlayarak durdu. "Kendini hazırla?" Ne demek istiyor? "Ne için?"

"İşte," diyor James arkamdan, sözümü keserek. Arkamı döndüğümde Goldie'ye şık bir evrak çantası uzattığını görüyorum. Siyah derisi son derece cilalı, altın mandalları pırıl pırıl parlıyor.

Başıyla onaylıyor ve asansöre geri dönüyor. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," diyor kuru bir sesle, James'in kaşları o kadar yüksek ki keskin saç çizgisine karışıyor. Ona doğru bir bakış fırlatıyorum. Goldie'ye kaşlarını çatmıyor ama çok da uzak değil.

"Yapacağım." Mutfağa yöneliyor ve Goldie olabildiğince alaycı bir gülümsemeyle gözlerimi kamaştırıyor. Son birkaç dakikaya dair her şey, soru sormayacağıma dair ettiğim sessiz yeminden büyük pişmanlık duymama neden oluyor.

James buzdolabını açıp bir tabak çıkararak, "Seni doyurma vakti geldi," diyor. Birkaç kez ondan asansörün kapısına bakıyorum, aklım karışıyor. Goldie James için tam olarak ne yapıyor? O hep burada. Peki ya Otto? Kapıcı değil ve bir güvenlik firması için de çalışmıyor. Ama güvenlik kesinlikle işin içinde. Beynim yanmaya başladı.

"Biliyor musun, gitsem iyi olacak." Beni beslemek istiyor, peki ne hakkında konuşacağız, çünkü aklımın önünde biriken milyonlarca sorudan başka bir şey düşünemiyorum. Sonsuza dek dosyalamam gereken sorular. Ama sorun da bu zaten. Annem beni her şeyi sorgulamam için yetiştirdi. Bu doğuştan gelen bir şey. Bana bulmacaları nasıl bir araya getireceğimi ozmoz yoluyla öğretti ve bu yüzden iyi bir polis oldum. James'in içinde saklandığı bu cam dünyayla ilgili bir şeyler çok fazla soruyu hak ediyor ama ben direneceğim. Bunu sakın tutmak için her şeyi yapacağım.

James tabağı tezgâhın üzerine kaydırıyor, hareketi yavaş. Bu adam yaptığı her şeyi kasıtlı olarak yapıyor. Düşünerek. Onun da aklı karışmış. Bu da kesinlikle gitmem gerektiği anlamına geliyor. Zihnimde kot pantolonumun yerini belirleyerek merdivenlere yöneliyorum ama ilk basamaktan öteye gidemiyorum, vücudum bir dirençle karşılaştığında sarsılıyor. Bir an sonra duvara yaslandım, James'in çıplak göğsü benimkine yapışmıştı, gözlerim boğazındaydı.

Şok oldum. Sersemledim. Ama hala nefesim kesik. "Ne yapıyorsun?"

"Seni gitmemeye ikna etmek." Bir bacağına büküyor, dizini bir uyluğunun iç kısmında gezdiriyor ve

Bacaklarımı ayırmaya zorluyor.

"Sadece sorabilirdin," diye nefes alıyorum, aklım başımda değil.

"Soruyorum." Eli gömleğimin altına giriyor ve etime sürtünüyor. İnliyorum. "Kalıyor musun?" Parmakları yükseliyor ve inleyerek kendimi duvara daha fazla bastırıyorum. "Çünkü sana bir orgazm borçlu olduğuma inanıyorum."

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanağıma bir öpücük kondurup uzaklaşıyor ve ben onun ani desteğinin yokluğuyla öne doğru sendeliyorum. Ellerim göğsünde buluşuyor, kolu beni yakalamak için belime dolanıyor. Ona bakıyorum, dudaklarım aralanıyor, nefesim kesiliyor. Yavaşça göz kırpmıyor, kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini dalgalandırıyor. "Seni tekrar anlamsızca becermeden önce yemek yiyelim mi?"

Anlamsız. Çok uygun. "Sanırım duygularımı sonsuza dek kovaladın."

"Aynen," diye fısıldıyor, beni kollarının arasında döndürüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Beni mutfığa götürüp tekrar tabureye oturtuyor ve ben de sessizce onun etrafta dolaşp çeşitli şeyleri toplayıp adaya yerleştirmesini izliyorum. "Şarap?" diye soruyor.

"Neden olmasın," diye mırıldandım. Alkol beni daha da aptallaştıracak değil ya. Mantıklı tarafım, kendimi olmamam gereken bir şeyin içine soktuğum konusunda beni uyarıyor. Ama ne? Yine de dürtüsel, çaresiz yanımda beni kışkırtıyor, James'in önerdiği ilacı almamı istiyor. Umarım o ilaç zehir çıkmaz.

Güvenlik sadece bir yanılsamadır.

"Bir arama yapmamın sakıncası var mı?" Bana uzattığı bardağı kabul ederek soruyorum. "Biraz yalnız kalmak ister misin?"

Bardağımın kenarından gülümsüyorum. Bu şövalyelik mi? "Evet."

"Bunu kanepeye götüreceğim. İşin bitince bana katıl." Adadaki tabak ve çanakları toplamaya başladı, ben de onun arkasından geniş alanda ilerleyerek pencerenin önündeki halıya geçtim.

Kapının yanında çantamı buluyorum ve cep telefonumu alıp Dexter'ı arıyorum. "O iyi mi?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Şu anda o, ve bir ölüm perisi gibi feryat ediyor. Neredesin, Beau?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. James halının üzerinde, sırtını kanepeye dayamıştı. "Bir adamla." "Kim o?"

Bilmiyorum. "Sadece . . . bir adam."

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

Hayır. "Sanırım."

Dexter iç çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Ona iyi olduğumu söyler misin?" "İyi misin? İyi misin?"

Bilmiyorum. "Evet. Beni bekleme." Kalmak, *kalmak* anlamına mı geliyordu bilmiyorum. "Tamam," diye nefes alıyor. "Dikkatli ol, Beau."

Gülümsüyorum ve telefonu kapatıp James'in yanına gidiyorum. Bana baktı. "Her şey yolunda mı?" Başımı sallıyorum ve yanındaki halıya uzanarak mini ziyafeti gözden geçiriyorum.

"Bunların hepsi çok romantik."

"Benden nefret mi ediyorsun yoksa beni becermek mi istiyorsun, karar verdin mi?" diye soruyor ve bu taktiksel bir soru. James romantik değil. Sadece beni besliyor. Sonra muhtemelen beni tekrar becerecek.

Sorusunu duymazdan gelerek şarabımdan bir yudum alıyorum. Birkaç kez cevaplandı zaten. Ama birbirimizi gerçekten tanımak istemediğimize göre ne hakkında konuşacağız? "Ne kadar zamandır

burada yaşıyorsun?" Cam kutunun etrafına bakarak soruyorum.

"Beş yıl."

"İngiltere'de doğdunuz." "Evet."

"Ne zamandır Amerika'dasın?"

"Beş yıl," diye hızlıca cevap veriyor, sesi tamamen ilgisiz geliyor. "Kimdi o adam?"

Şarap kadehim aşağı inip kalçama dayanmak için duraklıyor ve ben başımı sallayarak sessizce ona oraya gitmeyeceğimizi söylüyorum.

Bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Bir arkadaş mı? Bir

akraba mı?" "James-"

"Eski sevgilin mi?"

"Tamam, ben gidiyorum." Ayağa kalkıp bacaklarının üzerinden geçerek kot pantolonumu bulmaya gidiyorum. Konuşacak bir şeyimiz yok. En azından kasaya girecek bir şey yok. Bu bir hataydı.

"Gitmek mi? Yoksa kaçmak mı?"

Önümdeki basamaklara bakarak çığlık atarak duruyorum. Sesi çok eleştirel geliyor. Ben özgürlük için katıldım, kınanmak için değil. Ayaklarımı toplayarak ilerlemeye devam ediyorum, hiç tanımadığım bir adamla hakkında hiçbir fikri olmadığı bir şey yüzünden kavga etmek istemiyorum. Kot pantolonumu ve ayakkabılarımı bulup giyiyorum.

Aşağıya indiğimde James asansörün karşısındaki cam panelin dibinde duruyor ve şehre bakıyor. Duruyorum ve onun çıplak, parçalanmış sırtına bakıyorum.

"Kaçmayı seçiyorsun Beau," diyor cama, yüzünü bana dönmeden önce. Sert bakışları beni küle çevirebilirdi. Bir dereceye kadar yapar. İstedğim James bu. Bir hayvan gibi sevişen. Beni nefretten arındırıp yerine özlemi koyan. Buz gibi adam. "Belki seni kovalamaktan yorulurum."

"Senden asla beni kovalamanı istemedim."

"İşte aramızdaki sorun da bu," diye fısıldarken çenem tehlikeli bir şekilde titriyor.

Birçok sorun var. Görmezden gelmemiz gereken pek çok şey, ama ben bunu ondan daha kolay yapıyorum. Muhtemelen buna James'ten daha çok ihtiyacım olduğu için. Ve bu tehlikeli. Onun merhametine kaldığım anlamına geliyor. "Peki bu nedir, James? Aramızdaki sorun ne?"

"Benden daha büyük sırların olduğunu düşünüyorsun."

Ağzım kapanıyor, bacaklarım beni bir adım geriye götürüyor.

Diğer adım.

Öyle mi, Beau?

James'te görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyorum, ama bundan habersiz olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Çılgın merakımı geri ittim, çünkü Tanrı yardımcım olsun, benim için görünenden çok daha fazlası var. Onun hakkında çok fazla şey bilmenin kaybolan duyarlılığımı bulabileceği gerçeğini de ekleyince, mutlu bir şekilde cahil kaldım ve kalmaya devam edeceğim. Ta ki o bunu mahvedene kadar. "Sen kendi sırlarını sakla James," diyorum, dönüp giderken. "Ben de benimkileri saklayacağım."

"Yani yine mi kaçıyorsun?"

Duraksıyorum. "Bu kaçmak değil. Bu alternatif bir yönde yürümeyi seçmektir." Arkama bakmıyorum. Hayranlığım nefrete dönüştü.

Şeytanlarımın çukuruna daha fazla nefret karışacak.

JAMES.

Onu konuşturmak için duyduğum bu bitmek bilmez ihtiyaçtan kurtulmalıyım. Bana zaten bildiğim şeyleri anlatması için. Onu kendime çekmem gerekirken bu onu uzaklaştırıyor ve bunun tek nedeni ona duyduğum bu berbat arzu değil.

Otto'ya mesaj atıyorum.

Onu izle.

Asansör açılır ve Goldie ortaya çıkar.

"Dırdır edilmeye hiç niyetim yok," diye uyarıyorum ve telefonum çaldığında ona bakıyorum.

Beth'ten gelen mesajı görmezden geliyorum. Bu gece olmaz.

"Zor."

"Beau'yu operaya götüreceğim." Telefonumu elimden bırakıp spor salonuma doğru ilerliyorum.

Rahatlama yöntemim az önce binayı terk ettiğine göre, başka bir şekilde rahatlamam gerekiyor.

"Deli misin sen?"

"Delilik," diye mırıldandım kendi

kendime. "Neden? Bunu neden

yaptın?"

"Çünkü orada tek başıma olursam çok tuhaf görünür," diye karşılık veriyorum ve merdivenlerin tepesine ulaştığımda dönüyorum. Goldie aşağıya doğru inmeye başlamıştı. "Ve birlikte biraz tuhaf görünürüz."

"Evet, eminim insanlar senin boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünecek, seni küstah herif."

"Tam bir hanımefendi," diye mırıldanarak yoluma devam ediyorum. "Otto'nun mesajımı

aldığından emin ol."

"Az önce gitti."

"Güncellemeler istiyorum."

"Eski sevgilisini tekrar görürse diye mi?"

"Bu konuyla ilgilenmemin tek nedeni onun bir polis olması."

"Tabii ki," diye iç geçiriyor. "Ve spor salonunda dengede dururken, lanet kafanı da dengede tutmayı deneyebilir misin?"

Kendi kendime gülüyorum. Deneyeceğim. Goldie'nin bana neden hâlâ bu kadar sadık olduğunu Tanrı bilir. Kimsenin onu incitmesine izin vermem, bunu o da biliyor, ancak tamamen yabancı biri olarak devreye girip Londra'daki o ara sokakta o aşağılık tecavüzcüyü ondan kopardığımdan beri benden çok şey öğrendi. Kendini savunabilir ama artık tek bildiği bu, ben, benim hayatım. Artık orduda geçirdiği zamanın ötesinde bir amacı var. Sınırlı da olsa ona saygı duyan ve değer veren insanlar var. Bana borçlu olduğunu hissediyor. Uzun zamandır plana bu kadar aykırı bir şey yaptığımı görmemişti. Öfkesi anlaşılabilir. Ben kendim için özgürlüğü bulana kadar kendine izin vermeyecek ve Beau Hayley bu planı ciddi şekilde bozuyor.

Spor salonuna doğru ilerliyorum, doğruca ata yöneliyorum. Tutamakları tutuyorum, parmaklarımı esnetiyorum, en iyi şekilde kavriyorum ve kendimi yavaşça yukarı çekiyorum, dizlerimi göğsüme

ekiyorum, kollarımı bükmeden ve bacaklarımı uzatmadan önce dikey olana kadar, vücudum düz. Başıma kan hücum ediyor, dengem kusursuz ve amuda kalkmış halde kalıyorum, kollarım tam uzunlukta, gözlerim kapalı.

Sadece sabit kalmaya odaklanıyorum.

Ve kaçınılmaz olarak, Beau'nun yokluğunda düşüncelerim unutmaya çalıştığım ve başaramadığım geçmişime dönüyor.

Ailesi yok olduktan sonra yıllarca kayıp hayatının yasını tutan kabuğa. Alkol ve uyuşturucu içinde boğulan içi boş adama. Kara düşünceleriyle savaşıarak terapi görmeye çalışan ama başaramayan zavallı, kırık dökük adama.

Ve sonunda doğan canavara. Şu an olduğum canavara.

Her zaman olacağım canavar.

BEAU

Uyku yavaş, bitmeyen bir işkence gibi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu görüyorum. Onu siliyorum, annemi görüyorum. Annemi siliyorum, ateşi görüyorum. Yanan etin kokusunu alıyorum. Çığlıklarını duyuyorum.

Çığlıklarımı duy.

Rüyalarımnda her şeyle savaşıyorum ve mektubun annemin hak ettiği cevapları reddettiğini görüyorum. *İhtiyacım olan* cevapları.

Hiçbir şeye ihtiyacım

yok. Bunun dışında.

Kapımdaki bir hareket dikkatimi tahtaya çekiyor ve kolun hafifçe hareket ettiğini görüyorum. Ama Lawrence içeri girmedi. Doğrulup telefonumu aldım ve saate baktım. Saat yedi. Saatlerdir burada yatıyor, aklımla ve mantığımla savaşıyordum.

Nath'ın numarasını bulup çeviriyorum ve yastığa uzanıyorum. Telefonu açtığında kalabalık bir kahvehanenin sesleri hatta sızıyor, makinenin gürültüsü, yerdeki sandalyelerin sürtünmesi. "İtirazımı reddettiler," diyorum mekanik bir şekilde.

Nath kısa bir süre sessiz kalıyor ve ilk kez zaten bildiğini düşünüyorum. "Beau-" "Biliyor muydun?"

Kısa bir sessizlik. Bir iç çekiş. "Biliyordum."

Elimi alınma götürüyorum ve beni tehdit eden baş ağrısını ovarak geçirmeye çalışıyorum. Elbette biliyordu. Ollie de muhtemelen biliyordu. "Neden bana söylemedin?" Laf olsun diye soruyorum. Nedenini biliyorum ve bunun tek nedeni çok gizli bir bilgi olması değil. Nath da en az benim kadar biliyor ki hayatım iki yıldır dengede duruyor ve huzurumu bulana kadar ilerleyemiyorum. Kapana kısıldım. Kafeslendim.

"Beau, hayatına devam etmelisin."

"Neye?" diye sordum. "Neye geçmem gerekiyor, Nath?"

"Ne istersen."

İstediğim bir şey var mı? Annemi geri istiyorum. Bildiğim hayatımı geri istiyorum. İnanç, umut ve günlük adalet istiyorum. Artık bunların hiçbirine sahip olamam.

"MPD seni hemen geri alırdı. Kalıcı olarak kaybetmeleri için çok fazla potansiyelin var."

"Daha fazla bok karıştırmak için yeterli potansiyel mi demek istiyorsun?" diye sordum. Annemin ölümünün *trajik bir kaza* olmadığını kanıtlamak için yaptığım amansız girişimlerden sonra gücün beni geri almasının tek bir nedeni var. Beni yakınında tutmak için. Bana göz kulak olmak için. Beni sessiz tutmak için. Hayır. "Bunun dinlenmesine izin vermeyeceğim. Birileri bir şeyler biliyor, Nath."

"Seçeneklerin tükendi."

Gözlerimi kapatıyorum ve sertçe yutkunuyorum, onun haklı olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Ama burada benden çok daha büyük bir güç var. Onları yenemem. Ama umudumu kaybedersem beni bitirir.

"Yarın boş musun?" diye soruyor usulca. "Hadi tekneyi itelim ve kahvenin yanı sıra öğle yemeği de yiyelim." "Elbette," diye mırıldanıyorum, kalkıp bornozumu giyiyorum. Bir şirket için çalışıyor olması Nath'ın suçu değil.

yalancılar kurumu. Ve o iyi bir arkadaş. Şu an sahip olduklarımdan sadece biri. Annem ona güvendi.

onun hayatı. Ben de ona güveniyorum. "Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle." Telefonu kapatıyorum ve kapıya bakıyorum. Odamda kilitli kalsam bile evdeki gerginliği hissedebiliyorum. Buna dayanamıyorum. Büfenin üzerindeki yığınla apartman broşürüne bakıyorum. Belki de sonunda kendi evime çıkmanın zamanı gelmiştir. Bir binanın tepesinde büyük bir cam kutu, ferah, huzurlu ve aydınlık.

Belki de. İhtiyacım olan şey bu mu? Yoksa sadece içimdeki cam adam mı?

Hayır.

Derin bir nefes alıp odamdan çıkıyorum, aklım planımı bozmaya fırsat bulamadan ayaklarımı beni Lawrence'a götürmeye zorluyorum. Yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve onu flamingolarla süslenmiş ipek bornozuyla yatakta uzanmış buluyorum. Parmaklarını oynatıyor, dudağını çiğniyordu. "Dudağın kabuk bağlayacak ve rujun tıkanacak," diyorum, volta atıp yanındaki yatağa düşüyorum. Yüzümü ona dönmek için başımı yastığa koyuyorum. "Tıraş olman gerek."

Elini çenesine götürüyor ve yüzünü buruşturarak hissediyor. "Dün gece senin hakkında yontmakla çok meşguldüm. Unutmuşum." Elime uzanıp ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Bornozumun kolu aşağı kayıyor ve yaralarım ortaya çıkıyor. Hâlâ kırmızıydılar. Hala taze. Onları kapatmak için acele etmiyorum. "Bana ondan bahset," diyor yatakta ayaklarını sürüyerek ve beni taklit ederek.

Sadece akıl sağlığı için bile olsa onu şımartıyorum. *Beni uçuruma sürükleyecek* olsa bile. "Adı James." *Benden daha fazla sırrı var, bu da onu bulabileceğim en cazip erkek yapıyor.* Ve yatak odasındaki yöntemleri onu daha da cazip kılıyor. "Profesyonel ilişkimizin ilk birkaç gününü birbirimizin gözlerinden kaçarak geçirdik." Bu bir yalan. Ben kaçtım. James kışkırttı. "Ve sonra bir akşam ben ayrılırken, içimdeki bir şeyi tetikleyen bir şey söyledi."

"Neyi tetikledi?"

"Lara'yı."

Lawrence'ın nefesi kesildi, ben de başımı salladım. Neler yapabileceğimi biliyor. Aklıma koyduğumda ölümcül olduğumu biliyor. "Onu etkisiz hale getirdin mi?"

"Evet." James'in kafasının kalçalarımın arasında sıkıştığını hayal ederken gizlice gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ve onu bana geri fırlattı. Benimle kendi oyunumda oynadı." Kaşlarımı çatıyorum. *Benim oyunum* değildi. Tamamen onun oyunuydu. "Hareket ettiğimi fark edene kadar sırtüstü yatıyordum. Ve sonra beni öptü."

"Ve seni bağladı." Lawrence bileklerime uzanıyor ve onları çevirirken yüzünü buruşturuyor. "Bunu ben istedim."

Öyle mi, Beau?

Sırt üstü düştüm ve tavana baktım. James yatak odasında bana yaptıklarından bahsetmiyordu. Başka bir şeyden bahsediyordu ve o kadar öfkeliyim ki aklımdan çıkmıyor.

Benden daha büyük sırların olduğunu düşünüyorsun.

"Güzeldi. O kadar kaybolmuş olmak özgürleştirici hissettirdi. James bedenimle oyunlar oynarken, zihnim uzun zamandır ilk kez temizlendi," diye itiraf ediyorum.

Lawrence, "Sağlıklı olamaz," diye fısıldıyor ve onu bulmak için başımı yastığa koyuyorum.

"Peki bu?" Vücudumun aşağısını göstererek soruyorum. "İçine hapsediğim bu görünmez kafes mi? İntikam almak için duyduğum amansız ihtiyaç mı? Hiç bitmeyen nefret, acıma ve öfke döngüsü mü? Bu sağlıklı, değil mi?" James'le geçirdiğim zaman tüm bunları geçici de olsa ortadan kaldırdı. Önemli olduğundan değil. Bitti. James ve ben bittik. Eğildim ve amcamın yanağını öptüm. "Onu bir daha görmeyeceğim, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Neden? Eğer senin için o kadar önemliyse, neden onunla tekrar görüşmüyorsun?"

Kalktım ve kapıya gittim. *Çünkü çok fazla soru sormaya başladı. Çünkü alışkanlık haline gelebilir. Çünkü onun kim olduğundan biraz korkuyorum.* "Çünkü bileklerim dayanmıyor," diyorum

gölümseyerek, kapıyı yüksek ve arsız kaşlarımla çekerek kapatıyorum. Tahta aramıza girer girmez, yüz kaslarım gülümsemek için harcadığım çabaya boyun eğiyor.

"Beau?" Dexter aşağıdan sesleniyor.

Tırabzanın üzerinden eğildim ve onu ön kapıda maviler içinde, kollarında bir kutu ile buldum. "Size teslimat var."

Kaşlarımı çatarak aşağıya iniyorum ve hâlâ Dexter'ın kollarındayken kapağı çekip çıkarıyorum. Beni bir yığın siyah dantel karşıladı. Elimi sokup çıkarırken kaşlarım daha da çatıldı.

Malzeme açılıp yere yuvarlanırken Dexter nefes alıyor. Bir elbise. "Aman Tanrım," dedi, onu içine çekerek. "Zinnea'nın bunu görmesine izin verme; sonsuza dek yok olacak."

Merdivenlerden inen gürültülü ayak seslerini duyduğumda zihnim bomboş, hâlâ elbiseye bakıyordum.

"Çok geç," diye iç geçiriyor Dexter.

"Tanrım, şuna bakar mısın?" Lawrence içeri daldı ve elbiseyi elimden kapıp havaya kaldırdı. "İtalyan. Biliyorum." Etiketini arıyor ve aradığını bulduğunda sevincini dile getiriyor. "Hiç bu kadar güzel yapılmış bir şey görmemiştim."

Yüzünü göremiyorum, elbise yüzünü gizliyor ama büyük sevincini duyabiliyorum. Kutuya göz atıyorum, bir kart görüyorum ve Lawrence ile Dexter'ın dikkati dağılmışken kartı alıyorum. Elbette kimden geldiğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Ya da bununla ne yapmam gerektiğini. Amcalarım dantel elbiseye ağzının suyu akarak bakarken ben mutfığa gidip kartı zarftan çıkarıyorum.

Sırlar sadece *kimse* onları bilmiyorsa sırdır. Benim sırrımı kimse bilmiyor.

El yazısına kaşlarımı çatıyorum. *Kimse sırrımı bilmiyor*. Bu yüzden, aslında bir sır. Benim sırlarımı bildiğini mi ima ediyor? "Ne?" Kendi kendime mırıldanıyorum, kafam çok karışık. Ama daha çok ilgimi çekti. Zaten amacı da bu değil mi? Beni meraklandırmak. Beni tekrar seks odasına çekmek. Ama neden? "Sikerim böyle işi," diye mırıldanıp mutfaktan çıkıyorum. Elbise iniyor, Lawrence ve Dexter'ın şaşkın ifadeleri ortaya çıkıyor, iri gözleri yolumu takip ediyor. Merdivenlerden çıkıyorum, cep telefonumu buluyorum ve onu arıyorum. Adımlarımı hızlandırdım. Etrafında dönüp duruyorum. Cevap vermiyor ve homurdanarak tekrar arıyorum. Cevap vermedi. "Allah belanı versin, James." Cep telefonumu yatağıma fırlattım, hüsrana uğramıştım ve çok kızgındım. Ne yaptığını biliyordu.

Ve ben de ona tam olarak istediğini verdim.

"Her şey yolunda mı?" Lawrence ve Dexter kapıda belirdi, ikisi de biraz mahcup görünüyordu. "İyiyim."

"Tamam o zaman." Lawrence odama doğru birkaç temkinli adım attı. "Şunu asayım. Buruşması yazık olur."

"Hayır," diye bağıyorum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. Elimde değil. Kızgınlım. "Sende kalsın."

"Ne?" Lawrence elbiseyi göğsüne bastırıyor, sanki fikrimi değiştirip geri alacağımdan korkuyor.

"Elbiseyi almanı istiyorum." Yanına gidip dönmesi için onu cesaretlendiriyorum ve sonra nazikçe ve sertçe odamdan çıkmasına rehberlik ediyorum. Yatağımdan cep telefonumun sesi gelirken sorgulanmadan önce kapıyı kapatıyorum. Merakım tavan yapmasına rağmen acele etmiyorum. Sakin ve ölçülü adımlarla ilerliyorum, umarım sinirlerim yatışır. Ondan gelen bir mesaj görüyorum ve açıyorum.

Yarın akşam sekizde. Sırrım artık sır olmaktan çıkacak.

"Seni piç," diye nefes alıyorum. ıkarcı, ahlaksız, *zeki* pislik. Onu tekrar arıyorum, onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek niyetindeyim. Cevap vermiyor ve onu ekranında yanıp sönen ismime bakarken hayal ediyorum, yüzü donuk. Tatmin olmuş. Başparmaklarım tüm kontrolünü kaybediyor ve ekrana vurmaya başlıyor.

Sırrını istemiyorum.

Sadece *onu* istiyorum. Hayır. Ben sadece onun hediyesini istiyorum.

Saat sekizde Ziff Balesi Opera Binası'nın önünde.

Yatağa düştüm. İfademden kaçınması haklı, çünkü ikimiz de iddiamın tamamen saçmalık olduğunu biliyoruz. Ve sanki vicdanım da ikna partisine katılıyormuş gibi, bana son on dakikadır James'ten başka bir şey düşünmediğimi hatırlatıyor. Bu düşüncelerin çileden çıkarıcı olması önemli değil. Derimi çizen izlere bakıyorum. Onun izi. Bir omzumdaki melek bunu yapmamam için bana bağılıyor. Eğilme. Onun oyununu oynama. Diğer omzumdaki şeytan ise dikkat dağıtmayı uzatmam için bana meydan okuyor.

Cep telefonum başka bir mesajın geldiğini bildirdiğinde irkiliyorum, ama bu sefer kelimeler yok. Sadece bir video. Açıyorum ve ilk karşılaşmamızdan bir parça görüntüye bakıyorum. Sırt üstü yatmışım, dizlerim kulaklarıma kadar çekilmiş ve James beni şiddetle beceriyor. Sadece profilini görebiliyorum. Ama yine de kalbim duracak gibi. İstedüğimin bu olduğunu biliyor. İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor. Onun karanlık, vahşisi sikişi. *Acımasız*. Muhteşem. "Pi," diye mırıldanıyorum. Güzel, ahlaksız, tehlikeli piç. Büyüleyici biri ve ben onu izlemekten, homurtularını dinlemekten, hareketlerini incelemekten kendimi alamıyorum. Şimdiden ıslandım.

Banyomda dolaşıyorum, bornozumu silkip yere bırakıyorum. Duşu açtıktan sonra kabine girip sırtımı fayansa dayıyorum. Soğuk şokunu hissetmiyorum.

Duvarдан aşağı kayıyorum, elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımin zonklayan klitorisimin üzerinde kaymasına izin veriyorum. Nefes alıyorum, başım geriye düşüyor. Ama gözlerim telefonumun ekranından hiç ayrılmıyor.

Adının mırıltısıyla geliyorum.

Ve ekranda, o benimle geliyor.

BEAU

Ertesi gün öğle vakti lokantanın önünde durup pencereden içeri bakıyorum. Çok kalabalıktı. Benim için fazla kalabalık. Masaların sadece yarısı dolu ama yine de çok kalabalık. Sağa sola, sessiz arka sokağın kaldırımındaki boş masalara bakıyorum.

"Bunu yapabilirsin, Beau." Kendi kendime fısıldıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıdan içeri doğru ilerliyorum, artan kalp atışlarımı bastırıyorum. Aceleyle arka taraftaki bir masaya gidip oturuyorum, satılık dairelerin broşürlerini çıkarıp önüme koyuyorum. Dikkat dağıtma. Broşürlere odaklan. En üsttekini karıştırmaya başlıyorum, iki yataklı, en üst katta, okyanus manzaralı bir daire.

"İyi günler, size bir içki getireyim mi?" diye soruyor garson kız, masaya bir menü koyarken. Gülümsemek için kendimi zorlayarak ona bakıyorum. "Sadece bir maden suyu lütfen," diyorum omuzlarımı yuvarlayarak, o kadar rahatsızım ki. "Ve buzlu bir kola."

"Sorun değil." Siparişimi almak için ayrılıyor ve ben dikkatimi dairenin detaylarına veriyorum. Fazla mükemmel. Tamamen yeniden dekore edilmesi gereken bir şeye ihtiyacım var. Onu yığının en altına atıyorum ve bir sonrakine, şehrin batı yakasında dönüştürülmüş bir fabrikaya başlıyorum. Cep telefonum çaldı. Arayan Nath.

"Merhaba," diyorum, insanların arasından dışarıdaki kaldırıma bakarak. Beklediğim gibi, orada durmuş beni bulmak için caddeye bakıyordu.

"Uzun sürecek mi?" diye soruyor.

"Ben buradayım."

"Nerede?"

"İçeri," diyorum, dönüp pencereden bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi. El sallıyorum, o da başını eğip kapıya yöneliyor. Masaya yaklaşıp benim yaptığının aynısını yaparken, "Bunu büyütme," diye uyarıyorum onu. Burada kaç kişi olduğunu sayıyorum. Otuz kişi var. Çok fazla. Saniyede kalbimin her atışına bir kişi düşüyor.

Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarak, "Çıkarmayacağım," diyor. "Ama ... aferin."

Ona yorgun bir bakış atıyorum, bunun yarı kalabalık bir lokantada oturmakla ilgili olmadığı gerçeğini şiddetle görmezden geliyorum. Doğru yönde atılmış bir adım, evet, ama bir arka sokak lokantası bir opera binasıyla aynı kalibrede değil.

Garson kız içkilerimizi masaya koyuyor ve siparişlerimizi almak için geri döneceğini söylüyor. Nath önümdeki broşür yığınlarına bakıyor. Zavallı adam neler olduğunu merak ediyor olmalı. Ben de merak ediyorum. "Sadece seçeneklerime bakıyorum," diyerek onları bir kenara itiyorum. "Lawrence ve Dexter'ın evinin geçici bir çözüm olması gerekiyordu."

Gülümsüyor. "Dün Lawrence'a rastladım." "Senin de kulağın ağrıdı mı?"

"Biraz. Sadece senin için endişeleniyor. Ben de öyle." Kolasından bir yudum alıyor. "Ve Ollie." "Ollie'nin hayatına devam etmesi gerek."

"Ya sen?"

Etrafımıza hızlıca bir göz atarak avuç içlerimi tavana gösteriyorum. Bu Nath'ı susturur. Güzel. Nath'ın

Garson dönüyor ve menüyü alıp seçenekleri tarıyorum. "Cajun salatası, lütfen."

Nath menümü alıp garsona uzatırken, "Bana da beyaz üzerine BLT," diyor. "Peki görüştüğün adam kim?"

Sandalyeme çöktüm. "Lawrence'ın dedikodu yapmayı bırakması gerekiyor." Suyumdaki pipetle oynuyorum, dedikodunun burada bitip bitmediğini ya da açık detaylara girip girmediğini merak ediyorum. Bakışlarım istemeden bileklerime gidiyor ve gömleğimin kolunu biraz daha aşağı çekmek için uzanıyorum, Nath'ın dikkatinin nerede olduğunu kontrol ediyorum. O da bileğime bakıyor. Bir şey söylemek için boğazımı temizliyorum, rahatsız edici sessizliği bozacak herhangi bir şey, ama aklıma hiçbir kelime gelmiyor.

"Peki, kim o?"

"Tanıdığın kimse yok," diye takılıyorum, Nath'a bu konuşmayı yapmak istemediğimi belli edecek şekilde bakıyorum."

"İsim?"

"Onu kontrol edecek misin?"

"Bilmiyorum. Gerek var mı?"

Nath'ın sorusu garip bir şekilde tüylerimi diken diken ediyor ve kolumun kolunu ovuşturuyorum. Bilmiyorum. Biliyor mu? Ne olursa olsun ona adını vermeyeceğim çünkü James'i kesinlikle kontrol edecektir. Bu beni neden rahatsız ediyor?

Çünkü bir şey bulabilir.

Peçetenin üzerindeki gümüş çatala bakarak düşüncelere dalıyorum. Polis veri tabanı Google'ın yapamadığını yapabilir.

Diğer adım.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Beau?"

Gözlerimi kırpıştırıp başımı kaldırıyorum ve Nath tereddütlü de olsa gülümsüyor. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum. "Yapacak mısın?" diye soruyor, gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşüyor.

"Ne yapacağım?"

"Beni bayiye götür."

Kayboldum. "Neden seni bayiye götürmem gerekiyor?"

"Arabam serviste. Onu almak için beni bayiye bırakmanı istiyorum."

Bayilik.

Bana bir tuğla gibi çarptı. Bir anı. Masanın karşısındaki Nath'a bakıyorum, yüzüm bomboş, tarihin o anına dair bulabildiğim her kırıntıyı derinlemesine araştırıyorum. Kalbim artık kontrolümün çok ötesinde atıyor ve gözlerim masanın diğer ucuna dalıyor. "Arabası tamirhanedeydi," diye mırıldanıyorum, konuşma aklıma geliyor, hepsi, annemle aramızda geçen her kelime. Bu anı neredeydi? Neden sadece şimdi aklıma geliyor?

"Ne?"

Nath'a bakıyorum ve yüzümdeki ifadeden hoşlanmadığı belli olan Nath sandalyesinde geriye doğru hareket ediyor. "Annemin aracının rutin servisini kaçırdığını söylediler. Kaçırmadı. Onu ertesi gün elbise provam için aldığımız randevu için aradım. Sesi nefes nefese geliyordu çünkü arabasını bayiden almak için yürüyordu."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet." Bu, konuşmanın kısa bir parçasıydı, unutulabilirdi, kanıtlandığı gibi, eldeki konunun yanında yapılan küçük bir şakaydı. Benim düğünüm. Kardiyo egzersizlerini artırması gerektiğini söylemişti ama şimdi sanki bu konuşmayı beş dakika önce yapmışız gibi hatırlıyorum. "Ölmeden birkaç hafta önceydi," diye fısıldıyorum, kafam patlamak üzere. Nath sessiz, dalgın, bana bakıyor, ne

yapacağından emin değilmiş gibi.

Ya deliyim ya da bir dahi. İkisi arasında ince bir çizgi olduğunu söylerler. "Kayıtlarda olmalı." Öne uzanıp Nath'ın elini tuttum. "Arabasında bir şey yoktu."

"Beau, tarihlerini yanlış biliyor olmalısın."

"İstemiyorum." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Nath, lütfen. Sadece kayıtları kontrol et. Belki o zaman onları davayı yeniden açmaya ikna edebilirim." Kararsız olduğunu görebiliyorum ve onu arada bırakmaktan nefret ediyorum ama o benim tek umudum. "Lütfen."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

"Tamam. Kontrol edeceğim." Yanıldığını düşünüyor.

Yanılmıyorum.

Annemin arabası iyiydi. Bu da delirmediğim anlamına geliyor.

Rahatlamalı mıyım yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum.

JAMES

Beau'yu lokantaya girerken izlemek beni şaşırttı. Peki ya baktığı broşürler? Bunun nereye gittiğinden pek emin değilim. Ajan Nathan Butler'la tanışması da hoşuma gitmedi. Beau'nun başvurusunu değerlendirmediklerini öğrendikten sonra bunun tek bir anlamı olabilir. Beau Hayley kazmak üzere.

Lanet olsun, keşke dursa.

Bu iş biraz fazla yakınlaşıyor. Gülüyorum, zihinsel olarak kendimi üstün aptallık madalyasıyla ödüllendiriyorum. Beau Hayley'i dünyama davet ettiğim an, bu rahat edemeyeceğim kadar yakınlaştı. Çünkü Beau yaşayacaksa ve ben gizli kalacaksam gerçeğin gömülü kalması gerekiyor.

Kaldırımda boş boş oturup onun Nathan Butler'la birlikte lokantadan çıkışını izliyorum. Eski, hırpalanmış Mustang'ine biniyorlar. Kendi kendime başımı sallıyorum. Basit bir hayat yaşıyor. Maddi şeyler için hiçbir arzusu yok gibi görünüyor. Parası var - parası olduğunu biliyorum, zenginliğiyle ünlü bir babadan bahsetmiyorum bile. Öyleyse neden o eski arabayı kullanıyor ve hayatını riske atıyor?

Cevap beni rahatlatan bir cevap değil.

Arabayı kenara çekip onu bir mil kadar uzaktaki bir bayiye kadar takip ettim. Nathan Butler arabadan inip arabanın tavanına vuruyor ve araba vızırdayarak ve etrafa tükürerek uzaklaşıyor. Otto aradığında cep telefonuma cevap veriyorum, üç araba geride duruyorum. "Bu gece için her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Neredesin?"

"Gözetleme."

"Kızı takip etmekten bahsediyorsun." "O bir iş kadını."

"Ve sen de bir aletsin."

"Kazıyor, Otto."

"Ve bulunabilecek hiçbir şey yok. Bunun üzerinden yüzlerce kez geçtik."

"Birileri bir şeyler biliyor ve Beau şüpheleniyor. Eğer çok yaklaşırsa-" "Zaten çok yaklaştı."

Ölürdü.

Beau'nun arabasının sinyal lambasının yanıp sönmeye başladığını görüyorum ve etrafı hızlıca taradığımda bir Walmart'a girdiğini anlıyorum. Öğleden sonra erken bir saat. Mağaza tıklım tıklım dolu olacak. *Aklından ne geçiyor?* "Gitmem gerek." Telefonu kapatıyorum ve onu otoparka kadar takip ediyorum, diğer tarafa park edip gözden kayboluyorum. Ama onu gördüm. Bir süre sürücü koltuğunda oturup mağazaya baktı. Sonra bir arama yapıyor. Kimi arıyor?

Geriye yaslanıp onu yakından izliyorum, fikrini değiştirip uzaklaşmasını umuyorum. Bu bir günde çok fazla. Lokanta, mağaza, bu akşamki opera.

Ama iniyor, çantasını omzuna atıyor ve girişe doğru kararlı adımlarla yürüyor. Kalp atışlarımın artmasının nedeni o mu yoksa ben miyim bilmiyorum.

Ne halt ediyor bu?

BEAU

Nath'ı bayiye bıraktıktan sonra Walmart'a doğru yola çıkıyorum ve tüm umutlarımı yeni keşfettiğim hatıralarıma bağlamamak için umutsuzca çabalıyorum. Nath haklı. Tarihleri yanlış biliyor olabilirim. Boşuna çabılıyor, küçük şeyleri büyük şeylere, hatta hiçbir şeyi bir şeye dönüştürüyor olabilirim. İki yıldan uzun bir süre önce gerçekleşen bu konuşmanın üzerinden geçerek, kelimesi kelimesine tekrarlayarak, yarım yamalak kısımları düzeltmeye çalışarak kendimi deli ediyorum. Dönüp dolaşıp aynı şeye geliyorum. Annemin nefessiz kalması.

Otoparka girdiğimde tıklım tıklımdı, öğleden sonra alışverişe gelenler vardı. Burası bir opera binasıyla aynı seviyede olmalı, değil mi? Ya da belki daha kötüsü. Opera binalarındaki insanlar düşünceli ve ağırbaşlıdır. Cumartesi öğleden sonra Walmart'ta kavga ederek yolunuzu bulmaya çalışmanın onurlu bir tarafı yok. Herkes kendi başının çaresine bakar. En güçlü olan hayatta kalır.

Park edip Lawrence'ı aradım. "Mağazadan bir şeye ihtiyacın var mı?" Soruyorum, zihnim bomboş, temel ihtiyaçlar bile kayboluyor.

"Ha?"

"Walmart'tayım."

"Neden?"

Çünkü kendimi operaya gitmeye hazırlıyorum. "Regl oldum. Tampax'a ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve hemen yüzümü buruşturuyorum.

"Gerçekten mi Beau? Döngünü biliyorum. Saat gibi işliyor ve birkaç gün sonra doğum yapacaksın. Ayrıca, banyo dolabında bir zulan var." "Banyo dolabımı mı karıştırdın?"

"Cımbıza ihtiyacım vardı."

İç çektim. "Tek düşünebildiğim buydu. Dexter'ı ver."

"Peki," diye homurdanıyor ve Lawrence Dexter'a kim olduğunu ve neden aradığımı söylerken hat boğuklaşıyor. Dexter hatta geldiğinde yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle "Süt," diyor. "Süte her zaman ihtiyacımız var. Ve

ekmek. Ve şarap."

"Devam et," diye emrediyorum, onu hoparlöre bağlıyorum ve notlarımı çıkarıp listemi derlemeye başlıyorum.

"Kahve. Kafeinsiz olmadığından emin ol."

"Çünkü bunun ne anlamı var ki?" diye hep bir ağızdan söylüyoruz ve ben

biraz gülüyorum. "Çay poşetleri, yumurta ve biraz kayganlaştırıcı."

"Çünkü bu bizim evimizin olmazsa olmazı," diyoruz birlikte, ikimiz de tekrar gülerek. "Teşekkürler, Dexter."

"Hepsini engelle, Beau. Yapabilirsin." Çok da büyütüyor. Tanrım, bu adamı seviyorum. Lawrence'ın kaosuna karşı o sakin. Lawrence'ın mantıksızlığına karşı mantıklı. Birbirlerini mükemmel bir şekilde dengeliyorlar ve aşkları? En zengin türden. Lawrence'ın en sevdiği hikaye her zaman şöyle başlar: *Sana bir polislin bara girdiği zamanı anlatayım.*

Arabamdan atlıyorum, bir araba toplarken zihinsel olarak Dexter'ın mantrasını tekrarlıyorum. Sepet de olur ama bir tür zırha ihtiyacım var. Biraz koruma. Bu düşünceyle kulaklıklarımı çıkarıp takıyorum,

müzik uygulamamı bulup biraz opera açıyorum.

Mükemmel.

El arabamı mağazanın kapısından içeri iterken *Pie Jesu* bana serenat yapmaya başlıyor. Hemen kalabalık girişin ortasında duran bir kadını atlatmam gerekiyor. Sonra bir başkası arabasını bırakıp koridora dalıyor ve vitrinden bir şey kapıyor. Ve sonra oyuncak reyonunu fark eden bir çocuk. Ortalık cehennem gibi, tam bir kaos ve benim bu çılgınlığı duymamam binadaki stresimi azaltmıyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum, her şeyi içime çekiyorum, telaşlanıyorum, kaslarım her saniye daha da geriliyor. Zikzak çizerek yürüyorum, mağazada dikkatle ilerliyorum, çılgın müşterilerden kaçınmak için sağa sola adım atıyorum, kışıma tekme yememek için sürekli durup kalkıyorum. Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Bunu yapamam.

Bunu yapamam.

Kaosla başa

çıkamıyorum. Bu çok fazla.

Sesi açıp bir köşeyi döndüğümde, kolları marketlerle dolu, taciz edilmiş gibi görünen bir adamın bana doğru koştuğunu görüyorum. Koridorun ortasında duruyorum, donup kalıyorum, alışveriş yapan adamın yüzü stresten ziyade korkuya dönüşüyor. Ve aniden yalnız değildi. Korkuyla kaçışan bir sürü çılgın insan ona katıldı.

Gözlerimi kırıştırıyorum, başımı şiddetle sallıyorum, görüşümü ve geçmişe dönüşümü temizliyorum. Taciz edilen alışverişçiye tekrar görüyorum. Yalnızdı. İzdiham yok.

Bunu gerçekten yapamam.

Bacaklarımı hareket etmeye ikna etmeye çalışarak arabamın kolunu bırakıyorum. Dışarı çıkmam gerek. Gitmeliyim. Gitmeliyim. Olduğum yerde dönüyorum, ciğerlerim sıkışıyor, kalbim daha da sıkışıyor.

Çık dışarı. Çık dışarı.

Telefonum kulağımda cızırdayınca yerimden sıçradım ve kulaklıklarımı çıkarmak için hızla uzandım. Bunu yapmamalıydım. Süpermarketin gürültüsü beni sert bir şekilde çarpıyor ve yaklaşan panik atağı atlatmamı sağlayacak tek şeyi bulmak için çılgınca etrafımı tarıyorum. Bir kağıt torba.

Kağıt torba yok.

"Siktir." Telefonumun ekranına bakıyorum, hiperventilasyona başlıyorum. "James," diye mırıldanıyorum, kulaklığımı tekrar takarken hızlıca cevap veriyorum. "Merhaba," diye bağıriyorum, yaşlı bir kadın yanımdan geçerken irkiliyor.

"Merhaba, benim." James'in derin sesi kulaklarıma doluyor. "Neden bağıriyorsun?" Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve nefes alışını dinliyorum. "Beau?" diyor sakince ve son derece garip bir nedenden ötürü sesi diğer her şeyi ortadan kaldırıyor. Her şeyi. Kalbim yavaşlıyor. Nefes alışım sakinleşiyor. Az önce titreyen elime bakıyorum. Sabit. "Neredesin?" diye soruyor.

Etrafımdaki amansız kargaşaya bakıyorum. "Alışveriş." Arabamı buluyorum ve iki elimle tutamağını kavrayarak kendimi sabitliyorum. Ama şeytanlarımı susturan şey araba değil. James, ve bunu kendime itiraf etmek korkutucu bir şey.

"Neden, Beau?"

Adam haklı. Neden bir *insan* Cumartesi günü Walmart'la uğraşmak istesin ki? Hele de kaos fobisi olan ben. "Çünkü bu geceyi kolaylaştırmak istedim," diye mırıldandım, kendimi tutamayarak. Yalan söyleyecek zihinsel kapasitem yok. "Her şey bundan daha kolay olmalı." Etrafıma riskli bir bakış atıyorum. Tanrım, gittikçe yoğunlaşıyor. *James'e odaklan.*

"Benim yüzümden mi oradasın?" diye sorar, şaşırılmış bir halde.

"Bunu senin için yapmıyorum." Kendim için yapıyorum ama keşke yapmasaydım diyorum.
Geceleri süper mağazalar çok daha güzel yerlerdir.

"Yani benimle operaya gelecek misin?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Sağlığım için Cumartesi günü gün ortasında Walmart'a gitmeye cesaret edemem.

"Perşembe gecesi hışım ile çıkıp gittin."

"Çağrınıza cevap verdim, değil mi?" Biraz bencilce olsa bile. Ayrıca, mesajı ısrar ediyordu.

Uyduğuma şaşırdı mı?

"Asla kin tutmamamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Gülümsüyorum ve bu durdurulamaz. Tuttuğum kinleri bir bilse. Ama onunla? Bana çok fazla mühlet veriyor. "Bir listem var," diyorum konuyu değiştirerek.

"Listende ne var, Beau?"

Zihnim bomboş, notlarımı buluyorum ve listemi sıralıyorum. "Peki şimdiye kadar ne buldun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey."

"Süt ile başlayalım mı? Güzel ve kolay." "Ne?"

"Seninle alışverişe geliyorum." "Ne?"

"Arkanı dön."

Yavaşça dönüyorum ve onu koridorun sonunda gördüğümde tüm doğru nedenlerden dolayı nefesimi kaybediyorum. Dudağım titriyor. *Neden dudağım titriyor?* Kalbim dört nala atıyor. Bunun nedenini sormama gerek yok. Telefonu kapatıp kulaklığımı kulağımdan çekiyorum ve sadece James'e odaklanıyorum. Dükkân ve içindeki tüm çılgınlıklar kayboluyor. Dağınık saçları beyzbol şapkasından dışarı fırlamış, vücudu eşofman altı ve fermuarlı kapüşonuyla rahatça örtülmüş, son derece sağlam ve tıraşsız görünüyor. Son derece sakin. Mükemmel derecede vurdumduymaz. James bir hafta sonunda ve bu hoşuma gidiyor.

Ona iyi olduğumu göstermek istercesine gülümsemeye zorluyorum, o ise neredeyse kızgın bir ifadeyle başını sallıyor. Asıl kızması gereken benim. Beni takip etmiş olması gerektiğini biliyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. Burada olduğu için çok rahatladım.

Bana doğru adım atıyor ve yanıma geldiğinde bir eliyle arabanın kolunu tutuyor, diğer eliyle de beni yanına yatırıyor. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o tek kelime etmeden bizi süt reyonuna götürüyor. Bir doz valium gibi. Acı çeken ruhum için bir merhem. Bunu biliyor mu? Bir yanımda öyle umuyor. Diğer bir yanımda ise bilmemesini umuyor, çünkü bana karşı kullanması için ona daha fazla cephane vermemeliyim.

Bir galon %2'lik süt alıyorum. "Bir mango. Yumurta. Kahve. Ekmek," diyorum sessizce.

Beni duyuyor ve her şeyi tek tek toplayarak oraya gidiyoruz. Sessiz ve sabırlı. Varlığı güçlü, dikkatler her yönden onun üzerinde ama yine de alçakgönüllü. İlgisiz. Sanki onun için başka hiçbir şeyin var olmadığı bir dünyada yürüyor. Etrafındakiler. İnsanlar. Sesler. Kıskanıyorum. Her şeyi unutabilme yeteneğini çok kıskanıyorum.

Yanına sokulmuş bana bakıyor ve beni daha sıkı kendine çekiyor.

Ben varım.

Ve başım çok büyük belada. Yine de kendimi bu duygudan mahrum etmek imkânsız. Bu zalimlik olur.

Neredeyse barbarca. Kendimi cezalandırmaktan bıktım.

Kasada James paketleri boşaltırken ben de gizlice onu izliyorum ve küçük gülümsememi engelleyemiyorum. Başını kaldırmadan soruyor: "Yiyecekleri paketlemem eğlenceli mi?" Dikkatini işine vermiş.

Ödemeyi yapıp diğer uçta ona katılıyorum. "Beni takip etmen çok eğlenceli." "Seni takip ettiğimi bilmemen gerekiyordu."

"O zaman gizlilik becerilerin üzerinde çalışmalısın."

Sütü bir torbaya koyarken hafifçe gülümsüyor ve bu görülmeye değer bir görüntü. "Açıkça." Alışverişimi topluyor ve çıkışa doğru yöneliyoruz, dışarı çıktığımızda duruyorum ve içeride kaosun devam ettiği mağaza kapılarına bakıyorum. James yanımdayken görünüşe göre bağışıklığım olan kaos. Bundan çok fazla anlam çıkarmamalıyım ve kendimle gurur duymamalıyım çünkü bu tür alışveriş gezileri -sadece James'le yapılanlar- mümkün değil.

"Beau?"

Gözlerimi kalabalıktan ayırıyorum ve birkaç adım ötede durduğunu fark ediyorum. Onun rahat hali beni bir an için hareket edemez hale getiriyor, gözlerim ona hayran olmaktan mutlu, kalbim doğru nedenlerle çarpıyor.

Yani. Çok. Sorun.

Yutkunuyorum ve ona katılıyorum, dönen soruları geri püskürtüyorum, çünkü kendime sormayacağıma söz vermiştim. Ve hayranlığımı yeniyorum çünkü karanlığa hayran olunmamalı.

Arabama varıyoruz ve James çantaları yolcu koltuğuna yerleştiriyor. "Arabayı kilitlemiyor musun?" "Kimsenin çalacağını sanmıyorum," diyorum ironik bir gülümsemeyle.

Dolly'nin hırpalanmış boyuna birkaç kez yukarı aşağı bakıyor. "Kilitlemelisin." Kaşları yavaşça kalkıyor, bu benim onayımı istediğinin açık bir işareti. Sanırım James şu anda benden cam kırıklarıyla karışık sıcak kömürlerin üzerinde yürümemi istese, bunu yapardım.

"Onu kilitleyeceğim," diye onaylayarak sürücü koltuğuna çöküyorum. James bir saniye içinde yanıma çömeliyor ve Dolly'nin içini inceliyor. Yıpranmış koltuklar, yıpranmış halı, tavan kaplamasının yırtık kumaşı. "Duygusal bir araba," diyorum ona. "Annem onu benim için almıştı."

Gözleri yumuşuyor ve ben açıklığımı karşısında afallamış bir halde hızla başka tarafa bakıyorum. "O mu?" diye soruyor.

"Dolly," diyorum omuz silkerek. "Ona amcamın adını verdik. Sahne adı. Zinnea Dolly Daydream." Ondan emin olmayan bir gülümseme bekliyorum ama onun yerine ağır kaşları daha da ağırlaşıyor. Aklıma bir şey geliyor, uğraştığım onca şey arasında aklımı kurcalayan bir şey. "James, bana gönderdiğin video. Bizim." Kaç tane var? Nasıl saklanıyorlar? Endişelerimi nasıl ifade edebilirim? Bu soruları sorun-

"Sadece ikimiz için," diyor, sormama gerek kalmadan. "Sana söz veriyorum, Beau."

Sanırım bekleyebileceğim ya da isteyebileceğim tek şey bu, bu yüzden garip bir şekilde ona güvenerek başımı salladım ve Dolly'nin motorunu çalıştırdım.

Bang!

Telaşla sırıyorum ama James üzerime atlayınca korkum unutuluyor. Kolları beni sarmaşık gibi sıkıca sarıyor, yüzüm göğsüne gömülüyor. Birkaç saniye geçiyor, ben az önce ne olduğunu merak ediyorum ve James ağır ağır nefes alıyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor, beni nazikçe bırakıyor ve bana bakmayı reddederek uzaklaşıyor. Utanmış mıydı?

"Artık bunu yapmamalı," diyorum sessizce, profilini inceliyorum, kesik çenesi ısırganının şiddetinden uğulduyor. "Reg motorunu değiştirdi." Ama Dolly'nin geri dönen bağırma alışkanlıkları şu anda benim asıl endişem değil. "Sen iyi misin?"

"Çok gürültücü." Başını kendi kendine sallıyor ve bir kez daha dışarıyı değerlendiriyor gibi görünüyor.

"Alışırsın." Bu bir yalan. Yıllardır Dolly'yi her çalıştırdığımda hafif bir kalp krizi geçiriyorum. Ama onu sürmek bana başka hiçbir yerde bulamadığım bir rahatlık sunuyor. Şimdiye kadar.

James düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve kendini toparlayıp ayağa kalkıyor, sonra eğilip beni dudaklarımdan öpüyor. İffetli bir öpücüktü. Ama ben yine de koltuğumda doğruluyorum. "Dikkatli sür," diyor ciddi bir şekilde.

"Bana sırrını söyleyecek misin?" Sözcüklerim çok sessiz, zor anlaşılıyor. Ama o yüksek sesle ve

net bir şekilde duyuyor. Başını sallıyor, ama neden isteksiz bir baş sallama gibi geliyor? Fikrini mi değiştirdi?

"Bu gece." Dolly'nin kapısını kapatıyor ve geri çekilerek park yerinden çıkmam için bana yer açıyor. Ancak ayaklarım çalışmıyor ve beynim hangi pedalın ne işe yaradığı konusunda beni aydınlatmıyor. Gösterge paneline bakıyorum. *Bu gece.*

Alnım ağırlaşıyor ve kapının kolunu tutup camı indiriyorum. "Sadece sevişiyoruz," diye yineliyorum, ister benim için ister onun için olsun.

"Sadece sevişiyoruz, Beau." O uzaklaşıyor ve bu birkaç kelimeyle James onunla operaya sadece merak ettiğim için gitmediğimi biliyor. Gidiyorum çünkü . . .

"Tanrım," diye mırıldandım, Dolly'yi geri vitesine taktım ve alandan çıktım. "Hayır, Beau." Bir erkeğe karşı hisler geliştiremem.

Özellikle James gibi bir adam.

Hangisi ne? James nasıl biri? Düşünceli, seksi ve büyük bir rahatlık dışında mı? Bir muamma. O bir muamma.

Ve öyle kalmasını istiyorum.

JAMES

Arabasının yanından geçerken Otto'ya başımla selam veriyorum ve o da hemen arabadan inip Beau'yu otoparkın dışına kadar takip ediyor. Range Rover'ıma biniyorum ve şok olmuş bir halde direksiyona bakıyorum. Sadece Beau farkında olmadan bir şey paylaşmış olabileceği için değil, aynı zamanda ona tamamen takıntılı hale geldiğim için. *Sadece lanet olsun.* Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Kendimi görüyorum. Onca yıl önceki ben. Kaybolmuş. Amaçsız. Çıkış noktası yok. Ona bir çıkış yolu veriyorum. Cevap değil, ama bir çıkış.

"Siktir." Telefonum çalıyor ve Goldie'ye cevap veriyorum.

"Takas yarın akşam South Beach'te yapılacak," diyor. "İki plaj sandalyesinin arasına bir çanta bırakılacak. Sarı havluları arayın."

"Kulağa temiz ve basit geliyor,
değil mi?" "Ben de öyle
düşünmüştüm."

Ve benim dünyamda hiçbir şey bu kadar temiz ve basit değildir. Arabamı çalıştırdım ve otoparktan hızla çıktım. "Aramanız gereken yeni bir isim var."

"Ne?"

"Dolly Daydream."

Gülüyor ve ben de onu suçlamıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Kulağa bir porno yıldızı gibi geliyor." "Pek sayılmaz."

"Sonra ne olacak?"

Bütün bu sorular niye? Lanet olsun, Beau'yla tanıştığımдан beri tek aldığım şey bu. Soru üstüne soru. "Son zamanlarda beni çok kızdırıyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Siktir git." Telefonu kapatıyor ve ben direksiyonu sıkıca kavriyorum, öfkem kabarıyor. Çünkü uzun zamandır ilk kez, bu gece bir adam öldürmek zorunda kalmamayı diliyorum. Ve böyle sapkın bir kafa yapısı, hiç bitmeyen öldürme çılgınlığıma devam etme ihtiyacımdan daha tehlikeli.

Mutfaktaki yiyecekleri boşaltırken, Lawrence'ı bulmak ve güzel siyah dantel elbiseyi geri almak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Yıkılacak, hem de sadece elbiseyi çok sevdiği için değil. Sütü buzdolabına koyuyorum ve koridora açılan kapıya doğru birkaç adım atıyorum. Bunu yapabilirim. Alttan al. Önemli bir şey değil.

Ben bir şakayım.

Merdivenlerin dibine kadar iddialı adımlarla ilerliyorum ve ilk adımı atıyorum. En fazla bu kadar ilerleyebilirim.

Bir kapının açıldığını duyuyorum, ardından nefes nefese bir iç çekiş geliyor ve sonra Lawrence merdivenlerin başında beliriyor.

Zinnea

olarak.

Elbisenin

içinde.

Kahretsin.

"Ne kadar gösterişli, değil mi?" diye şarkı söylüyor, alt kısmı topluyor ve merdivenlerden aşağı fırlıyor. "Tanrım, herkesin dilinde olacağım. Ölümcül görünüyorum!"

Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum, kalbim sıkışıyor. "Muhteşem," diye mırıldanıyorum, tam o sırada Dexter üniformasıyla ön kapıdan içeri giriyor.

Yüzü bir tablo gibi. "Vay canına," diye geveliyor ve Zinnea ciyaklıyor.

"Biliyorum!" Mutfak kapısının yanında asılı duran boy aynasının bulunduğu koridorun diğer ucuna doğru hızla ilerliyor ve elbisenin eteğini sahneye çıkmış gibi dramatik bir şekilde savuruyor. "Bu gece giyeceğim." Arkasını dönüyor ve sırtını inceliyor. "Sanki benim için yapılmış gibi."

Omuzlarım düşüyor, tüm varlığım sarkıyor. Ne halt edeceğim ben? Onun kalbini kıramam ve kesinlikle operaya layık bir elbisem yok. "Bu esrarengiz." Zihnimde bir plan yaparken soğukkanlı davranarak sıkıca gülümsüyorum. Midtown mağazalarına acil bir koşuşturmayı içeriyor. Cumartesi öğleden sonra. Terlemeye başladım. Ve titremeler başladı. Ve nefes alışım boka sarıyor. Panik atağın yaklaştığını hissedebiliyorum, beni pençelerine alıp bir ya da iki basamak aşağı indirmeye hazır.

Bacaklarım kurşun gibi, mutfığa doğru yürüyorum ve çekmeceleri çekiştirerek açmaya başlıyorum, Dexter'ın bu günlerde o kağıt torbaları nereye saklayabileceğini araştırıyorum.

"İşte." Bir tanesi önümde beliriyor ve onu alıyorum, ağzımın etrafına sıkıştırıyorum ve bir sandalye bulup içine çökerken uzun, derin nefesler alıyorum.

"Pekâlâ," diyor Zinnea, karşıma oturup elimi tutarak. Balon gibi şişen çantanın üzerinden ona bakıyorum. "Ölümcül göründüğümü söylediğimde yanılmamışım, değil mi?"

Başımı sallıyorum, inanılmaz derecede yenilmiş hissediyorum. Walmart'ın yanında hiçbir şey olan lokantaya gittim. Ama mağazadan James sayesinde kurtuldum. Operaya da yine James sayesinde gideceğim. Sonra ne olacak? James olmadığında? Çantayı çekiyorum. "O elbiseyi geri almalıyım," diyorum ona sakince. Bu dakikadan sonra ne olacağını bilmiyorum, bu yüzden yarını ya da gelecek haftayı anlamaya çalışmak zaman ve enerji kaybı. Bugün şu an. Elimden geleni yapmalı ve James kaçınılmaz olarak artık etrafta olmadığında ivmeyi koruyabileceğimi ummalıyım.

Zinnea'nın omuzları geriye doğru itiliyor, avuç içi göğsünü kaplayan karmaşık detaylı dantele dayanıyor.

Dehşete düşmüş görünüyor. "Oh." Boğazını temizliyor ve ben de Dexter'a bakıyorum; mavi pantolonunun kemerini çıkarırken hem eğlence hem de zevk dolu destansı bir sırıtışla kendini tutuyor. "Peki nedenini sorabilir miyim?"

"Nedenini biliyorsun," diye sessizce karşı çıkıyorum, beni ayrıntılara zorlamayacağını umarak. "O adam."

Çantayı yere bıraktım ve biraz cesaretle hava çektim. Bugün dükkânda en yoğun zamanda bulunabilmemin tek nedeni *o adamdı*. O adam, aldığım ve adalet şansımı reddeden mektup hakkında durmadan düşünmememin tek nedeni. O adam yürüyen, konuşan bir gizem ve annemin ölümüyle ilgili son boktan haberleri atlatmamın tek nedeni olabilir. Annemle yaptığım konuşmaya dair önceki anımı paylaşmayacağım. En azından paylaşmaya değer bir şey olup olmadığını öğrenene kadar. "Adı James," diyorum Zinnea'ya gözlerimi çevirerek.

"Sürdürülebilir olmadığını söylediğini sanıyordum." "Sürdürülebilir değil."

"Ama şimdi ona yardım ediyorsa, ne zararı var?" Dexter masada bize katılıyor. Elime uzanıp sıkıyor ve ben de ona şaşkın bir bakış atıyorum.

Ne zararı var? Sonsuz cevabı olan yüklü bir soru. Zararının ne olduğunu bilmiyorum ama onu bir daha görmezsem biliyorum. Bu da her şeyi çok kolaylaştırıyor, gerçekten. "Onunla operaya gideceğim."

"Ne?"

"Bu sadece opera."

Zinnea gülerek, "Diğer herkes için bu bir opera," diyor. "Senin içinse yeryüzündeki cehennem." "James'le değil."

Dexter'a endişeli gözlerle bakarak geri çekiliyor. Ve sonra o endişeli gözler hüznün diyarlarına düşüyor. "Seni birçok yere götürmeyi teklif ettim."

Dexter bir kahkaha atıyor ve hem Zinnea hem de ben sığıyoruz. "Ama cennete değil, değil mi Beau?" Ayağa kalkıyor, kaşları da onunla birlikte kalkıyor ve kendimi bildim bileli ilk kez biraz kızarıyorum, gözlerinden kaçıyorum.

"Cennet mi?" Zinnea gömleğimin koluna uzanıp onu yukarı doğru iterken soruyor. "Gerçekten mi?"

Hızla geri çekiyorum, tekrar aşağı indiriyorum. "Anlamamı beklemiyorum." Kendim bile bu çılgınlığı anlamakta zorlanırken nasıl anlayabilirim ki? "Tek bildiğim James'in diğer her şeyden çok daha iyi bir alternatif olduğu." Acemice gülümsüyorum, sessizce onun onayını almak için dua ediyorum. Suratı asık görünüyor. Hayat dolu Zinnea Dolly Daydream'e hiç yakışmıyor. "Peki elbiseyi geri alabilir miyim?"

"Fazla seçeneğim yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Hayır, yok.

Görünüşe göre ben de öyle.

Saat yedi buçukta koridorda durup aynada kendimi seyrediyorum. Karşımdaki kadını tanıyamıyorum. Zarafet kişileştirilmiş. Mükemmellik. Zinnea'nın dipsiz makyaj malzemesi ve saç spreyiyle beni etkilemesine izin verdim ve bundan pişmanlık duymaya başlıyorum. Harika bir iş çıkarmadığı için değil - kesinlikle çıkardı - ama bu kadını aynada görmeyeli uzun, çok uzun zaman olduğu için. Böyle bir elbise taşımaya uzun zaman oldu. Artık nasıl taşıyacağımı bildiğimden emin değilim.

İki yıldır gün yüzü görmemiş Jimmy Choo topuklu ayakkabılarıma bakıyorum. Ve bir o kadar uzun süredir çekmecenin arkasında duran YSL çantaya. Yıllar önce, hafta sonları arkadaşlarımla ya da iş arkadaşlarımla bir şeyler içmek için böyle topuklu ayakkabılarla dışarı çıkardım. Şimdi, birkaç adım ötedeki mutfğa kadar gidebilir miyim bilmiyorum.

"Bisiklete binmek gibi bir şey," diyor Zinnea, dikkatimi merdivenlerin dibine çekerek. Sahnede geçireceği akşam için yarı yarıya hazır, saç ve makyajı yerli yerinde, vücudu tropik bir kimonoya sarınmış. Küçük bir gülümsemeyle, nereye ve kiminle gideceğimden bir daha bahsetmeyip beni nereye ve kiminle gideceğime hazırlamaya odaklandığı için sessizce teşekkür ediyorum. Onlar için çok minnettarım.

Zinnea minnettarlığımı görmüş olmalı, çünkü gülümsememe eşlik ediyor ve arkamdan gelip Fransız pilelerimi tekrar düzeltiyor, ardından daha fazla spreyle saldırıyor. "Muhteşem görünüyorsun Beau," diyor iç çekerek ve ben onun iç çatışmasını görüyorum. Bu eski ben. En azından üniformalı olmadığım zamanki halim. Beni tekrar gördüğüne seviniyor ama yine de dönüşümümün koşulları onun için pek de rahatlatıcı değil.

"Taksi şimdiye kadar gelmiş olmalıydı," diyorum kollarına bakarak. Uzun, dantel kollar. James beni korumuş. Kelimenin tam anlamıyla.

"Peki bu gece randevundan sonra evde olacak mısın?"

Önümü süpürürken Zinnea'ya bilmiş bir gülümseme fırlatıyorum. Umarım öyle olmaz. Hiçliğe giden yolu James'le birlikte yürümek istiyorum.

Dışarıda bir araba kornası çalıyor ve ben sessizce cesaretlendirici sözler söyleyerek hava alıyorum. "İyi gösteriler," diyorum ve Zinnea'nın yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Dikkatli ol, Beau," diye fısıldıyor. "Sadece dikkatli olacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Ön kapıyı çekip açıyorum ve hemen patikayı kapatan çalılara bakıyorum. "Bu çalıları gerçekten budamız gerekiyor."

"Eğer çalıları budayacaksan, sevgilim, bunu randevundan *önce* yapmalısın."

Nefesim kesiliyor ve etrafımda uçuyorum, teyzemi yüzünde hınzır bir sırıtışla kapı pervazına yaslanmış buluyorum ve şimdi Dexter da onunla birlikte sırtlan gibi gülüyor. Sadece dehşet içinde başımı sallayabiliyorum. Onlar geri çekilip kapıyı kapatırken, "İyi geceler," diyorum. Elbisemi çalılara takmamaya çalışarak patikada dikkatlice ve yavaşça yürüyorum.

"İyi akşamlar."

Şaşırarak kafamı kaldırdığımda James'i arabasının kenarına yaslanmış buluyorum. Güzel siyah bir takım elbise içinde. Gıcır gıcır beyaz gömlek. Siyah kravat. Dizlerim elbisemin altında güçsüzleşiyor ve beni yukarıdan aşağıya, çok yavaş bir şekilde içine alırken karnım çırpınıyor. Ve ben de aynısını yapıyorum, her santimini keşfediyorum.

İçim daha da cehenneme dönüyor. "İyi akşamlar," diye mırıldandım. "Bir taksi bekliyordum."

Arabanın yan tarafını itiyor ve elleri ceplerinde, rahatça bana doğru geliyor. Önümde durdu ve gözlerim onunkilerle temas kurmak için yükseldi. "Bu dünyanın dışında görünüyorsun," diye fısıldıyor, bir elini cebinden çıkarıp bir kolun kenarına uzanıyor ve malzemeyi nazıkçe fırçalıyor.

O bana dokunurken iltifatına karşılık veremediğim için yutkunuyorum. "Elbiseyi beğendin mi?" diye soruyor.

"Evet, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Gülümsemiyor. Konuşmuyor. Dalgın görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor, dokunuşunun parmaklarıma kaymasına izin veriyor. Kalbim batıyor, karnıma düşüyor, endişeyi ve soruları yerinden oynatıyor gibi görünüyor. Lanet olsun bana. Onun hakkında meraklı olmak istemiyorum. Cahil olmak istiyorum. Sadece hissetmek ve düşünmemek istiyorum.

Geri adım atıyorum ve James kaşlarını çatarak yaklaşıyor. Parmakları parmaklarımin arasında dolaşüyor, gözleri onları yakından izliyor. "Sadece hisset," diye mırıldanıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi, bir parmak ucunu köprücük kemiğime yerleştiriyor ve yavaşça daire çiziyor. Tenim anında alev alıyor. Nefesim kesiliyor, bedenim katlanıyor. Tüm bunları izliyor, ifadesiz kalıyor. "Geç kalacağız," diye fısıldıyor, parmak ucunu göğsüme doğru sürükleyerek.

"Yapacağız," diye cevap veriyorum, sertçe yutkunuyorum, içim içimi yiyor. Şimdi çok farklı bir nedenden dolayı operadan korkuyorum.

Direnç.

"Hazır mısın?" Parmak ucu düz bir avuç içine dönüşüyor ve yavaşça karnıma iniyor.

"Hazırım."

Elimi tutuyor ve kasıklarının üzerine koyuyor. "Ben de." Şimdi sertçe yutkunuyor ve avucuma bastırdığı hissiyle başım dönüyor. Kaldırımda duruyoruz, eli şimdi benim kasık kemiğimin üzerinde, benimki de onun uyarılmışlığının üzerinde. Bacaklarımin arasından sular akıyor. Meme uçlarım kurşun gibi. Dudaklarım ayrılmış, görüşüm bulanık, tenim karıncalanıyor. Operaya gitmek istemiyorum. Cennete gitmek istiyorum.

Ona bakıyorum, gözlerimle yalvarıyorum ve onda da aynı istek seviyesini görüyorum. "Beni düşünerek mastürbasyon yaptın, değil mi?" Elim kasıklarından çekip ağzına götürüyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Bizi izledim," diye itiraf ediyorum.

"Ben de. Tekrar tekrar. Ben de yapabilecekken neden izlediğimi merak ediyordum." Ensem den tutup beni kendine çekiyor, ağzını benimkinin üzerine kapatıp açgözlülükle öpüyor, boynumu sertçe kavırıyor, dili ağzımın içinde şiddetle dolaşiyor. Bu bizim davamıza yardımcı olmuyor. Ama bunu durdurabilirsem lanetleneceğim. Vücudum onunkinin içinde eriyor, göğüslerim onun göğsüne çarpıyor, bedenim beklentiyle canlanıyor. Uzun bir öpücük. Ama yeterince uzun değil.

İnliyor ve kendini bırakıyor, gözleri kapalı, ben yüzüne bakarken alnı benimkine değişiyor. Birdenbire sıkıntılı, kızgın görünüyor ve ben bundan çekiniyorum. Sormamalıym. *Sormayacağım.*

Ön kapının açılma sesi James'in gözlerini açtı ve bana baktı. O da duymuş.

Gözlerinin bana mışlandığını hissedebiliyorum ve yutkunuyorum, geri çekiliyorum ve göz ucuyla dikkatlice bakıyorum. Zinnea kapı aralığında bir heykel gibi durmuş, James'e bakıyor. Kıpırdanıyorum, sessizlik korkunç.

"Merhaba," diyor James boğazını temizledikten sonra, belli ki birinin buzları eritmesi gerektiğine karar vermiş ve bu kişi ben ya da teyzem olmayacak. "James Kelly."

Zinnea'nın yüzü öfkenin bir resmi ve bu beni öldürüyor. Tanrım, bu korkunç. Onu bulmasını sağlayacağım.

kendi içinde kibar olmaya, şikayetlerini bir kenara itmeye çalışıyor. Ama teyzem kapıda bir heykel gibi duruyor. Peki ya ben? Ne yapacağımı bilmeden ölmeye devam ediyorum. Onun kabulü kısa sürdü. Sadece bir rol.

"Gitmeliyiz," diyorum James'in koluna girip onu nazıkçe geri çekerek.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor sessizce.

"Hayır, sorun değil." Bana baktığında beceriksizce gülümsüyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kıpırdamadan duruyor. Sonra bakışları bileklerime düşüyor ve yüzünde bir anlayış beliriyor. Bana bakarken çenesi titriyor ve başımı hafifçe sallayarak bırakması için yalvarıyorum. O da benimkini sallıyor ve o anda bırakmayacağını anlıyorum. Tekrar teyzemle yüzleşiyor. "Rızaya dayalı bir şeydi. Hiçbir şey olmadı ki Beau-"

"İstemedin mi?" Zinnea burnunu kaldırarak sözlerini bitiriyor. James'i harekete geçirmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

Yerinden kımıldamaz.

Dexter kapıda Zinnea'ya katılırken James arkasına uzanıp elimi tutarak, "Kesinlikle," diye cevap veriyor.

"Bırak onu dedim," diye fısıldadı Zinnea'nın kolunu tutarak. "O yetişkin bir kadın-" Kaldırımda bizi görünce donup kalıyor ve bizi içine çekiyor. Zayıfça gülümsedim. *Evet, bu o.*

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Zinnea." James ikimizi de çevirip beni arabasına götürüyor ve ben arkama dönüp bakıyorum, Dexter'ın şimdi onu içeri sokmaya çalıştığını görüyorum. Teyzemin ıskaladığı yalvaran bir bakış fırlatıyorum. Ya da görmezden geliyor. Korkarım ikincisi. Onu hiç bu kadar düşmanca görmemiştim. Evet, istediğinde bir diva, hatta bir sürtük olabiliyor. Ama asla düşmanca değil. Ve ben on altı yaşında değilim, Tanrı aşkına. *Hadi ama, Zinnea. Bu kadarı da fazla.*

Dexter kapıyı iterken gözlerimiz buluşuyor ve onun her zamanki mutlu bakışlarında gördüğüm öfkeden nefret ediyorum. Hayal kırıklığıyla başımı sallıyor ve sonra gidiyor.

Ve kendimi bok gibi hissediyorum. Sanki korkunç bir günah işliyormuşum gibi. Sanki bu yanlışmış gibi. James ve ben hatalıyız.

Arabaya vardığımızda James "Dur," diyor, ses tonu uyarıcı. Yolcu kapısını açıyor ama kolumun üst kısmını sıkıca tutarak binmemi engelliyor. Bana sarılmış parmaklarına bakıyorum. "Ona gösterdin mi?" Sesi kızgın geliyor.

"Hayır, gönüllü olarak değil." Ona bilgi verdiğimi mi düşünüyor? Ona o gecenin tüm detaylarını anlattığımı mı?

Çenesi daha da sertleşiyor ve bir süre sessiz ve düşünceli bir şekilde bileğime bakıyor. Bana şimdi suçlu hissettiğini söylemeyin, çünkü *ben* kesinlikle hissetmiyorum. Ama koluma uzanıp başparmağını yara izimin başlangıcında gezdirdiğinde, kendisinin neden olduğu hasara değil, bir başkasının neden olduğu hasara baktığını anlıyorum. *Benden daha fazla sırrın olduğunu düşünüyorsun. Zihninin döndüğünü duyabiliyorum.* Bana o kadar çok soru sormak istiyor ki.

Umutsuzca hiçbir şey bilmek istemiyorum.

Ve o her şeyi bilmek istiyor.

"Geç kalacağız," diyorum, ondan uzaklaşarak malzemeyi tekrar yerine çekiyorum.

Yukarı bakıyor. "Yapacağız." Koluyla açık kapıyı işaret ediyor ve kafam karmakarışık bir halde içeri kayıyorum. Her şey çok iyi başlamıştı. Ya şimdi?

Şimdi utanç ve acı doluyum. Öfke. Yargılama. Hayal kırıklığı. Bu gecenin amacı bundan kaçınmak değil miydi?

JAMES

Neden bu kadar rahatsız olduğumu ve onun neden şimdi sessiz olduğunu anlamaya çalışıyorum. Araba patlayacakmış gibi hissediyorum, gerilim çok güçlü. Kafamı boşaltmam lazım. Doğru zihin yapısına girmeliyim. Soğukkanlılıktan başka bir şeyle öldürmeye gitmek akıllıca değil.

Arabanın diğer tarafından ona bakıyorum. O burada ama burada değil. Ve teyzesinin yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Ya ortağının? Onunki de aynı şekilde iğrenmişti. Şok olmuştu. Onaylamıyordu. Beni sevmiyorlar. Beau'nun geri çekilmesi kadar açıktı artık. Beni tanısalardı anlardım. Ama beni tanımıyorlar ve *tanımayacaklar* da.

"Neden amcalarınla yaşıyorsun?" Zaten bildiğim bir bilgiyi araştırarak soruyorum.

"Çünkü annem öldü, babam pisliğin teki ve eski sevgilimi düğün günümüzde mihrapta terk ettim."

Ve yalnız kalmak istemiyor.

"Evlenecektiniz," diyorum sessizce, sanki bu benim için yeni bir şeymiş gibi. "Bu tarihi bir olay."

"Dükkanın dışındaki adama mı?"

Gözlerini bana çeviriyor. Soğuk ve boş. Bana geri çekilmemi söylemesine gerek yok.

Varlığının her zerresi bana bağılıyor.

Ve yapmalıyım.

BEAU

Ziff Balesi Opera Binası'na vardığımızda aramızdaki dayanılmaz hava değişmemişti. Birkaç soru sordu, ben de cevapladım. Tek anladığı buydu ve bunu hissettiğini biliyorum çünkü o zamandan beri sessiz. Sessiz ve düşünceli. Kızgın.

Lobinin kapısını benim için açıyor ve ben de eşikte kıpırdamadan durup kalabalık mekânı inceliyorum. Ayaklarım beton bloklar gibi hissediyor, nabzım gümbür gümbür atıyor. James'in karanlık ruh hali yardımcı olmuyor. O yardım etmeden bunu asla atlatamayacağım ve o yardım edecek gibi görünmüyor.

Yani bunu yapamam.

Elbisemin altını topluyorum ve dönüp uzaklaşıyorum, binadan uzaklaştıkça sakinlik beni buluyor.

Yoksa James'ten uzaklaştığım için mi? Son düşüncemden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

"Beau," diye sesleniyor ama ben yürümeye devam ediyorum, Zinne'nin yüzündeki garip titreşimleri ya da hoşnutsuzluğu üzerimden atamıyorum. Herhangi bir ödülüm olsaydı buna katlanabilir, hatta belki de görmezden gelebilirdim. Ama onun tiksintisi, James'in ruh hali ve şimdi de bu boktan atmosfer, ustası olduğum şeyi yapmak istememe neden oluyor.

Saklanıyorum.

Bunun sonucunda hızım artıyor ve yolun yaklaştığını, otobüs durağına yaklaştığını görüyorum.

"Beau!"

Yola adımımı attım.

"Beau!"

Sağa bak.

"Beau, dur!"

Ama sola

bakmıyorum.

"Beau!"

Dönüp baktığımda bir arabanın bana doğru hızla geldiğini görüyorum ve şoktan donup kalıyorum. Araba hızla geçip giderken beni tutup kaldırıma geri çekiyor ve irkilerek James'e bakıyorum. Yüzüne. Ciddi bir yüz. "Lanet olsun Beau, ne haltlar karıştırıyorsun?"

Göz kırpıyorum, yutkunuyorum.

"Neden benden kaçıyorsun?"

Gözlerim taş gibi göğsüne düşüyor. "Neden kızgınsın?" Sessizce soruyorum.

"Kızgın değilim. Ben ..." Sanki öfkesini dışarı atmaya çalışıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor.

"Karmakarışık durumdayım." "Karmakarışık mı?"

"İçeride," diye devam ediyor. "Düğünler içindeyim,

Beau." Ona bakıyorum. "Neden?"

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor, sanki sabrını topluyormuş gibi, neden anlamadığımı anlamıyormuş gibi. Eli boynuma kayıyor, başparmağı yanağımda dolaşıyor, diğer eli kalçamda, beni ona yaklaştırıyor. Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor ve içimdeki fırtına diniyor.

Yumuşak James. "Seni tanımak istiyorum, Beau Hayley. Ve bu çok büyük bir sürpriz oldu."

Elinde sarsıldım, şok oldum. "Ne?" Tek söyleyebildiğim bu. Benim hakkımda meraklı olmak bir şeydir. Ama beni tanımak?

Geri çekilerek gözlerimi aldığından emin oluyor ve gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki tüm sırlarımın görülebileceğinden korkuyorum. Gözlerimi kaçırmama neden oluyor, kendimi savunmasız hissediyorum. Bu planın bir parçası değildi. Ben merakımla savaştım, onun da savaşıması gerek. Raydan çıkmış gibi hissediyorum. Beni tanımak istiyor. Bu, içimi dökmemi beklediği anlamına mı geliyor? Şeytanlarımı boşaltmamı ve ... sonra ne olacak? Sonsuza kadar mutlu mu yaşayacağız? Ve tüm bunlar James'i ilk gördüğümde, bir erkek izlerken çırılçıplak bir kadını becerdiği gerçeğini aklıma getirmeden önceydi.

"Neden geri çekiliyorsun?" diye sorar.

Geri çekiliyorum ve elleri yanlarına düşüyor. "Bu işe yaramayacak," diye mırıldanıyorum ayaklarıma doğru, içimde ölüyormuşum gibi hissederek. "Sen, ben, bu iş yürümez." Etrafıma bir tuğla perdesi düşüyor, beni koruyor. "Beni becerdin. Bilmeni istediğim her şeyi biliyorsun."

Bir kahkaha patlatır. Bu bir inançsızlık kahkahası. Ve olabildiğince küçümseyici. Yanaklarının çukurları titreşmeye başlıyor, bakışları sert ve acımasız. Sırada ne var diye merak ediyorum, ama ben bahse girmeye başlamadan elimi tutuyor ve beni opera binasına doğru çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Elimi onun mengene gibi kavrayışından kurtaramayarak soruyorum. "James!" Beni görmezden gelmeye devam ediyor, beni çekiyor, ayaklarım ona yetişmek için hızla hareket ediyor. "James, bırak beni."

Kapıyı çekip açtı ve beni içeri çekti. Fuaye şimdi daha sessiz, sadece birkaç kişi etrafta dolaşıyor, herkes yerlerine oturmuş. Buna çok seviniyorum ama binaya zorla sokulduğum için o kadar sevinmiyorum.

"Efendim," diyor bir yer gösterici, yaklaşırken gözleri bana kayıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" Uzaktan bir tenorun sesini duyabiliyorum.

James iç cebine gidip bazı kâğıtlar çıkarıyor ve onları adamın eline tutuşturuyor. "Ne tarafa?"

Yer gösterici biletlere bakar. "Bir kutu mu?"

"Evet, bir kutu. Ne tarafa?"

Fuayenin diğer tarafındaki asansörleri işaret ediyor. "En üst kat. En solda." Gözleri tekrar bana, sonra da James'in sıkıldığı elime kayıyor. "İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor, tedirgin arkadaşına gergin bir bakış fırlatarak.

"Ben fi-"

"O iyi," diye homurdanıyor James, biletleri geri alıyor ve beni çekiyor. Asansöre ulaştığımızda önce en üst kata, sonra da en sona kadar eşlik ediyoruz. "Teşekkür ederim," diyor James ve yer göstericiyi kutunun kapısını açarken yoluna gönderiyor. "İçeri gir Beau," diye emrederek elimi bırakıyor. Boğazımı tıkayan duygularımı geri iterek bileğimi büküyorum.

Ve içeri giriyorum.

JAMES

Telefonum titriyor ve zamanlama çok boktan. Hızlıca bir göz attım. Mesajı açmama gerek yok. Önizlemede görebildiklerim bana her şeyi anlatıyor.

Mid Bank'ta 2 yıl önce Dolly Daydream adı altında bir kiralık kasa kaydı buldum.

Telefonumu cebime sokuyorum; bu haber başka bir zaman ele alınması gereken bir bomba. Bir kiralık kasa var. Beau'nun bundan haberi var mı? Ve içinde ne var?

Lanet olsun.

Ona sahnenin rakipsiz manzarasını takdir etme şansı vermiyorum. Orkestranın enfes sesini özümseme şansı yok. Onu bir sandalyeye itiyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Onun tekrar yanımda olmasını istiyorum. Her anlamda. Özellikle de o lanet mesaj şokundan sonra.

Avuçlarım dizlerinin üzerine iniyor ve elbisesini kalçalarının etrafında toplanana kadar yukarı kaydırırken ona bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor kısık sesle, Operadaki Hayalet'in temasının dramatik bir enstrümanı olan uvertürden duyulma şansı olmamasına rağmen. Parmakları sandalyenin pelüş kadife kollarını pençeliyor, vücudu geriye doğru itiliyor. Kaçış yok. Aslında kaçmak istemiyor. Bu kutuya kendi özgür iradesiyle girmişti.

Bana ters ters bakıyor ve bilmesem benden nefret ettiğini söyleyebilirdim. Etmeli de. Ve bunu istemediğim için kendimden nefret ediyorum. "James."

"Kapa çeneni, Beau." Külotunu aldım ve kalçalarından aşağı doğru çekmeye başladım. "Bu gece yeterince konuştuk." Çok fazla konuştuk ve bu benim hatam.

Beni itmek için ellerime uzanıyor ve ben içgüdüsel olarak onu kolaylıkla uzaklaştırıyorum. Dışlerini sıkıyor, öfkesi yüzünden okunuyor. Ve beni tekrar itmeye çalışıyor. Sadece inatçı davranıyor. Biraz kontrol kazanmaya çalışıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, önümü öne doğru itiyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Onun kokusu, tatlı, meyvemsi, muhteşem, kirlenmemiş kokusu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. "Kes şunu."

"Kes şunu," diye nefes alıyor. "Neden?"

Burun delikleri açıldı. Bulunduğumuz yerin onu huzursuz ettiğini iddia edemez. Daha önce söylediklerim yüzünden şimdi her şeyi sorguluyor. Ama dokunulmazlığını koruyabileceğini düşünerek tam bir aptallık etti. Ben de bunu yapabileceğimi düşündüğüm için aptalın *tekiydim*. Hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmesini istiyormuşum gibi hissediyorum. Her kirli, iğrenç, yasadışı, ahlaksız detayı.

Sırayla her bir ayağını kaldırıyorum ve külotunu çıkarıp önünde havada tutuyorum. Sonra bileğime bir fiske vuruyorum ve iç çamaşırı balkonun kenarında kayboluyor. Beau'nun ağzı açık kaldı. Ben kayıtsız kalıyorum.

Beni hafife alma, Beau. Bunu asla yapma.

Cebimden bir çift kelepçe çıkarıp ayağa kalkıyorum, sandalyesinin arkasında rahatça ve yavaşça dolaşıyorum.

Kollarına girdim.

Sandalyenin arkasına çek.

Kelepçeleri bileklerine geçir. O da bana izin verdi.

Müzik aniden yoğunlaşır gibi olur ve yüzde yüz uygundur. Bu küçük balkondaki cinsel kimya harekete geçmişti. Tekrar etrafını sarıyorum, nefes nefese kaldığını, çırpındığını, gözlerini benden ayıramadığını görmekten memnunum. Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum.

Dağıtın onları.

Dizinin iç kısmına kondurduğum ilk öpücük, gözlerinin başının arkasına kaymasına, uzun ve derin bir inilti çıkarmasına neden oluyor. "Daha fazla," diye nefes alıyor, kelime doğal olarak geliyor. Diğer dizine kondurduğum ikinci öpücük titremesine neden oluyor. Üçüncüsü, biraz daha yükseği, klitorisinde nazik, tutarlı, gözle görülür bir zonklama başlatıyor. Dördüncüsü, bundan biraz daha yükseği, kollarının sarsılmasına, metalin çınlamasına neden oluyor. Kalçasının iç tarafındaki beşincisi başını gevşetiyor. Girişine yakın altıncısı onu sertleştiriyor. Ve onu ağzımla tamamen kapatıp emdiğimde, vücudu sarsılıyor ve bastırılmış bir çığlık atıyor. Nerede olduğumu unutuyorum. Ne yaptığımı. Neden yaptığımı. Dilime karşı zonklayan amı emici. Zihin uyuşturuyor.

"Daha fazla," diye bağıyor, sandalyede kaskatı kesilmiş, kalçaları başımın etrafında geriliyor. Daha sert emiyorum, parmaklarım etine batıyor. "Oh Tanrım." Nefes almaya başlıyor ve damarlarımda ateş dolaşıyor, tenim karıncalanıyor. "James." Öpüyorum, emiyorum, ısııyorum, döndürüyorum. "James!"

Mırıldanıyorum, tatlı amcığını yalayıp yutuyorum, kıvranışlarından zevk alıyorum, sürekli adımları haykırmasını seviyorum. Bütün gece burada kalabilirim. Ama kalamam.

Hızımı artırıyorum, ritmimi değiştiriyorum ve parmaklarımı sokuyorum, onları derine ve yükseğe itiyorum, duvarlarının kavradığını ve tuttuğunu hissediyorum.

Müzik kreşendoya ulaştığında boşalıyor ve çığlıklar atarak bacaklarının arasına gömülmüş yüzüme bakıyor, etiyle ziyafet çekiyor, vücudu etrafımda titriyor. Parmaklarımı kayganlığında gezdiriyorum ve saldırımı yavaşlatıp sonrasında onu usulca yalarken iç duvarlarının yuvarlandığını hissediyorum.

Sakin ol. Yine benim.

Klitorisinin en ucuna, kasılmasına neden olan zarif bir öpücük kondurduktan sonra, elbisesine uzanıyorum ve kalçalarından aşağı indiriyorum. Ellerimi sandalyenin kollarına sabitleyip ayaklarıma doğru ilerlerken bana şaşkın ve uykulu bir şekilde bakıyor. Ona doğru eğildim. Yaklaşıyorum. Onu nazikçe öpüyorum, serbest kalışını paylaşıyorum. Elimden gelse fermuarımı açıp sert, zonklayan sikimi onun istekli, muhteşem ağzına sokardım. Ama bunu yaparsam, bütün gece bu kutudan çıkamam. "İşte bu yüzden durmayacağız," diye fısıldıyorum ve o da gözlerini kapatıp yutkunuyor. Anladı. "Geri geleceğim." Bir avucumu yanağına koyuyorum ve o da yanağına sokuluyor. *Gerçekten* anlıyor.

Sonra döndüm ve onu sandalyeye kelepçeli bırakarak çıktım.

O gitti ve ben tek başıma kaldım, hala bağılıyım, daha önce olduğumdan daha fazla kargaşa içindeyim. Müziğin sesi neredeyse unutulmaz. Çok hüzünlü. James'in beni cennete götürmesine rağmen, ruh halim şu anda göklere şarkı söyleyen solistin ciddi yankılarına uyuyor.

Bu kutudan, opera binasından, hayatın kendisinden tamamen uzaklaşıyorum, kayboluyorum. Ve onun sesini ilk duyduğumdan beri geçirdiğim her dakikayı gözden geçiriyorum. Sonra onu gördüm. Evren sonunda kurtarıcımı mı getirdi? Yanlış bir telefon numarası ve işte buradayız? Çok uygun geliyor.

Şarkı bitti, bir diğeri başladı ve sahne düzeni değişti. Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum. Nerede o? Bağlandığımı unutmuş gibi ellerimi kaydırıyorum, metal ağrıyan etime sürtündüğünde irkiliyorum. Bileklerimdeki mevcut yaraları açmak istemediğim sürece hiçbir yere gitmiyorum. Planı bu muydu?

Dikkatimi tekrar sahneye veriyorum, seçeneklerim sınırlı ve önümde gelişen hikâyenin büyüsüne kapılıp izliyorum. Başka bir performansla serenat yapıyorum ve geçen her dakika James'in nerede olabileceği konusunda giderek daha fazla endişeleniyorum.

Tam yer gösterici çağırmanın yararlarını düşünüyordum ki kapı açıldı ve James içeri girdi. Sakinleşmiş gibi görünmüyor. Aslında, daha da kızgın görünüyor.

"Gidiyoruz." Arkamdan eğiliyor ve birkaç dakika sonra ellerim serbest kalıyor.

"Daha bitmedi," diyorum sahneye bakıp acıyan etimi ovuşturarak.

"Ben de değilim."

Elimi tuttu ve beni yukarı çekti. Birkaç dakikasını bileklerimi kontrol ederek geçiriyor. "Bağlarla savaştın," diye fısıldıyor, tenimi okşuyor, gözlerimin içine bakıyor. "Bağlarla asla savaşıma Beau."

Cevap vermeme fırsat vermiyor, beni çeviriyor ve elini kalçama koyarak beni dışarı çıkarıyor.

Bond.

Bağla asla savaşıma.

Söyleyecek söz bulamayınca, beni sessizce asansöre götürmesine izin verdim. Sessizce aşağı iniyoruz. Lobide sessizce yürüdük. Ama bedenlerimiz çılgık atıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, odağının sıkıca ileride olduğunu, yüzünün pek çok duyguyla kesildiğini görüyorum.

Stres. Öfke. Aşırma.

Issız lobiye geçiyoruz ve gözlerin üzerimde olduğunu hissederek omzumun üzerinden bakıyorum. Geldiğimizde bizi karşılayan yer gösterici sessizce bizi izliyor ve şüphesiz varsaydığı şey beni rahatsız ediyor. Bu yüzden bilinçli olarak gülümsüyorum, James'e doğru eğilip başımı koluna yaslıyorum, endişeli adama iyi olduğuma dair sessiz bir mesaj veriyorum.

Ben iyi değilim.

O kutuda ne olduğunu bilmiyorum. James'in ne demek istediğini bilmiyorum. Çekip gitmeye çalıştığım için aptal olduğumu mu? Bağla savaştığım için mi? Haklı olabilir, çünkü şimdi, özel olarak başladığı işi bitirmek için bizi opera binasından çıkarırken, çekip gitme düşüncesi akıl almaz bir şey. Ben hayattayım.

Odağımı ileriye çeviriyorum ama bir şey dikkatimi çekince hızla gözlerimi geri çekiyorum, bayanlar tuvaletinden çıkıyorum.

Ne?

Sağına soluna bakıyor, bir eliyle takım elbisesinin ceketini çekiyor. Çünkü diğer eli bir çanta tutmaktadır. James'in cam dairesinden aldığı çantanın aynısı. Tam bizi kapının yanında fark ettiğinde kaşlarımı çatıyorum, bedenim otomatik olarak yavaşlıyor. Yüzü belirgin bir şekilde düşüyor ve sonra hızla yakındaki bir kapıdan içeri giriyor ve James'in de durmasını sağlayarak gözden kaybolmasını izliyorum.

"Beau?"

Kapı kapandı. O gitmişti. "Goldie," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı James'e çevirerek.

"Goldie'yi gördüm." Lobiye doğru baktı. "Goldie mi?"

"Evet." Kolumu kaldırıp kapıyı gösterdim. "Şu kapıdan çıktı." Üstünde "Giriş Yasak" yazan tabelayı ancak şimdi fark ediyorum.

"Yanılıyor olmalısın." Elimi tutuyor, ben de ona bakıyorum, temkinli ve gerçekten şüpheli bir şekilde. Yanılmıyorum. Gözlerimin içine baktı ve çok hızlı bir çıkış yaptı, ama içimden bir ses bu bilginin onun için boşa gideceğini söylüyor. Beni o kutuda, bir sandalyeye kelepçeli halde yirmi dakikadan fazla yalnız bıraktı. Erkekler tuvalette o kadar uzun kalmaz. *Neler oluyor?*

James beni opera binasından uzaklaştırırken, tuvaleti kullandığını hiç söylemediğini fark ettim, sadece tahmin etmiştim. Eğer öyle değilse, o zaman ne yapıyordu? Zihnim dönüyor.

Beni operaya davet ettiğinde, benimle oynadığında ve sonra beni terk ettiğinde neden Goldie'yle birlikteydi? Ve o çantanın içinde ne vardı? Kendi iyiliğim için çok meraklıyım.

Kimsin sen, James Kelly mi?

JAMES

Berbat ettim. Opera bitmeden ayrılmak muazzam bir hataydı ve Goldie kıcıma psikopatça davranmak üzere. Beau beni sürekli batırıyor gibi görünüyor. *Kahretsin.*

İddialarını boşa çıkardım. Goldie'yi gördüğü konusunda yanıldığını söyledim. Yemezdi. Yıllardır eğitim akademisine giren en heyecan verici şey olarak selamlanmasaydı bile yemezdi. İşte benim sorunum da bu. Beau Hayley'nin FBI'nın en iyi ajanlarından biri olma yolunda ilerlediğini hatırlamayı ihmal ediyorum. Ne de olsa Jaz Hayley'nin kızı.

Bu gece bir adam öldürdüm. Yozlaşmış kafatasına bir kurşun sıktım. Yakalanabilirim diye endişelenmiyorum. Beau'nun bunu anlayacağından endişeleniyorum ve bu da onu neden buraya getirdiğim sorusunu akla getiriyor.

Cevabı kabul etmek zor.

Gözümün önünden ayrılmasına izin veremem, ama daha da ötesi, bunu istemiyorum. Yakın. Ona ihtiyacım var. Onu yakınımda istiyorum. Omuzladığı her acıyı, nefret dolu her düşünceyi istiyorum. Ve onu tüm bunlardan kurtarmak istiyorum. Burada olmasının sebebinin ben olduğumu düşünürsek, bu berbat bir durum. Tamamen berbat bir durum.

Beau'yu yolcu koltuğuna oturtuyorum ve Goldie'nin daha önce gönderdiği mesaja cevap veriyorum. Araba.

Bana tüm detayları ver. Seni en kısa zamanda arayacağım.

Arabama bindim ve Beau'ya baktım. Şiddetle başka tarafa bakıyor, pencereden dışarı bakıyor. Onu konuşturmalıyım. Onu rahatlatmalıyım. Paylaşmak *istemesini* sağlamalıyım. Böylece berbat gerçeklerimi anlattığımda belki o kadar şaşırmas.

Belki de sik kafalının tekiyimdir.

James'in dairesine vardığımızda zihnim henüz sakinleşmemiştir ve James'le birbirimize hâlâ tek bir kelime bile mırıldanmamıştık. O hâlâ kara kara düşünüyor, ben hâlâ merak içindeyim ve Goldie antredeki masanın başında, biz geçerken başını eğmiş duruyor. Kafasını kaldırıp benimle yüzleşmesini isteyerek ona delikler açıyorum. Ama bakmıyor. Ve James bu akşam opera binasında olup olmadığını sorma zahmetine bile girmiyor. Çünkü orada olduğunu biliyordu.

Merak. Şüphelilik. İkisini de hissetmek istemiyorum ama içindeki kayıp polis yüzünden. Yoksa sadece James mi?

Asansöre bindiriliyorum ve asansör bizi James'in cam kutusuna taşıırken o kravatının düğümünü çözmeye başlıyor, ileriye bakıyor. Bacaklarımın arasındaki patlamayı inkar edemiyorum. Ya da nefes darlığımı. Huysuz haliyle bile büyüleyici. Bana dokunmadığında bile, beklenti midemi çalkalıyor. Kendimi son derece kararsız hissetsem de onu istiyorum.

Kapılar açılıyor ama ikimiz de dışarı çıkmıyoruz ve o hâlâ ileriye bakarak kravatını yavaşça boynundan çıkarıyor. "Elbiseni çıkar," diyor sessizce, kravatının malzemesini sıkı bir bobin haline getirmeye başlıyor, odağı önündeki boşluktan hiç ayrılmıyor.

Ne kadar çılgınca olsa da, ne kadar kızgın hissetsem de, şu anda konuşmamızın tek bir yolu var.

Asansörden çıkıyorum ve yürürken çantamı yere bırakıyorum, elbisemin fermuarına uzanıp onu aşağı çekiyorum. Merdivenlerin dibinde duruyorum ve kollarımı kollarından çekerek dantelin yere düşmesine ve askılı ayakkabılarımın üzerinde birikmesine izin veriyorum. Elbiseden çıkıyorum, içindeki her şey gümbürdüyor ama basamakları teker teker çıkarken her şey tamamen sabit, onun arkamdan yaklaştığını hissediyorum. Takip ediyorum. "Takım elbiseni çıkar," diye mırıldanıyorum, sütyenimi çıkarıp basamaklara bırakıyorum.

Çıplak.

Aç bakışlarımı omzumun üzerinden atıyorum. Yarı yolda. Çıplak göğüslü. Yüzü bir özlem şaheseri. Gövdesi yoğun bir kas örtüsü.

Duruyor, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor ve merdivenlerden aşağıya yuvarlanmalarına izin veriyor. Sonra fermuarını çekmeye başlıyor, bakışları konsantre olmuş, içimi yakıyor, dudakları düz, yanakları çukur. Gözlerimi ileri çeviriyorum ve ayaklarımı kaldırıp kendimi yatak odasına götürüyorum. Kapıyı itip açıyorum ve etrafıma bakıyorum. Duvara. Dolaba. Yatağa.

Aim'in *Cold Water müziği* aniden hoparlörlerden dökülüyor ve mekânı ıslatıyor. Omuzlarım yuvarlanıyor ve yutkunuyorum.

Konuşarak.

Konuşmadan.

Halının üzerinden geçip çarşafı tırmanıyorum, sırtüstü dönüp yerleşiyorum, bacaklarım bükülmüş, topuklarım yatağa bastırılmış. Kapıda beliriyor, pantolonunu kalçalarından aşağı itiyor ve gözleri bacaklarımın arasına düşüyor. Elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum, parmaklarımı makaslıyorum ve sırtımı hafifçe eğerek etimin üzerinde kaydırıyorum. Pantolonu ve boxer'ı yere düşüyor. Arzularım tavan yapıyor. Ağlayan ve sertleşmiş siki kasıklarından gururla dışarı fırlıyor. Bir avuç içiyle tabanında daireler çizerek, yüksek sesle nefes alırken şaftından aşağı doğru yavaş bir vuruş yapıyor ve ben onu görünce inliyorum.

kaygan bir sürtünme yaratıyorum, sinirlerim cızırdıyor. Ne yaptığımı bilmiyorum. Neden yaptığımı. Her şey öylece olup bitiyor ve bunu durdurmak, hatta bir an durup sonuçlarını düşünmek için hiçbir eğilimim yok. Çünkü bunu yaparsam, bedenim ve zihnim arasında bir savaş başlatmış olacağım ve hangisinin diğer taraftan tek parça halinde çıkacağından gerçekten korkuyorum. Ben buradayım. James burada. Çılgın kimya burada.

İkimiz de onun merhametine kaldık.

Vücudum gerilmeye başlıyor, parmaklarım sertleşiyor, vuruşlarım ritim kazanıyor. Buna karşılık James de yumruğunu daha hızlı itmeye başlıyor. İfadesi kayıtsızlığı içinde sağlam, ama vücudu iletişim kuruyor, çığlık atıyor, bana benim kadar çaresiz olduğunu söylüyor. Benim kadar aç.

Benim kadar kırık.

Duvarlarımın şişmeye başladığını, basıncın arttığını, kanın acımasızca pompalandığını hissedebiliyorum, kendimi daha yükseğe çıkarırken, görüşüm rakipsiz, onun görüntüsü kendi dokunuşumdan daha fazlasını yapıyor. Karnı çelik gibi. Yüzü geriliyor. Pazuları şişiyor.

O gelecek.

Dudaklarım ayrılıyor ve boşta kalan elimi göğsüme götürüp kabaca kavriyorum, haykırıyorum. Çarşafların üzerinde kıvranmaya başlıyorum, topuklarım yatağın daha derinlerine batıyor, kalçalarım yukarı doğru itilmeye başlıyor. James dişlerinin arasından tıslıyor, destek için kapı çerçevesini alıyor, dik durmak için mücadele ediyor, pompalaması şiddetleniyor. Gözlerim yüzüne ulaşana kadar vücuduna tırmanıyor.

Ve gözleri.

Özgürlük ülkesine giriş. Başka bir bana.

Orgazmım vuruyor ve dünyam etrafımda patlıyor, bedenim kontrolden çıkıyor, titriyor, mastürbasyon yapıyor, çığlıklarım uzun ve sağır edici. Keskin bir nefesle dokunuşumu kaldırıyorum, hassasiyet çok fazla, sonsuz zevk bıçaklarıyla delik deşik olurken, bunların gücü sakatlıyor.

James kasılıyor, omuzları sarsılıyor, havlaması zorlaşıyor. "Kahretsin Beau," diye hırlıyor, parmakları kapının pervazını tırmalıyor, vücudu katlanıyor, bir yandan da onun çözülüşünü izleyişimi seyrediyor. Her an yere yığılacakmış gibi görünüyor ama bacaklarının dengesini kontrol etmek için gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sallanmalarını bekliyorum. Ben de biliyorum. İliklerime kadar titriyorum. Sarsıldım. Dağılıyorum ama birlikteyim.

Kapıya doğru döner, alnını koluna dayar ve düzensiz bir şekilde nefes alır. James Kelly'nin orgazm sonrası hipnotize edici bir görüntüsü vardır. James muhteşem, çıplak, titreyen ihtişamıyla. Ve bunu ben yaptım. Onu parçalara ayırdım.

Bu anda hissettiğim güç -çaresizlik değil, bağımlılık değil, acı değil- onun sağladığı kaçış hissi kadar tehlikeli.

Tam kontrol.

Ve yıllardır tam bir kontrole sahip değildim. Ne bedenimi, ne duygularımı, ne de acımı.

Başımı yastığa koyuyorum ve sonsuz camdan dışarı, öteki dünyaya bakıyorum. Bir daha asla benim için iyi olabileceğini düşünmediğim bir dünyaya. İçine sığamayacağımı düşündüğüm bir dünya. Ama bu cam kutuya sığıyorum ve bizi örten sırlar ne olursa olsun bu iyi hissettiriyor.

"Beni tanımak istediğini söylemiştin," diyorum alacakaranlık ufuk çizgisine, bedenim hâlâ serbest bırakılmamın ardından yuvarlanıyor.

"İstiyorum."

"Peki ya diğer insanlar?" Başımı çevirdiğimde onu hâlâ kapının yanında, başını kolunun kıvrımına gömülmüş halde buluyorum. "Başka insanlarla tanışmak ister misin?"

"Hayır."

"Peki ya onları becermek? Başka insanları becermek istiyor musun?" Sessizlik.

Bu ana nasıl geldik bilmiyorum ama bazı gerçekleri paylaşmanın zamanı geldi. "Seni gördüm," diyorum, sesim güçlü. Utanmadan.

Daha fazla sessizlik, ifademi havada asılı bırakıyor. Uzatmama gerek yok. Neden bahsettiğimi biliyor.

Kendi başına ayakta durmak için çok fazla çaba sarf etmesini, vücudunu kapı pervazından itmesini izliyorum. "Biliyorum," diyor sonunda, yüzünü bana dönerek.

"Nasıl?"

Dönüyor, bana biçimsiz sırtını veriyor ve beni takip etmemi söylemeden uzaklaşıyor. Ama James'ten öğrendiğim kadarıyla, onu anlamam için konuşmasına gerek yok. Yatağın kenarına yanaşıyorum ve uzanıp ayakkabılarımı çözüyorum, tekmeleyerek çıkarıyorum ve onu takip ediyorum. Ofisine giriyor ve ben eşiğe geldiğimde çıplak vücudu pencere camlarından birine yaslanmış oluyor. Paravanların olduğu duvarı işaret ediyor. Onları dolduruyorum. Her biri benim aynı görüntüm. Yatak odasının kapısında durmuş, o kadınla sevişmesini izliyorum. Artık şoka karşı bağışıklığım var mı bilmiyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Şaşırmadım. Kızgınlık yok. Bunca zamandır biliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Televizyondan başka bir yere bakarak soruyorum.

"Serbest bırakın. Vahşilik. Heyecan." Uzaktan kumandayı alıp duvara doğrultuyor ve yatak odasının kapısında dururkenki görüntümün yerini, orgazmın doruğunda yatağına yayılmış haldeki görüntüm alıyor. Beş dakika önce. "Ama geçmişteki karşılaşmalarım," diyor sessizce, "şu anda bu ekranlarda olanların yanında soluk kalıyor." Yaklaştığını hissediyorum ve çıplak kalçalarımı tutarak beni kavriyor.

"Her yerde kameralarınız mı var?" Gözlerimi tavana çevirip tarıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Gizlenmişler."

"Neden?" Eğer bu bir güvenlik sorunu olsaydı, insanları caydırmak için onları tam teşhir ederdi. "Göze batıyorlar."

"Sebepten değil," diye cevap veriyorum düşünmeden.

"Hayır, değil." Heybetli, sert bedenini önüme koyarak etrafımda dönüyor ve ona bakmak için başımı geriye eğiyorum. Şimdi şaşırdım. Dürüst olmadığını nereden bildiğimi bilmiyorum ama biliyordum. Ve bu da korkumu daha da artırıyor. "Ama sen benim sırlarımı bilmek istemiyorsun," diye hatırlatıyor bana sessizce. "Sadece bunu istiyorsun." Parmak ucu meme ucumla buluşuyor ve hemen sertleşiyorlar. İçime çekiyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. "Değil mi Beau?"

Kafa karıştırıcı duygular üzerime çöküyor. Beni rehin tutuyormuş gibi hissediyorum. Benimle oynuyor. "Ne istemem gerektiğini bilmiyorum."

Dokunuşunu kaldırıyor ve bu acı verici. Çok acı verici. "Gitmeni engellemiyorum."

O gerçek mi? "Evet, öylesin," diye nefes alıyorum, sesim titreyerek. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve ben bunu neden yaptığını bilmiyorum." Buradan çıkmam gerek. Düşüncelerimi toparlamalıyım. Sebepten bulmak için yer bulmalıyım. Kapıya doğru geri çekiliyorum, giderken zihinsel olarak tüm eşyalarımın yerini belirliyorum.

"Beau?" diyor.

"Şimdi gidersem, beni yalnız bırakacak mısın?"

"Hayır." Bana doğru uzanıyor ve ben de kolumu hızla savurarak onun niyetlendiği dokunuşu uzaklaştırıyorum. "Neden, James? Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Çünkü bana ihtiyacın var."

Alevler. Kontrol edemiyorum ama geri çekilmeye devam ediyorum. "Peki ya sen? Senin neye ihtiyacın var?"

"Kaçmayı bırakmanı istiyorum."

Kapıda durdum, öfkeliydim. "O zaman bana karşı dürüst olmaya başla!" Ne dediğimi bilmiyorum, öfke beni körüklüyor, beni yönlendiriyor.

"Bunu istiyor musun?" diye sorar. "İstiyor musun, Beau? Çünkü sana karşı dürüst olmaya çalıştım ve gecenin geri kalanını benden uzaklaşmanı engellemeye çalışarak geçirdim."

"O zaman denemeyi bırak," diyorum sakince ve ne halt ettiğimi bilmeden dönüp hızla uzaklaşıyorum. Gitmek istiyor muyum? Kalmak istiyor muyum? Kafam bilmediğim şeylerle dolu.

Merdivenlere ulaşıyorum ve tırabzanı kavıyorum, ayaklarım basamakları hızla çıkıyor. Bileğim tutulup etrafımda savrulmadan önce aşağıya ancak yarıya kadar inebildim. Acı koluma yayılıyor, sıcak teni yaralarımı ısıtıyor ve tıslıyorum. Tutuşunu bırakmasını bekliyorum. Bırakmadı. Özür dilemesini bekliyorum. Dilemedi. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, lanet gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Belki de haklısın, Beau." Bana bakana kadar tutuşunu koruyarak birkaç adım atıyor. "Sadece sevişelim. Her sabah. Her akşam. Bütün gün, sadece sevişelim."

"Siktir git," diye fısıldıyorum, hain bedenim onun için şarkı söylüyor. Yalvarıyor. "Böylece bizim videolarımızdan oluşan bir kütüphane oluşturabilirsin?"

"Birlikte izlediğimizde seni boşalttığımda şikayet ettiğini duymadım. Eminim tek başına izlediğinde parmaklarıyla kendini becerirken de şikayet etmiyordun."

Göz kırpyorum, başka tarafa bakıyorum.

"Bana sırtını dönme." Yanaklarımı tutuyor ve yüzümü kendisine doğru çevirmeye zorluyor. Gözleri öfke dolu.

Vücudu hazırды, saldırmaya hazırды. "Elini gösterme zamanı geldi, Beau. Benden ne istiyorsun?"

"Kaçmak."

"Neden?"

Dişlerim onun sert tutuşu altında gıcırıyor. "Kaçmak istiyorum ve nedenini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Benden ne istiyorsun James?"

"Barış."

Sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum ve gözlerim, yaralı derisinin bitip göğsünün mükemmel, kusursuz etinin başladığı omzuna düşüyor. "Ne oldu sana böyle?" Fısıldıyorum.

"Bir patlamaya yakalandım."

Vücudum sarsılıyor, geriye sendeliyorum ve dik durmak için tırabzanı tutuyorum. James'in eli yüzümden düşüyor ve ben ona bakıyorum, şok içindeyim. Bir patlama. Kolum aniden yanıyor, başımı çığlıklar istila ediyor. Ve James'in gözlerinde sahnenin tekrarını görüyorum, çılgınca koşan insanlar, gece gökyüzüne doğru patlayan ateş toplarından kaçıyorlar. Sadece on dakika önce içinden çıktığım arabanın çevresinden kaçıyordum. Annemin yanarak yok olduğu arabanın. James'in sırtını kaplayan canavarın yanında sönük kalan yara izime bakıyorum. Ve utanç beni yakaladı. Katlanamadığım bir utanç. "Nasıl?" Fısıldıyorum.

Kendini kaldırıyor, birkaç basamak daha inerek aramıza çok fazla mesafe koyuyor. "Doğru yer, yanlış zaman," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla ve konuşmakta zorlandığını tüm açıklığıyla görebiliyorum. Bu da sırlarını paylaşma konusunda neden bu kadar kararlı olduğu sorusunu akla getiriyor. "Daha fazlasını bilmek ister misin?" diye soruyor ve merakımı gerçekten isteyip istemediğimi bilmediğim bilgilerle öldürmeyi teklif ediyor. Ya da bencilce, üstesinden gelebileceğimi. Ve yine, karşılık vermem beklenecek mi?

Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey. Tek bir şey dışında. Elimi uzatıyorum, dudağım titriyor ve kabul etmesini bekliyorum, o da kabul ediyor, yavaşça, sadece ellerimiz olsa da bedenlerimizin tekrar bir araya gelişini izliyor. Bu önemli değil. Hâlâ toprak taşıyor. Onunla buluşmak için adımlarımı atarak içeri giriyorum ve kolumu boynuna dolayarak yüzümü oraya gömüyorum. Bu onun sorusuna bir cevap değil. James bunu biliyor. Ben sadece ikimizin de ihtiyacı olan şeyi kışkırtıyorum. Birbirimize kontrolü

vermek için.

Ön kolunu kığımın altından geçirip beni kaldırıyor ve odasına götürüp nazikçe yatağına yatırıyor. Sürünerek vücudunu benimkinin üzerine yayıyor ve ellerim sırtını çevreleyip yara izlerinin üzerinde gezinirken o da hasarlı kolumda aşağı yukarı belli belirsiz çizgiler çiziyor.

James'in kulağıma yakın hafif nefes alışının sesiyle uyuyakalıyorum, dudakları boğazımda. Ruhu benimkiyle karışıyor.

Yanağım James'in göğsünde, güneş binaların üzerinden yükselirken, düşüncelerimin ağırlığı hâlâ zihnimdeyken uyanıyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kendimi yavaşça kaldırıyorum ve yatağının kenarında durup onu izliyorum. Çok huzurlu görünüyor. Çok dingin. Yüzündeki her kas gevşemiş, pürüzsüz, yüz hatlarını kesen ya da yakışıklılığını zedeleyen hiçbir şey yok. Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Anlayış. Yine de, ironik bir şekilde, ikimizin de neyi anlamaya çalıştığımızı bildiğimizi sanmıyorum.

Gözlerimi ondan ayırıp bir tişört buluyorum ve mutfağa inerken üzerime geçiriyorum, geçerken etrafa saçılmış kıyafetlerimi ve çantamı topluyorum, cep telefonumu kontrol ediyorum, Lawrence'tan bir sürü cevapsız arama alacağımdan eminim. Yanılmışım. Hiçbir şey yok. Zihnim dün gece evin dışındaki çatışmaya, amcamın yüzüne gidiyor. Hayal kırıklığı. Yargılama.

İçimi çekiyorum, kahve makinesini çalıştırıyorum, pencereden dışarı bakıyorum, yakındaki binaların tepelerinden uçan bir kuşun yolunu izliyorum, zarifçe süzülüyor, süzülüyor ve tırmanıyor. Çırpınıyor ve tırmanıyor. Çok özgür.

Makine arka planda çalkalanıyor ve ben kollarımı tezgâha dayıyorum, gözlerim daireler çizerek kuşu takip ediyor. Sanki izlediğimin farkındaymış gibi hareketleri daha özenli, kıvrımları daha alçak, halkaları daha büyük oluyor. Kendi özel performansım.

Büyülendim.

Sonra kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve buharın yükselip dağıldığını görerek transımdan çıkıyorum. Tekrar manzaraya baktım. Kuş gitmişti. Uçup gitmişti.

Uçup git.

Mutfaka, sonsuz buzlu cam dolaplara bakıyorum ve fincan aramak için onları açmaya başlıyorum. İlkinde yığınla cam tabak ve kase çıkıyor. İkincisinde sonsuz bardaklar. Üçüncüsü cam kahve fincanları. Cam. Çok fazla cam, çok fazla şeffaflık. Üst katta uyuyan adamı mı gösteriyor?

Bir patlamaya yakalandım.

Bana söylememiş olmasını dilediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Bu her şeyi çok gerçekçi kılıyor. Beni daha da meraklandırıyor. Aynı zamanda hissettiğim bağı derinleştiriyor ve bu iyi bir şey değil. Onun yanığı da benimkine benzer şiddette ama daha büyük. Çok daha büyük. Derin, kısmi kalınlıkta bir yanık. Sinir uçlarını yok etmekten bir deri tabakası uzakta. Sık sık bunun bir lütf olduğunu düşünürdüm. Sinir yok, acı yok. Bunun yerine, ikimiz de dayanılmaz acılara ve şimdi de çirkin yara izlerine katlandık. *Biz aynıyız.*

Dudağımı ısıyorum, iki kahve yaparken bunu düşünüyorum, mutfağında nispeten kolay bir şekilde yolumu buluyorum. Yatak odasına döndüğümde James hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Onun fincanını komodinin üzerine koyup kendiminkini pencereye götürüyorum. Kendimi dev binalarla çevrili bir karınca gibi hissediyorum. Görünmeyen. Ama çok açıkta.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve fincanımı dudaklarıma götürerek döndüğümde James'i yatak başlığına yaslanmış halde buluyorum. Kahvemi yudumlarırken hafifçe gülümsüyorum. Yutkunuyor, gözlerini yana çeviriyor ve kendi gözlerini buluyor. "İyi uyudun mu?" diye soruyor, fincanına uzanmadan önce bir elini yatak başının üzerinde gezdiriyor.

"Çok iyi." Yatağımla yavaş bir gezintiye karşı koyamayarak yatağın kenarına yerleştim.

çıplak göğsüne baktı. "Sen mi?"

İçkisinden bir yudum alıp arkasına yaslanıyor. "Çok iyi," diye cevap veriyor, beni sessizce gözlemleyerek. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne yapıyorsun?"

Elini fincandan çekip benimkini alıyor ve yavaşça arkasını okşuyor. "Yapmam gereken birkaç iş var. İstersen burada takılabilirsin."

"Muhtemelen gidip amcamla barışmalıyım."

Dudakları bir parça bükülüyor ama hafifçe de olsa başını sallıyor. "Peki ya sonra?"

Küçük bir gülümsemeyi engelleyemeyerek onu inceliyorum. Olmak istediği yere uzun yoldan gidiyor gibi hissediyorum. Benim de olmak istediğim yere. "Bir şey yapmak ister misin?" Elimini üstünde dolaşan başparmağına bakarak soruyorum.

"Gibi mi?"

"Opera izlemeyeceğiz," diyorum, tepkisini görmek için yukarı bakarak.

"Yoksa yiyemeyeceğimiz bir akşam yemeği mi?" Doğal olarak Goldie'ye bir gönderme yok. "Ya da cevaplayamayacağımız sorular sormak." Kaşlarını çatıyor, ben de çaktırmadan gözlerimi deviriyorum, elimi çekip ayağa kalkıyorum ve fincanımı yere bırakıyorum.

"Bunu gördüm," diyor alçak sesle.

"Yapman gerekiyordu," diye karşı çıkarak banyosuna girdim. "Ne gibi ayak işlerin var?" Soruyu ağzımdan geçirerek soruyorum. Banyonun eşiğinde duruyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. "Boş ver."

"Kapatmam gereken bir emanet hesabım var," diyor, neredeyse çekingen bir tavırla. "Neden?"

"Çünkü artık ona ihtiyacım yok."

"Bugünlerde insanların kiralık kasaları var mı?" "Benim var."

Yüzümü ona dönüyorum. "Peki içinde ne saklıyorsun?"

Sinir bozucu merakım karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Kişisel eşyalar. Senin yok mu?"

"Emanet kasası mı? Hayır." Kiralık kasada saklamaya degecek kutsal bir şeyim yok. Ayaklarımı toplayıp lavaboya gidiyorum, yüzümü yıkıyorum ve yansıma bakarken saçlarımı karıştırıyorum. Dinlenmiş görünüyorum, aklım bitmek bilmeyen sorularla doluyken bu mantığa meydan okuyor.

Yüzümü kuruladığımda, James elinde kahvesiyle aynada yanımda beliriyor. Yudumlarken gözlerimi tutuyor. İçinde bulunduğum değerlendirmeden hoşlanmıyorum. Yapılan yargılamalardan. Benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Beni kışkırtıyor, baştan çıkarıyor. Etrafımızdaki hava garip hissettiriyor ve ben bunun için burada değilim. "Seni gününle baş başa bırakayım," diyorum, havluyu ünitenin üzerine koyup ona yaklaşarak. Kapı aralığından kıpırdamıyor, iri vücudu kapıyı dolduruyor ve beni engelliyor. Neredeyse ayak parmağıma kadar önünde duruyorum ve onu görebilmek için başımı arkaya eğiyorum. "Affedersiniz." Sesim iddialı geliyor. Ama hiç de öyle hissetmiyorum.

Bakışları bir süre üzerimde kalıyor, sonra yavaşça kenara çekilip geçmeme izin veriyor. Ayakkabılarımı toplayıp aceleyle merdivenlerden iniyorum, elbisemi bulup üzerime geçiriyorum. Fermuarı çekerken çağrı düğmesine basıyorum ve kapılar açılıyor.

İçeri
giriyorum.

Arkanı dön.

Asansörde benimle birlikte, çıplak, heybetli gövdesi beni sıkıştırıyor.

Sırtım duvarla buluşana kadar geri çekiliyorum. Kalbimin atışlarını midemde hissedebiliyorum. Tenimin onun yakınlığı altında cızırdadığını hissedebiliyorum. Yavaşça dalıyor, gözlerini benimkilere dikeyyor, ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyor ve inliyor. Ona hemen erişim izni veriyorum, ona

açılıyorum, onun dilinde konuşuyorum.

anlıyor. Sıcak dili yumuşak, dudakları sert. Kahve tadı alıyorum. Tüm erkeklerin tadını alıyorum. Bu öpücüğün bir amacı var. Bir anlamı var. Vücudum tepki veriyor ve tam ona tırmanıp bir sonraki seviyeye geçmek üzereyken, beni yatağına geri götürmesi için yalvarmak üzereyken, nefes nefese geri çekiliyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor, beni sersemlemiş bir şekilde duvara çarpıyor. *Arzuladığım şey buydu.* Acıdan, düşünmekten, yas tutmaktan bu özgürlük.

Bu sürüm.

"Beni sonra ara," diye usulca emrediyor, asansörden geri geri çıkıyor, başını eğiyor, itaatimi bekliyor.

Buna ihtiyacı yok.

Kapılar kapanıyor ve aceleyle ciğerlerime hava çekiyorum. "Yapacağım," diyorum kendi kendime. Tabii ki yapacağım.

* * *

Lawrence'ın evinin önünde hiç bu kadar uzun süre durup kapıya bakmamıştım. İçeride beni neyin beklediğinden korkarak. Bu ev her zaman bir sığınak olmuştu. Ya şimdi? Şimdi bir ayrımcılık kafesi gibi hissediyorum. İhtiyaç duyduğum cesaretle anahtarımı kilide sokuyorum ve içeriye doğru ilerleyerek kapıyı çeviriyorum. Mutfakta kahvaltılarını yaparken çatal ve bıçakların tabaklarını sıyırdığını duyuyorum. Merdivenlerden yukarı bakıyorum. Doğruca yukarı çıkabilirim. Saklan. Onaylamayan bakışlarıyla yüzleşmeyi erteleyebilirim.

Hayır.

Anahtarlarımı masanın üzerindeki cam kaseye bırakıyorum, yüksek bir ses çıkıyor ve metalin tabaklara sürtünme sesi kesiliyor. Koridordan mutfığa geçip doğruca buzdolabına gidiyorum ve gözleri yol boyunca beni takip ediyor. "Günaydın," diyorum.

"Günaydın," diye yanıtlıyor Dexter, sesi çekingen çıkıyor. "Güzel bir akşam mıydı?"

Bir şişe su alıyorum ve yüzümü onlara dönerken kapağını kapatıyorum. "Çok güzel," diye basitçe cevap veriyorum. *Ve gizemli. Ve merak uyandırıcı. Ve aydınlatıcı.* Lawrence Amca dantel elbiseme bakarak beni birkaç dakika rahatsız edici bir şekilde süzüyor. Sonra tek kelime etmeden kahvaltısına geri döndü. Sessiz muamele. Dexter'a yorgun gözlerimi çeviriyorum, o da sıkıca gülümsüyor.

"Medeni olabilirdin," diyorum, masaya oturup Lawrence'a odaklanıyorum. Eğer çocuk olmak istiyorsa, tamam, ama onunla çocuk olmayacağım. Dexter sandalyede kayıyor, ayağa kalkmadan önce çatal bıçak takımını bırakıyor. Lawrence ben burada yokmuşum gibi davranıyor. "Lawrence, hadi."

"Benden onayımı isteme." Tabağını itiyor. "Denedim ama kutsayamam..." Gözlerini bileklerime çevirip kayboluyor.

"Sende en çok sevdiğim şeylerden biri açık fikirliliğin." Masadan kalkıyorum, kaybedecek bir savaş verdiğimi biliyorum. Kafasını kışından çıkarması gerekiyor. "Ama şu anda babam gibi davranıyorsun." Dönüp dışarı çıkıyorum, onun dehşete düşmüş yüz ifadesini ve Dexter'ın boş bakışlarını yakalıyorum.

"Ben baban gibi değilim."

"O zaman bu kadar dar görüşlü olmayı bırak," diye sesleniyorum merdivenlerden çıkarken. "Ben büyük bir kıyım. Nasıl söyleyeceğimi biliyorum"

Hayır."

"O zaman hayır de!" diye bağıyor, sesi alışılmadık derecede yıpranmış çıkıyor. "Gevşemenin daha iyi yolları olmalı." "Daha iyi mi?" Gülüyorum. "Esaret eşyalarını nerede sakladığını biliyorum Lawrence." Kapının üstünden dönüyorum

koridorda koşuşturduğunu duyarak

merdivenlerden indi. "Esaret kıyafetlerim yok."

"Hayır mı?" Ben soruyorum.

"Hayır."

Başımı sallıyorum ve yatak odalarına doğru ilerliyorum, içeri giriyorum ve kısa bir süre önce süsleyebilmek için yerini değiştirdiğim Fransız dolabını yakınlştırıyorum. Bir çekmeceyi çekip açıyorum ve deri kasıksız külotu kaydırıyorum. "Hayır mı?" Başımın üzerinde sallayarak tekrar soruyorum. Sonra bir kirpiden daha fazla sivri uçlu sütyeni alıyorum. "Hayır mı?"

Kapı aralığına iniyor ve bulduklarımı değerlendiriyor. "Bunlar Zinnea'nın," diye bağırarak bana doğru yürüdü ve onları elimden kaptığı gibi çekmeceye geri koyup kapattı.

"Sanırım bu da öyle?" Bir kırbaç ele geçirerek soruyorum. "Sakin bana bunun yaralanmalara neden olmadığını söyleme." Nefes nefese kalıyor, ağzı açık kalıyor. "Bu Dexter'ın."

"Hey, beni bu işe karıştırma," diye sesleniyor alt kattan.

"Beni yargılama," diye uyarıyorum, onu atlatıp odadan çıkıyorum. "James'i bir daha gördüğünde nazik ol," diye emrediyorum, kapıya dönüp sert bir bakışla sözlerimi takip ediyorum. Amcamın daha önce hiç küçüldüğünü görmemiştim. Bu bir yenilik.

"Yani onunla tekrar görüşecek misin?"

"Belki."

Burnu kırışıyor. "Neden normal bir erkekle çıkamadığını anlamıyorum."

Ollie gibi. Nazik. Tatlı. *Normal*. "Aramızda normal olan var mı Lawrence?" Ben soruyorum. "Asla kadın gibi giyinmeyen ve sahne adı olmayan erkekleri normal mi buluyorsun Lawrence? Başkalarının kabul edemediği şeyleri kabullenebilen ve bunlardan zevk alabilen birinin en iyi örneği değil misin?" İç geçiriyor, muhtemelen mükemmel bir karşılık bulmaya çalışarak yere bakıyor. "Herkes belli bir seviyede berbattır. Beni mutlu bir şekilde berbat olmaya bırak, olur mu? Çünkü misyonerlikten hoşlanmayan birini becermenin bana ne kazandırdığını anlamıyorsun. Sadece geçici olabilir ama bunu kabul ediyorum çünkü bana kaybolmadığım, kederlenmediğim ya da öfkelenmediğim anlar yaşıyorum. Ve kesinlikle bunu hak ediyorum. Kesinlikle."

Tüm varlığı küçülür. "Seni duyuyorum Beau. Sadece iyi olmanı istiyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve Dexter'ı. İkiniz de olmasanız kendimi kaybederdim. Bunu biliyorsunuz. Ama beni ya da görüştüğüm erkekleri yargılamak beni desteklemiyor. Sadece kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor."

Utanmış görünüyor. "Özür dilerim."

Başımı sallayıp odama geçiyorum, kapıyı kapatıyorum ve fermuarı bulmak için daireler çizerek elbisemi çıkarmaya çalışıyorum. Gözlerim apartman detaylarıyla dolu yığınlara takılıyor.

Fermuarı unutup yatağıma düşüyorum, yığını elime alıp karıştırmaya başlıyorum. Ve garip bir şekilde, daha önce göz ardı ettiğim mülklerin çoğu artık o kadar da kötü görünmüyor. Özellikle bir tanesi bana iyi hisler veriyor, Biscayne Körfezi'nde iki yataklı, en üst katta hoş bir daire. Midem küçük bir takla attığında suratımı asıyorum. Heyecan mı?

Cep telefonumu aldım ve acenteyi aradım. "Merhaba, benim adım Beau Hayley. Pazarladığınız bir mülkü görmek istiyorum."

"Elbette," diye yanıtıyor adam. "Pozisyonunuzun ne olduğunu sorabilir

miyim? Satacak bir şeyiniz var mı?" "Yok bir şey."
"Peki bir banka aracılığıyla mı finanse ediyorsunuz?
Mortgage?" "Ben nakit alıcıyım."

"Bu öğleden sonra müsait misiniz?"

Gülümseyip ayağa kalkıyorum ve tekrar fermuarıma uzanıyorum. "Akşam geç saatleri tercih ederim." Sadece James'in dairesine geri dönmekten kaçınmaya çalışırken beni meşgul edeceği için değil. Bazı olumlu adımlar atmanın zamanı geldi.

Tek başıma.

JAMES

"Ne yapıyor orada?" Sahili tararken Goldie'ye soruyorum; oturmuş, rahatlamış, kahvemi yudumlarırken ve dizüstü bilgisayarım önümdeyken kalabalık alanı izliyorum.

"Şu anda suya hayranlıkla bakıyor."

Evde değil. Süpermarkette değil. Lokantada ya da benim evimde değil. Dışarıda, açıkta ve bu beni son derece rahatsız ediyor. "Beau'nun kiralık kasadan haberi olduğunu sanmıyorum."

"Biliyor olmalı," diyor Goldie. "Annesi kesinlikle her şeyi ona bıraktı."

"Şüphe uyandırmadan elimden geldiğince bastırdım ve bir şey bulamadım." Ya Beau, Jaz'ın anahtar bıraktığını bilmiyorsa? Ya tamamen habersizse? "Ben gelene kadar ona göz kulak ol," diye emrediyorum, gözlerim çok uzakta olmayan iki plaj sandalyesine takılıyor, her birinin üzerine bir plaj havlusu serilmiş ve aralarına bir bavul yerleştirilmiş. "Yakından."

"Anladım. Nasıl gidiyor?"

"İzliyorum." Bir adam masama yaklaştığında kafamı kaldırıyorum, ayakları sürüyerek yürüyor, yüzü büyümüş, kıyafetleri yırtık pırtık. "Gitmem gerek." Cep telefonumu masanın üzerine koyup etrafı tarıyorum.

"Yedek sigaran var mı?" diye soruyor, masanın üzerindeki dolu Marlboro paketimi göstererek.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve dizüstü bilgisayarımın başına geçiyorum. Kendimi gergin hissediyorum ve bunun nedeni yeni bağlantımla yaptığım bu konuşma değil.

"Var, tam orada, bak."

Ona bakıyorum. "Sigara ister misin?" Paketi alıp elden ele geçirerek soruyorum.

"Evet."

Onları uzattım. "Al."

Bocalıyor, emin olamıyor ve ben gözlerimi kumda gezdirirken yavaşça onları alıyor. Elimci cebime atıp birkaç not çıkarıyorum, onları masanın üzerine koyup çakmağımı da üstüne yerleştiriyorum. "Bunu da mı istiyorsun?"

Sigarayı yırtık pırtık paltosunun cebine sokuyor. "Nesin sen, koruyucu meleğim mi?"

Gülümsüyorum. "Bir iyilik diğerini hak eder. Aşağıda sarı havluları olan iki plaj sandalyesi var. Onların arasındaki bavulu bana getir. Bu kadar basit."

Açgözlü gözleri para yığınının üzerinde. "Bu kadar mı?" "Bu kadar."

Omuz silkip sahile doğru ilerliyor, ben de arkama yaslanıp kahvemi yudumluyorum ve onu izliyorum. Kumda ilerliyor, çantaya yaklaşıyor ve onu sandalyelerden uzaklaştırmaya başlıyor.

Ve tahmin ettiğim gibi, yakındaki iki adam voleybol oynamayı bırakıp içeri giriyor, iki yanından kuşatarak onu sahilden çıkarıyor.

Dudağım doğal olarak kıvrılıyor, dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, paramı ve çakmağımı alıyorum ve Goldie'yi arayarak kafeden rahatça çıkıyorum. "Tuzak," diyorum, arkama bakmadan.

"Şaşırdın mı?"

"Hiç de değil." Ayı'nın cebinde *olmayan* bir suçlu nadiren görülür.

Bu yüzden ender rastlanan biriyim ama açıkçası Rus Sandy şu anda endişelerimin en küçüğü. Beau'nun dışarıda olduğunu bilmek beni huzursuz ediyor. Onun öngörülebilirliği beni rahatlatıyor. Daha cesur ve eski haline daha çok benzediği için içimi bir gurur duygusu kaplasa da, bunun beni nasıl hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Gergin.

Miami'yi lağım farelerinden kurtarmak gibi bir amacım var. Kontrolün parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hiç hissetmedim ama Beau hayata geri dönerken iki ucu keskin bir kılıcın üzerinde dans ediyormuşum gibi hissediyorum.

Her iki şekilde de düşersem, bu benim sonum olacak.

Saat yedi buçukta körfezin kenarında durmuş, korkuluklardan birine yaslanmış, muhteşem manzarayı seyrediyorum. Apartman bloğunun dibinde su boyunca uzanan yürüyüş yolu geniş ve ferah, insanlar nereye gideceklerse acele etmek için bolca alana sahipler. Küçük kafeler ve birkaç restoran yayalaştırılmış alana yayılıyor ve güzergâh boyunca tek tük banklar bulunuyor. Su huzurlu, tekneler bir aşağı bir yukarı gidip geliyor ve şehrin karmaşası çok uzakta görünüyor. Düşündüğümde daha mükemmel.

Lattemi bitirip bardağımı çöp kutusuna atıyorum, apartman girişine doğru yürürken çalan cep telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Nefes alıyorum ve cevap veriyorum. "James."

"Neredesin?" diye tersliyor.

Geri çekiliyorum, yavaşlayarak duruyorum, şaşırıyorum. "Yaptığım her hareketi senin önünden geçirmem gerektiğini bilmiyordum," diye karşılık veriyorum, öfkeyle telefonu yüzüne kapatarak. "Pislik herif," diye homurdanıyorum, ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum, daha önceki heyecanımı bulmaya çalışıyorum. Beni tekrar çağırmadan önce sadece birkaç adım atabildim. Avucumu alnıma götürüp ovuşturuyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Lanet olsun ona. Ve Tanrı beni lanetlesin.* Sessizlikle cevap veriyorum.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor. "Bu kadar sert konuşmak istememiştim." "Kötü bir gün müydü?" Ne yapmış ki? O ayak işleri neydi?

"Daha iyiydi," diyor, sadece soruların daha hızlı dönmesini sağlıyor. "Peki neredesin?"

"Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum."

"Peki ya benim istediklerim?" Karşılık veriyorum. Aptalca ama her şeye çare olmayı ne kadar istesem de onun emrinde olduğuma inanmasına izin vermeyeceğim. *Ama hiçbir şey o yaraları iyileştiremez.*

"Kes şunu Beau," diyor yorgun bir sesle.

"Neredesin sen?" "Biscayne Körfezi."

"Neden?"

"Bir daire bakıyorum." Beyanına sessizlikle karşılık verildi. "Lawrence ve Dexter'ın evinden taşınma zamanımın geldiğini düşündüm." Amcamdan alacağım tepkiyi hayal bile etmek istemiyorum. Bunu iyi bir şey olarak görmeyecektir. James'le tanıştıktan sonra olmaz.

"İlginç."

"Bu neden ilginç?" Yere kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Görüşün ne zaman?"

"On dakika içinde."

"Orada olacağım. Bana adresi gönder."

"Ne?" Pat diye söyledim. "Ama evinden buraya gelmen yarım saatten fazla sürer."

"Evimde olduğumu kim söyledi?"

Omuzlarım dikleşiyor ve olduğum yerde dönmeye başlıyorum, gözlerim etrafımdaki alanı tarıyor. James'in beni ilk kez takip edişi değildi bu. "Neredesin sen?" Birden izlendiğimi hissederek soruyorum,

ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Sadece bazı işlerle uğraşıyorum."

İçimden gülüyorum. "Bu benim soruma cevap olmadı." Ve kulağa çok şüpheli geliyor.

Telefonu kapatmadan önce, "Bana adresi gönder, Beau," diye emrediyor.

Yavaşça, isteksizce, ona bir mesaj gönderiyorum, bir yandan da merak ediyorum ... burada neler oluyor? Garip şeyler, merak, gizemli olaylar değil. Ama James ve benim aramda? Satın almak için bir daire bakıyorum ve o da gelmek istiyor. Neden gelmek istiyor?

Blok fuayesinin dışında beklerken bunu düşünüyorum, zihnim daireler çiziyor. Onay vermek mi istiyor? Her şeyin yolunda olup olmadığını mı kontrol edecek? Cep telefonumu avucumun içinde döndürüyor, sağa sola bakıyor, gözümü ondan ayırmıyorum.

"Bayan Hayley?"

Kapıya doğru döndüğümde, rahatsız edecek kadar dar bir takım elbise giymiş genç ve havalı bir adamla *karşılaşıyorum*. "Sen Dean olmalısın."

Gözleri parlıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Uzattığım elimi tutuyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre tutuyor, gözlerinde dolar işaretleri beliriyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Genç bir nakit alıcısı olduğunu düşünüyor ve ben burada yalnızım. Küstahlık etmiyorum. "Ben de öyle," diyorum düşünmeden, beni bırakması için parmaklarımı esnetiyorum.

"Oh." Elimini bırakıyor ve ben de garip bir şekilde gülümsüyorum. "Gidelim mi?" Kolunu kapıya doğru uzatıyor ve ben de omzumun üzerinden James'i arıyorum.

"Aslında, ben sadece ... bekliyorum." Ağzımı kapattım. Neyimi? "Arkadaşımı," diye bitiriyorum, James'ten bir iz bulamayınca.

Dean beni lobiye girmeye teşvik ederek, "Geldiğinde onu yukarı çıkarabiliriz," diyor. Biraz yumuşatmazsa gülümsemesi yüzünü kıracak. "Demek yirmi dört saat hizmet veren bir konsiyerj var," diyor, orta yaşlı bir adamın oturduğu ve son derece sıkılmış görünen masayı göstererek. *İşte bu* bir kapıcı. Otto kesinlikle kapıcı değil. Dean asansörün düğmesine basıyor ve bana sevimsiz bir sırıtış atarak geri çekiliyor. "Güvenliğin önemli olduğunu varsayıyorum."

"Neden?" Geldiğinde içeri adım atarak soruyorum, Dean de bana katılıyor.

Bocalıyor, inanılmaz derecede garip görünüyor. "Şey." Öksürüyor. "Herkes için değil mi?" Bir başka sevimsiz sırıtış. Kendini bundan oldukça hızlı bir şekilde kurtardı.

"Ah," diyorum, katlar arasında ilerleyen panele bakarak. "Bekâr bir kadın olduğum için bunu kastettiğinizi düşünmüştüm."

"Tanrım, hayır." Gülüyor. "Ben modern bir adamım, Bayan Hayley."

Modern insanın ne olduğunu merak ederek kendi kendime gülümsüyorum. Sormayacağım. Onu kıvranırken görmeye dayanamam.

Kapılar açılıyor ve dışarı çıkıp koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Temizdi. Düzenli. Biraz ruhsuz, ama sadece bir koridor.

"Sağdaki son kapı." Dean devam etmeme izin verdi ve sanırım bu onun modern insan felsefesinin bir parçası.

Sağlam ahşap bir kapıya ulaşıyoruz ve yan taraftaki duvarda bulunan bir levhadaki 7 rakamı parıldıyor. Anahtarı kilide sokup iterek kapıyı açıp içeri girerken, "Bazıları şanslı," diyor. O bu modern adam olayını çok ileri götürüyor. "Ev sahibi iş için uzakta, bu yüzden burası tamamen bize ait." Bir başka sevimsiz sırıtış.

"Harika." İçeri girip etrafıma bakıyorum, gözlerim doğal olarak bir taraftaki tavandan tabana pencerelere takılıyor. James'in yüzen cam kutusunun seviyesinde değil, ama muhtemelen bütçem için bekleyebileceğim kadar. "Harika bir manzara," diyorum cama yaklaşıp ufuk çizgisini seyrederken.

Dean bana katıldı ve bir zarf uzattı. "Detaylar."

Zaten sahip olmama rağmen kabul ettim. "Sahibinin pozisyonu nedir?" Soruyorum, geri çekiliyorum ve

odanın karşısındaki mutfak alanına yöneldi.

"Satomak için acelesi yok."

Gülümseyip birkaç dolabı açıyorum. Tercümesi: Fiyatı düşürmeye çalışmayın. "Ama ben nakit alıcıyım ve hızlı hareket etmeye hazırım," diye belirtiyorum musluğu çalıştırırken. "Bu biraz çekicilik taşıyor, değil mi Dean?"

Hafifçe kıkırdıyor ve deri klasörünü odanın üzerine koyuyor. "Dediğim gibi, acelesi yok ama eminim senin için sihrimi konuşturabilirim Beau."

Yani artık *Beau* mu? "İstediğimin bu olduğunu varsayarsak," diyorum, dairenin arka tarafına doğru ilerlerken geniş ama rahat salonu inceliyorum. Yeniden dekore edilmesi gerekiyor; duvarlar aşınmış ve biraz kirli. "Yatak odaları bu tarafta mı?"

"Evet, çok geniş iki banyosu var."

Büyük odaya giriyorum ve büyüklüğü karşısında hoş bir şaşkınlık yaşıyorum. Krem rengi halının etrafında dolaşırken "Güzel bir alan," diye düşünüyorum.

"Banyo hemen şurada."

İşaret ettiği elini takip edip içeri girdim. Şaka yapmıyordu. Çok cömert. Duşakabin minimal, sadece fayansa sabitlenmiş ve gümüş bir çubukla duvara tutturulmuş bir cam levha.

"Peki ne düşünüyorsun?" Dean kapı aralığında durarak sorar.

Düşüncelerimi dizginliyor, heyecanımı bastırıyorum. "Potansiyeli var," diyorum sessizce, avucumu ahşap kaplama makyaj ünitesinde gezdirirken.

"Ne iş yaptığını sorabilir miyim Beau?" diye soruyor, bir elini kaygan saçlarında gezdirerek. Ne iş yapıyorum? Güzel soru. Şu anda cennetle cehennem arasında gidip geliyorum. Normalde resim yaparak kafamı dağıtıyor olurdum ama son zamanlarda pek öyle bir şey olmadı. James'in ofisini bitirmeliyim.

Cep telefonum çalarak beni Dean'in sorusundan kurtarıyor ve lavabonun üzerinde asılı duran ayna kapaklı dolaba bakarken James'in çağrısına cevap veriyorum. "Hey, dairedeyim. Lobiye git." Dolabın kapağını kapatıp Dean'e dönüyorum, o da başıyla onaylıyor ve hemen cep telefonuna sarılıp kapıcıyı arıyor.

"Evet, göster ona." Aramayı keser ve telefonunu cebine koyar. "Onu içeri alacağım."

"Teşekkürler." Gülümseyerek yatak odasından çıkarken onu takip ediyorum, Dean'in *onun* aslında bir *erkek* olduğunu öğreneceği anı hıncırca dört gözle bekliyorum. Büyük bir *erkek*. Etkileyici bir *erkek*. Vahşi bir *erkek*. Açık yaşam alanında dolaşıyoruz ve mutfağın önünden geçerken sabırsız bir kapı çalma sesi duyuyorum.

Dean kapıyı açıp gülümseyerek içeri girerken ben de onun yanında duruyorum. "Merhaba, ben ...". Başını geriye eğiyor ve adımlarını tersine çeviriyor, gülümsemesi azalıyor.

"Bu benim arkadaşım," diyorum, gülümsememi dizginlemek için öfkeyle dudağımı ısırarak. "James, bu Dean, emlakçı."

James, saklamak için berbat bir iş çıkardığım eğlenceyi yakaladığında bana kısıp bir gözle bakıyor. Pantolon ve yakası açık gömlek içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünün heyecanını da. Cumartesi günü ayak işleri için oldukça sık giyinmiş.

James homurdanıyor, kızgınlıktan başka bir şey görünmüyor, Dean'e kıvrılmış bir dudakla eşleştirilmiş bir bakış atıyor.

Zavallı Dean nereye bakacağını bilemez, kişiliği bir anda değişir.

"Sen ne düşünüyorsun?" James'e soruyorum, onu bugün derisinin altına giren şeyden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ben de olabilirim. Bilmiyorum. Muhtemelen öyledir.

"Sanırım bir tura ihtiyacım var," diyor sessizce ve mutfağa doğru ilerliyor. Biraz temkinli bir şekilde onu takip ediyorum. "Sana asıldı mı?" diye soruyor, yeterince sessiz değil, yüzünde hoşnutsuzluktan başka bir şey yok.

Başımı eğiyorum. "Bu bir sorun olur mu?"

"Evet." Lafı dolandırmıyor, omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bakıyor ve ben de arkama dönüp bakıyorum.

Dean'in gülümsemesi artık sevimsiz olmaktan çok gergin. "Bu büyük bir sorun olur." "Neden?" Cevabı istediğimden emin olmadan soruyorum.

James soru sorar gibi bana bakıyor, kesinlikle benimle aynı şeyi merak ediyor. Bilmek istiyor muyum? Bu da başka bir kıskançlık nöbeti mi? İçimden bir ses bunu öğrenmek üzere olduğumu söylüyor. "Beau ve ben etrafa bir kez daha bakacağız," diyor Dean'e, gözleri hâlâ bende. Bu bakışlar tehditkâr. Ve heyecan verici. Ayaklarımın üzerinde kaymaya başlıyorum ve James bunu kaçırmıyor.

"Elbette." Dean bir tabureye çöktü. "Acele etme."

"Yapacağım." James başını bana doğru eğiyor ve ben nefes alıyorum, göğsüm genişliyor. Elimi tutup beni çekerken azalan dengem daha da sarsılıyor ve Dean'in bakışlarının bizi takip ettiğini hissediyorum.

"Televizyon odası," diyorum beni çekiştirirken, tenim karıncalanıyor, hazırlanıyor, dokunuşuna hazırlanıyor. "Çok hoş."

"Manzara." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Dean'in telaşla bize baktığını fark edince garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Harika," diye mırıldanıyor James.

"Yemek alanı." Bu civarda bir yerde olduğunu bildiğim masa ve sandalyeleri körlemesine işaret ediyorum. "İnanılmaz." Hiç istifini bozmadan beni sürüklüyor.

"James," diye tıslıyorum Dean gözden kaybolduğunda ve ben ana yatak odasına çekiliyorum. "Yatak odası," diye nefes alıyorum ve James elimi bırakıp avucunu omzuma koyarak beni ileriye doğru götürüyor. Banyoya doğru. Kemerinin tokasının çınladığını duyuyorum, sonra da kemerinin pantolonunun kemer halkalarından kurtulduğunu. *Aman Tanrım*. Zihnimi bunu durdurmam için bana bağılıyor ama bedenim kesinlikle onun için yalvarıyor. "Banyo," diye fısıldıyorum titrek bir nefesle içeri girdiğimizde, kapının kapandığını duyuyorum. Çantam elimden kayıp yere düşüyor ve aynaya baktığımda arkamda belirliyor, saldırmaya hazır görünüyor. Kıskançlık. Sahiplenme. Her yerinde yazıyor ve ben bundan çekiniyorum.

Gözlerini bir şeye çeviriyor ve ben de onu okuyarak bakışlarını tavandan sarkan ve duş perdesini duvara bağlayan sert metal çubuğa doğru takip ediyorum. Hayır diyebilirim ne olayım. Zaten o da reddetmeyi kabul etmeye hazır görünmüyor.

Duşa doğru ilerliyorum ve barın altında durup kollarımı kaldırıyorum ve göğsü bir saniye içinde önüme itiliyor, elleri ustalıkla ve kör bir şekilde üzerimde çalışıyor, bakarken niyetleri içimde delikler açıyor, geri çekilmem için bana meydan okuyor. Yapmayacağım. Yapamam. Nerede olduğumuzu düşünecek yer yok. Amansız şehvetin ötesinde değil. James konusunda aklımı kaçırmış durumdayım ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi delilik türü. Ve garip bir şekilde, olmak üzere olan şeyin *beni* öfkeden, acıdan, korkudan kurtarmaya yönelik olmadığını fark ediyorum. Ama o? Bu sahiplenici bir sikiş olacak. *Bana* ihtiyacı var. Ama sadece biriyle sevişmek sahiplenmeyi ya da kıskançlığı içermemeli.

Kemerinin sıcak derisi bileklerime sürtünüyor ve başımı kaldırıp ellerimin başımın üzerinde bağlı olduğunu görüyorum. Nefes alıyorum. Titrek, kalbim iki kez çarpıyor. James'in avucunun yanağıma çevrelediğini hissediyorum ve bakışlarımı indiriyorum. Bir bakışta hiç bu kadar inanç görmemiştim. Ajan her an içeri dalabilirdi ama James'le karşılaştıktan sonra iki kez düşünebilirdi. Ama bu James için oyunun bir parçası olabilir. Risk. Kendisi söylemişti. İzlenmenin onun için bir sorun olmadığını ilk elden biliyorum.

Tanrım, ne yapıyorum ben?

"Beni özledin mi?" diye soruyor, parmaklarını gömleğimin düğmelerine doğru sürükleyerek. Ben biraz hava ve birkaç kelime bulmaya çabalarken o düğmeleri teker teker açmaya başlıyor. "Beau?" Elleri duruyor, başı eğiliyor, gözleri parlıyor. *Talep*. Acele etmiyor. Dean içeri girse bile umurunda olmazdı. "Beni özledin mi?"

"*Bunu* özlemişim," diyorum sessizce. Bugün bir gün ne kadar uzun olabilirse o kadar uzundu. Huzursuzdum, düşüncelerim karmakarışık, James, Lawrence, Zinnea ve Nath'ın annem hakkında bir şey öğrenip öğrenmediği arasında gidip geliyordum.

"*Bu* benim," diyor kabaca. "*Bu* biziz." "Ne demek istiyorsun?"

Gömleğimi çekip açıyor ve sütyenimin kaplarını indiriyor, ben de sarsılıyorum, göğüslerimi tutup sıkıca şekillendirdiğinde daha da sertleşiyorum. "*Biz yoksak bu* da yok diyorum." Pantolonunun fermuarını açıyor, gömleğinin birkaç düğmesini daha çözüyor ve başının üzerine çekiyor, sonra benim fermuarımı açıyor, kot pantolonumu bacaklarımdan ayak bileklerime kadar çekiştiriyor, orada bırakıyor, ayaklarımı da etkili bir şekilde kısıtlıyor. Tavana bakıyorum, tüm beyin hücrelerim içimde tehlikeli bir şekilde kaynayan, taşmaya ve onun adını haykırmaya hazır bir ihtiyaç tarafından tüketiliyor. Ama yine de sözlerinin satır aralarını okumayı başarıyorum. Söylediği şey, James tarzı, bunu bana sadece *onun* yapabileceği. Başka hiçbir erkek. Hiç kimse. Sadece o.

"Ne yapacaksın?" Bacaklarım açılmadığında penetrasyon şansımın olmadığını bilerek nefes nefese kalıyorum. "Bana ne yapacağını söyle." Hazırlanmam gerek. Bu çılgınca bir iddia. James için asla hazırlıklı olamam. Ama her zaman hazırım. Her zaman istekli.

Cevap vermeyince onu tekrar buluyorum. Kalın siki elinde duruyor, yavaşça okşuyor, göğsündeki her kas yumuşak bir şekilde sallanıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, yüzleşmek üzere olduğum işkencenin seviyesini biliyorum, kısıtlanmış, ona *ya da* kendime dokunamıyorum. Bu bir kaçış olmayacak. Bu cehennem olacak. "James." Başımı sallayarak yalvaran gözlerle ona bakıyorum. Ona güvenmek zorundayım ve içimden bir ses onun pek uyumlu bir ruh halinde olmadığını söylüyor. Dean'i suçluyorum. Ya da James'i mantıksızca sahiplenici olduğu için.

Sırtışı müstehcen. Kirli. Bilerek. "Seni tamamen kendime istiyorum," diye fısıldıyor, kendini kalçalarımın birleştiği yere doğru yönlendiriyor ve ereksiyonunun zonklayan başını nabız gibi atan etimin üzerinden kaydırıyor. Haykırıyorum, şiddetle eğiliyorum, bağlarıma karşı zorlanıyorum. "*Bu* bir sorun mu Beau?"

"Dur," diye yalvarıyorum, sikiyle klitorisimde daireler çizerken, boştaki eli çenemi kavırıyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, başparmağını dudaklarımın arasından geçirip dilimin etrafında dolaştırarak. "O zaman adımı söyle."

"Hangisi?" Nefes nefese kalıyorum ve sonra etinin benimkinin üzerinde kayma yönünü değiştirip açıklığıma doğru yaklaştığında inliyorum.

"Bildiğiniz isim."

İç duvarlarım çılgık atıyor, onun sikini tutmaya ve içeri çekmeye çalışıyor, ihtiyacı olan sürtünmeyi elde etmeye çalışıyor. Çenem sıkılaşıyor, gözlerim daralıyor. "Kes şunu," diye emrediyorum. Ona *bunu* durdurmasını söylemediğimi biliyor. Ona entrikalarımı bilerek körüklemeyi bırakmasını emrediyorum.

"Kes şunu," diye karşı çıkıyor, ağzıma sertçe yapışıyor, saçlarımı ensemden tutuyor, bacaklarımın arasındaki sürtünmeyi artırmaya başlarken beni sabit tutuyor, beni çılgına çeviriyor. Onun sert ama yumuşak uyarılma hissi sinir uçlarımla oynuyor, onları gıdıkliyor, alay ediyor. Dillerimiz boğuşuyor, dişlerimiz çarpışıyor, inlemelerimiz çarpışıyor. "Aşağısı yanıyor Beau," diye mırıldanıyor, dudağımı ısırtıyor ve ağzıma dönerek beceriksizce, çılgınca öpüşmeye devam ediyor.

Sıcaklık içimden geçerek başıma doğru ilerliyor. Kaslarım sertleşmeye başladı. Ağzım onunkinde aceleci bir hal alıyor, kollarım bağları çekiştirip duruyor, bacaklarım kaskatı kesiliyor. Çok sert boşalacağım ve Dean'in bunu duyacağından hiç şüphem yok. "James," diyorum uyarırcasına, ama tüm işaretler bunu söylüyor.

Sürtünme aniden yok oluyor, ağzı benimkinden kayboluyor ve orgazmım geri çekilirken hayal kırıklığımı homurdanıyorum. Aşağı uzanıp kot pantolonumu çıkardı, parmak arası terliklerimi de aldı ve sonra

kalçalarımın arkasından tutup beni üzerine çekiyor. Hiçbir rehberlik olmadan içime giriyor. Tutmadan. Teşvik etmeden.

"Evet," diye fısıldıyorum, alnım omzuna düşüyor. "Evet, evet, evet."

İnliyor, kıpırdamadan duruyor ve içimde attığını hissetmek, kaybolan orgazmımı bir intikamla geri getiriyor. "Kolların nasıl?" diye soruyor, sesi hâlâ sert.

"Uyuşmuş," diye itiraf ediyorum. İçimdeki kanın her bir zerresi başıma ve göbeğime gitmiş gibi görünüyor. "Bitir şunu," diye emrediyorum ve o da alaycı bir şekilde yuvarlanıyor, yüzünü boynuma çeviriyor ve beni fazlasıyla yumuşak bir şekilde öpüyor.

"Bu asla bitmeyecek," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi açıyorum, banyodan kapıya doğru bakıyorum. "Güzel." Başımı kaldırıyorum, yüzüne dönüyorum, gözlerini buluyorum. Bakışlarında çok fazla özgürlük görüyorum. Çok fazla vaat. Ve çok fazla sır. Bakışlarını tutuyorum, ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum ve dudağını ısıırıyorum. Bunu çabucak bir öpücüğe dönüştürüyor ve sonra tekrar harekete geçiyor, acele etmeden, acele etmeden, istikrarlı ve sıkı bir şekilde içime sokuyor. Ama salıverilmem çok geçmeden gerçekleşiyor ve James'in parmakları kalçalarımın gömülüp kalçaları sertleştiğinde benimle olduğunu anlıyorum. İkimizi aynı anda vuruyor gibi görünüyor ve ikimiz de sarsılıyor ve inliyoruz, zevke mahkum oluyoruz. Vücutlarımız yuvarlanıyor. İniltilerimiz birbirine karışıyor. James biraz boğuluyor, bir elini bırakıyor ve üstümüzdeki korkuluğu tutuyor, tutunuyor, ikimizi de yukarıda tutuyor, yuvarlanmalarımız sarsıntılara dönüşürken ve iniltilerimiz pürüzsüz olmaktan ziyade kırılıyor, klitorisimin sinirleri çarpıyor, duvarlarım onu affetmeden sıkıyor.

O hareketsiz kalıyor ve ben gevşiyorum, bileklerimdeki gerginlik acı verici hale geliyor. Zorlu nefes alış verişlerimizin sesi altın renginde. "Benden hayır yok," diyor omzuma doğru ve ben uykulu bir şekilde iç çekiyorum.

"Beğenmedin mi?"

"Hayır."

"Sevilmeyecek ne var?"

Derisini benimkinden sıyrıyor ve beni ayağa kaldırıyor, beni yerimde tutan deriye uzanıyor. "Yalnız yaşıyorsun, işte bu hoşuma gitmiyor." Ellerim çabucak kurtuluyor ve kurşun gibi yanlarıma düşüyorlar. Yüzümü buruşturuyorum ve bu James'in gözünden kaçmıyor. Sırayla bir kolumu tutuyor ve tekrar kırmızı ve çiğ olan yaralarımı kontrol ederek onlara masaj yapmaya başlıyor. "Neden amcanla kalmıyorsun anlamıyorum. Acelen ne?"

"Acelemin yok, bu nedenle yaklaşık iki yıldır Lawrence'ın yanındayım."

"O zaman sorun ne?" Bana bakıyor ve soğuk gözlerinde daha önce görmediğim bir şey seziyorum. Endişe. Endişe olduğuna eminim. Amcam ona o kadar kaba davrandıktan sonra James'in beni Lawrence'la kalmaya teşvik etmesine şaşırdım. Bundan fazlası var mı?

"Bir sorun yoktu, ama şimdi bana bir sorun *varmış* gibi hissettirdin." Kolumu yavaşça tuttuğu yerden çekip kot pantolonumu buluyorum ve onu dikkatle izlerken üzerime geçiriyorum. "Beni şüphelendiriyorsun," diye itiraf ediyorum ama neyden şüphelenebileceğim beni aşılıyor. Tanrı aşkına, o bir borsacı. Zengin, camdan bir şatoda yaşıyor, *her yerde* kameraları var, rastgele kadınları özür dilemeden beceriyor. James hakkında öğrendiğim her şey daha fazla entrikaya yol açıyor ve bana ağzımı ve kulaklarımı kapalı tutmamı söyleyen aklıma karşı savaşı kaybettiğim noktaya geliyor. *Sadece ihtiyacın olanı al, Beau. Bunu al, başka bir şey alma.* "Bir sorun mu var?"

James pantolonunu bağlar ve gömleğini tekrar giyip içine sokar. "Neden bir sorun olup olmadığını soruyorsun? Çünkü eğer varsa, bana sorunun ne olduğunu bilmek istemediğini söyleyeceksin." Dudakları düzeliyor ve gözlerim kısılıyor.

"Senin bilmecelerinden nefret ediyorum." Gömleğimin düğmelerini ağır bir elle ilikliyorum ve James elindeki kemeri sararken bana bakıyor.

"Onlar bilmece değil, Beau." Bana doğru yaklaşıyor ve dudaklarımı ısırarak beni nazikçe öpüyor.
"Ama öyle olsalardı bile, cevaplar tam burada seni bekliyordu."

Onun ilgisinde kayboluyorum. Bu bir veridir. "Ne kadar bilmek istemediğinden nefret ediyormusun?" Bir kolumu boynuna dolayarak ağzının etrafında dolanıyorum.

"Hayır, sana söylemeyi bu kadar çok istememden nefret ediyorum." Kıçım tutuldu ve vücudundan yukarı çekildim, bacaklarım beline dolandı. Geri çekiliyorum ve yüzünü görüş alanıma alıyorum. Muhteşem, erkeksi, yakışıklı yüzünü. Dünya dışı dudaklarının köşesine bir öpücük bırakıyorum ve ellerimi dalgalarında gezdiriyorum. Ve onu içime çekip rahatlarırken, zihnim açılıyor ve James'in söylediği sonsuz şeyleri bir araya getiriyor gibi görünüyor.

Diğer adı. Bana ne kadar çok şey anlatmak istediğini. Pazarlık ettiğimden daha fazlasını aldığımı düşünüyor. Bugünkü ayak işlerini.

Aman Tanrım.

Bu o kadar açık ki, daha önce nasıl düşünemedim bilmiyorum.

Omzunun arkasındaki duvara bakıyorum, çarpık düşüncelerim düzeliyor. O bir baba. Bir çocuğu var.

Kendimi geri çekip soru sorarcasına ona bakıyorum, zihnim saatte yüz mil hızla dönüyor. Bunu nasıl kaçırdım? Bana anlatmayı bu kadar çok istemesinden nefret ediyor, çünkü hayatının bu kısmını paylaşmak ciddi bir iş - bir erkeğin ancak birini çocuğuyla tanıştırmayı düşünüyorsa yapacağı bir şey. Öyle değil mi? Beni tanıştırmayı mı düşünüyor? Bu da ne demek oluyor? Beni mi? Bir çocuk mu? Lanet olsun, kasvetimi bir çocuğa yansıtamazdım.

Kendimi ondan ayırmaya çalışıyorum ama o sağlam duruyor, beni gövdesinden asılı tutuyor, çantamı yerden almak için eğiliyor. Sonra dönüp dışarı çıkıyor ve ben buğulanmış aynayı görüyorum. Yüzüm çarpıtılmış. Bulanık. Belirsiz.

Beni yere bırakmasını söylemeye zahmet etmedim. Zaten yürüyebileceğimi sanmıyorum, o orgazmdan sonra ve zihnim son keşfime bu kadar odaklanmışken olmaz.

"Hayır," diyor James Dean'e, beni dairenin içine taşıırken.

Dean tabureden kalkıp yavaşça odanın ortasına doğru yürürken ve bizim gidişimizi izlerken yüzü bir tablo gibi. Bir elimi kaldırıyorum ve kapının ahşabı aramıza girmeden önce küçük, suçlu bir gülümseme sunuyorum.

Ancak asansöre bindiğimizde James beni indiriyor. "Ne var ne yok?" diye soruyor, beni dikkatle değerlendiriyor, birinci katın düğmesine gözü kapalı basıyor. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Ona bakamıyorum. Baba olan bir adamla birlikte olmak şaka değil. Sorumluluklar taşır. Ben donanımlı değilim. Lanet olsun, bunu düşündüğüm için kendimi berbat hissediyorum ama çok kızgınım. İllüzyonu mahvettiği için kızgınım. Kaçışımı lekeledi.

"Bir şey yok." Cep telefonum çaldığında tüm tanrılara şükrediyorum. Ekranımda beliren Nath'ın ismi içimi aynı anda hem korku hem de rahatlamayla dolduruyor. "Affedersiniz," diyorum James'e, kapılar açıldığında asansörden iniyorum. "Buna bakmam gerek." Lobideki koltuklara doğru ilerliyorum ama oturmuyorum. "Nath?"

"Hey, boş musun?" diye geveliyor, ne selam veriyor ne de nasıl olduğumu soruyor.

Hayal görmüyorum, sesi gergin geliyor ve Nath gerginlik yapmaz. Bir erkeğin gelebileceği kadar soğukkanlı. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diyor ve vücudumdaki her kasın sertleştiğini hissediyorum. "Bu annemle mi ilgili?"

"Benimle benimkinde buluşabilir misin?"

"Neden senin evin?" Nath'la evinde hiç ama hiç karşılaşmadım. Aslında, onun evine adım attığımı bile sanmıyorum. Onu ben aldım. O içeri girerken ben dışarıda bekledim.

Bir şeyler. Ama hiç içeri girmedim. Her zaman çok dağınık olduğunu iddia etti, ne kadar evcimen olmadığından utandığını söyledi.

"Bir saat," diyor bana cevap vermeden. Ekranıma bakıyorum, cildimin her tarafındaki çimdiklenme hissinden cidden hoşlanmıyorum. Sesi nefes nefese geliyordu. Stresli.

"Tamam mı?" James dikkatle yaklaşarak sorar.

"Evet." Geri çekiliyorum ve Nath ile görüşmek hoşuma gitmese de, düşüncelerimi düzene sokmak için James'ten biraz uzaklaşmam için mükemmel bir bahane. "Bir arkadaşımın bana ihtiyacı var. Gitmem gerekiyor."

Hoşnutsuzluğunu gizleyemiyor. Ya da şüphesini. Ama onu önemli bir şey olmadığına inandırmak zorundayım, çünkü aksi takdirde James'le kesinlikle paylaşmak istemediğim koca bir solucan kutusu açılmış olacak. "Erkek sorunu." Omuz silkiyorum. "Seni sonra arayayım mı?"

Şok geçirmiş gibi görünüyor. "Elbette," diye yanıtlıyor kendini toparlayarak. "Seni bir yere bırakabilir miyim?"

"Arabam var." Amaçsızca bir duvarı işaret ediyorum. "Yolun yukarısında, ama teşekkürler." Bu durum her geçen saniye daha da garipleşiyor ve bu durumu ortadan kaldırmak için bir adım öne çıkıp yanağından öperek onu iyi olduğuma ikna etmeye çalışıyorum. İyi falan değilim. Hem de hiç.

Bunu sadece iffetli bir şekilde yapmak niyetindeydim ama James beni yakaladı ve yakınımnda tutarak bağımızı derinleştirdi. Kelimenin tam anlamıyla onun kollarında bir tutsağım. Onun yumuşak diline ayak uydurmak için çok çabalıyorum ama aklım başka yerde ve James beni öperken bunun mümkün olduğunu asla düşünemezdim. Bu pek çok açıdan cesaret kırıcı, çünkü onu görmenin tüm amacı bu değil mi?

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, avuçlarımı göğsüne sıkıştırıp onu geri itiyorum.

Dönüyorum. Uzaklaşıyorum.

Ve arkama bakmıyorum.

JAMES

Binanın lobisinde Miami'den daha büyük bir kaş çatmayla kalakaldım. Az önce ne oldu öyle? Merak etmekle fazla zaman kaybetmedim. Güvenli bir mesafeyi koruyarak onu takip ettim. Bir köşeyi dönüyor, adımları aceleyle atıyor ve yolun bir tarafından diğer tarafına sürekli zikzaklar çizmesini hayranlıkla izliyorum. Yolun sonuna gelene kadar üç kez karşıdan karşıya geçiyor. Kalabalık kaldırımdan kaçıyor. Gerektiğinde kendini caddenin kalabalık taraflarından uzaklaştırıyor. Ve burada mı yaşamak istiyor?

Köşeyi hızla dönüyor ve ben oraya vardığımda bir sonraki sokağın yarısını geçmiş oluyor. Uzakta onun hurdaya dönmüş kaslı arabasını görüyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım, zihinsel olarak kendi arabamı buldum. Yarım mil ötede. Cep telefonumu çıkarıp Goldie'yi arıyorum ve tam olarak nerede olduğumu söylüyorum.

"İki dakika uzaklıktayım," diyor.

"Bir tane olsun." Sokağın aşağısına ve yukarısına bakıp durumumu değerlendiriyorum. Beau bir dakikadan kısa bir süre içinde gitmiş olacak, araba dediği o eski külüstürle bile. "Lanet olsun." Yolun karşısında, dışı taze meyve ve sebze arabalarıyla dolu bir bakkal görüyorum.

Oyala onu.

Koşup bir el arabasının kenarından tutuyorum ve arabayı devirip sonsuz meyve yığınlarını yola döküyorum. Hemen fren seslerini duyuyorum, bir taksi yolun ortasında korna çalarak gıcırdayarak duruyor. Trafik kısa sürede sıkışıyor, Beau'nun arabası park yerinde sıkışıp kalıyor. Telefonuma dönüyorum, caddeyi adımlarken Goldie'yi arıyorum. "Kuzey ucundan gel." Binalara yakın durarak sokağın sonuna geldiğimde, Goldie on araba geride sıkışıp kalmıştı.

Yolcu koltuğuna atladım.

"Neler oluyor?" diye soruyor, trafikte sürünerek ilerliyor, caddenin aşağısını görmek için boynunu büküyor.

"Hiçbir ipucu yok. İyiydi, bir telefon aldı ve sonra kaçtı." Öndeki arabasını işaret ettim, burnu boşluktan dışarı çıkıyordu.

"Peki onun burada ne işi vardı?"

"Satın alamayacağı bir daireye bakıyor." Goldie ilerlemeye başladığında emniyet kemerimi çekiyorum. Onun endişeli dikkatinin benimle yol arasında bölündüğünü hissedebiliyorum. "Sakin bir şey söyleme."

"Siktir git," diyor gülerek. "Ne düşünüyorsun?"

Düşünüyor muyum? Hiç düşünüyor muyum? Zihnim karmakarışık olmuş durumda. "Sadece onu takip et," diye mırıldanıyorum trafik durduğunda ve hızlanmaya başladığımızda. Önden giden biri Beau'ya yol hakkı veriyor ve Beau arabasını kenara çekiyor, arabası geri geri giderken yarım mil çapındaki herkesi korkutuyor.

"Siktir git," diye nefes alıyor Goldie ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum, gözlerim lazer ışınlarıyla Beau'yu ... nereye götüren ölüm tuzağında.

Bilmiyorum ama çok öfkeliyim.

Arnavut kaldırımli sokaktan Nath'ın evine -bir dizi garajın üzerinde dönüştürülmüş bir çatı katı- doğru gürültüyle ilerliyorum ve Dolly'nin motorunu kapatıyorum, iniyorum ve kapıyı kapatmak için tüm ağırlığımı arkama alıyorum. Juliet balkonuna bakıyorum. Hiçbir ışık yanmıyor. Karanlık değil ama bunu gerektirecek kadar doğal ışık olmadığı da kesin.

Kapıya yaklaşıp çalıyorum, telefonunu aldığımdan beri süregelen temkinlilik duygusunu üzerimden atamıyorum, her zerrem bana söyleyeceklerinden korkuyor. Ötede hiçbir hareket duymuyorum. Ne açılan bir kapı ne de merdivenlerden inen bir ayak. Kapıyı tekrar çalıyorum ve gözlerimi kısarak kapının opak camının arkasını görmeye çalışıyorum. Hiçbir şey yok.

Geri çekiliyorum, düşünceli, zihnim yarışıyor. "Neredesin sen?" Kendi kendime söylüyorum, kapıyı tekrar çalıyorum, bu sefer daha sert, daha acımasızca. Kahretsin, kendimi dizginlemem gerek. Yaşlı Beau ne yapardı? Bir zamanlar polisti.

Düzgün düşünemiyorum. "Nath?" Geri çekilip pencereye bakarak sesleniyorum. "Nath!"

Nath yok.

Cep telefonumu çıkarıp onu aradım, arabasını bulmak için sokağı kontrol ettim. Arabası yok. Ama garajında olabilir. Telefonu telesekretere düşüyor ama mesaj bırakmıyorum. Onun yerine kapıyı tekrar çalmayı denedim. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, onun yerine başka birini deniyorum, geçen her dakikada endişem katlanıyor ve Nath'tan ne bir ses ne de bir görüntü geliyor.

Ollie hemen cevap verir. "Hey, ben Beau." Nath'ın kapısının önünde bir aşağı bir yukarı volta atmaya, sürekli pencereye bakmaya başladım. "Bugün Nath'la konuştun mu?"

"Evet, aslında bir süre önce." "Nereye?"

"Ofiste." "Ve o iyi

miydi?" "Evet,

sanırım iyiydi."

"Emin misin?"

"Beau, bu yirmi soru da neyin nesi?" Ollie kızgın bir şekilde soruyor.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes veriyorum, bir neden bulmaya ve endişemi atmaya çalışıyorum. "Onunla evinde buluşmam gerekiyordu. Burada değil."

"Hey, eminim endişelenecek bir şey yoktur," diyor nazikçe. Ama Ollie benim bildiklerimi bilmiyor. Düşünmek için durakladım. Tam olarak ne biliyorum?

"Onu defalarca aradım."

"Muhtemelen bir olay yerine çağırılmıştır."

Ollie'nin söylediği her şeyin makul ve dua ediyorum ki doğru olduğunun farkındayım. Nath ve benim, işte bir sorun çıktığı için son dakikada değişen ayarlamalar yaptığımız pek çok zaman oldu. Bir ceset. Silahlı bir soygun. Ama o hep aradı. Ya da mesaj attı. "Kontrol edebilir misin?" Boşuna çabaladığımın farkında olarak sordum. Bir zamanlar Ollie bana bilmek istediğim her şeyi söylerdi, çünkü ben de onlardan biriydim. Ama artık değil.

"Yapamayacağımı biliyorsun, Beau."

İçimden gülüyorum. "Yapabilirsin ve hâlâ polis olsaydım yapardın."

Birkaç dakika sessizlik oldu, Nath'ın ön kapısına tekrar vurmam dışında sessizlik. "Bakalım ne bulabileceğim," diyor yenilmiş bir halde.

Elim yine tahtanın üzerinde duruyor. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Şimdi Nath'ın komşularından biri polisi aramadan önce evine git."

Nath'ın dairesinin üzerine yayıldığı garaj sırasını tarayarak, "Komşusu yok," diye işaret ediyorum. Komşuları olsaydı, onu görüp görmediklerini ya da ondan haber alıp almadıklarını öğrenmek için onların da kapısını yumruklardım.

Ollie nazikçe, "Evine git, Beau," dedi. "Ben seni ararım."

Pes ediyorum, arabama doğru geri geri gidiyorum, gözlerim pencereye son bir kez bakıyor. "Ben gidiyorum." Telefonu kapatıyorum, Dolly'ye biniyorum ve onu çalıştırıyorum, endişeden aklım başımdan gidiyor.

Nath'ı bu kadar sinirlendiren ne olabilir?

JAMES

Yavaşça girintiden çıkıyorum ve onun yolda hızla ilerleyişini izliyorum. Goldie yanıma yanaşiyor, camını indiriyor. "Onunla kal," diye emrediyorum ve hiç soru sormadan hemen hızlanıyor. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyor ve bu sadece benim kötü ruh halim değil.

Gözlerimi garajların sıralandığı apartman dairesine diktim. Çatıyı değerlendirdim. Pencereleeri. Ön kapıyı. Etrafta kamera ve insan var mı diye hızlıca bir göz gezdirdikten sonra, cüzdanımı ve kredi kartımı çıkararak rahatça yola doğru yürüyorum. Gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyorum ve elimi kuyruklardan birinin içine sokuyorum, kolu tutuyorum, kartı kilidin yanındaki küçük boşluğa kaydırıyorum ve bir miktar yukarı kaydırıyorum. Kapı açılıyor ve ben sadece bir santim açık tutarak alarm çanlarının çalmasını bekliyorum. Hiçbir şey yok. Sensör aramak için içeriye bakıyorum. Hiçbir şey yok.

İçeri girerken kapıyı dirsekleyerek tekrar kapattım ve dikkatle dinledim. Sessizlik.

Daireye çıkan merdivenleri yavaşça, sessizce ve tetikte çıkıyorum. En üstte açık planlı bir alana açılıyor ve ilk dikkatimi çeken şey odanın ne kadar tertemiz olduğu oluyor. Burada bir kadının yaşadığı gerçeğine hayatımı adayabilirdim. Ta ki duvarlardaki sanat eserlerini görene kadar. Hepsi kadın. Hepsi çıplak. Hepsi soyut.

Ama fotoğraf yok. Tezgâhları seyrek olan mutfaktan geçip bir yatak odasına giriyorum. Kesinlikle bir erkeğin yatak odası. Köşedeki bir sandalyede bir dizüstü bilgisayar duruyor ve ben de yanına gidip önünde çömeliyorum. Parmak eklemimle bir düğmeye basıyorum ve ekran canlanıyor, tam o sırada telefonum cebimde titremeye başlıyor. Telefonu çıkardım. "Otto," diyorum, şifre isteyen boş kutuya bakarak.

"Yılan'ın cep telefonundan Jaz Hayley'nin ölüm emrini veren mesajı alan kullan at telefon." "Ne olmuş ona?"

"Dün gece kısa bir süreliğine açıldı."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, gözlerim dalıyor. "İzini sür."

"Tamamdır," diye mırıldanıyor Otto, her zaman bir adım önde. "Sana adresi mesaj atıyorum."

Telefonum çalıyor ve kulağımdan çekip mesajı açıyorum. "Orada kimin yaşadığını bulmak için bir araştırma yapıyorum," diye devam ediyor.

"Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. "Tanıdın mı?"

"Orospu çocuğu."

"Bunu evet olarak kabul

ediyorum." "Şu anda o

adresteyim." "Ne?"

"Oradayım. Yatak odasında

duruyorum." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, burada kim yaşıyor Otto?" Pencereye gidip aşağıdaki sokağı kontrol ederek soruyorum.

"Bana bir saniye ver, daha yeni geliyor ..." O kayboluyor ve sonuç olarak kalbim daha hızlı atıyor.

"Siktir."

"Ne?"

"FBI Ajanı Nathan Butler'ın dairesindesiniz."

Damarlarımda buz dolaşıyor. "Butler onların içerideki adamı." Telefonu kapattım ve Goldie'yi aradım.

komodini çekip çekmeceyi açtım, karıştırdım. Hiçbir şey yoktu.

Goldie cevap verince kapıyı kapattım. "Doğuya gidiyor," dedi bana. "Eve mi?"

"Nathan Butler onların içerideki adamı," diye ısrarla tükürerek yatak odasından çıktım. "Beau'nun gözünün önünden ayrılmasına izin verme." Siktir et, bunca zamandır arkadaşı mıydım?

Telefonu kapatıp çıkıyorum, zihnim karmakarışık, sürekli Butler'ın Beau'yu aradığı ve onun da doğruca buraya geldiği gerçeği etrafında dönüp duruyor.

Onu öldürmek için mi?

BEAU

Eve dönerken direksiyonun çekişiyile mücadele ettim, James'e gitme ve kaçışımı bulma dürtüsüyle savaştım. Daha önce vardığım sonuçların hızlı bir özeti kısa sürede beni hizaya çekti. Aynı zamanda mantıksız kızgınlık duygusunu da geri getirdi. O bir baba. Bir baba. Bir insandan sorumlu ve Tanrı ruhumu korusun, o kişi ben olmadığım için yaralıyım. Tüm ilgisi ve adanmışlığı sadece benim için olamaz - beni özgürleştirmek, beni uzaklaştırmak, beni hayattan uzaklaştırmak için. Öfke yükseliyor. Mantıksız ama durduramıyorum.

Dolly'yi park ediyorum, çantamı omzuma atıyorum, cep telefonumu bininci kez kontrol ediyorum ve Nath'ı bir kez daha denerken patikayı tırmanıyorum. Cevap yok.

James'ten bir mesaj geldiğinde hâlâ ön kapıdaydım.

Umarım arkadaşın iyidir. İşin bitince gel.

Kendimi vazgeçiremeden cevap veriyorum.

**Şimdi evdeyim. Yorgunum.
Yakında konuşuruz.**

Gönder tuşuna bastım ve cep telefonumun her yerine yayıldı. Yakında konuşmak mı? Bu iki kelimenin binlerce anlamı var ve hiçbirisi yakında konuşmak istediğim anlamına gelmiyor. *Hiçbir çocuğun hayatında benim kırılmışlığıma ihtiyacı yok.*

Ön kapıyı açar açmaz, Lawrence'ın salondan çıktığını görüyorum ve durup beni içeri alıyor, kişiliği bu sabahkinden daha az düşmanca değil. Ortam dikenli, hava gergin. "Merhaba," diyorum, kapıyı kapatarak buzları eritmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor ve omzunun üzerinden geriye bakarak mutfığa doğru ilerliyor. Gülümsüyor. Küçük bir şey. Gergin. Soru sormak için başımı eğiyorum, o da nefes alıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum. Son zamanlarda konuştuklarımıza bakılırsa belki aptalca bir soru ama o gülümseme? Özür diler gibiydi. Adımlarımı hızlandırıyorum ve mutfağın eşiğine geldiğim anda, süregelen berbat atmosfer patlıyor.

"Baba," diye mırıldanıyorum, babamı masada Dexter'la birlikte görüyorum.

"Merhaba Beau," diyor, beni selamlamak için ayağa kalkmıyor. Bana sarılmak için. Öpmek için. Beni bir yıldan fazladır görmedi ve bana kalan tek şey bir *merhaba*. Daha fazlasını istediğimden değil. Beklediğimden de değil. Ama yine de, ne zaman bu gariplik içinde olsak, beni kucaklamakta neden bu kadar zorlandığını merak ediyorum.

"Çay yapacağım," diyor Lawrence, sinirleri bozulmuş bir halde mutfakta takırdayıp durmaya başlıyor. Bu sadece beni daha çok kızdırmaya yarıyor. Bu adamı evine davet etmemeliydi. Sadece babamın yaptıkları yüzünden değil, Lawrence'a davranışları yüzünden de. Gece vakti. Şu anda Zinnea olmalıydı, canlı, parlak ve gürültülü. Ama değil. O Lawrence ve gerçek versiyonu bile değil.

Hepsi bu adam burada olduğu için.

Dişlerim gıcırıyor ve babamın suçlu olduğu her suç aklımdan geçiyor. İlişkisi, beni ve annemi terk

edişi. O benden alındığında onun yokluğu. Onun yokluğu

Dibe vurdum.

Lawrence'a "Çay yok," diyorum, yanan gözlerim babamın üzerinde. Hayır. O benim babam değil. Eskiden sevdiğim için üzgün olduğum bir adam. Neyim olduğunu merak ederek zamanımı boşa harcadığım için üzgün olduğum bir adam. Neden yeterince iyi olmadığımı merak ederek. Neden bana şefkat göstermek ya da övmek için bu kadar çabaladığını. Yıllar içinde başarısı ve gücü arttıkça, daha az sevgi dolu oldu. Onun kazancı. Benim kaybım. "Ne istiyorsun?"

Gülüyor ve gergin. Babam gergin biri değildir. Cesur ve özür dilemez. Düşüncesiz ve duyarsız. Sonra bir şeyin eksik olduğunu fark ediyorum ve mutfağı tarayıp *onu* arıyorum. Ne için, bilmiyorum. Sahte sarı saçları ve lastik dudaklarıyla babamın kız arkadaşını bir milyonluk bir kalabalıkta bile fark edebilirsiniz. "Amber nerede?"

"Arkadaşlarıyla alışveriş yapıyor."

"Çay yapacağım," diyor Lawrence yine, daha fazla gürültü çıkararak. Dexter'a bakıyorum. Et lokantasının önündeki bir inek kadar rahat görünüyor.

"Akşam yemeği için aramadın," diyor babam, sandalyesinden kalkıp pahalı takım elbisesinin ceketini ilikleyerek. "Artık boş olabileceğini düşünmüştüm."

"Değilim," diyorum otomatik olarak, kelimeler ağzımdan döküldüğü anda irkiliyorum.

"Ama eve daha yeni geldin."

"Ben dışarı çıkıyorum." Beceriksizce gülümseyip omzumun üzerinden bakıyorum. "Bir arkadaşımın planlarım var."

"Ah." Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve babamla uğraşırken ilk kez kendimi suçlu hissediyorum.

Bunun için kendimden nefret ediyorum çünkü o hiç suçluluk hissetmiyor. "Yeniden düzenleyemez misin?"

Senin için değil.

Gözleri bileklerime kayıyor ve ben de içgüdüsel olarak gömleğimin kollarını aşağıya çekip, gözleri bileklerimde olan Lawrence'a bakıyorum. Bana bakıyor ve hemen anlıyorum ki bana masal anlatıyor. Çenem yuvarlanıyor, hissettiğim öfke ikiye katlanıyor. Bunu nasıl yapabildi? Babamın bana zulmetmek için daha fazla cephaneye ihtiyacı yok. Beni dengesiz olarak yaftalamak ve hastaneye yatırmak için nedene ihtiyacı yok. Benim iyiliğim için değil, onun iyiliği için. Onun imajı için. Egosu için. Beni yolundan çekmek için.

"Korkarım hayır," diyorum sessizce.

"Arkadaşın kim?" diye soruyor, ses tonu suçlayıcı.

Lawrence'ın beni otobüsün altına attığına inanamıyorum. Babamın benim özel hayatımla ilgili bilgi almaya hakkı yok. Annemi terk edip gittiğinde ve beni en karanlık anımda terk ettiğinde bu hakkından vazgeçti. "Tanıdığın kimse yok." Tanrım, kafam patlamadan biri beni uzaklaştırsın.

"Dr. Ferguson'la olan seansınızı kaçırdığınızı duydum."

"Bunu nasıl duydun?" Lawrence'ın ona söylemediğim için bana bu kadar ihanet etmiş olamayacağını bilerek soruyorum. "Onu aradın, değil mi? Sana bunu söyleyerek hasta mahremiyetini ihlal ediyor."

"Bana söylemedi."

Sinsi herif. "Gitmem gerek, geç kalacağım."

"Huzur içinde buradayım Beau," diye sesleniyor babam. "Neden bunu kabullenemiyorsun? Ben sadece küçük kızımı geri istiyorum." "Ben küçük bir kız değilim, baba."

"Her zaman benim küçük kızım olacaksın."

"Peki annem öldüğünde neredeydin? Ve ben psikiyatri hastanesindeyken?" Milyonlar kazanmakla ve en iyilerle omuz omuza olmakla meşguldü. Dengesiz kızı onun parlak itibarını zedeleyebilirdi. "Beni oraya gönderdiniz ve öylece bıraktınız. Destek yok. Sevgi yok. Ve

Daha da kötüsü, soran herkese tatilde olduğumu söyledin." Kendimi hiç bu kadar çaresizce yalnız, dehşete düşmüş ... *terk edilmiş* hissetmemiştim.

Utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Hatalarımı telafi edebilirim. Senin için orada olmalıydım." Bir adım daha atıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarına sarılıyorum, dudakları başımın arkasında. Ve ben yumuşadım. Yıllar sonra ilk kez babama karşı yumuşadım. "Bunu telafi edeceğim."

Gözyaşları. Gözlerimde perişan gözyaşları birikiyor ve kollarımı kaldırıp ona sarılıyorum. "Tamam," diye kolayca kabul ediyorum. Ve aynı zamanda merak ediyorum... Beni düzeltmek için ihtiyacım olan tek şey bu muydu? Babamın özürleri mi? Teselli etmesi mi?

Ayrılıyor ve yanaklarımı avuçlarının arasına alıp bana gülümsüyor. Benimkiyle kusursuz bir uyum içinde olan koyu renk gözleri bana bakıyor. "Benimle yemeğe gel."

"Nerede?"

"Şehir merkezinde küçük bir İtalyan. Güzel bir yer. Bir arkadaşım ile buluşacağım ve senin de onunla tanışmanı isterim." "Kim o?"

Gülümsüyor ama emin değil. "Frazer Cartwright."

Geri çekiliyorum, kollarından kurtuluyorum.

"Gazeteci mi?" Babam biraz kayıyor, rahatsız. "O bir arkadaş."

Bu adam gerçek mi? Gazeteciler arkadaş değildir. Onlar babam gibi adamlar için bir araçtır. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Bu adam değişmekten aciz. "Annem, onu terk ettiğinde itibarın zedelenmesin diye sana bir gösteri yapmayı kabul etmiş olabilir ama benden aynı işbirliğini göremeyeceksin." Ayaklarımı hareket ettirmek için yalvararak dönüyorum. Bunun alternatifi geri dönüp mutfağı dağıtmak olurdu ve bu mutfağın suçu değil.

Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve değerli oksijeni içime çekiyorum, nefes nefese, öfke sisini göz kırparak uzaklaştırıyorum. Kapı arkamdan hızla açılıyor. "Beau," diyor Lawrence, dışarı çıkıp kapıyı çekerek kapatıyor.

"Beni ikna etmeye çalışma Lawrence," diye uyarıyorum. "O sadece kendi çıkarı için buradaydı. Ona seni Frazer Cartwright'la tanışman için güzel İtalyan'a götürmesini söyleyelim."

Yere bakıyor ve ben hemen kendimi kötü hissediyorum. Babamın onayı Lawrence'ın istemesi gereken bir şey değil ama bir şekilde ihtiyacı var.

"Özür dilerim," diye iç geçiriyorum, parmak uçlarımı alnıma bastırarak. Bir kez daha karanlık ve keder ruhumu ele geçiriyor, her boktan duygu tüm gücüyle geri dönüyor ve beni sonsuz adımlarla geriye götürüyor. Ama hiç gerçekten ilerleme kaydettim mi?

Tek bir şeye ihtiyacım var, sadece tek bir şeye. Kaçış.

James'in binasına vardığımda kapılar kilitliydi ve bu durum beni şaşırttı. Arabayla gelirken içime yerleşen sakinleştirici his azalmaya, stres artmaya başladı. Kilitliydi. O burada değil mi?

Yutkunuyorum, kolları tekrar çekiştiriyorum, paniğimi geri itiyorum. Ne yapacağım ben? *Nefes al, Beau.* Dönüyorum, kapıya yaslanıp boğazımı yokluyorum. Tıkanmış. Panik. Geliyor. *Sadece nefes al.*

Cam arkamda patladığında bir mil sıçırıyorum ve döndüğümde Goldie'yi diğer tarafta buluyorum. Rahatladım. Tanrım, bu çok büyük bir şey. Kapının kilidini açıyor ve benim için iterek açıyor, ben de onun yanından yavaşça ve sessizce geçiyorum, yüzündeki çelik gibi ifadeden etkilenmiyorum.

"Bu gece operada değil misin?" Asansörün önünde durduğumda kendimi tutamayarak soruyorum. Şifreyi tuşlarken ondan hiçbir şey duymuyorum, ne bir bakış, ne de bir kelime.

Kapılar açıldı ve ilk kez ne halt ettiğimi merak ederek içeri girdim. Ve

İlk defa kendi aptal soruma gülmüyorum. O panik atak tehdidi çok gerçektir.

Kendimi toparlayarak yukarı çıkıyorum, yerleşiyorum ve kapılar James'in cam kutusuna açıldığında, onu aramak için alanı tarıyorum. James yok. Merdivenlerden yukarı bakıyorum ve hafif müzik sesleri kulaklarıma ulaşıyor.

London Grammar. *Kafanı Kaybetmek İçin Ne Güzel Bir Yol.*

Yutkunuyorum, ironi başımı döndürüyor ve çantamı bırakıp merdivenlerden çıkıyorum, ona yaklaştıkça tüm stres ve kederin omuzlarımdan kalktığını hissediyorum. Müziği takip ederek yatak odasına gidiyorum. Kapı açık, duş fiskiyesinin sesi şarkının ritmiyle donuklaşıyor. Yavaşça yaklaşıyorum, beynimin en küçük parçası bana dönüp bu delilikten kaçmamı emrediyor. Ama en büyük parçam devam etmemi istiyor, bana bağılıyor, bu dünyadaki tek çılgınlığın bu cam kutunun dışında olduğunu söylüyor.

Kapıda durdum.

James sisli duş perdesinin ötesinde bir bulanıklık. Ama kristal berraklığında. Ve müzik daha yüksek. Yukarı bakıyorum ve tavanda, loş olan spot ışıklarının arasına yerleştirilmiş hoparlörleri görüyorum. Moody.

Sakinleştirici.

Elleri saçlarında geziniyor, sırtı dönüyor, yara izleri buğulu camdan seçilemiyor. Kafamı kaybetmek için mükemmel bir yol. Her şeyi kaybetmek için. Bu sağlıksız. Kafamı kuma gömmek sağlıksız olmalı, çünkü bu cam kutunun dışında dünya hala var. Hâlâ beni terk eden bir baba, çok erken kaybettiğim annemin acısı ve hayatımın en dip noktasında beni bir psikiyatri merkezine gönderen çılgın bir ıstırapla dolu. Ama buradayken, James'in yörüngesindeyken, ben o yaslı kadın değilim.

Ben özgürüm. Bağımlılık yapıyor.

Tehlikeli. Onun merhametine kaldım.

James hareketsiz kalır ve sonra yavaşça döner, başını kaldırır, ekrana uzanır ve bir elini üzerinde gezdirerek camdaki buğunun bir kısmını temizler. Yüzü. Sadece görüntüsü bile. Güç yayıyor. Kişiliği tehlike çılgınlıkları atıyor. Ama her erkeksi, güçlü, yetenekli parçasının ötesinde, tanıştığımızdan beri büyüyen bir nezaket var. Kim olduğumu, neye ihtiyacım olduğunu biliyor, hem de bilmeden.

İçimde havai fişekler patlıyor, alt dudağım titriyor. *Onun* merhametine kalmıştım.

Başını salladı, ona gitmem için sessiz bir talimattı, ben de öne çıktım, ellerim gömleğimin düğmelerine doğru kalktı ve muhafazanın kenarına geldiğimde uzanıp beni tamamen giyinik bir şekilde içeri çekti. Hızlı bir hareketle beni döndürdü, sırtımı fayansa dayadım. Nefesini üzerime üflüyor, gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor. "Arkadaşın iyi mi?" diye soruyor sessizce, yüzüme sokularak. Başım geriye düşüyor, boynuma erişmesine izin veriyor ve elimden geldiğince başımı sallıyorum, anında aklım başımdan gidiyor. Erkek sorunları olan bir arkadaş olmadığını çok iyi biliyor. "Yakında konuşacak mıyız?" diye soruyor ve ben yutkunarak gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor.

Bir elini enseme koyuyor ve başımı tekrar aşağı indiriyor. Gözlerinde milyonlarca bilgi teli var. "Ben de öyle."

Ağzı hızla benimkine

yapıştı. Gömleğim yırtıldı.

Kot pantolonum bacaklarımdan aşağı

çekildi. Külotum yırtıldı.

Ve o kadar sert bir şekilde bana çarpıyor ki, arkamdaki fayansların nasıl çatlamadığından emin değilim. Çılgılık attım.

Ve beni rahatsız eden diğer tüm düşünceleri
bastırıyor. Tam planladığım gibi.

JAMES

Onun burada olmasından duyduğum rahatlama içimden öfke olarak taşıyor. Bunu durduramıyorum. Ve tırnaklarını omuzlarımda hissettiğime göre, bunu yapmamı istemiyor, bu da beni amcasının evinde neler olduğunu merak etmeye itiyor. Goldie, Beau'nun babasının orada olduğunu bildirdi. Beau'nun hışımla çıktığını söyledi. Ve şimdi burada, en az benim kadar stresli görünüyor.

Ve tekrar çekip gitmemesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Burada, benimle olmanın onun tek seçeneği olduğunu bilmesini sağlamalıyım. Sadece dışarıda tehlikede olduğu için değil.

Hayvanlar gibi birbirimize saldırıyoruz, ağızlarımız kaotik bir şekilde düello yapıyor, ellerimiz birbirini tutuyor ve tırmalıyor, benim hırlamalarım ilkel, onunkiler de aynı şekilde.

Onu döndürüyorum ve vücudumla öne doğru iterek ayaklarını ayırıyorum. Çığlık atıyor ve ben ıslak omzunu ısıırıyorum. "James," diye bağılıyor.

"Konuşmak yok Beau," diye uyarıyorum, sikimi alıp kıkında gezdiriyorum. "Konuşmak yok demiştin."

Bunun kaba ve sert olmasını istemiyorum. Ona kalması için daha fazla sebep vermeliyim, çılgınca sikişmekten daha fazlasını. *Sadece sevişelim.*

Hayır.

Hızımı yavaşlatıp hafifçe içine giriyorum ve o da tavana doğru inliyor. "Daha sert," diye emrediyor ve ben hala suya dalmış durumdayım, vücudum itmeme için harcadığım çabayla titriyor.

"Ne?" Nefes nefese kalıyorum ve alnını fayansın üzerinde yuvarlıyor, yumruğunu sıkıyor ve sanki kendine kızgınmış gibi duvarı itiyor.

"Yumuşak değil. Bana karşı yumuşak ve nazik olmana ihtiyacım yok. Şimdi olmaz."

Şimdi değil mi? Ya da hiçbir zaman? "Neden?" Daha sert bir ses tonu bulmaya çalışıyorum. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışıyorum. Yine de ihtiyaçtan kaçamıyorum.

Cevap vermiyor. Çünkü bilmiyor.

Şu anda tek düşünebildiğim ilk karşılaşmamızdı. Bizim için çarkları harekete geçiren karşılaşma. O bunu istiyor. Ve bu beni kızdırıyor.

Geri çekiliyorum ve Beau yumruğunu duvara vuruyor. "Benimle gel," diye emrediyorum, bileğinden tutup onu duştan çıkarıyorum. Soğuk hava tenimi sarsıyor ve ikimiz de sırlıklam olmuşken onu yatak odama çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, kendini elimden kurtarmaya çalışarak. "James!"

Duvarın yanında duruyorum ve onu ahşap çerçevenin yanına yerleştiriyorum. "Durmamı ister misin?" Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, dilimi sert çakıl taşının etrafında yuvarlıyorum, teni serinliyor.

"Evet," diye homurdanıyor ve ben de geri çekilerek geri adım atıyorum.

"Sert, duygusuz bir sikiş istiyorsun, değil mi Beau?" Elimi aletimin etrafına sararak soruyorum, kendimi tekrar yukarı kaldırıyorum, öfkem yoğunlaşıyor.

Gözleri kasıklarına düşüyor. "Evet." Berrak gözlerindeki öfke tatmin edici. Benimkini yansıtıyor. "Demek içimizi dökecek sorunlarımız var?"

"Siktir. Seni."

Çenem geriliyor ve ön tarafına doğru itilene kadar yavaş, eşit adımlarla ilerliyorum.

"Beni istiyor musun?" Sessizce soruyorum, öne uzanıp baş ve işaret parmaklarımın arasına bir meme ucunu alıp sertçe sıkıyorum. Çenesi yuvarlanarak hızla nefes alıyor. "Yap. Sen. İstiyor. İstiyor musun?" Tekrar soruyorum, her kelime noktalıyor.

"Evet."

"Ne için, Beau?"

"Bu," diyor yüzümü indirip gözlerim onunkilerdeyken ve meme ucunu ağzıma alırken. Isırıyorum ve gövdesi bükülüyor, kolları omuzlarıma doğru fırlıyor.

"Seni delirteceğim," diye fısıldıyorum, raylardan birinden bir kemer çekerek. "Ellerini bara doğru kaldır." Sesim kaba ve sabırsız çıkıyor. Tam da onun istediği gibi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum. O yüzden kaldır şu lanet kollarını."

Bana ters ters bakıyor. "Ne demek istiyorum, James?"

"İhtiyacım var. Ama bir şeyi unutuyorsun Beau." Elini tutup sikime yönlendiriyorum ve beni tutmasını sağlıyorum. O da sıkıyor. Bana masaj yapıyor. Onun merhametine sığınarak yutkunuyorum. *Benim* amacım da bu değil mi zaten? Başparmağı kaygan, ıslak, nabız gibi atan tepede daireler çiziyor ve vücudum katlanmaya başlıyor. "Burada ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin."

"Bunu asla inkar etmedim," diyor sessizce.

"Ama bundan her zaman kaçan ben değilim, değil mi? Ben buradayım. Her zaman buradayım."

"Ve hâlâ bir muamma," diye fısıldıyor gözlerimi tarayarak. Sonra ağlayan sikimi bırakıyor ve kollarını askı demirine doğru kaldırıyor. "Artık buradayım. O yüzden tadını çıkar."

Beni sessizce kışkırtmasını izlerken bileklerini gözümü kırpmadan kemere sarıyorum. "Bağa karşı koyma," diye fısıldıyorum ve çıplak, askıdaki bedenine bakıp nereden başlayacağıma karar verirken burun delikleri alevleniyor. Bu akşam hiç mola vermeyecek. Orgazmları arasında hiç ara olmayacak. Gözlerim uyluklarının tepesine düşüyor ve bir avucumu tenine dayayıp onu avuçlayana kadar yukarı doğru okşamaya başlıyorum. Uzun bir nefes alıyor ve tutuyor.

"Bu gece uyumak yok," diyorum fısıltıyla, bir parmağımı içine sokarak. Kamburlaşıyor, yüzü acıyor ve ben onu iki parmağımla hafifçe becerirken kemere doğru gerildiğini görmek için yukarı bakıyorum, genişçe süpürüyorum, onu geriıyorum. Dudağını ısırıyor, bakışları saf ateş. "Olan her şey ben izin verdiğim için olacak." Geri çekiliyorum ve parmaklarımı dudaklarında gezdiriyorum, eğilip olabildiğince yaklaşımadan önce durumunu yüzüne yayıyorum. "Acıtacak."

Sert bakışlarımı ve sert sözlerimi içine çekiyor ve gözlerini yavaşça dudaklarıma indiriyor. Sonra öne eğilip onları yakalamaya çalışıyor. Başımı sallayarak geri çekiliyorum ve o da inliyor. Pişmanlık duyuyor.

Güzel.

Eğilip dişlerimi göğsüne, parmaklarımı da amına batırıyorum ve çığlık atıp kıvranıyor. Henüz hiçbir şey hissetmemişti. Ve Beau'nun şanssızlığına bakın ki, bu işi kendi lehine çevirmek gibi berbat bir niyetle beni daha da kızdırdı. Benim için de işe yaramasını sağlamaktan başka seçeneğim yok.

Onu kalçalarının arkasından tutup kaldırıyorum ve ele geçirilmiş bir erkek gibi, gırtlaktan gelen bir havlamayla ona vuruyorum, onu kabzasına kadar sokuyorum, hafifletmek yok, yumuşak bir yaklaşım yok. Kükrüyorum ve Beau acımasız hareketim karşısında şok içinde çığlık atıyor, bacakları cansız bir şekilde kalçalarımın etrafında sallanıyor. Alışması için ona zaman tanımıyorum. Beni kabullenmesi için. Onu kaldırıyorum ve tekrar tekrar aşağı çekiyorum, ona hiç merhamet göstermeden. Affetmiyordum. Sert ve acımasız.

"James," diye bağılıyor, ben vahşice vururken bileklerini sıkıyor ve çekiyor, onu agresif bir şekilde alıyorum. Ne yaptığımı çok iyi biliyor. Ve bunu yapmamı o istedi.

Uzanıp diğer memesini ağzıma alıyorum, ısırıyorum. İşaretliyorum.

İkimizi de şaşırtan bir orgazmla çığlık atarak çözülüyor. Ve o gevşediği an, her şeye yeniden başlıyorum. "Uzun bir gece olacak, Beau." Kelimeleri zorluyorum,

ve uykulu gözleri sürüklenerek
açılıyor. "Konuşmayı kes," diye
mırıldanıyor.
Ve gülümsüyorum. Çünkü kelimeler olmadan da konuşabiliyoruz.
Ve şu anda birbirimize söylediklerimiz çok önemli.

Saatlerce. Saatlerce devam ediyorum, tekrar tekrar, orgazm üstüne orgazm, öfkem adrenalinimi
körüklüyor. Sadece o boyun eğdiğinde duruyorum. Benden istediğinde.

Omzuma sokulmuş, dişleri etime gömülmüş, neredeyse uyuyor. Bir elimle bağlarını çözüyorum ve
onu yatağıma taşıyıp yorgun bedenini nazikçe yatırıyorum. Yorgunluktan ölüyorum.

Ama yapacak işlerim var.

Alnına bir öpücük kondurup çıplak bedenini örtüyorum ve odadan çıkıyorum, soyunma odamda
durup üzerime bir boxer geçiriyorum ve siyah bir çöp torbası dolusu giysi alıp telefon almak için
ofisime geçiyorum. Aşağıya indiğimde çuvalı asansörün yanına bırakıp kanepeye uzanıyorum ve
Spittle'ı arıyorum.

Merhabası yorgun. Temkinli. "Zor bir gün müydü?" diye sordum.

"Üç yıl sonra hala Rusları ve Sırları koyaktan sürükleyerek çıkarıyorlar. Bazı cesetlerin
kimliklerini tespit etmek için beni de çağırdılar."

"Marina katliamı," diyorum düşünceli bir
şekilde. "Evet, Danny Black iz bırakmayı
sever."

Beğendim. Aynı fikirdeymiş gibi mırıldanıyorum ama kafamda hızla başka nedenler dönüyor.
Zamanım olmayan nedenler. "Benim için bir şeyiniz var mı?"

"Hiçbir şey yok. Jaz Hayley'nin ölümüyle ilgili tüm dosyalar arşivlendi ve onlara
erişemiyorum." "Kilit ve anahtar altında," diye düşünüyorum. "Kullanışlı."

"Hayır, sadece arşivlendi. Bunları imzalaması için birini bulmam gerekecek ve beni bağışlayın ama
ilginiz beni isteksiz yapıyor."

"Yani hiç denemedin mi?"

"Kendimi bilerek ifşa edeceksem daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Ölen arkadaşımızı unutuyor musun?"

Gülüyor ve bu beni derinden etkiliyor. "Nasıl gülebiliyim ki? Wallace'ın denizden çıkarıldığını
duydum."

Çok yakında Ayı'dan bir telefon alacağımı bildiğim için gülümsüyorum. "Sana ne için para
ödüyor?" "I . . ." Tükürükler kayboluyor ve ben sessizce ona akıllı olmasını diliyorum. Akıllı ol
ya da öl. "Bilgi."

Gözlerimi deviriyorum ve sandalyemde kayıyorum, her kasımın acıyla gerildiğini hissediyorum.

"Kimin üzerine?"

O oyalanıyor ve ben sabırla bir cevap bekliyorum, zihnim daha önce yaptığı hatayı tekrarlıyor.

Sevdim. Değil

Sevdim. Şimdiki zaman, geçmiş değil. "Vince

Roake." "Timsah," diye düşündüm.

"Onu tanıyor musun?"

Öyle de denebilir. Az önce onun davasına bakan bükülmüş yargıcı öldürdüm. "Herkesi
tanıyorum." "Ama kimse seni tanımıyor."

Acısına son vermenin zamanı geldi. "Beni tanıyorlar. Ama beni tanımıyorlar."

Nefes alır ve iki kelimeyle havayı serbest bırakır. Çok güçlü iki kelime. "Enigma." "Aferin Ajan."

Kendi kendime gülümsedim. "Üzgünüm, eski ajan."

"Tanrım."

Onu zihnimin gözünde görebiliyorum. Terliyor. Volta atıyor. Kendini neyin içine soktuğunu merak ediyor. "Bana şu lanet dosyayı getir, Spittle."

"Tamam," diye nefes alır. "Deneyeceğim. Bu kadar mı? Sadece dosya mı?"

"Hayır. Ben sana bir isim vereceğim ve sen de onu bulacaksın."

"İsim mi?"

"Brendon Brunelli."

"Kim o?"

"Londra'da iki yıllık mahkum." O orospu çocuğunu bulana kadar ölmeyi reddediyorum.

Reddediyorum. "Londra mı?"

"Bağlantılarınız olduğunu varsayıyorum."

"Lanet olsun, hayatımın, emekliliğimin Brit'in gitmesiyle daha kolay olması gerekiyordu." "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Seni ararım."

Telefonu kapattım ve hemen Sandy'yi aradım. "Benimle oynadın," diyor cevap olarak. "Aferin."

"Teşekkürler." Uzaktan kumandayı masamdan kaydırıyorum ve ekranları açıyorum. Sandy'nin yüzü beni selamlıyor. "Ölmek için sabırsızlanıyor musun?"

Gülüyor. "Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

Yavaşça göz kırpmıyorum, aramayı sonlandırıp düşüncelere dalıyorum. Miami'nin bel altı yeniden diriliyormuş gibi hissetmeye başlıyorum ve Danny Black'in hüküm sürdüğü zamandan çok daha kötü olacak.

BEAU

Tıkırtı ve çınlama sesleriyle kendime geliyorum, uykulu beynim yönümü bulmakta zorlanıyor. Oturmak için karnımı geriyorum ve sahip olduğum her kas protesto için çığlık atıyor. Uyluklarımın arası çok ağrıyor, irkiliyorum ve tıslıyorum. Bu sürpriz değil. Gece boyunca bana hiç mola verilmedi. Nefes almak için zaman yoktu. O bir başkasını kışkırtmadan önce bir orgazmdan kurtulmak için bir an bile yoktu.

Biraz çaba sarf ederek kendimi yatağın kenarına atıyorum, bacaklarım kenardan sarkıyor ve çıplak göğüslerime bakıyorum. Isırık izleri ve küçük yuvarlak çürükler her birini süslüyor. Bileklerimi ters çevirip yaraları tarıyorum. Sınır tanımayan. Şehvet dolu.

Gerekli.

Bir takırtı daha duyuyorum ve kıcıımı yatağın kenarından kaldırıp bir an gerinerek kendimi gevşetmeye çalışıyorum. Vücudum gergin, beynim sisli.

Gömleğimi yerde buldum, hala sıırıslıklamdı. Düğmeleri yok. Külotum da yanında yırtık bir yığın halinde duruyor. Bir sandalyenin arkasından bir tişört kapıyorum, duvarın yanındaki ahşap çerçevenin önünde durup kaç kadının ona bağlandığını merak ederken üzerime geçiriyorum. Yabancılar. Öne doğru bir adım atıyorum ve elimi parlak, son derece cilalı ahşabın üzerinde gezdiriyorum, dokunuşum birkaç çukurla karşılaşılıyor. Daha yakından incelediğimde, ezikler, hasar görmüş ahşap parçaları, aşınmış ahşap lekesi görüyorum. Sürtünmeden. Kavgadan.

Bağla savaşıma.

Başka sesler duyduğumda omzumun üzerinden kapıya doğru bakıyorum. "Karşı koyma," diye fısıldıyorum kendime, merdivenlerin başında durana kadar sesleri takip ediyorum. James mutfakta hareket ediyor, dolap kapakları ve çekmeceler açılıp kapanıyor, mutfak eşyaları tezgâha çarpıyor. Aklım o anda başka bir yerde olmasaydı, aşağıda ne yaptığını sorardım. Geri çekilip ofisine bakıyorum. Tüm ekranlar dünyanın dört bir yanından çeşitli haber kanallarıyla canlı, devasa masası evrak işleriyle meşgul ve köşeye sıkışmış tüm resim aletlerim ve boyalarım var. Tanrım, sanki aylar önce benden ofisini boyamamı istemiş gibi. Benim de hala bitirmem gerekiyor.

Geri çekiliyorum, cam banyonun önünden geçiyorum ve sessizce bir sonraki kapıyı açıp başka bir yatak odasına giriyorum. Sade, basit, beyaz mobilyalar ve beyaz duvarlarda çarşafklar. Ve cam. Sonsuz cam. Hiç de çocuk dostu değil. Dudağımı ısırıp kapıyı kapatıyorum ve bir sonraki kapıyı deniyorum. Başka bir yatak odası. Başka bir sade alan. Girdiğim son oda bir spor salonu, tüm ekipmanlar iki tarafa yayılan camın dibine yerleştirilmiş. Manzaralı bir egzersiz. Buhar odası. Sauna.

Bardak.

Ve hâlâ bir çocuğun buraya adım attığını gösteren hiçbir şey yok.

Kapıyı kapatıp sırtımı yaslıyorum, zihnim dönüp duruyor. Ona sormalıyım. Ama onaylanmasını istiyor muyum, çünkü o zaman gerçek olur mu? Yine de görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. Kafamı kıcımdan çıkarıp önümdekiyle yüzleşmemin zamanı gelmişti.

Ama önümde ne *var*? James kim?

Aşağı indiğimde onu hâlâ mutfakta dolaşırken gördüm. Çıplak göğüslü. Saçları güzelce dağılmış, yüzü kirli sakallarıyla şaşırtıcı derecede pürüzlü. Beni fark etmiyor, ben de aşağıda duruyorum, onu görmenin tadını çıkarıyorum, meyveleri kesmesini ve sonra da tabağa koymasını izliyorum.

doğrama tahtasını blendera koyuyor. Kapağı yerleştiriyor, elini üstüne koyuyor ve sonra tüm alan dönen bıçakların sesiyle doluyor.

Kahvaltı hazırlıyor. Çok basit ama görmek için çok tatmin edici bir şey. Sırtımı basamağa dayayıp rahatlıyorum, vücudumdaki her ağrıyı ve sızıyı unutuyorum. Ve sadece onu izliyorum. Şaşkın. Büyülenmiş gibi.

Düşüyor.

Ama ben ona mı aşık oluyorum, yoksa bu duyguya mı?

Yutkunup kafamı silkeliyorum, tam o sırada ses kesiliyor. "Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor, kapağı çıkarıp lavaboya atarken.

"Ağrıyor," diye itiraf ediyorum, kendimi yukarı çekmek için tırabzana uzanıyorum. Uyluklarım itirazlarını haykırdığında irkiliyorum. Tanrım, spor masajına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Doğruluyorum, her kemiğimin beni dikleştirmek için çatırdadığını hissediyorum ve James'in ifadesi mutlak memnuniyetten başka bir şey değil. Bunu nasıl hissetmez?

"Buyurun," diyor ve karşısındaki taburelerden birini işaret ediyor. "Bundan biraz al."

Yavaşça ilerleyip kendimi taburenin sert ahşap koltuğuna bırakıyorum. "Nedir bu

Bu

mu Blender'ın içindekileri iki bardağa dolduruyor ve birini bana doğru itiyor. "İlk adım ?"

İyileşmen için," diyor sessizce.

"Gerçekten mi?"

"Yoksa iyileşmenin ilk adımı ilk öpücüğümüz müydü?" Şaşkınlıkla gözlerimi kaldırıp onunkileri buluyorum. "Ne?"

Uzanıp bardağımın dibine bir parmağının ucunu koyarak ağzıma götürmeme yardım ederken gülümsemesi belli belirsiz. "İç, Beau."

"İçinde ne var?" Sessizce soruyorum, kabul ediyorum ve karışımdan bir yudum alıyorum. Yaban mersini. Muz. "Bu brokoli mi?" Yutkunarak ve bardağı önümde tutup yeşil karışımı değerlendirerek soruyorum.

"Kaslarınızı onarmak için proteinle dolu." Yarısını bir çırpıda mideye indiriyor. "Biraz da mango ekledim."

Ben hâlâ diğer yarısını bitirmesini izliyorum. "Neden mango ekledin?"

"Çünkü hoşuna gidiyor," diyor dümdüz bir yüzle. "İç. Buna ihtiyacın var."

İhtiyacım var. Hiç tanımadığım bir adam neye ihtiyacım olduğundan nasıl bu kadar emin olabilir? Ama o biliyor. Ve bu sadece bu içki değil. James beni izlerken kadehi yavaşça yudumluyorum ve bitirdiğimde kadehi alıp yere koyuyor ve tezgâhın üzerine eğiliyor. "Biscayne Körfezi'nden ayrıldıktan sonra seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum."

"Değildin," diye itiraf ediyorum. Oyun oynamak yok, yalan yok.

Hafifçe başını sallıyor. "Peki seni tekrar kapıma getirecek ne oldu?"

"Çocuğun var mı?" Durup dururken ağzımdan kaçırıyorum ve o da gözlerini kırpıştırarak geri çekiliyor. "Aslında, bana söyleme." "Neden?" diye soruyor, avuçlarını tezgâha bastırıp doğrulurken.

Aman Tanrım. Çocuğu var. Bir çocuğu var.

"Söylediklerimi unut." "Hayır," diyor. "Söylesem sorun olur mu?"

Dudağımı acımasızca ısıyorum, kendimi cehenneme kadar lanetliyorum. Evet, bu bir sorun olabilirdi ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Başka tarafa bakıyorum. "Bir erkeğin çocuğuyla tanıştırmayı düşüneneği türden bir kadın olduğumu sanmıyorum."

"Neden?"

Neden? Belli değil mi? Çoğu insana göre dışarıdan bakıldığında nispeten birlikteyim. Nispeten memnunum.

Ama içimde, maskeyi geçtim, berbat bir haldeyim. Acı. Çarpık. Ve James bunu biliyor. Hiçbir ebeveyn çocuğuna böyle bir karanlık yaşatmamalı. Bundan daha fazlası, ve yine, Tanrı ruhumu korusun, onu paylaşmak istemiyorum. Bu cam kutuya hiçbir şeyin sızmasını ve bana bulutlarda yaşadığımı hatırlatmasını istemiyorum. Gerçek hayat yaşanıyor ve bununla başa çıkılması gerekiyor.

"Neden, Beau?" James itiyor ve ona bakıyorum, kendimi aptal, suçlu ve acınası hissediyorum. "Sen anlamazsın."

"Dene beni." Bunun peşini bırakmayacak.

İç çekiyorum ve yumuşuyorum. "Babam beni terk etti."

"Demek baba sorunların var," diyor ve ben de onun mükemmel zamanlamalı samimiyeti karşısında gerçekten eğlenerek gülüyorum. Baba sorunlarımdan çok daha fazlası var, ama ... eğer bu onu mutlu edecekse.

"Çok takdire şayan bir adam değil. Bana göre öyle. Diğer herkes onun Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünüyor." "Neden?"

Gözlerimi deviriyorum. "Neden her şeyi zorlamak zorundasın?" Kızgınlıkla soruyorum. "Sen soruyorsun, ben anlatıyorum, sonra bir bakıyorum yirmi tane soru sorulmuş."

"Tabii ya, unutmuşum. Sadece sevişiyoruz, değil mi?" Kaşlarını çatıyor ve blenderı lavaboya götürüp duruluyor. Gözlerimi sırtına dikiyorum. Güzelce hasar görmüş sırtına. Hangi noktada çirkinlikten güzelliğe dönüştüğünden emin değilim ama dönüştü. Bu ne anlama geliyor? "Benim çocuğum yok Beau," diyor musluğa.

Gözlerimi kırıştıırıp tabureme geri dönüyorum.

"İstemiyor musun?" "Hayır. Neden böyle düşündün?"

"Diğer adın. Pazarlık ettiğimden daha fazlasını elde ettiğimi defalarca söylemiş olman."

Duruladığı sürahiye kenara bırakıp adaya geri dönüyor ve bana doğru eğilerek pozisyonunu koruyor. Koluma uzanıyor ve hafif bir başparmağını bileğimde gezdiriyor. "Pazarlık ettiğinden çok daha fazlası."

Kırık deriye bakıyorum. "Peki ya diğer adın?"

"Yani bilmek istiyorsun?"

Ona bakıyorum, gözlerim sinirli yarıklar. Onunkiler dans ediyor, benim dönüşümü heyecanla karşılıyor. "Hayır, istemiyorum," diye homurdanıyorum. *Kahretsin, biliyorum.* "Bu bir şeyleri değiştirecek mi?" diye soruyorum. "Diğer adını bilmem bir şeyleri değiştirir mi?"

Gülümsemesi duraksıyor ama hemen düzeltiyor. Ama yeterince hızlı değil. Neydi o? "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Benim için değil."

"Ama benim için olabilir

mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Hayal kırıklığı alevleniyor, güçlü ve durdurulamaz. Kendi kendime homurdanıyorum ve kolumu kurtarıyorum, ayağa kalkıyorum ve ona bilmek için ne kadar çaresiz olduğumu göstermeden önce uzaklaşıyorum. Her şeyi bilmek için. Bilmek istiyorum çünkü havucu hiç çekinmeden sallıyor. Siktir et *onu*. Bilmek istemiyorum çünkü bu benim için bazı şeyleri değiştirebilir. Siktir et *beni*. İmkansız bir durumdayım. Artık bunu yapamam. Serbest kalmak . . . Tanrım, rahatlamak güzel. Ama sürekli var olan gerilim? Sevmediğimi.

Çantamı elime aldım ve telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Kimseden ve daha da endişe verici olanı Nath'tan bir şey gelmiyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum. Dün gece ona ne oldu? Neden neler olduğunu anlatmak için bana mesaj atmadı?

James sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor ve vücudunu tam boyuna doğru eğiyor. "Oturlan yerine, Beau."

"Affedersiniz?"

İçinde bir şeyler patlar gibi olur ve kolunu agresif bir şekilde dışarı atar. "Otur dedim sana

"diye bağıyor ve ben onun patlayıcı öfkesi karşısında şaşkına dönerek geri çekiliyorum. Şaşırdım, evet, ama bundan daha fazlası, az önce hayati bir şeyi açığa çıkardı. O da bunu paylaşma konusunda endişeli. Stresli ama bunu gizlemek için harika bir iş çıkarmış. Şu ana kadar. Ve tüm bunlar şu lanet soruyu akla getiriyor: Neden benim bilmem konusunda bu kadar kararlı? "Otur şimdi!"

"Diğer adın ne lan senin?" Bağıyorum, çantamı ve cep telefonumu yere çarpıyorum, bilmek istediğim için kendimden gerçekten nefret ediyorum. "Söyle bana."

Çenesi kasılıyor, kolu tabureye doğru güveniyor. "Otur."

"Hayır." Gitme ihtimalime karşı ayakta olmalıyım.

Burun delikleri alevlenen James, inançla bana doğru adım atıyor, beni yakalıyor ve adaya geri götürüyor. Küçük bir özenle tabureye bırakıldım. "Sakin kırırdama." Parmağını yüzüme doğru sallıyor ve ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Kiminle konuştuğunu sanıyor bu herif? Homurdanıyorum ve hemen kendimi kaldırıyorum. Ve anında tekrar ele geçirildim.

"Çekil üstümden," diye bağıarak dirseğimi geri itiyorum. Acı dolu homurtusunu duymadan önce çatırtısını duyuyorum.

"Siktir," diye tıslayarak beni bırakıyor ve hızla döndüğümde burnundan şelale gibi kan aktığını görüyorum. Elini yüzüne götürüyor ve kan parmaklarının arasından sızarak durmaksızın akmaya devam ediyor. Şaşkınlıkla gözlerini tekrar tekrar kırıştırırken gözleri gölleniyor, korkunç bir şekilde sulanıyor. *Aman Tanrım.*

Geri çekilip eline bakıyor. "Sakinleşecek misin lan?" diye soruyor sıkıca. Ben mi? "Sakinim," diye homurdanıyorum, beni bulan suçluluk duygusundan nefret ederek. "Sen mi?"

Kendini toparlayarak gözlerini kapatır. "Ben sakinim." Lavaboya gidiyor, musluğu çalıştırıyor ve yüzüne su sıçratmaya başlıyor, ben de arkasından yaklaşıyorum, suyun kırmızıya boyandığını ve kanamanın devam ettiğini görüyorum.

Bir bulaşık havlusu alıp suyu kapatıyorum, koluna girip onu bir tabureye götürüyorum. Talimat vermeden oturuyor ve ben de ona doğru ilerleyip bezi alıp burnuna tutuyorum. Ben burnunu silerken ve sıvazlarken o da beni izliyor. "Sanırım kırdım," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygum katlanarak artıyor. "Özür dilerim."

Elimi kendi eliyle havlunun üzerine koyup yerinde tutuyor ve beni kucağına çekiyor. "Kendimi kaybettiğim için özür dilerim," diye fısıldıyor ve alnının omzuma düşmesine izin veriyor. Yumuşak James.

Kolumu omuzlarına dolayabilmek için kaldırıyorum ve diğer elimin parmaklarını onunkilerle birleştiriyorum. "Diğer adın ne James?" diye soruyorum. Bu iş artık bitecek. Daha fazla oyun yok. Benim tarafımdan daha fazla cehalet yok. Önce bununla, sonra da Nath'la ilgilenmeliyim. Her şeyi halletmeliyim.

"Önce bir duş alalım," diye cevap veriyor, kafasını kaldırdığında arkasında kan lekeleri bırakıyor. "Sonra konuşuruz."

Bizi tabureden kaldırıp elimi tutarken karnım zonkluyor. Konuşacağız. Konuşacağız, bedenlerimizle değil kelimelerle. Bizi merdivenlere doğru götürürken zorlukla yutkunuyorum ama tam ilk adımı atarken asansörün sesi geliyor. Durup dönüyoruz ve Goldie dışarı çıkıyor. Genelde soğukkanlı olan buz kız asansörden aceleyle çıkarken her zamanki soğukkanlı halinden daha az görünüyor, ama bizi merdivenlerin yanında görünce duraksıyor ve soğukkanlı, vurdumduymaz maskesi yerine oturuyor.

"Bir kelime," diyor, gözleri bana kayıyor. Kaşlarımı çatıyorum, onu değerlendirmeye çalışıyorum. Anlaşılmaz biri.

James önüme geçip Goldie'yi görmemi engellediğinde meraklı gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Ona bakıyorum ve kana bulanmış yüzünü görünce irkiliyorum. "Git," diyor alnıma hafif bir öpücük bırakarak. "İşim bittiğinde sana katılacağım."

Merdivenlerden geri geri çıkmaya başlıyorum ve Goldie James'in ötesinde tekrar beliriyor.

Asansörün yanında hareketsiz ve sessiz, ellerini önünde birleştirmiş. İkisi de ben yükselirken beni izliyor, ikisi de hareket etmiyor, ikisi de konuşmuyor. Duyulmadığımdan emin olmak istiyorlar.

Yukarıdan dönüp köşeyi dönüyorum, duruyorum ve dikkatle dinliyorum. Hiçbir şey duymuyorum ve James'in dairesinin açıklığı göz önüne alındığında, bu fısıldaştıkları anlamına geliyor.

Merakıma yenik düşerek kendimi James'in yatak odasına zorladım ve banyoya gidip duşu açtım ve tişörtümü çıkardım. Spreyin altına girdim. Fısıltı. Fısıldamak, birinin duyulmak istemediği anlamına gelir. Bir polis olarak, fısıltılara asla inanmazdım. Fısıltılar güvensizlik demektir, bu yüzden James ve Goldie'ye güvenmemeliyim. Ve yine de, ben araya giren kişiyim. Ne kadar zamandır birlikte çalıştıkları ya da gerçekte ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Bilmeye hakkım var mı ki?

Kendi kendime homurdanıyorum ve biraz duş jeli alıyorum, ellerimi ıslak tenimde öfkeyle gezdiriyorum, her gözeneğe sinmiş kan ve ağır seks kokusunu temizliyorum. Saçlarımı şampuanlıyorum, duruluyorum ve tertemiz olduğumda James hala burada değil.

Duşu kapattım, havluya sarındım ve askıdan bir diş fırçası aldım. Dişlerimi fırçalıyorum, ıslak saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve kurulamak için havluyu her tarafıma sürüyorum.

Hala James yok.

Yatak odasına giriyorum, onu bulmaya hazırlanıyorum ama odanın ortasında durduğunu görünce kekeleyerek duruyorum, saçları ıslak, yüzündeki tüm kan gitmiş. O da giyinmişti. Ve duş almıştı.

Ama benimle değil.

Kemerini kotunun ilmeklerinden geçirirken başını kaldırıp bakıyor, dün beni bağladığı kemerin aynısı. Ona sorgulayan gözlerle bakıyorum. Başka tarafa bakıyor. "Bir yere gitmem gerekiyor," diyor, soyunma odasına geri dönüyor ve birkaç dakika sonra bir ceket giyerek ortaya çıkıyor. "Döndüğümde konuşuruz."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Gergin görünüyor. Bu hoşuma gitmiyor.

Güven veren gülümsemesi korkunç bir şekilde yapmacık ve onun kişiliğini bu kadar iyi okuyabilmemin iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Yanıma geliyor, bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Her şey yolunda." Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Ne kadar kalacaksın?" Ben soruyorum. Nath'ı bulmam gerek. Ama James'le de konuşmam gerekiyor. "En fazla bir saat sürer. Tamam mı?" Bana yalvaran gözlerle bakıyor.

"Tamam," diye nefes alıyorum. James gider gitmez Ollie'yi arayacağım. Nath hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini soracağım. Gitmeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim çünkü ... nereye gideceğim?

Dudaklarını alnıma bastırıyor ve orada tutuyor, öpücüğüyle nefes alıyor. Kaşlarımın çatıldığını hissetmiş olmalı ki geri çekiliyor, başparmağını alnıma sürterek çizgileri düzeltiyor. "Yakında döneceğim," diyor ve dönüp dışarı çıkıyor.

Ve ben yalnızım.

Sadece zihnimle baş başayım ve zihnimi dolduran sorularla patlamaya hazırım. Havluyla sarılmış bedenime bakıyorum. Sonra yatak odasının etrafına. Topuklarımı tekmelemekten başka ne yapacağım, James'in konuşmasını mı bekleyeceğim? Bana ne anlatacak?

Başımı sallıyorum ve o dönene kadar kendimi meşgul edecek bir plan yapıyorum. Ollie'yi arayacağım. Sonra James'in ofisine gidip biraz resim yaparak kafamı dağıtacağım, çünkü buraya ilk başta yapmak için geldiğim şeyi hâlâ bitirmemiştim.

Aceleyle merdivenlerden inip yerde cep telefonumu buluyorum ve Ollie'yi arıyorum. Cevap vermeden önce iki kez çalıyor. "Bir şey bulabildin mi?" Pencerelerin dibinde volta atarak soruyorum.

"Sıra dışı bir şey yok."

"Hiç mi bir şey yok?" Pencerenin yanında durarak soruyorum.

"Beau, bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Dudaklarım birbirine yapıştı. "Sadece endişeliyim."

"Sanırım bazen seninle birlikte yaşadığımı ve seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun."

Eskiden beni tanırdı. Ollie artık *beni tanımıyor*. Ben kendimi bile zor tanıyorum. Telefonumu indirip saate bakıyorum. Saat daha sekiz. Şimdiden bütün gün ayaktaymışım gibi geliyor ve dün gece neredeyse hiç uyumadım. Tekrar volta atmaya başlıyorum ve kaslarım sanki bana *neden* uyuduğumu hatırlatmak istercesine

dün gece hiç uyumadı. "Onu denemeye devam edeceğim."

"Dinle Beau, muhtemelen yatağa düşmüş ve uyuyakalmıştır. Zor bir çağrıdan sonra nasıl olduğunu bilirsin."

Gözlerimi kapatıyorum ve Ollie'nin Nath'ın yokluğuyla ilgili makul açıklamasının yerleşmesine izin vermeye çalışıyorum. Elbette haklı olabilirdi ve Nath'ın tuhaf çağrısını almamış olsaydım bunu kabul ederdim. "Evet, biliyorum."

"Daha sonra bir kahve içmek ister misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kahve?" Aptal gibi papağan gibi konuşuyorum.

"Evet, bilirsin, insanların çene çalarken içtiği kahverengi şey."

"Gevezelik mi?" Ben mırıldanıyorum ve Ollie yüksek sesle iç çekiyor.

"Seni görmek istiyorum, Beau."

Aman Tanrım. Bunun ne kadar doğru olmadığını ona söyleyemem.

Beni dinlemiyor. "Babanın temas halinde olduğunu duydum," diye devam ediyor.

"Oh." Ollie benim bu dünyaya gelmemde payı olan adama karşı duyduğum küçümsemeyi biliyor.

"Ben iyiyim."

"Elbette," diye mırıldandı. "Elbette, iyisin."

Ona asla ağlamamalıydım. Nath hakkında onunla asla iletişime geçmemeliydim. Başka birini aramalıydım. Ona yanlış bir umut vermişim gibi hissediyorum ve bunu kırmaktan hiç zevk almıyorum. Gerçi dükkânın dışında bunu yaptım sayılır. Mesajı aldığını sanıyordum. "Biriyle görüşüyorum." Sözlerimin sesiyle irkildim ve hemen onları havadan alıp koca ağzıma geri tıkmayı diledim. James'in dairesinin etrafında kendimi tekmeleyerek dolanıyorum.

"Biliyorum," diyor sonunda.

"Ne?"

"Lawrence beni aradı."

Ağzım açık kaldı, beynim bunu hesaplayamadı. Lawrence bunu neden yapsın ki? Ne elde etmeyi umuyordu? Ve daha da endişe verici olanı, eski sevgilime başka ne söylemişti? "Bunu yapmaya hakkı yoktu."

"Senin için endişeleniyor."

Bu ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Lawrence paylaşması gerekenden fazlasını paylaştı, ki bu hiçbir şey olmamalıydı. "Bu onu ilgilendirmez ve kesinlikle seni de ilgilendirmez." Pişman olabileceğim başka bir şey söylemeden önce telefonu hızla kapatıyorum. "Lanet olsun sana Lawrence," diye mırıldanıyorum ve amcama ona ne kadar kızgın olduğumu anlatan bir mesaj atıyorum. Gönder tuşuna basıp telefonumu kanepeye fırlattıktan sonra mutfığa gidip bir bardak buluyorum. Bardağa su doldurup hepsini içiyorum, bardağı kapatıp öfkemle nefes alıyorum. Sanki dünya bana karşıymış gibi hissediyorum.

Boya.

James'in soyunma odasına koşuyorum ve çekmecelerini karıştırarak üzerime giyebileceğim, kirlenmesine aldırmayacağı bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Köşede bir elbise sepeti görüyorum ve karıştırıp bir tişört ve birkaç şort çıkarıyorum. Tişörtü üzerime geçirdim ve şortu giymek için eğildim.

Bir şey gözüme çarptı.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve odanın ortasındaki sandalyenin altına bakıyorum. Parlak, kısmen bir gölge tarafından gizlenmiş. "Bu da ne böyle?" Mırıldanıyorum. Doğru görüyor olamam.

İçgüdüsel olarak yalnız olup olmadığımı kontrol etmek için arkama bakıyorum ve elimi şortla kapatıp dikkatlice sandalyenin altından çekiyorum. Bir 9mm. Bir mermi kovarı.

Zihnim patlıyor ve onu bir el bombası gibi bırakıyorum, panik beni yakalıyor. Çabucak geri ittim

Bulduğum yerde, ayağa kalkıp odaya bakıyorum, etrafa göz gezdiriyorum. Derin nefes alıp veriyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum, tavana, duvarlara bakıyorum, kameraları arıyorum. *Gizlenmişler*. Bir mermi kovani bu kadar küçük bir odaya nasıl girer? Silahı kim ateşledi ve kime? Neden-

Boya.

Beceriksizce şortumu çekiyorum ve James'in ofisine koşuyorum, belimi kaldırıyorum, merdiveni kuruyorum ve beyaz boyayı karıştırıyorum. Çalışma alanımı tarıyorum. En tepeye tırmanıyorum ve çılginca spot ışıklarının etrafında dönmeye başlıyorum. Boya. Sadece boya.

Bir mermi

kovani. Diğer

adım.

İstediğinden fazlasını alıyorsun.

"Siktir!" Sessizlik çok gürültülü, düşüncelerim daha gürültülü. Aceleyle merdivenden inip aşağıya koşuyorum, cep telefonumu ve kulaklıklarımı bulup takıyorum, çalma listelerimi ararken James'in ofisine dönüyorum. Mükemmel parçayı buluyorum, çalışıyorum ve kulaklıklarımı kulaklarıma takarken sesi sonuna kadar açıyorum.

Everyone You Know *When The Sun Comes Up* çalışıyor ve kafamı mükemmel bir şekilde dolduruyor. Merdivene geri tırmanıyorum, fırçamı alıyorum ve resmin ve müziğin beni alıp götürmesine izin veriyorum. Omuzlarım sallanıyor. Şarkıya eşlik ediyorum.

Unuttum.

Sadece bir an için. Sadece şimdilik.

Kendimi kaybediyorum, kalan noktaların etrafından dolanıyorum, kapıya yaklaşıyorum, merdiveni hareket ettirmek için aşağı inme zahmetine girmiyorum, sadece ağırlığımı kaydırarak tek ayağımın üzerine kaldırıyorum ve bir elimle merdiveni, diğer elimle de boya ve fırçayı tutarak odanın içinde etkili bir şekilde yürüyorum. Parçalar birbirine karışıyor, her biri duyularımı tüketmek için mükemmel bir şekilde seçilmiş gibi.

Odanın diğer tarafına geçip kapıya ulaştığımda, son spot ışığına ulaşmak için merdivenden inmek zorunda kalıyorum. Kapıyı iterek kapatıyorum, merdiveni tam önüne oturtmak için pazarlık yapıyorum ve tekrar yukarı tırmanıyorum.

Fırçam yine tavana ulaşamadı bile. Kapı uçarak açıldı ve merdivenimin yan tarafına çarptı. "Lanet olsun!" Bağırıyorum, kendimi duyamıyorum, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak tehlikeli bir şekilde sallanıyorum. Boya kutusu devriliyor ve bir elimi serbest bırakmak için fırçayı kenara fırlatıyorum, kendimi yerinde tutmak için onu üstümdeki tavana sıkıştırıyorum. Ama merdiven çoktan eğilmişti ve düşüşümü planlamayı bile düşünemedim yere çakıldım, zemin hızla yaklaşıyordu. Kuvvetle yere çarpıyorum.

Müziğin sesi çok yüksek.

Ama hala bileğimin çatlama sesini duyuyorum. Ve keskin acı parıltısı bunu doğruluyor.

Tıslıyorum ve bir aptal gibi ağırlığımı ellerime vererek doğrulmaya çalışıyorum, kafam karışmış ve sersemlemiş bir halde daha fazla acı çekiyorum. "Lanet olsun," diye bağırıyorum, bileğimi tutup baskı uyguluyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, görüş alanımın kenarlarına doğru ilerleyen siyah sisi geri püskürtmeye çalışıyorum. Kahretsin, sanırım bayılacağım.

James önümde beliriyor, çömelmiş, yüzünde panik ifadesi var. Ağzı hızla hareket ediyor ve ben gözlerimi kısarak onu neden duyamadığımı anlayamıyorum. Müzik. Sağlam elimle kulaklarıma uzanıyorum ve kulaklıkları çıkarıyorum. Kafası karışmış bir şekilde izliyor.

Ve sonra kafası karışmıyor. Öfkelendi. "Tanrı aşkına Beau," diye bağırıyor, stresli bir şekilde. İrkildim. "Lanet bir kapının arkasından merdivene çıktığına inanamıyorum."

"Tamam," diye bağıyorum. "Bana bağırmayı kes." Bileğime bakıyorum ve utaniyorum. Kırılmış.

"Sanırım kırıldı." "Yok artık." Diz çöküp beni kucağına aldı, masasına götürdü ve

cam. "Bir bakayım." Kolumu nazikçe tutuyor ve inceledikten sonra, kolumdaki suçluluk duygusunu görüyorum.

Öfkeyle maskelenmiş duyguları ön plana çıkıyor. "Kahretsin," diye fısıldar, yüz ifadesi acı doludur. "Lanet olsun, Beau."

"Benim hatam," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. Ona *neden* merdivene çıktığımı söylemeyeceğim. Ya da neden müziğin bangır bangır çaldığını ve bu yüzden düşüncelerimi duyamadığımı. Şimdi James'e baktığımda tek görebildiğim o mermi kovanı.

"Acıyor mu?" diye sorar.

"Hayır."

"Adrenalin," diye bitiriyor. "Seni bir hastaneye götürmeliyiz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak itirazımı geri almaya zorluyorum. "Bir şeyim yok."

Esprili olmasa da gülüyor. "Kapa çeneni," diye tersliyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Hoparlörden bir arama yapar. "Bizi A&E'ye götürmeni istiyorum. Beau bileğini kırdı."

"Siz ikiniz bugün oldukça savaş halindesiniz, ha?" Goldie söylüyor ve sözleri James'in burnuna bakmamı sağlıyor. Kesinlikle şişmiş.

"Seninle aşağıda buluşuruz." Masadan inmeme yardım etti. "Yürüyebilir misin?" Kıyafetlerime bakıyor. "Bunlar benim şortlarım mı?" Tişörtümü kaldırıyor ve belime yapışsın diye kıvırdığım kumaşın kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Omuz silkiyorum. *Soyunma odanızda neden bir mermi kovanı var?* "Resim yapmam gerekiyordu." Bunu söylememeliydim. "Bitirmek için." Ani endişeli ifadesinden kaçınarak başka tarafa bakıyorum. "İşi bitirmem gerekiyordu."

"Sana çok kızgınım," diye mırıldanıyor ve tişörtünü başının üzerine çekip ortadan ikiye yırtıyor. Birkaç katlama ve düğümlemeden sonra tişörtü başıma geçiriyor, kolumu derme çatma askısında nazikçe dinlendiriyor.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Sorduğumda duraksıyor, gözleri görevinde kalıyor.

"İzci çocuklar," diyor bir elini masasının kenarına, kalçalarımın iki yanına dayayarak. "Aklından ne geçiyordu?" Eğildi, başı öne eğik, yüz ifadesi sinirli.

Düşünmüyordum. Bütün mesele de bu zaten, ama yine de bunu James'le paylaşamıyorum. "Bu bir kazaydı."

"Bu vücut," diye fısıldıyor, sesi gergin, avucu boğazıma dayanmış ve önümden aşağıya doğru sürükleniyor, "narin. Narindir, değerlidir ve benimdir Beau Hayley." Şaşkınlığımı yutkunurken bana onu sorgulamam için cesaret veren bir bakış atıyor. "Senden tek istediğim ona dikkat etmen."

"Benden rahatsız oluyorsun," diye mırıldanıyorum, gözlerim çıplak göğsünden karnına doğru iniyor. Kendini itiyor, dimdik duruyor, çenesi titriyor. "Sinirlenmek hafif kalır."

Çenem onunkiyile eşleşmeye başlıyor, seğiriyor. "Beni bir çocuk gibi küçümsemen bitti mi?" Soruyorum, aşağı kayıyorum ve heybetli çerçevesini geçiyorum, kızgınlığından ve çıplak göğüslü görüntüsünden kaçmaya hevesliyim. *Kendini kaybetme, Beau.*

Başıma şiddetli bir ağrı girmeden önce sadece birkaç adım atabildim. "Kahretsin." Duvara tutunmaya çalışıyorum, tutunacak bir şey arıyorum, çünkü geri itmeyi başardığım sis bir intikamla ilerliyor. "Bayılacağım," diyorum yüksek sesle, onu uyarıyorum, beni yakalamasına ihtiyacım var, ileriye doğru düşmeye başlıyorum, vücudum hafif ve soğuk hale geliyor, kollarım kendimi kurtarmak için içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor.

"Beau!"

Bu duyduğum son şey. Ve gördüğüm son şey James'in vahşi, paniğe kapılmış yüzü. Bir mermi kovanıyla birlikte.

JAMES

"Goldie!" Beau'yu güverteye çarpmadan hemen önce yakalayarak bağıyorum. "Lanet olsun." Onu yan yatırdım, kolunun etrafında çalışarak onu iyileşme pozisyonuna getirdim. Goldie ofisime girdiğinde bizi yerde buldu. "Bayıldı," diyorum, endişeyle her santimini değerlendirerek.

"Tanrım, ikiniz birlikte tam bir yüksünüz," diye homurdanarak bana yerde katılıyor. "Koluna ne oldu?"

"Lanet kapının arkasındaki merdivene çıkmıştı." Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Öfke ve endişe, oylama pozisyonu için savaşılmaya başladı ve Beau saçma sapan kelimeler mırıldanmaya başladı.

"Kendine geliyor."

Yanaklarını okşuyorum. "Beau, bebeğim, hadi. Gözlerini aç." Yüzüne dokunuyorum ve irkiliyor, gözleri kırpışarak açılıyor. "İşte buradasın," diye fısıldıyorum, eğilip yanağını okşuyorum.

"Kurşun," diye mırıldanıyor ve ben donup kalıyorum, bu tek kelimenin beynimdeki sisi dağıtmasına izin veriyorum. Yavaşça çekiliyorum ve gözlerimin içine bakıyor. Sonra gözleriyle birlikte başı da dönüyor ve tekrar bayılıyor.

"Doğru mu duydum?" Goldie soruyor, telefonuna gidiyor, şüphesiz CCTV'yi kontrol ediyor. Sonra soyunma odama giriyor ve birkaç saniye sonra elinde bir mermi kovaniyle tekrar ortaya çıkıyor. "Bunu bulması için ortalıkta bırakman çok hoş."

Hiçbir şey söylemiyorum, Beau'yu kollarıma alıp ofisimden çıkarıyorum. "Bana bir tişört getir ve ona amca de." Yapılacak en doğru şey bu, ancak kınanmakla yüzleşme düşüncesinden hoşlanmıyorum. Çünkü öyle olacak. Bir duruşma. Bir hüküm.

Bir zulüm.

Hastaneye gittiğimizde Beau'nun bilinci sayısız kez gidip geldi. Doktor değilim ama bir bedenin kendini fiziksel acıdan ya da zihinsel travmadan korumak için ne zaman koruma moduna geçtiğini bilirim. Korkarım ikisinden de birazıyla uğraşıyorum.

Onu resepsiyona götürüyorum ve cam bölmenin arkasındaki kadın hemen masasından fırlıyor. "Kırık bir bilek ve altı kez bayılma. Düşük tansiyon." Beni koridorda bir odaya yönlendirirken ben de lafi dolandırıyorum.

Beau'yu yatağa yerleştiriyorum ve doktorun içeri girip onu değerlendirmesi için yer açıyorum. "Adı ne?" "Beau. Beau Hayley."

"Yaş?"

"Otuz."

"Ve sen?"

Ağzımı kapatıp Beau'nun baygın haline bakıyorum. "Erkek arkadaşım," diyorum sessizce. Şimdi endişelenmem, onu böyle görmekten acı duymam? Bunun tek bir açıklaması var. Bunun olmasına izin vermem her açıdan berbat bir durum.

Ve yine de buradayım, lanet olası düşmana aşık oluyorum. "Bayım . . ."

"Kelly."

"Alerjiniz var mı?"

"Bildiğim kadarıyla
yok."

"Peki hamile mi ya da hamile olabilir mi?"

Geri çekiliyorum, şaşırıyorum, şok oluyorum ve bir sürü başka şey. "Hamile misin?" Aptal gibi taklit ediyorum. "Hayır." Beau'ya bakıyorum. "Bilmiyorum." Olabilir mi? Bu yüzden mi sağa sola bayılıyor? *Siktir, bilmiyorum.*

"Bu taraftan lütfen, efendim," diye bastırıyor hemşire ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sadece bazı detaylara ihtiyacım var."

"Evet, elbette," diye mırıldanıyorum, zombi gibi işaret eden kolunu takip ediyorum.

Dışarı çıktığımızda hemşirenin tüm sorularına cevap veriyorum ve zihnim tamamen bulanık olduğu için bu bir başarı. "Hepsi bu kadar," diyor Goldie arabasını park ettikten sonra hızla hastaneye girerken.

"Tamam mı?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Emin misin?" Boğazımı temizliyorum. "Onu bırakmamalıydım."

"Başka seçeneğin yoktu."

Bir seçeneğim vardı. Köpekbalığı'nın ikinci adamını öldürmek için başka bir fırsatım olabilirdi. Ama öldürdüğüm her adamda olduğu gibi, Ayı'nın kim olduğunu keşfetmek için bir fırsatım daha olacaktı. Onunla birlikte mi olacaklar? Onu arayacaklar mı? Beni ona götürecekler mi? Henüz olmadı ama pes etmeyeceğim. "Amcasını aradın mı?"

"Yola çıktı."

"Güzel."

"Başka bir şey daha var."

Ayı'nın adamlarından birinin bilinen başka bir yerini söylememesini umarak ve dua ederek ona bakıyorum, çünkü şu anda hiçbir yere gitmiyorum. "Ne?"

"Otto aradı. Takip cihazı hareket ediyor." "Beni bilgilendirmeye devam et."

"Ve Brad Black'in hayatına kastedildi," diyor ve ben geri çekiliyorum.

Brad Black mi? "Ama şu anda ortalıkta yok. Oyunun dışında." Adam bir yılı aşkın süredir gece kulübü işletiyor. Tamamen yasal.

"Sanırım Danny Black'in tüm köklerinin yok olmasını istiyorlar. Ayı'nın herhangi bir riske girmeye niyeti yok gibi görünüyor."

Bu işin gittiği yeri sevmiyorum. Brad Black'in Ayı ve onun güç ağı için bir önemi yok. Ta ki . . . Aklım Spittle'in beceriksiz sözlerine gidiyor. *Beğendim.* "Ne oldu?"

"Kurşundan kaçtım."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, düşüncelere dalıyorum. *Danny Black'in kökleri.*

"Spittle da irtibat halindeydi."

Tanrım, başka bir şey var mı? "Şu anda onun için zamanım yok."

"Emin misin?" diye soruyor, başını eğerek bana sadece tek bir doğru cevap olduğunu söylüyor. Doğal olarak hemen temkinli davranıyorum. "Neymiş o?"

"Seninle tanışmak istiyor."

"Ne oluyor lan?" Tıslıyorum, Goldie'ye sanki başka bir kafa daha çıkarmış gibi bakıyorum. Ve sonra... "Neden öyle olsun ki?" Sessizce soruyorum. Brad Black'in hayatına kastedilmiş. Spittle benimle buluşmak istiyor. "Cevabım hayır." Döndüm ve uzaklaştım. Spittle ölmek istiyor olmalı.

BEAU

Gözlerimi açıyorum ve hemen tekrar kapatıyorum, ışığın sert parıltısından kaçıyorum. Başım çarpıyor. Peki ya bileğim? Hiçbir şey hissedemiyorum. Yavaşça yataktan kaldırıyorum ve bir gözümü açıyorum. Morarıyor. Ağır. Çıkıntı yapan bir kemik. İrkildim.

"Beau?"

Başımı yastığa bıraktığımda James'i yatağın kenarında otururken buluyorum. Koluma uzanıyor ve yavaşça yanıma doğru indiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve ben iç çekiyorum. Uykulu. Çok uykulu hissediyorum. "İyiyim."

"Amcanı aradım."

"Harika," diye mırıldandım.

Odanın karşısındaki adam, "Bu temiz bir kırılma," diyor. Doktor. "Birkaç hafta alçıda kalırsan düzelir ve kafanın arkasındaki kesik yüzeysel. Hafif bir beyin sarsıntısı. Kesiği temizlemek için birazdan bir hemşire gelecek ve şişlik inene kadar sizi geçici bir alçıya alacağız."

"Teşekkür ederim."

"Beau," dedi doktor. "Acaba-?"

"Hiç su var mı?" Ağzım kurumuş, boğazım sertleşmiş gibi hissediyorum.

"İşte." James yatağın yanındaki ünitelerde duran bir şişeye uzanıp kapağını açıyor ve ben de yatağı karıştırmaya başlıyorum. Oturur oturmaz şişeyi dudaklarıma doğru tutuyor. Bana su vermiyor.

Şişeyi almaya çalışıyorum ama hiçbir yere varamıyorum. "Ben sakat değilim

James." "Benimle tartışacak mısın? Şimdi mi? Sadece şu lanet suyu iç, Beau."

Doktor odadan çıkarken ona kuşkuyla bakıyorum. "Size bir dakika veriyorum."

Kapı kapanıyor. "Seni son gördüğümünden beri ruh halinin düzelmesine sevindim," diye çıkışıyorum ve çenesi çılgınca seğiriyor. Zengin herif. Dairesinde bir mermi kovani buldum ve bana kızgın olan o mu? Sonra fark ettim. Bunu onun dairesinde bulduğumu bilmiyor. Ben de ona söyledim. "Bir sığınak buldum-"

"Beau!" Lawrence aşırı sinirli bir şekilde odaya daldı ve yatağın kenarından dolanarak beni içine aldı, her yerimi hissetti. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Düştüm," diye mırıldanıyorum, tekrar suya uzanıyorum ve bu sefer James suyu almama izin veriyor. "Ben iyiyim." "İyi misin? Hastanedesin!"

Amcam etrafımda telaşla dolaşırken James başucumda sessizliğini koruyor. "Ben iyiyim Lawrence," diyorum. "Sadece başımda bir kesik ve bileğimde kırık var."

"Sadece mi?" Başını kaldırıp James'e bakıyor ve ben nedenini hemen anlıyorum. Hafifçe başını sallamasına bakılırsa James'in de anladığı çok açık. Lawrence bunu bana James'in yaptığını mı düşünüyor? Tanrı aşkına, aklını mı kaçırdı? Ama amcam hiçbir şey söylemiyor. James de onun vardığı sonuca en ufak bir şaşkınlık göstermiyor. *Ya da* kırılmış.

Odadaki gerginlik dayanamayacağım kadar yoğun, bu yüzden hemşire içeri girdiğinde minnettar oluyorum. "Tamam o zaman küçük hanım. Hadi seni toparlayalım da evine gidebilesin." Bir yatak

tepsisini kenara çekti ve ellerini ovmak için lavaboya gitti.

Lawrence içeri giriyor, beni sıkıştırıyor ve James'in erişimini kesiyor. Yüzündeki gerçek endişeden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Çünkü endişelenmemesi gereken bir şey için endişeleniyor. "Gösterimi iptal edeceğim," diyor saçlarımı yüzümden okşayarak. "En sevdiğin dondurmayı sipariş ederiz. Sebze. Bunu uzun zamandır yapmamıştık, değil mi tatlım?"

Tanrım, keşke herkes panik yapmayı bıraksa. "Gösterinizi iptal etmemelisiniz," diye mırıldanıyorum, hemşireye bakıyorum, zihinsel olarak onu acele ettiriyorum. Sadece buradan çıkmak, Lawrence ve James'i ayırmak ve bu korkunç gerginlikten kurtulmak istiyorum.

"Ama yapmalıyım," diye ısrar ediyor. "Böylece sana göz kulak olabilirim."

Gözlerimi James'e çeviriyorum. Birkaç adım ötede duruyor, mesafesini koruyor, kendini tutuyor. *Mutlu değildi.*

Hemşire Lawrence'ı yatağımdan uzaklaştırarak, "Tamam, biraz yer açabilir misiniz lütfen?" dedi. "Neden beni dışarıda beklemiyorsun?" Ben öneriyorum.

Lawrence geri çekiliyor, yaralı görünüyor. "Peki ya o?"

Dikkatimi James'e yöneltiyorum. Hâlâ dik dik bakıyor. Hâlâ gergin. "O da dışarıda bekleyebilir." Lawrence panik içindeyken ve James kara kara düşünürken nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Buna bir de mermi kovanı meselesi eklenince, çarpan başım dönüyor.

James hiçbir şey söylemiyor, yüzünde sert bir ifadeyle odadan çıkıyor ve Lawrence da isteksizce onu takip ederek beni hemşireyle yalnız bırakıyor. Yatağa uzandım ve başım yastığa değdiğinde tısladım. Uzanıp sırtımı yokluyorum ve keçeleşmiş, nemli saçlar buluyorum.

"Sanırım önce kafanı temizleyeceğiz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve emredildiği gibi yan dönerek hemşireye erişim izni veriyorum. Bir yıl boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Kapı tekrar açılıyor ve doktor odaya geri giriyor. Bunun tek sebebinin James'in gitmesiyle güvenli hale geldiğini düşünmesi olduğunu biliyorum.

"Sadece birkaç sorum daha var," diyor ve yatağın yanındaki sandalyeye yerleşip yüzünü bana dönüyor. "Erkek arkadaşınız herhangi bir alerji bilmediğini söyledi."

"Erkek arkadaşım mı?" Hiç düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum ve doktor omzunun üzerinden geriye bakarak kapıyı gösteriyor.

"Az önce ... amcanla birlikte giden adam mı?"

"Oh evet. O." Sıkıca gülümsüyorum. "Alerji yok." *Şu anda James Kelly hariç.*

"Hamile misin ya da hamile olabilir misin?"

İçgüdüsel olarak "Hayır," diye yanıtlıyorum ama sorusu beni kendime getiriyor. Beni düşündürüyor. Yarın. Adet günüm yarın. "Neden soruyorsun?"

Ayakta duruyor. "Sadece rutin sorular. Yazdığımız ilaçların uygun olduğundan emin olmamız gerekiyor." "İlaç mı?" İçimde bir şeyler alevleniyor, savunmam doğal olarak yükseliyor. Bana ilaç verilmesi gerektiğini mi düşünüyorlar?

Yine mi suç işledi? Kayıtlarımı okudu ve kendim için tehlikeli olduğumu mu düşündü?

"Ağrı kesiciler." Gülümsüyor ve içinde gizli bir sempati var. Kesinlikle *tüm* kayıtlarımı okumuş. "İşini bitirmesi için hemşireyi yalnız bırakayım."

Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yarım saat sonra başımdaki yara temizlenmiş, alçıya alınmış ve bir askı ile tutturulmuştu. Yatağın kenarına tüneyip tırnaklarımdan dirseğime kadar kaplanmış bileğime bakarken, diğer bileğimi kırmadığım için biraz kızgın hissetmekten kendimi alamıyorum. Yaralı bileğimi.

Hemşire işini bitirirken "Ayakkabınız var mı?" diye sorar.

Sarkan ayaklarıma bakıyorum. Sonra vücudumdan yukarı, James'in şortuna ve tişörtüne. "Hayır." Yataktan kayıyorum, kolum göğsümde tutulan bir kettlebell gibi hissediyorum.

"O zaman seni taşıması için o büyük, güçlü adamı bulman gerekecek." Bana karşılık vermekte zorlandığım muzip bir sırıtış atıyor. "Ona hazır olduğunu söylerim." Kapıyı arkasından kapatarak gidiyor ve ben de amcam ve James'le yüzleşmek için gereken cesareti toplamak üzere bir an duruyorum. Eminim bu odanın dışındaki gerilim korkunçtur. Ayrıca ne halt edeceğimi de düşünmem gerekiyor çünkü James'in onunla eve gitmemi bekleyeceğini ve Lawrence'ın da aksini bekleyeceğini biliyorum.

Çıplak ayaklarımla kapıya doğru ilerliyorum, dalgınım ve kapıyı çekip açıyorum. James gördüğüm ilk kişi. Plastik bir sandalyede oturuyor, öne doğru eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamış. Yüzü kızgın çizgilerden oluşan bir yol haritası gibi. Sonra Lawrence'ı görüyorum. Ayaktaydı. Yüzü küçümsemenin yol haritası. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, zihnim bana ne söyleyeceğime dair hiçbir ipucu vermiyor.

James rahatsız edici sessizliği bozarak, "Benimle eve geliyorsun," dedi ve sandalyeden kalktı.

Lawrence bunun üzerine düşüncelerini homurdanır. "Seninle hiçbir yere gitmiyor." Biraz sabır soluyorum. "I-"

Koridorun sonundaki kapılar pat diye açılır ve Ollie kararlı adımlarla ilerleyerek görünür. Ve onunla birlikte, Dexter. İçimi çekerek katlanıyorum. Başka kimse var mı?

Ve berbat, hastalıklı bir kehanet gibi, babam da içeri giriyor. *Onu kim aradı?*

Ollie'nin ifadesi tamamen endişeli. Dexter açıkça temkinli görünüyor. Ve babam, biri beni çimdikliyor, gerçekten sıkıntılı görünüyor.

Zaten dikenli olan karışıma birkaç unsur daha eklendi. Buna ihtiyacım yok. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Ollie beni fark edip koşarak yanıma geliyor ve tepeden tırnağa beni tarıyor. "Tanrım, Beau, iyi misin?" Alçımın etrafından garip bir şekilde sarılıyorum ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Lawrence beni aradı."

Dişlerimi sıkıyorum ve James'in bu tarafa fırlatacağı bakışlardan kaçınmak için gözlerimi kapatıyorum. Hoş olduğunu hayal bile edemiyorum. Lawrence'ın geri çekilmesi gerekiyor. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, sağlam kolumu yanımda sarkık bırakarak, onun kucaklamasına karşılık veremiyor ve vermek istemiyorum. Biraz kıpırdandım ve ayrıldım. "Gelmemeliydin." James'e bir göz atma riskini göze alıyorum ve durduğum yerden küle dönüyorum. Fiziksel olarak kendini tuttuğunu görebiliyorum, gözleri öfke dolu çukurlar gibi.

"Ne oldu böyle?" diye soruyor babam, ince takım elbiseli haliyle Ollie'yi iterek yoldan çekiliyor, iri avuçlarıyla omuzlarımı kavrayıp beni yerimde tutuyor. Ona boş boş bakıyorum. Duygulardan yoksun.

"Düştüm," diyorum sessizce. "Ben iyiyim." Geri çekiliyorum, babamın üzerime titremesinden rahatsız oluyorum, ki bana şefkat göstermekte neden bu kadar zorlandığını yıllarca merak ettikten sonra bu çok ters geliyor. Ve onun bir telefonuyla tekrar akıl hastanesine gönderilebileceğim korkusunu da inkar edemiyorum.

"Beau?" Dexter sessizce soruyor, her zamanki sakinleştirici, nazik ruhuyla. Ona bakıyorum ve yumuşak ses tonu bir yana, sadece ifadesi bile dudağımın titremesine neden oluyor.

"Ben iyiyim," diyorum bininci kez.

"Seni eve götüreceğim." Ollie tekrar içeri girer. "Neden erkek tişörtü ve şortu giyiyorsun?"

James'in izniyle bir boğaz temizleme sesi koridoru dolduruyor ve Ollie kaynağı bulmak için döndüğünde bok gibi gergin bir şekilde izliyorum. James açıkça, "Onlar benim," diyor.

Sikeyim.

Buna ihtiyacım yok. İki adam hırlıyor, aralarında ben varım. "Kimsin lan sen?" diye soruyor eski sevgilim. "Güzel soru," diye araya giriyor babam, sanki bu bilgiyi almaya hakkı varmış gibi. James eğlenmiyor

taleplerine sessiz kalınca Ollie Lawrence'a döner. James'i

göstererek, "Bu o mu?" diye sorar.

"Kim?" Babam soruyor, gözleri James ve Ollie arasında gidip geliyor. "Görüştüğü adam değil mi?"

James'e düşmanca bir bakış fırlattı. "Sen mi? Bunu ona sen mi yaptın?"

Şaşkın bir şekilde babama bakıyorum. Sakın bana şimdi de koruyucu babayı oynamayı seçtiğini söylemeyin. "Seni hapse attıracağım," diye tükürüyor, Ollie James'e doğru adım atmaya başladığında, kolu kilitleniyor ve

Yükleniyor. Olamaz.

"Ollie!" Bağıriyorum, peşinden gidiyorum. "Ollie, dur."

"Ona bir daha dokunursan ..." diye hırlayarak bir yumruk attı. "Ollie!"

James arkasına yaslanınca ıskalıyor, savurduğu yumruk Ollie'nin başını döndürüyor, ama kendini çabucak toparlayıp bir kez daha savuruyor. James'in eli havalanıp Ollie'nin yumruğunu avucunun içinde yakalıyor ve parmaklarını eski sevgilimin sıkılı elinin etrafına dolayarak sıkıyor, yüzünün önünde tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözleri James'in ölümcül ifadesiyle yumruğu arasında gidip gelen Ollie'ye bakıyor.

Yutkunuyorum ve içeri girip onları ayırıyorum. "İşin bitti mi?" Ollie'ye soruyorum.

"Onunla eve gitmiyorsun." Eski sevgilim gizlice bileğini büküyor, egosu ciddi şekilde zedelenmiş.

"Ollie, beni tanıyorsun," diyorum sakın olmaya çalışarak.

"Evet, seni *tanıyorum*," diye karşılık vererek James'in daha da sertleşmesine neden oluyor. "Bir erkeğin beni fiziksel olarak incitmesine izin verir miyim hiç?"

Bana bakıyor ve öfkenin ardında gördüğüm acıdan nefret ediyorum. "Ama sen artık o kadın değilsin, değil mi Beau?"

Haklı olmasına rağmen yaralı bir şekilde geri çekiliyorum. Hayır, ben onun tanıdığı kadın değilim. Kaygısız, mutlu, hırslı, istikrarlı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim ama buna gerek yoktu." James'in ısrar etmeye hakkı olmadığı halde ısrar etmesinden mi, yoksa bazı cevaplara olan bitmek bilmez ihtiyacımdan mı bilmiyorum ama James'e dönüyorum. "Hazırım," diyorum, onun yüksek gövdesinden sıyrılıp çıplak ayaklarımla kapıya doğru ilerlemeden önce.

"Beau," diye sesleniyor Lawrence ve bu beni öldürüyor ama onu duymazdan geliyorum, kararımı vermişim, odak noktamı belirlemişim.

"Beau, tatlım, geri dön," diye bağıriyor babam. "Burada ne haltlar dönüyor? Ollie, Dexter, durdurun onu!"

Dışarıya, temiz havaya çıkıyorum ve ayaklarıma bakıyorum. "Seni taşıyacağım," diyor James arkamdan. "Hayır." Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, Ollie'nin bize inanmaz bir şekilde baktığını ve babamın

öfkeden başka bir şey görünmüyordu. "Kimseyi daha fazla kızdırmaya gerek yok." Ben de bu işi yeterince iyi yaptım. James'in kendini tutması beni şaşırttı. Ollie ve babamı dümdüz etmemek için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. Onun yetenekli olduğunu biliyorum. Ben yetenekli derken, o başka ne yapabilir? Ona bakıyorum. Böyle bir muamma olan bir adamdan bu kadar etkilenmemeliydim. "Soyunma odanızdaki sandalyenin altında bir mermi kovanı buldum," diyorum, dümdüz ve duygusuzca. "Ve hâlâ seninle eve geliyorum."

Hiç ürkmüyor. Hiç şaşırmıyor. Hiçbir şey göstermiyor.

"Bu yüzden merdivene çıkıp resim yapıyordum," diye devam ediyorum. "Bu yüzden müziği bangır bangır açmıştım. Dırdırcı, çığlık atan soruları bastırmaya çalışıyordum."

Bakışları alçıma düşüyor ve suçluluk duygusu beni sarıyor. Tüm o kelimeleri suçlamak ya da ona kendini kötü hissettirmek için sarf etmedim. Sadece bildiğimi bilmesini istedim. Ama ne bildiğimi bilmiyorum ve bu beni delirtiyor. Yeter artık.

"Kim olduğunu bilmek istiyorum. Diğer adını bilmek istiyorum. Neden çok derinlerde olduğumu düşünüyorsun?" "Ben de çok derindeyim." Bana bakıyor ve ben de gözlerindeki özürle telaşlanarak geri çekiliyorum. "Bana söylediğinde gitmek isteyecek miyim?"

"Muhtemelen. Ama sana izin vermeyeceğim." "Neden?"

Bana doğru yaklaşıyor, yanağını tutuyor ve avucunu yüzümde gezdiriyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun çünkü tüm iyi niyetime rağmen senin için deliriyorum." Ayrılmış dudaklarıma bir öpücük bırakıyor, sonra da kapalı göz kapaklarımin her birine. İçime bir sıcaklık sızıyor. Şaşırdığım bir sıcaklık. "Hadi eve gidelim." Beni ayağımdan kaldırıyor ve sağlam kolum boynuna dolanıyor, tutunuyorum.

Yapışmak.

James arabasına doğru adım atıyor ve ben yol boyunca profilini inceliyorum, ne paylaşacağını ve paylaştığında nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen, senin için deliriyorum.

Ben de onun için kızgınım. Belki de artık ne öğrendiğimin bir önemi kalmamıştır.

JAMES

Onu arabadan daireme kadar taşıdım ve içeri girdikten sonra banyoya çıktım. Onu tuvalete yerleştiriyorum ve lavantayla doldurduğum banyoyu hazırlamaya başlıyorum. "Konuşmayacak mıyız?" diye soruyor.

Konuş. Birdenbire tüm kelimeleri istiyor ve ben şimdi onları konuşup konuşamayacağımdan emin değilim. Önünde çömeliyorum, elini tutup sert yanağıma koyuyorum, orada tutuyorum ve gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum. Onu hissediyorum. Sadece dokunuşunu hissetmek ve nefesini duymak. Benimle eve gelmeyi seçti. Ama yine de bir şeyi pekiştirene kadar konuşamam. Ve bu sert olmayacak. Zor olmayacak. "Önce başka bir şey yapmalıyız." Gözlerimi açıyorum ve onun her bir parçasını içime çekiyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor. Ama o biliyor.

Elim kalçasına gidiyor ve içgüdüsel olarak onları birbirine kenetliyor. İleriye doğru buharlaşan arzu saldırısını durdurmaya çalışıyor. Ve ben anlıyorum. Kendini benim dokunuşuma gömmek çok kolay oldu. Benim ilgime. Sürekli kırmızı bayrakları görmezden gelmek. Hepsinden habersiz olmak. Zeki, gözlemci ama benimle tanıştığından beri bu yönünü kapatmış gibi hissediyor.

Çünkü korkuyor. Korkmak için her türlü sebebi var.

"Sevişmemiz gerek Beau," diye nefes alıyorum. "Her santimimin senin her santimine dokunmaya ihtiyacı var, aletim dalıyor, iniltilerin dairemi ıslatıyor."

"Konuş," diye fısıldıyor, başını şiddetle sallayarak. "Konuşmamız gerek."

Ellerim dizlerinin üzerine inip bacaklarını ayırıyor ve sıkıntıyla çaresizlik arasında bir yerde inliyor. "Önce söylemem gereken başka bir şey var." Parmak ucum uyluğunun iç kısmından dizine doğru mükemmel bir çizgi çiziyor. "Ve bu tek yol."

Kasılıyor, nefes alış veriş düzenleniyor. Bunu durdurmak istiyor. Ama yapamıyor.

"Öp beni Beau," diye emrediyorum ve o da öne atılıyor, kendini tutamayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, bana olan öfkesini bu öpücükle çıkarıyor, dilini ağzımın içinde gezdiriyor.

"İşte bu," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıyorum, onu benimle birlikte sürüklüyorum, çılgın hızına geri dönüyorum. "Sahip olduğun her şeyi bana ver, bebeğim."

İnliyor ve kolumu beline dolayarak onu kaldırıyorum ve makyaj ünitesine doğru yürüyüp onu kenara yerleştiriyorum. Bacaklarından aşağı çekmeden önce şortunun belinden çekip gevşetiyorum, öpücüğü hiç duraksamıyor, hareketlerim kör ama etkili.

Ağına karşı "Yayıl," diye emrediyorum ve fermuarımı açıp sikimi çıkarırken hemen bana yer açıyor. Öpüşmemize ara verip geri çekiliyorum, nefes nefese, kendimi ona doğru yönlendirirken gözlerinin içine bakıyorum. "Başka tarafa bakma," diye uyarıyorum ve o da ereksiyonumun sıcak, ıslak başının açıklığına süründüğünü hissederek nefes alıyor. "Asla başka tarafa bakma." Yavaşça içeri giriyorum, yüzüm gergin, dudağımı sertçe ısırıyorum. Ve her santimimde uğuldayan hisler beni olmamız gereken yere götürüyor.

Koyu renk gözleri mıknaş gibi, hipnotize edici, beni daha da içine çekiyor. "Hiç başka tarafa bakabilir misin?" diye soruyor sessizce, içine girdiğim her santimde omurgası biraz daha uzuyor.

Ne demek istediğimi anlatmak istercesine alnımın onunkine düşmesine izin veriyorum, kirpiklerimiz neredeyse birbirine değiyor. Biraz daha ilerliyorum ve iç duvarları sıkılarak beni

sıkıştırıyor. "Asla," diye nefes alıyorum, son birkaç santim ileri itiyorum, onu derinden vuruyorum. Yaralı kolu aramızda duruyor, sağlam eli arkasında, ağırlığını destekliyor ve ben sabit ve yavaşça pompalamaya başlıyorum, içeri ve dışarı, her sürüş pürüzsüz, her geri çekilme ölçülü,

Her bir öğütme yavaş. Yanıyorum, banyo havası yoğunlaşmayla ıslanıyor, giydiği tişört tenine yapışmaya başlıyor. Yine de, ikimiz de kısmen giyinik olmamıza rağmen, ben ondan daha fazla, bu onu şimdiye kadar en yakından aldığım an.

Gözleri.

Bilinmezlikle dolu gözler.

Gözleri beni çıkarmayı reddediyor.

Bu sikişmek değil. Bu sevişmek. Bu bir çeşit manipölasyon. Bunu biliyorum.

Önce söylemem gereken başka bir şey var.

Senin için deli oluyorum.

"Beni seviyorsun," diye fısıldıyor ve ben hala aniden yutkunuyorum. Şok oldum. Ama gözlerim? Beau'nunkiler gibi kırılmıyorlar. "Şimdi de bunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Seni sevmek istemiyorum Beau," diye itiraf ediyorum, kaşının üzerine hassas bir çizgi çekerek. Beau, kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, sert ve güçlü biri. Kayıpları büyük, ama kararlılığı, ateşi, adaleti bulmak için gösterdiği cesaret müthiş. Takdire şayan. Ama aşk tehlikelidir, ailemde gördüğüm gibi. Babam annemi ölene kadar sevdi. Onu korudu. Ona tapardı. Onun bağlılığını, gözlerinin onu nasıl takip ettiğini gördüm çünkü o onun ışığıydı. Tıpkı benim gözlerimin onu ilk gördüğüm andan beri Beau'yu takip ettiği gibi. *Onu tanıdığımdan beri.* Ama babamda olduğu gibi, Beau'yu sevmenin de çok büyük bir bedeli olacak. Ve sadece bu da değil. "Hayatımda aşka yer yok."

"O zaman benim burada ne işim var?" diye soruyor, hiç de incinmiş görünmeden. Sadece bilmek istiyor. "Buradasın çünkü seni bir türlü rahat bırakamıyorum."

"Dene."

Başımı sallıyorum ve kalçalarını tutuyorum, hızımı tekrar artırıyorum, ama bu sefer o kadar nazik değilim ve Beau da çıtayı yükseltiyor. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bana karşı. Kendisine karşı.

Anlayabiliyorum.

İkisini de sevmek istemiyorum.

Ve yine de buradayım, ona aşığım.

BEAU

Yapmamamı istediğinden beri ilk kez gözümü ondan kaçırıyorum. Onu göremezsem düşemem. Kendimi durdurmalıyım. Durdurmalıyım.

Hayatımda aşka yer yok.

Çenem tutuldu ve yüzüm ona doğru zorlandı. "Benden başka tarafa bakma dedim."

"Siktir git." Kalçalarını sertçe savurarak beni cezalandırdığında gözlerimi kapatıp bağıriyorum, siki beni ağzına kadar dolduruyor. "Siktir git, James."

Bang!

Artık sevişmek yok. Çünkü bu aşk değil. Sikişmek.

Bang!

Dişlerimi sıkarak inliyorum, onun acımasız yumruklarına dayanıyorum.

"Beau," diye homurdanıyor ve yüzümü çeviriyorum, tutuşuna karşı koyarak onu daha da çıldırtıyorum. Ve zevk gelmeye devam ediyor, vuruş üstüne vuruş. Nemli tenim yanıyor, içim yanıyor, beynim yanıyor. Bu zevki, bu akıl almaz mutluluğu alacağım. Vermek zorunda olduğu her şeyi alacağım. Aramızda olmasına izin vereceğim tek şey bu.

"Daha fazla," diye tıslıyorum, başımı arkaya yatırıyorum. "Bana daha fazlasını ver, seni pislik."

Bang!

"Daha fazla!" Kolumu geriyorum, o beni bu kadar acımasızca götürürken çektiği acıya karşı bağışıklık kazanıyorum.

"Siktir!" Vücudu sarsılıyor, kasıkları yuvarlanıyor ve ben dışarı çıkıyorum, serbest bırakılmam yıkıcı bir kasırğa gibi içimden geçerken tavana doğru çılgık atıyorum, yoluna çıkan her şeyi parçalıyor. Aklımı. Kalbimi. Ama ruhlarımız? Sağlam kaldılar. Hala birleşik. Hala birlikte. Hala bir.

İçimi dolduran sıcak özünün hissi yakıyor ve gözlerimi açtığımda alnından ter damladığını, gözlerinin parlamadığını, dudaklarının ayrıldığını görüyorum. Yüzünde soluk soluğa kalıyorum, vücudumu elektrik ve bağımlılık yaratan karıncalanmalar sarıyor.

"İşin bitti mi?" diye

sordum. "Seninle mi?"

Asla."

Kalçalarımı esnetiyorum ve o inliyor, gövdesi öne doğru katlanıyor. "Yani burada kalacağım, öyle mi? Burada kal ve beni istediğin gibi becermene izin ver. Bağla beni. Kısıtla beni. Kıcıma bir şeyler sok ve hepsini kaydet?"

"Başka ne yapacaksın?" diye soruyor, siki hâlâ içimde zonkluyor.

"Yaşamak."

"Nasıl yaşanacağını bilmiyorsun, Beau." Alnıma bir öpücük bırakıyor ve tıslayarak geri çekiyor. "Benim dairemde olmanın tek sebebi de bu zaten." Uzaklaşıyor, fermuarını kapatıyor ve çıkmadan önce musluğu kapatıyor.

Bacaklarımı kapatıyorum. Onunla tartışamam. Daha önce hiç bu kadar doğru bir şey söylenmemiştir.

Makyaj ünitesinden aşağı kayarak bir mendil aldım ve onu bacaklarımın arasından sildim.

Hamile olabilir misin? Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Her şeyle birlikte.

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum, kapının önünde durup ahşap çerçeveye bakıyorum.

"Benimle tanıştığından beri o şeye bağlı olan başka biri var mı?" Soruyorum, sorum durdurulamıyor.

"Bana başka kadınlarla yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?" diye soruyor, dolabına girerken.

"Evet, öyleyim."

"Bana hakaret etme,
Beau." "Bu bir cevap
değil."

"Bu lanet bir cevap," diye bağıyor, tekrar ortaya çıkıyor, bir kazak giyiyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Soyunma odanızda neden bir mermi kovanı var?"

"Öğrenmeye hazır değilsin," diyor omzunun üzerinden, bana bakma nezaketini bile göstermeden.

"Ne?" Neredeyse gülecektim. "Konuşacağımızı söylemiştin."

Kapıya geldiğinde bana dönüp bakıyor. "Söylemek istediğimi söyledim." Gözleri vücudumda geziniyor, kopuk ve soğuk. "Kendimi ifade edebildim mi?"

"Crystal."

"Ve döndüğümde burada olmazsan, seni bulup geri getireceğim." Kapıyı kapatıyor ve ben inanamayarak cama bakıyorum.

Hayır.

Bunu yapmıyor. Peşinden yürüyüp kapıyı açıyorum ama sahanlığa adım atamadan önce asansörün kapılarını, sonra da Goldie'yi duyuyorum.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sorar.

"Kesinlikle," diye homurdanıyor James
sessizce.

"Bunu durdurabilirsin."

Ardından sessizlik geliyor ve ben nefesimi tutarak bekliyorum. Neyi durduracaksın? Ve neden?
"Gerçekten yapamam," diye yanıtlıyor kapılar kapanırken.

Merdivenlerin başına kadar sürünüyorum ve aşağıya bakıyorum, yaşamın olmadığı boşluğu görüyorum. En üst basamağa inip her şeyi sindirmeye, ne halt edeceğime karar vermeye çalışırken aklıma bir şey geliyor. Yukarıya ve etrafa bakıyorum, herhangi bir işaret arıyorum. Hiçbir şey yoktu. Kamera yok. Ama izliyor olacak. Hiç şüphesiz, izliyor olacak.

Bu düşünce beni öfkeliyor. Giyinip çıkmak için ayağa kalkıyorum ama çalan cep telefonum dikkatimi dağıtıyor ve Dexter'ın çağrısına cevap vererek merdivenlerden iniyorum. "Selam."

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Gerçekten bunu sormak için mi
aradın?"

"Hayır, eve gelmen için sana yalvarmak için aradım. Kendini daha iyi hissetmek için artık o ve en çok da Zinnea ağlıyor."

Kalbim sıkışıyor. Lawrence'ın umutsuzluğundan zevk almıyorum. Ya da Dexter'ın kızgınlığından. "Ben hastaneden ayrıldıktan sonra işler nasıldı?" Sorarken yüzümü buruşturuyorum.

"Korkunç. Baban James'i tutuklamamı istedi, Ollie onu öldürmeye yemin etti ve Lawrence emekliliğini ilan etti."

Kısacası, tam bir karmaşa. Ve burada işler benim için pek de güllük gülistanlık değildi. "Eve geliyorum." "Oh?"

Sesindeki merak inkar edilemez. "Soru yok, ama eve geliyorum."

"Tamam," diye kabul ediyor ve ben de gülümsüyorum. Hiç ısrar etmiyor. "Ben şimdi gidiyorum." Başka bir arama geliyor ve Nath'ın ulaşmaya çalıştığını görmek için aşağı bakıyorum. Nath'ın aramasını kabul ederek Dexter'a "Yakında görüşürüz," diyorum. "Beni stresle öldürmeye mi çalışıyorsun?" Öfkemi tutamayarak ağzımdan kaçırıyorum. "Nerelerdeydin?"

"Sorma," diye mırıldanıyor, sesi nefes nefese kalmış ve tamamen taciz edilmiş gibi çıkıyor. "Kariyerimin en kötü yirmi dört saatiydi."

"Benimle senin evinde buluşman gerekiyordu. Çok endişelendim."

"Ölü adamlar özürlerini iletiyor," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor. "Üçü de."

Üçü mü? "Ne oldu?"

"Kim bilir. Şehrin her yerinden cesetler çıkıyor." "Bağlantılı mı?"

"Hepsi suçlu," diyor iç geçirerek. "Ve üstüne üstlük, bir kulüpte silahlı saldırı." "Ne?"

"Danny Black'in kuzenini ve eski sağ kolunu ortadan kaldırmayı amaçlıyordu."

"Bu hayattan asla kaçamayacağının kanıtı," diye mırıldanıyorum ve kanepeye doğru yürüyüp alçalıyorum.

"Komik. O da aynısını söyledi. Ama daha önemlisi, sana neler oluyor?" Koluma bakıyorum.

"Yani Lawrence boşboğazlık mı ediyor?"

"Hayır."

Kaşlarımı çatıyorum. Ve sonra . . . "Ollie."

"Hayır. Aslında Dexter. O endişeli. Beni görmek için uğradı. Lawrence berbat durumda. Onun için de endişeleniyor. Sen neredesin?"

James'in dairesine göz gezdiriyorum. "Evde değil," diyorum sessizce, aslında cevap vermeden ona bir cevap vermiş oluyorum.

"Kim bu adam, Beau?"

Ne diyebilirim ki? *Bir kaçış*. Nath'e James'in kim olduğunu bilmediğimi söyleyemem. Aklımı kaçırdığımı düşünür. Lawrence'ın babamın beni hastane dedikleri o cehennem çukuruna geri göndermesine yardım etmekten bir fısıltı kadar uzak olduğundan eminim. "O benim işim," diye karşılık veriyorum hissetmediğim bir inançla.

"Elbette." Nath mırıldanıyor. "Kahve? Konuşmamız gerek."

Bir çırpıda koltuktan kalktım. "Anne," diye nefes alıyorum. "Ne öğrendin?"

"Sadece nerede olduğunu söyle. Seni alırım."

Bir kez daha James'in dairesine göz gezdiriyorum, zihnim hızlı çalışıyor, bu bilgiyi arkadaşşıma vermeyi reddediyorum. "Seninle buluşacağım. Neredesin?"

"Ziff Ballet Opera Binası."

"Orada ne yapıyorsun?" "Ölü yargıç."

"Opera binasında mı?"

"Hayır, karşıdaki apartmanda. Dediğim gibi, her yerde cesetler var. Benimle her zamanki yerimizde buluş. Yarım saat sonra." Telefonu kapatıyor ve ben camdan şehre bakıyorum, kafam patlamaya hazır. Ve nefes alıyorum, cep telefonum elimden düşüp gürültüyle ayaklarımın dibindeki yere çarparken beynimde bir şeyler tıkırdıyor gibi görünüyor. Hayaller. James'in, opera binasının, o yirmi dakikalığına ortadan kaybolurken benim sandalyeye bağlanmış halimin görüntüleri. Goldie'nin siyah çantayı taşıması ve girişin yasak olduğu bir kapıdan geçmesi. Sandalyenin altındaki mermi kovanını.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, saldırı bana sert bir şekilde saldırıyor, başımın içinde acımasızca dönüyor ve onu döndürüyor. Kanepeye doğru eğildim. Omzumun üzerinden merdivenlere bakıyorum. Başım mermi kovanını ön plana itiyor.

Eğer gidersen, seni bulup buraya geri getiririm.

Önüme bakıyorum, hala James'in kıyafetleri içindeki bedenime. Sonra kapıya. Ve koluma. Araba kullanamam. Belki otomatik vites ama düz vites değil. "Lanet olsun," diye küfredip ayağa kalkıyorum, cep telefonumu yerden alıp yukarı çıkıyorum. Kıyafetlerimi banyonun zemininde buldum. Hâlâ ıslaktı. Evren cidden James'in cam kutusundan ayrılmamı istemiyor. Cep telefonum çalışıyor ve James'in ekranıma hakim olan ismine bakıyorum. Cevap veriyorum. Hiçbir şey söylemedim.

"Gitme Beau," diye sessizce uyarıyor, ben de başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, kameraları arıyorum. "Bana kim olduğunu söyle."

"Bana gitmeyeceğini söyle."

"Seviştiğim adamın kimliği için pazarlık yapmıyorum." Yatağa gidip yan tarafa tünüyorum ve askımı çıkarıyorum, tek elimle beceriksizce soyunuyorum. Kot pantolonumu bacaklarımdan santim santim yukarı çekiyorum, her bacak arasında gidip geliyor, sırtıma düşüyor ve belime kadar çekmeme yardımcı olması için kıvranıyorum. Düğmeli fermuar imkansız ama ıslak kot kışımı sıkıca sarıyor ve yukarıda tutuyor. Kollarımı gömleğimin kollarından geçiriyorum ve askıyı yerine takmadan önce kolumu her büküğümde tıslayan birkaç düğmeyi ilikleme için çok uzun zaman harcıyorum. Ona bakmak bile beni kızdırıyor. Kısıtlama. Acı.

Cep telefonum tekrar çalışıyor ve ben onu duymazdan gelip ayakkabılarımı ve anahtarlarımı alıp çıkıyorum, kalbim boğazımda. Asansörle aşağı inmek sanki yıllar sürüyormuş gibi geliyor, bu berbat yapbozu yerine oturtmak için bolca zamanım oluyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum, kafam düşünülemez bir sonuca ulaşmak için ihtiyacım olan her küçük ayrıntıyla bombardımana tutuluyor.

Asansörün kapıları açıldığı anda beni Otto karşılıyor, geniş gövdesi sokağa açılan çift camlı kapıları dolduruyor. Bana eğlence ve oyun peşinde olmadığını gösteren bir bakış atıyor. "Akıllı ol Beau," diyor, sesi uyarı dolu. Asansörün eşiğinde dururken gözlerimi ondan ayırmıyorum, hafızam bana bu lobinin her santimetresinin ayrıntılarını veriyor. Masanın nerede olduğu. Duvardaki aynalar. Tavandaki ışıklar. Sandalyeler ve nasıl yerleştirildikleri.

Ve soldaki yangın merdiveni kapısı.

Bacaklarımdan beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yangın kapısına koşuyor ve bu kadar hızlı ve ani hareket etmekten dolayı kolumda oluşan yakıcı acıyı görmezden gelerek içeri giriyorum.

"Beau!" diye bağıyor, koca ayaklarıyla peşimden geliyor. Seçeneklerimi değerlendirmek için bir an duruyorum.

Sadece bir tane var.

Aşağı.

Basamakları hızla inip bir yeraltı otoparkına giriyorum. İçinde sadece iki araba olan bir yeraltı otoparkı. Biri Dolly. Bütün bu blok, otuz kattan fazla ve sadece iki araba mı? İki araba ve onları tutan metal kapılardan geçmenin yolu yok. "Kahretsin." Otto'nun hücum eden ayaklarının sesini duyuyorum, yaklaşıyor ve tüm seçeneklerim tükeniyor, kapının arkasına geçiyorum, sırtımı duvara yapıştırıyorum, nefesimi tutuyorum. Buldozerle içeri girdiği anda tahtanın etrafından dolanıyorum ve merdivenlerden lobiye doğru koşuyorum, kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyor, hızım sadece adrenalinle besleniyor.

Sokağa çıkmayı başardım. Gün ortası. Kalabalık. Her yerde insanlar var. Adrenalinim azalıyor ve yerini paniğe bırakıyor. "Hayır," diyorum sertçe, omzumun üzerinden geriye baktığımda Otto'nun lobiye doğru koştuğunu görüyorum. Gözleri bana takılıyor. Öfkeli ifadesi beni harekete geçirmek için ihtiyacım olan en büyük tekme.

Sokağın sonuna kadar koşuyorum ve köşeyi dönüp yolun karşısına geçiyorum ve bir ara sokakta kayboluyorum. Telefonum durmadan çalışıyor.

Ve aklıma bir şey geldi.

Durdum ve ekrana baktım. Ve kapatıyorum.

JAMES

"Onu kaybettim," Otto pantolonunu indirdi. "Kovalamaca oynamak için çok yaşlandım."

"Siktir!" Etrafımda dönüyorum ve yumruğumu tuğla duvara çarpıp eklemlerimi kırıyorum. *Siktir, siktir, siktir*. "Butler'a dikkat et." Elimi silkeleyip aramayı kestim ve takip uygulamamı açtım. Telefonunu kapatmış. Öfke. Oh, lanet olası öfke. Önceki tüm öfkeleri utandırıyor. Telefonumu arka cebime koyuyorum ve arabamın bagajına gidip eldivenlerimi giyiyorum, kar maskemi kafama geçiriyorum ve tüfeğimi alıyorum. Metruk fabrikada adımlarımı hızlandırırken tüfeği dolduruyorum, çenem kasılıyor, gözeneklerim terliyor ... korku. Bu korku.

Onu kaybettim. Otto onu kaybetti. İmkansız. Gülünebilir. Ama ben gülmüyorum. Amaçlanan, gizli yaklaşım için havamda değilim. Bu adamlar ölecek. Şimdi ölecekler. *Merhamet yok*. Demir kapıyı tekmeleyerek açıyorum, nişan alıp ateş ediyorum ve ilk hedefimin gözlerinin arasına bir kurşun sıkıyorum. Planladığım gibi yavaş ve acılı bir ölüm değil. Ama işimi görecek. İlgilenmem gereken daha önemli meseleler var. Hedefimi değiştiriyorum, köşede duran, kolları havada, Marlboro'larımdan biri alt dudağından sarkan serseriye geçiyorum. Üç serseri daha siper almak için çabalıyor, amatör atış yetenekleri sayesinde rastgele mermi püskürtüyorlar.

Siktiğimin Rus sik kafalıları.

Ayak bile kıpırdatmadan her birini teker teker seçiyorum.

Ve işim bitti.

Dönüp uzaklaşıyorum, biraz hava almak için kar maskemi çıkarıyorum. Havaya ihtiyacım var.

Nefes almam lazım. Ama Beau yanıma dönene kadar bu olmayacak.

BEAU

Taksi öğlen trafiğinde ilerlerken bir saat geçti ve ben geç kaldım. Nath'ın dışarıda oturduğunu ve telefonuna odaklandığını görüyorum. Şoföre parasını ödüyorum ve aceleyle yanına gidiyorum. "Hey," diye pufluyorum, Otto'yu atlattıktan sonra hâlâ nefes nefese kalmış durumdayım. Oturuyorum ve Nath derin bir nefes veriyor.

"Endişelendim." Cep telefonunu gösterdi. "Seni aramaya çalışıyordum."

"Yarım saat geciktim," diye belirtiyorum kaşlarımı kaldırarak, bana ısmarladığı suyu alırken, kesinlikle susuzluktan kavruluyorum. Yudumladım ve nefes nefese kaldım. "Saatlerce sessiz kaldın."

"Neler oluyor?" Suyun geri kalanını iştahla yudumlarken masanın öbür ucundan telaşla bana bakıyor. "Buraya mı koştun?"

Başımı sallıyorum, hâlâ içiyorum, doyamıyorum.

"Kıyafetlerin ıslak mı?" Gözleri gömleğime kaydı. "Düğmelerin açık."

Şişeyi masanın üzerine koyuyorum ve aceleyle gözden kaçırdığım düğmeleri iliklemeye başlıyorum, tek elimle beceriksizce kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Kuşkulu gözler yeni kırılan bileğimi tutan askıya kayıyor.

"Düşündüğünü sandığım şeyi aklından bile geçirme," diye uyarıyorum.

"Ne düşünüyorum ben?" diye ateş ederek sandalyesine geri oturdu. "Annem hakkında ne öğrendiğini anlat bana."

"Hiçbir şey."

Geri çekiliyorum. "O zaman ben neden buradayım?" Nath'in arkasından biri yaklaştığında ona bakıyorum ve kalbim iki kez atmaya başlıyor. "Ollie'nin burada ne işi var, Nath?" diye soruyorum, tüylerim diken diken oluyor. İkisinin de yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor.

"Bunu sana o mu yaptı Beau?" Nath sorar ve her şey netleşir. Aramasının sebebi bu muydu? Annemin arabasının galeride olmasıyla ilgili bir şey bulduğunu düşünmemi, ummamı, dua etmemi istedi ve tüm bu süre boyunca bir müdahale planlıyor muydu? Tek ihtiyacım olan babam, Lawrence ve Dexter'ın gelmesi ve evin tamamen dolması.

"Ciddi misin sen?" Aniden ayağa kalkıp metal sandalyeyi geri fırlatarak soruyorum. "Beni buraya erkek arkadaşımın kolumu kırıp kırmadığını sormak için mi sürükledin? Böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun? Bu kadar zayıf? Bu kadar çaresiz mi?"

"Ona baktım, Beau." Ollie masanın kenarında durup bana bakıyor. Kalbim iki kattan üç kata çıktı. "James Kelly beş yıl öncesine kadar yoktu."

Şaşkın bir şekilde eski sevgilime bakıyorum. "Bunu yapmaya hakkın yoktu." Açıklamasına şaşırmadım. Sadece burnunu sokma görevini üstlendikleri için kızgınım. İçten içe, araştırmalarından ya bir şey çıkmayacağını ya da kırık kolumdan daha uzun bir kayıt bulacaklarını hissediyordum.

"İngiltere'de doğdunuz." "Evet."

"Ne zamandır Amerika'dasın?" "Beş yıldır."

Beş yıldır. Ve şirketi de muhtemelen sadece o kadar süredir varlığını sürdürüyor.

"O söylediği kişi değil," diye devam ediyor Nath. "Seni kandırıyor Beau. Yalan söylüyorsun. Neden?"

bunu yapar mıydı?"

"O zaman kim o?" Öfkeyle tükürüyorum, beynim devreye girmeden ağızımdan kelimeler dökülüyor. "Eğer söylediği kişi değilse, kim o zaman?" Çenemi kapatmam gerek.

"Muhtemelen aile içi şiddetten hapse girmiş ve çıktığında yasal olarak adını değiştirmiş bir adam."

Başımı geriye atıyorum, gökyüzüne bakıyorum, sabrımı topluyorum. Onlara daha kaç kez söylemem gerekiyor? "James kolumu kırmadı." Derin bir nefes alıyorum, sabrım tükeniyor ve sakince sandalyemi itiyorum. Nath annemle ilgili hiçbir şey bulamayacak. Bunu artık biliyorum. Peki ya Ollie? Beni çok fazla zorladı. "Seni bir daha görmek istemiyorum." Ollie'ye baktım. "İkinizi de."

"Beau, hadi ama," diye yalvarıyor Ollie, bana doğru uzanarak. "Biz sadece sana göz kulak oluyoruz. Savunmasızsın."

"Hayır!" Bağırıyorum, omuz silkiyorum ve hışımınla uzaklaşıyorum. "Sadece beni yalnız bırak." Öfke ve şaşkınlıktan başım dönüyor, kafam patlamak üzere.

Köşeyi döndüğümde duruyorum, duvara yaslanıp nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Telefonumu açtım. Bitmek bilmeyen cevapsız aramalar ve Dexter'dan nerede olduğumu soran bir mesaj. Gözlerimi kapatıyorum. "Nerede olduğumu bilmiyorum," diyorum kendi kendime. "Ya da nereye gittiğimi."

Nefes veriyorum. Başparmağım ekranda gezinip ona iyi olduğumu söylerken uzun ve yenik bir nefes. Yola çıktığımı. Sonra tekrar kapatıyorum.

James hakkında hiç kayıt yok. Beş yıl öncesine kadar var olmamış. Aşırı güvenlik.

Diğer adı. Opera

binası. Çok

derinde.

Enigma.

JAMES

Goldie onu bulamıyor. Otto onu bulamıyor.

Onu bulamıyorum.

Goldie, Beau'nun amcasının evine göz kulak oluyor. Hiçbir şey yok. Bir saattir süpermarkette dolaşıyorum.

Hiçbir şey.

Ofisimi bir aşağı bir yukarı adımlıyorum, ekranlar parlak bir gökkuşağı ışıısıyla alanı boğuyor. Son hitlerimin durumunu değiştirecek isteğim bile yok.

"Lanet olsun Beau, neredesin bebeğim?" Sandalyeme yığılıp gözlerimi kapatırken bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve beynimi zorluyorum. Annesini görüyorum. Yüzündeki kararlılık. Konuştuğumuz zamanki sesi. Sözleri, inanç dolu sözleri.

Seni bulacağım. İşini bitireceğim.

Gözlerimi hızla açıyorum ve bir roket gibi sandalyemden fırlayıp anahtarlarımı almak için aşağıya koşuyorum.

Kapıdan hızla çıktım ve eski kiliseye doğru hızla ilerliyorum.

Kiliseye giden yoldaki durağa yanaştığımda, en büyük, en siyah bulut mezarlığın üzerine gölge düşürerek yaklaşıyor. Gökyüzü her an açılacakmış gibi görünüyor. Yolda bir taksi görüyorum, şoförü gazete okuyor. Telefonum uyarı veriyor ve açtığımda Beau'nun telefonunu tekrar açtığını görüyorum. Onu bulmamı istiyor. "Çoktan buldum bebeğim," diye mırıldanıyorum, tam yerini kontrol etme zahmetine girmeden iniyorum. Kokusunu alabiliyorum, kokusu yaklaşan yağmurun ağır ve temiz kokusuna karışıyor. Taş döşeli patikadan aşağı doğru ilerliyorum, eski döşemeler çatlak ve düzensiz, tek bir taş bile tek parça değil. Mezarlığa açılan metal kapı bükülmüş ve paslanmış. Hüzünlü ve kasvetli. Bir mezarlıkta olması gereken her şey.

Kendimi içeri bırakıyorum ve onu hemen buluyorum, gri mermer bir mezar taşının önünde oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, onlara sarılmış. Mezarların etrafından dolanarak, uzun otları botlarımla ezerek ilerlerken, yazı netleşene kadar gözlerimi Beau'nun annesinin mezar taşındaki bulanık kelimelerden ayırmıyorum. Duruyorum ve okuyorum. Üç kez. Ve iki yıl önceki o gün şimdi de gerçek.

"Bana kim olduğunu söyle," diyor Beau sessizce, arkasına

bakmadan. "Sana mı yoksa onlara mı?"

"Bana."

Onun için. En önemlisi, ben onun için kimim? Arkasına geçip alçalıyorum, oturmuş halini kalçalarımla çerçeveleyorum. Kollarımı vücudunun üst kısmına doluyorum ve ağzımı kulağına dayayarak onu kendime çekiyorum. Karşı koymuyor. "Senin için ben özgürlüğüm."

"Merhaba özgürlük," diye fısıldıyor ve kollarımda dönmeye başladığında yutkunup rahatlıyorum. Onu bırakıyorum, sadece izin verecek kadar ve önümde diz çöküyor, kollarımı sırtından teker teker alıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Kararlı. "Kim olduğunu öğrenmeye hazırım. Bana söylemeye hazır mısın?"

Ona her şeyi anlatamayacağımı bilsem ve kabul etsem de başımı sallıyorum. "Gidecek misin?" Bu

haksız bir soru ve çılgınca bir şekilde ona katil olduğumu söylemek için kolay kısmı olacakmış gibi geliyor. Çünkü bunu kendi başına çözdü. Ve istesem de i s t e m e s e m de, ona bu yolda yardım ettim.

aydınlanma. Nedeninden hâlâ emin değilim. Belki de bu kadınla ölümün ve intikamın ötesinde bir hayat gördüğüm içindir. Bunu yapabilir miyim? Ve bunu hak ediyor muyum?

"İstemiyorum," diye fısıldıyor.

Sanırım isteyebileceğim tek şey bu. "Seni eve götüreyim."

"Evini kastediyorsun," diyor, gözlerinde o kadar büyük bir kabullenmişlikle bana bakıyor ki ne yapacağımı bilemiyorum.

"Benim evim."

Başını sallayıp ayağa kalkıyor, bana bakıyor ve güzel elini uzatıyor. Çekingen bir şekilde tutuyorum ve sanki küçük gövdesi ve gücü beni yukarı çekmeye gerçekten katkıda bulunuyormuş gibi çekiştiriyor.

Onu yanıma yatırıyorum ve mezarlıktan çıkıyoruz. "Taksi," diyor işaret ederek. "Ona taksimetreyi açık bırakmasını söyledim."

"Ben hallederim." Onu arabamın yolcu koltuğuna oturtttuktan sonra taksinin yanına gidip bazı notlar çıkardım ve onlara uzattım.

Omzunun üzerinden işaret ederek, "Arka koltukta bir çanta var," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve Beau'ya dönüp bakıyorum. Pencereden dışarı bakarak hayal kuruyor. Kese kağıdına uzanıp açıyorum ve donup kalıyorum. "Bu da ne-?" Kutuya sonsuza kadar bakıyorum, onu başka bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum. Başka bir şeye. Bir dakika sonra hâlâ hamilelik testine bakıyordum. "Tanrım," diye fısıldıyorum, aklım bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor. Testi çantadan çıkarıp kot pantolonumun arkasına sokuyorum, taksinin kapısını çarpıp arabama geri dönüyorum, başım iki büklüm.

Yanına geçiyorum. Ona yakından bakıyorum. Umutsuzdu. Mesafeli. "Nereye gittin?" Arabayı çalıştırıp çakıllı yolda sürünerek ilerlerken soruyorum. Hamilelik testi mi?

"Nath," diyor sessizce, pencereden dışarı bakarak. Bu da benim durdurulamaz şekilde büyüyen gözlerimi görmediği anlamına geliyor. "Bir arkadaş."

Lanet olsun, o rüşvetçi pislikle birlikte miydi? Ne zaman? Gözüm onun üzerinde.

"Ve eski sevgilim." Şimdi bana bakıyor. Bir tepki için mi? Gergin çenemin ona bir tepki verdiğini biliyorum.

Eski sevgiliyle en son ne zaman yatmış? "İkisi de FBI'dan," diye ekliyor.

"Ve beni araştırdılar," diyorum direksiyonu sıkıca kavradığımı hissederek. "Son beş yılda hiçbir şey bulamadılar."

"Çünkü ben yoktum, Beau." Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok.

Gözlerimi yola çeviriyorum. "Ama ben senin için varım." Elini kucağından alıp sıkıyorum. "Diğer herkes için, ben hayaletim." Böyle bir ifade bir soluk aldırmalı. Bir farkındalık çığlığı. Elini elimden çekmesi.

Beau değil. Yavaşça gözlerini kaçırıp pencereden dışarı bakıyor ve benim hakkımda öğrendiklerini düşünüyor.

Kaçmak istiyormuş gibi görünmüyor. Ama benden uzaklaşmasına neden olacak bir şey var, bu yüzden öğrenmemesini sağlamalıyım. Beau'nun annesi acımasızdı. Çok sinir bozucuydu. Her zaman arka planda her şeyi mahvetmeye hazırdı. Öyle ya da böyle, sonunda öleceğini biliyordum. Açlığı ve ısrarcılığıyla çok fazla insanı kızdırdı, çok fazla gerçeği ortaya çıkarmaya başladı. Beau'nun da aynı yolu izlemesini istemiyorum.

Kavşakta duruyorum ve dikiz aynamdan kısa bir bakış beni duraksamaya itiyor. Uzakta bir BMW, arabanın burnu geçtiğimiz toprak yoldan dışarı fırlamış. Gözlerimi Beau'ya çeviriyorum. Farkında değil, hâlâ camdan dışarı bakıyor. Gözlerimi yavaşça aynaya çeviriyorum, sinyal lambamın kolunu aşağı doğru itiyorum, birkaç metre ilerliyorum, bekliyorum. Araba beliriyor.

Aynama sürekli bakarak, sakın bir şekilde uzaklaşıyorum. Kavşağa varmadan önce yolun en az üç yüz metre aşağısındayım ve güvenli bir mesafe bırakıyorum. Yeterince güvenli değil. Ve konfor için çok yakın. Parmaklarım direksiyona vurmaya başlıyor, zihnim strateji kuruyor. Florida'daki lanet olası eyalet yasaları. Lanet olası ön plaka yok. Ama bu bir BMW. Butler bir BMW kullanıyor. Beau'ya bakıyorum, onu hâlâ camdan dışarı bakarken buluyorum. Hâlâ habersizdi. Telefonumu çıkardım ve Otto'ya mesaj attım.

Butler mı?

Cevabı anında geldi.

**O pisliği hiçbir yerde
bulamıyorum.**

Orospu çocuğu. Gözlerimi üç şeyden ayırmazken dişlerim gıcırıyor. Beau, yol ve cep telefonum.

Beni takip ediyor. Beau'yu yakaladım. Onu takip ediyordu.

İlerideki bir viraj bana ihtiyacım olan fırsatı veriyor, umarım kısa süre sonra ana yoldan bir sapak vardır. Aynaya bir kez daha bakıyorum. Daha fazla mesafeye ihtiyacım var, bu yüzden önümüzdeki viraja yaklaşırken hızımı gizlice artırıyorum, sadece daha fazla alan kazanmaya yetecek kadar, ama Beau'da şüphe uyandıracak kadar değil. Virajı alır almaz yukarı bakıyorum ve BMW'nin görüş alanımdan çıktığını görüyorum. Ve ileride, ihtiyacım olan dönüş. Koşullar göz önüne alındığında oldukça düşünceli bir şekilde işaret ediyorum ve birkaç metre aşağıda durarak küçük bir toprak yola sapıyorum. Dikiz aynasına bakıyorum.

"Burada ne işimiz var?" Beau sessiz hayallerinden sıyrılıp soruyor.

Gözlerim aynada kalıyor ve BMW'nin uçup gittiğini gördüğüm anda ona dönüp yanaklarını tutuyorum, onu sert, derin ve uzun bir şekilde öpüyorum. Dili bir anda benimkine teslim oluyor, dönüyor ve yuvarlanıyor, iyi eli saçlarımda. Bana karşı koyamadığı için Tanrı'ya şükürler olsun. İlerisi için buna güveniyorum. "Nasıl bir his olduğunu unuttuysan diye," diyorum boğazım düğümlenerek, dudaklarımız birbirine değene ve nefeslerimiz çarpışana kadar öpüşmemizi yavaşlatıyorum. Gözleri cam gibi. İfadesi boş. "Bana öyle bakma Beau. Kalmaya değer olup olmadığıma karar veremiyormuşsun gibi bakma bana."

Nefes alıyor ve beynimde düşünceler uçuşuyor. Ne düşünüyordu. Nasıl hissettiğini. *Hamilelik testi.* Mezarlıkta çok kabullenmiş görünüyordu, ama şimdi o bakış? Çok fazla şey söylüyor. Onu eve götürmeliyim.

Arabayı vites taktım ve pistten geri geri çıkarak hızla uzaklaştım.

Eğer havamda olsaydım, lobiye girdiğimizde Otto'nun yüzü kızgınlıkla buruştuğunda gülümsememi engellemek zorunda kalırdım. Doğal olarak, işten atıldığı için mahcup olmuştu. Doğal olarak, ona karşı psikopatlaşacağımdan endişeleniyordu.

Doğal olarak, neredeyse yapıyordum.

Beau'yu asansöre bindiriyorum, şifreyi sert bir dokunuşla giriyorum. Kapılar kapanıyor. Aynanın yansımasında bana bakıyor, o kadar vurdumduymaz ki. Bu beni öldürüyor. Kendini kapatıyor. Çok fazla düşünüyor. Başımı hafifçe sallıyorum, aklının gittiği yerden uzaklaşması için onu sessizce uyarıyorum.

Başka tarafa bakıyor. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil.

Kapılar açılıyor ve onu dışarı çekip sıkıca tutarak üst kata çıkarıyorum. Onu yatak odama götürüyorum,

onu çerçevenin önüne yerleştirdim ve kıyafetlerini çıkarmaya başladım. Beni durdurmuyor. Ama yardım da etmiyor. Tahrik olduğuna dair herhangi bir işaret de göstermiyor. Ne oldu böyle? Vicdanı onu buldu mu? Ahlakı mı? Koluna bakıyorum. Onu zapt edemiyorum. Onu yerinde tutamam. *Lanet olsun.*

Askıyı çıkarıyorum ve kot pantolonunu indirip ayakkabılarıyla birlikte bir kenara atmadan önce gömleğini çıkarıyorum. "Diz çök," diye emrediyorum, çaresizlik beni ele geçiriyor. Uysal ve itaatkâr, önümde diz çöküyor ve boş gözlerle yukarı bakıyor, bir sonraki emrini bekliyor. Kapatıyorum.

Kaçmak istiyorum ve nedenini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Siktir, hayır.

Onu hala dizginleyebilirdim. Onu serbest bırakmaktan mahrum bırakabilir, yalvartabilir ve ağlatabilirdim. Kıçına sonsuz nesneler sokabilir ve onu morarana kadar sikebilirdim. Ama . . .

Bugün olmaz.

O izlerken tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, kot pantolonumun düğmelerini açıp tekmeleyerek çıkarıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Teslim oluyorum. Bu çılgınlığa teslim oluyorum. Ve ifadesiz, unutulmaz güzellikteki yüzünden geçen kısa süreli şaşkınlık bakışından bunu anlıyor. Elini tutup yaralı omzuma koyuyorum.

O zehirli. Ama benim için, o bir merhem. Ve ben ölümcülüm. Ama onun için hayatım.

Parmaklarının altındaki hasarı inceliyor, parmaklarını parlak, çukurlu ete doğru esnetiyor. Tenim cızırdıyor. "Beni düzeltebileceğini sanıyorsun," diyor eline, başını düşünceli bir şekilde eğiyor, sanki bu fikri düşünüyormuş gibi.

"Seni düzeltmek istemiyorum. Sadece seni sevmek istiyorum." Gözleri hızla benimkilere dönüyor, parmakları hareketsizleşiyor.

"Güç için savaştım Beau," diye fısıldıyorum. "Özgürlük için savaştım. İntikam için. Nefret için. Ama aşk için hiç savaşmadım." Ve bu şimdiye kadarki en zorlu savaş. "Kazanabilir miyim?" Ben soruyorum, o yavaşça kıçını topuklarına indiriyor, sessiz. Sersemlemiş. "Cevap ver bana," diye homurdanıyorum. "Çünkü aksi takdirde her şey anlamsızlaşır." Ben de ona katılıyorum, kıcımlı topuklarına yerleştiriyorum. "Peki, kazanabilir miyim?"

"Yapabilir miyim?" diye sessizce karşı çıkıyor.

"Evet." Bu kolay bir cevap. Onu bir fatih yapacağım. "Artık kayıp yok, Beau. İkimiz için de. Bana anladığını söyle. Kabul ettiğini söyle." Yanaklarını sertçe tutuyorum. "Yap şunu."

Gözleri yüzümde geziniyor, yutkunmaları sert ve sabit. Sonra yavaşça boksörlerime uzanıyor, beni kaldırmaya teşvik ediyor ve onları uyluklarımdan aşağı çekiyor. Sikim seğiriyor, canlanıyor ve tabanında hafifçe daireler çiziyor ve şafttan aşağı doğru uzun bir vuruş yapmasını izliyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir çapa için omuzlarına uzanıyorum. Ağlıyorum. Hem içten hem dıştan. "Beau," diye fısıldıyorum. "Anlıyorum." Beni sakince sırtüstü yatırıyor ve bacaklarımı kumaştan arındırıp üzerime oturuyor; bir eli göğsüme gömülmüş, diğeri hafifçe karnının üzerinde duruyor. Hissettiğim tüm saygıyla ona bakıyorum. Her kirli ayrıntıyı öğrenene kadar kuşkusuz yersiz bir saygı. Ta ki gerçekten ne kadar suçlu olduğumu biliyor.

Sakince bir başparmağımı külotunun her iki yanına sokup çekiyorum ve her bir dikişinden aşağı doğru yırtıyorum. Ayağa kalkıyor ve kendimi tutmadan önce onları yolumdan çekiyorum, gözlerim oraya yapışmış, tembelce üzerime inişini izliyorum. İçine gömüldüğüm her santimde biraz daha nefes kaybediyorum, ta ki ciğerlerim balon gibi şişene ve taşaklarımın derinliklerine gömülene kadar, zonklayan her parçam amının sıcak, nabız gibi atan duvarlarıyla çevrelenene kadar.

"Nefes al James," diye fısıldıyor, kalçalarını döndürerek. Parmaklarım etini pençeliyor, hırıltım

şehvani,

ve keskin bir şekilde nefes alıyor, çenesi gergin. Bacaklarını altından çıkarıyor, bir ayağını başımın iki yanına koyuyor ve avuçlarını ayak bileklerini sarıyor, dizlerim yukarı kalkıyor, böylece onlara yaslanabiliyor. Üzerimde otururken, bana binerken, daireler çizerken, aşağıya doğru inerkenki görüntüsü. Beni asla terk etmeyecek. Göğüslerinin hafifçe sallanması, dudağının sertçe ısırılması, gözlerinin metanetle canlı olması. Güçlü olduğunu düşünmüyor. Ama bana bakarken güçten başka bir şey görmüyorum. Güç ve merhamet. Gözlerimi ondan alamıyorum. Umarım ikisine de tutunur. Onun gücüne ihtiyacım var. Ama daha çok, onun merhametine ihtiyacım var.

Boğuk iniltileri gırtlaktan gelen inlemelere, yuvarlanmaları öğütmelere dönüşüyor. Eli göğsüme daha fazla bastırıyor, ağzı gevşiyor, gözleri parlıyor. "Hisset beni Beau," diye boğuluyorum, arka dişlerimi ısırıyorum, aletim onun içinde çarpıyor, damarlarımda kan dolaşıyor.

"Seni hissediyorum," diye mırıldanıyor, başı geriye düşüyor, boğazını uzatıyor. "Siktir, seni hissediyorum." Yukarı doğru hamle yapıyorum ve ben zevkimi haykırırken o da haykırıyor.

"Biraz daha?" diye soruyorum.

"Daha fazla," diye fısıldıyor ve ben yine sertçe yukarı doğru esnetiyorum, kıcının etime çarpması kulakları sağır ediyor.

Bacaklarımı indiriyorum, beni daha derine gönderiyor. Ve Beau daha yüksek sesle. "Daha fazla!" diye bağırıyor.

Açlığının sesi beni yörüngeme oturtuyor ve ona defalarca vururken kalçalarım kontrolden çıkmaya başlıyor. Kucağımda zıplıyor, elleri saçlarında, tutuyor, çekiyor, yüzü acılı bir coşkunun resmi, benimki acımasız bir zevkle kesilmiş. Göğsü genişliyor ve gözlerini benimkilere diyor. Berrak gözler. O kadar kristal gözler ki, bana söylediği her kelimeyi görebiliyorum. Bedenlerimizin kaotik, gürültülü çarpışmasının ortasında sessizlik var. Onun gözleri. Benim gözlerim. Onun düşünceleri. Benim düşüncelerim. Onun kalbi. Benim kalbim.

Onun karanlığı. Benim karanlığım. Onun şeytanları benimkilerle seyreltildi. Ve benimki de onunkiyle.

Tahliyelerimiz birlikte geliyor ve sakın bir şekilde geliyorlar, hareketlerimiz yavaşlarken ve bedenlerimiz titrerken içimizde istikrarlı bir şekilde kayıyorlar.

Göz temasımız hiç kesilmiyor.

Ama kalbim sonsuz atışı özlüyor.

Beau'nunkilerle dolan atışları.

Bizi bir yapıyor.

Önünü göğsüme doğru indiriyor, burnu benimkine değiyor, yaralanmamış kolu başımı çevreliyor.

"Beni buldun."

"Her zaman olacak, Beau." Bu sefer dönene kadar bekleyemezdim. *Her zaman. Ölene kadar.*

"Sen Enigma'sın," diye fısıldıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Kollarımı sırtına dolayarak onu dikkatlice kendime çekiyorum. Çekip gitmesinden korktuğum için değil, gitmemesinden korktuğum için. Bir nefes alıyorum. "Ve sen artık içimdeki karanlıksın."

"Ve sen benim içimdesin." Sanki içime girebilecekmiş gibi yüzünü boynumun derinliklerine yerleştiriyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sanki yasakmış gibi.

Öyle.

Düşündüğümde daha hastalıklıyım. Ama kırılmış? Hayır. Kırılan hiçbir şey bu gerçeğe dayanamaz. Enigma hakkında çok az şey biliyorum. Annemin onu üç yıl boyunca izlediğini biliyorum. Birçok insanı öldürdüğünü biliyorum. Bir süreliğine yeryüzünden kaybolduğunu biliyorum. Ama şimdi geri döndüğünü biliyorum.

Ve ona aşık olduğumu biliyorum.

Annemle olan bağlantısı mı? Bana hissettirdiği çarpık özgürlük duygusu mu? Yoksa basitçe onu sevmemeyi imkânsız hale getirmesi mi?

James'in üzerine uzanıp nefesimin durulmasına izin verirken, parmak ucum yavaşça meme ucunun etrafında dolarken, sahip olduğum her şeyle bunu anlamlandırmaya çalışıyorum. Ona ve kendime. İkimizi. Burada olmamam için milyonlarca neden var. Ve olmam için de tek bir neden.

Barış.

Ve içimdeki huzur her şeyden üstün. Nefret ya da kederden başka bir şey hissetmeyeli yıllar oldu. Kendimi tanıyalı yıllar oldu. "Annemin listesinin en başında sen vardın," diyorum, nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışırken göğsünün her genişlemesiyle birlikte yükselip alçalıyor.

"Biliyorum," diyor neredeyse üzgün bir şekilde. "Beni parmaklıklar ardına atana kadar asla durmayacağını söyledi. Ve durmayacağını biliyordum."

Yüzümü ona çevirdim "Nereden biliyorsun?" "Çünkü bunu söylediğinde gözlerinin içine bakıyordum."

Nefes nefese göğsüne tırmanıyorum, kolum sarsılınca irkiliyorum. "Dikkatli ol," diye uyarıyor.

"Seni gördü mü?"

"Beni hiç görmedi." Sapanımı almak için arkasına uzanıyor. "Beni kimse görmedi, Beau." Başımın üzerinden geçiriyor ve kolumu yavaşça kaldırarak kumaşın içine sokuyor.

"Doğru değil," diye fısıldıyorum, gözlerim yüzünün her santimetresinde geziniyor. Onu görüyorum. Onu çok net görüyorum. "İnsanları öldürüyorsun," diyorum, suçlayarak değil. Sadece yüksek sesle söylüyorum. Söylüyorum ve bunu duymanın onu daha gerçek kılıp kılmayacağını merak ediyorum. Yakında bir şeyler tıklamak zorunda. Ahlak anlayışım ortaya çıkmalı ve bana burada onunla ne halt ettiğimi sormalı.

Uzanıp yanağımı okşuyor. "Seviyorum."

"Neden?" Diye soruyorum ve eli tekrar belime geliyor. Sıkı. "Neden beni sıkıca tutuyorsun?" diye soruyorum ve o da tutuşunu gevşetiyor. Ama sadece biraz.

"Onları öldürüyorum çünkü ölmeyi hak ediyorlar."

"Kime göre?" Bastırıyorum. "Cinayet cinayettir."

"Ama adalet her zaman adalet değildir," diye sessizce karşılık verince bir an durakladım. O haklı. Annem için adalet nerede? Benim için? Onun ölümünden kim sorumluydu seve seve öldürürüm. Yavaş yavaş. Ve hastalıklı bir şekilde, bundan büyük bir zevk alacağımı biliyorum. Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissedeceğimi biliyorum. Bana huzur getireceğini biliyorum. James'in bana verebileceğinden çok daha fazla huzur. "Ben bir katil olarak doğmadım, Beau."

"O zaman sen kimdin?"

Gözlerini kaçırıyor ve bunu ne kadar zor bulduğu çok acı bir şekilde belli oluyor. "Ben bir evlattım.
A

kardeşim." Yüzünü buruşturuyor, hatırlamaktan çekiniyor. "O elimden alana kadar her şeyim vardı."

O.

James kaşlarını çatıyor ve sanki o anıları fiziksel olarak bir kenara atabilecekmış gibi başını hafifçe sallıyor. Bu da daha fazlasını bilmek istediğim için kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. Ve ihtiyacım var. Gerçekten *ihtiyacım var*. Bir suikastçıya aşığım. Bir kanunsuza. Bunu haklı çıkarmak için bulabileceğim her şeyi memnuniyetle kabul ederim. "Kim?"

"Ayı."

Ağzım açık kaldı. Uyuşturucu kaçakçısı. İnsan kaçakçısı. Silah tüccarı. Sayısız terör örgütüne bomba tedarikçisi. Mafya babası Spencer James'i öldürmek için adamlarını Londra'ya gönderdi. Malikanesini paramparça etti. İngiliz ölür ölmez de Miami'ye yerleşti. Ayı kasabaya ilk geldiğinde annemin yüzünü asla unutmayacağım.

Berraklık yüzüme tokat gibi çarpıyor ve nefes alıyorum, dikkatim James'in yaralı omzuna düşüyor. İngiliz. Patlama. Bir patlamanın ortasında kalmış. *Aman Tanrım*. Tüm ailesi yok olmuş. Şaşkınlıkla ona baktım. "Baban Spencer James'ti," diye mırıldandım, her şey yerli yerine oturmuştu. "Sen Kellen James'sin." Yürümek ve düşünmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama James beni kendine yakın tutarak kalçalarımı sıkıca kavıyor. "Bu senin diğer adın."

Başını sallıyor ve intikamla karışık hüznün çok güçlü. "Herkesin şeytanı görecelidir, Beau," diyor, doğrulup belimin etrafında dönerek. "Ben öldüm."

"Ayı, tüm adamlarını öldürenin sen olduğunu biliyor mu?" Tanrım, şehrin her yerinde ortaya çıkan cesetler James'in işi mi? *Lanet olsun, nasıl bir delilik içindeyim ben?*

"Hayır. Kimse benim kim olduğumu bilmiyor."

"Aksanın. Noktaları birleştirmede mi?"

"Babamla birlikte kaç kişiyi yok ettiğini biliyor musun?" Burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Banyo yapmalısın."

Birçok şeye ihtiyacım var. Banyo bunlardan biri değil. Başlangıç olarak, birinin beni çimdiklemesine ihtiyacım var, çünkü bu bir tür çarpık kabus olmalı. Ayrıca bir içkiye de ihtiyacım var, çünkü kendimi biraz dengesiz hissediyorum, ama ihtiyaçlarımı dile getiremeden ayağa kaldırılıyorum ve banyoya götürülüyorum. "James," diyorum, sırtına bakıyorum, yaraları aniden büyümüş. Daha kırmızı. Daha kızgın.

Banyoya vardığımızda bana bakıyor ve ne söyleyeceğimi bekliyor. *James, ne?* Ne söylemek istiyorum? Hiçbir fikrim yok, beynim beni hayal kırıklığına uğrattıyor, bu yüzden sessiz kalıyorum. Boş. Lavanta yağı ekleyerek banyo yapmaya başlıyor ve ben onun arkasında duruyorum, hareketsiz, çıplak ve yaralı tenine tamamen kapılmış bir şekilde. Ağrım yok. Ağrım yok. Kendimi ıslatmaya ya da kaslarımı yatıştırmaya ihtiyacım yok. Belki beynimi ama bedenimi değil. Yine de kendimi ona meydan okumaya ikna edemiyorum. Trajik geçmişini anlattıktan sonra olmaz.

Ben bir oğuldum. Bir kardeşim. O elimden alana kadar her şeyim vardı.

Tamamen yalnız. *Bir yetim.*

Küvet dolduğunda ve askımı çıkardığında, bana teklif edildiği gibi yapıyorum ve o anda ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin vererek içeri giriyorum. "İşte," diyor ve yan taraftan bir şey alıp havaya kaldırıyor. Su geçirmez bir kol koruyucusu. Beni korumaya aldı. Ben suya batmadan önce alçımın üzerine geçirmesine izin veriyorum, o da diğer uca tırmanıp aşağı kayarak kendini suya bırakıyor. Ellerini kavuşturup biraz su topluyor, yüzüne sıçratıyor ve saçlarını geriye itiyor. "Birkaç söz vermeni istiyorum," diye ilan ediyor.

"Bana da birkaç tane yapmanı istiyorum."

Kaşı eğlenerek kıvrılıyor ve bu an için çok yersiz. Ve yine de tamamen bize ait. "Bu doğru mu?" diye soruyor.

"Öyle."

"Peki bu vaatler ne olabilir?" Elleri suyun altında ayak bileklerime dolanıyor ve bedenimin hafifçe sarsılmasıyla su dalgalanıyor.

"Önce sen," diye neredeyse nefes nefese kalıyorum ve o gülümsüyor. "Bana karşı sabırlı ol," diyor sessizce. "Neden?"

"Çünkü öldürecek daha çok adamım var."

Yutkunuyorum, sessizce telaşlanıyorum. "Hepsi ölmeyi hak ediyor mu?" "Hepsi Ayı'nın katında."

O zaman ölmeyi hak ediyorlar. Çok basit. "Tamam," diyorum, bu konuşmayı yaptığıma pek inanamıyorum.

Belki de kendimi adamam gerekiyordur çünkü cidden aklım başımda değil. "Başka bir şey var mı?" "Sen burada kal."

"Ne?" Sessiz ve emin olmadan cevap veriyorum ve elleri daha da kenetleniyor. "Her zaman mı?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü seni burada istiyorum."

"Öldürdükten sonra rahatlamak için mi?" Şaşkınlıkla karşılık veriyorum. Ve bu beni ilk kez vurdu. Endişe. Sinir. Her gittiğinde, geri dönüp dönmeyeceğini merak ederek enkaz haline geleceğim. Kimi öldürecek diye.

James kaşlarını çatar, etkilenmemiştir. "Alaycılığını bir kenara bırak, Beau. Şimdi zamanı değil."

"Şimdi tam zamanı," diyorum yarı gülerek. "Beni burada bıraktığında, ortadan kaybolduğunda, yapacak işlerin olduğunda, adam öldürüyordun, değil mi?"

"Adalet için çalışıyordum," diye homurdanıyor.

"Peki ya opera binası? Birini öldürürken beni bir sandalyeye kelepçeleyip bıraktın. Beni neden götürdün?"

"Bir adamın operada yalnız olması biraz şüpheli görünebilir."

O haklı. Özellikle de James gibi yakışıklı bir adam. "Yani ben bir mazeret miydim?" "Hayır, sen benim randevumdun."

"Pek randevu sayılmazdı," diye k a r ş ı l ı k veriyorum, kızgın bir şekilde. "Tüm performansı görmedim, *randevum*

cinayet işlemek için yirmi dakikalığına ortadan kayboldu ve ben zapt edildim." Sırtışı belli belirsiz ama iğrenç. "Aminı yalamam hoşuna gitmedi mi?"

Ağzım kapanıyor ve uzaktan asansör sesi geliyor. İkimiz de banyo kapısına doğru bakıyoruz. "Bir sonraki cinayetin detayları, sanırım," diyorum sessizce, o ayağa kalkarken, su sert fiziğinden aşağı dökülüyor, sanki katı, mükemmel kesilmiş kayalardan aşağı yuvarlanıyormuş gibi. Dışarı çıkıyor ve eğilip dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. "İslandığından emin ol."

"İslandıktan emin ol."

"Öyle. Ayrıca sana söyleneni yapmaya başlamalısın."

"Siktir git."

Sırıttırıyor. Bir sert öpücük daha ve ben inatla yüzümü geri çekiyorum. "Küstah olduğunda daha da güzel oluyorsun."

Göz ucuyla ona bakıyorum. O şirin yarım sırtışa lanet olsun. James Kelly'den ancak bu kadarını görebildim. Sonra elini başıma koyup beni smaçladı. Beni gerçekten smaçladı! Soğukkanlı suikastçı, Enigma, sessiz, görünmez katil, beni smaçladı.

"James!" Yüzeye çıktığımda nefes nefese kalıyorum ve tek sağlam elimle yüzümdeki suyu siliyorum. "Seni pislik."

Adımlarını banyodan dışarı atıyor. "Islan," diye sesleniyor.

Öfkeyle homurdandım.
Ama yıllardır gülümsediğim kadar parlak
gülümsüyorum. Ve merak ediyorum.
James annemi kimin öldürdüğünü bulup onların da sonunu getirebilir mi?

JAMES

Rahatladım. Tanrım, iyi hissettiriyor. Ama kendimi aştığımı unutmamalıyım. O biliyor. Ama o bilmiyor.

Belime sardığım havluyla Goldie'yi karşılamak için mutfığa doğru yürüyorum ve onunla göz göze geldiğim anda rahatlıyorum. "Ne oldu?" Elini cebine atıp masanın üzerine bir şey bırakırken soruyorum. Fotoğraflar.

Bu binanın fotoğrafları.

Benim.

Ve Beau'nun.

Ne oluyor lan? Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve topuklarımın üzerinde dönüp merdivenleri hızla çıkararak banyoya giriyorum. Küvet boştu. "Hayır," diye nefes alıyorum, geri çekilip ofisime gidiyorum. Beau yok.

"Neredeydi o?" Goldie sahanlıkta bana katılarak soruyor.

Yatak odama doğru yürüyorum. "Küvette." Beau yok.

"Siktir!"

"Ne?" Beau soyunma odamın kapısında beliriyor ve telaşla bana bakıyor. Goldie'yi arkamda görünce daha da telaşlandı. "Ne oldu?"

Vücudumu terk eden şey nedir? On ton korku gibi geliyor. *Siktir... Ben.* Ama, kahretsin, bunu alttan almam gerekiyor. "Bir şey yok," diyorum, havlumu düzeltiyorum, sinirleniyorum. Beau aptal değil ve ben burada ona aptalmış gibi davranıyorum. Ona baktım ve göreceğimi bildiğim şeyi gördüm. İnançsızlık. "Çok uzun süre ıslanmadın."

Goldie'nin arkamdan iç çektiğini duyuyorum ve Beau'nun gözleri de ona kayıyor. "Ben aşağıda bekleyeceğim," diyor ve yatak odamdan çıkıyor. "Uzun sürmesin."

"Yapmayacağım." Pasifize edilmeye hiç de yakın görünmeyen bir kadını pasifize eder etmez hemen geleceğim.

"Neler oluyor?" Beau soruyor, bir eliyle havlusunu garip bir şekilde daha sıkı çekiyor, kolunu kalçasına sıkıştırarak bir tarafını tutmaya çalışıyor. Onun böyle çırpınışını izleyemem.

"İşte." Yanına gidiyorum, onu düzgünce ve güvenli bir şekilde sarmadan önce her iki tarafını da açıp akşamlıyorum. Tüm bu süre boyunca gözleri içimde delikler açıyor.

"Goldie'nin burada ne işi var?"

"Bir sonraki cinayetimin ayrıntılarını iletiyorum," diye espri yaparak kendime biraz zaman kazandırıyorum ve seçeneklerimi hızla gözden geçiriyorum. Sadece bir seçeneğim var.

Bir bornoz alıp giymesine yardım ediyorum ve elini tutarak onu yatak odamdan çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyorum, kendi dairemde bile onu yalnız bırakmak istemiyorum. Onu kanepeye oturtuyorum, üzerine bir örtü örtüyorum ve televizyonun uzaktan kumandasını ona veriyorum. "Bana beş dakika ver." Onu öptüm ve hâlâ sersemlemiş bir halde yanından ayrıldım.

Adada Goldie'ye ulaştığımda, etrafı incelediğini onaylamak için bana başıyla işaret ediyor. Cebimden telefonumu çıkarıp güvenlik uygulamamın çoklu görüntü ekranını yüklüyorum, önümüze koyuyorum, gözlerim her kamera görüntüsünde geziniyor. Hiçbir şey yok. Burada bizden başka kimse yok.

"Otto diğ er kameraları izliyor," diyor Goldie sessizce, ben cep telefonumdaki tek bir tuşa basarak dairemin içindeki tüm buzlu camları şeffaf cama dönüştürürken ve tüm dış

Cam opak olduğu için kimse içeriği göremez. "Binada kimse yok."

"Bu nasıl olur?" Bir tabureye tüneyerek fısıldıyorum, endişemi yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum, Beau'nun çok uzakta olmadığını ve meraktan delik deşik olduğunu biliyorum.

"Bu resmi kaçırdın." Goldie fotoğrafları açıp birini bana doğru itiyor ve çarpık zihnim neye baktığımı hesapladığında nefes alıyorum.

Ben.

Bir elimde tüfek, diğer elimde kar maskesi, yüzüme cinayet kazınmış bir şekilde fabrikadan çıkıyordum. Cinayet işlediğim için değil. Ama Beau kayıp olduğu için.

"Sıçtın batırdın," diye mırıldanıyor Goldie, ben kınayan görüntüye bakıp nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşünürken. Omzumun üzerinden Beau'ya, beni aptal yerine koyan kadına bakıyorum. Bizi yakından izliyor. Güven verici bir gülümsemeye zorlamıyorum. Bu onu aşağılamak olurdu.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, dikkatimi ileriye vererek. "Biliyorum amına koyayım." "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi bekliyorum." Ayağa kalkıp buzdolabından iki bira alıyorum, birini Beau'ya götürmeden önce sırayla her birinin kapağını çeviriyorum. Kabul ederken bana bakıyor, yüz ifadesi soruları haykırıyor. Cevaplayamayacağım sorular, çünkü gerçekler onun kaçmasına neden olacak. Gözlerimi onunkilerden ayırıp Goldie'ye dönüyorum.

"Neyi bekleyeceğim?" diye soruyor.

"Onun kararı." Nerede olduğunu merak ederek biramdan bir yudum alıyorum. Komplo kuruyor. Ölümümü planlıyor. Çünkü artık beni nerede bulacağını biliyor. Neye benzediğimi. Oyunu oynadı ve iyi de oynadı. "Hazır ol," dedim ona. "Ve Beau'nun evinden bazı şeyler almanı istiyorum."

"Ne gibi?"

"Pasaportu."

"Onun pasaportunu nerede bulacağımı nasıl bileceğim?"

"Çünkü Beau bana söyleyecek." Yan tarafıma bakıyorum ve Goldie'ye yakışmayan bir şaşkınlığın yüzünün her tarafına sıvandığını görüyorum.

"Seninle birlikte özel bir uçağa atlayacak ve sen nereye dersen oraya gidecek, öyle mi?" "Evet," diye cevap veriyorum, her ne kadar başka bir şey hissetsem de. "Benim kim olduğumu biliyor."

"Ne?"

İçimden gülümsüyorum. "Anladı."

Goldie gülüyor ve bu yüzde yüz alaycı bir gülüş. "Annesinin cinayetine karıştığını anladı mı?"

Gizli gülümsemem düşüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne oluyor, Kel? Aklını mı kaçırdın sen?" "Hiç şüphesiz."

"O zaman bulmana yardım edeyim," diye tıslıyor. "Kanepenizde kendinizi öldürtmenin kesin bir yolu olan bir kadın var." Kolunu fotoğrafların bulunduğu masaya doğru uzattı. "Size C'yi gösteriyorum."

"Sergi A ve B nedir?"

"Sikin ve lanet olası kalbin, dostum." Ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve dişlerim doğal olarak sıkılıyor. Ama uzağa gitmeyecek. Asla gitmeyecek. Çünkü Goldie onu bulduğum ve ona yeni bir amaç verdiğim için binlerce ömür geçse de bana borcunu ödeyemez.

"James?" Beau kanepeden seslenerek dikkatimi ona doğru çekti. *Sadece söyle ona. Her şeyi anlat.*

Sonra ne oldu?

O gider.

Ve eğer giderse, ölür.

Ve Beau öldüyse, ben de ölebilirim.

Ona doğru ilk adımı atmak için ayağımı yerden kaldırıyorum ama arkamdan gelen telefonumun titreşim sesiyle duruyorum. Arkama baktım. "Buna bakmalıyım," diyorum, biramı telefonumla değiştirip uzaklaşıyorum, giderken Beau'nun gözlerini sırtımda hissediyorum. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz cevap veriyorum. Ve her zaman olduğu gibi, konuşmayı ya da tehditleri başlatmak istemediğim için sessiz kalıyorum. Ama o? Direkt içeri girdi.

"Bunca yıldır yüzünü gördüğümde tanıyacağımdan emindim."

Gülümsüyorum ve bu çok müstehcen. Babam bir şovmendi, evet. Ama beni, annemi ve kız kardeşimi spot ışıklarından uzak tuttu. Ona kim olduğumu söylemekten başka bir şey istemezdim. Neden onu ve adamlarını bu kadar uzun süre avladığımı. Ne yazık ki, gözlerinin içine bakana kadar bunu yapamam. Onu öldürmeden hemen önce. Ben ölüyüm. *Otto bundan emin oldu*. Bu iş bittikten sonra da öyle kalmalıyım. "Sinirlendin mi?" Soruyorum.

"Hafifçe. Bu uğurda birkaç iyi adamımı kaybettim. Ama seni tanıyıp tanımamamın artık bir önemi yok. Neye benzediğini ve nerede olduğunu biliyorum. Yani senden bir adım öndeyim, öyle mi?"

İlk defa, evet. Bir adım önde. Ama uzun sürmeyecek. "Görünüşe göre bugünlerde ikimiz de aydınlanıyoruz."

"Oh?"

"Nathan Butler," diyorum basitçe, ama hiçbir tepki almıyorum. Zaten beklediğim de bu değildi. Onun yerine "Beau Hayley," diyor ve ben de tepki veriyorum.

"O bu işin dışında kalıyor."

"Onu merkeze koydunuz. Eğer onun güvende olmasını istiyorsanız bu çok aptalcaydı." "O masum."

"Annesi gibi kazıyor."

Çenem kırılacakmış gibi hissediyorum. "Annesinin ölümünün bir kaza olmadığını biliyor." Gülüyor. "O zaman belki de onu ikna etmelisin. Eğer yaşamasını istiyorsan tabii." "Beni zorlama."

"Geri çekil, ben de çekileceğim."

Kolay bir anlaşma olmalı. Olmalı. "Asla."

"Adamlarımdan birini her öldürdüğünde para kaybediyorum. *Ve* sabrımı." "Senin için kanımı akıtıyorum," diye feryat ediyorum, kanım damarlarımı yakıyor.

"Kimsin sen?" Sesi aniden başladığı hafiflikten yoksunlaştı. "James Kelly, sen de kimsin ve ne istiyorsun?"

"Ben senin sonunum," diye söz veriyorum, telefonu kapatıyorum ve ellerimi duvara dayayıp öfkemle nefes alıyorum. Ve korkumla. Çünkü bomba işlemeye başladı. Zamanım tükeniyor ve şu anda endişelenmem gereken sadece ben değilim.

Bir elin omzuma kaydığını hissettiğimde irkiliyorum. "Kimin sonu?" Beau sessizce soruyor.

"Senin. Benim. Onun." Gözlerimi kapatıp duvardan uzaklaşıyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum. Sarsıldım. İlk defa düşmanım beni sarstı. Ve karşımdaki kadın da öyle. Hamilelik testi zihnimde yanıp sönüyor. Onunkinde de oynuyor olmalı. "Belki de eski sevgilinin" diye ekliyorum.

Sanki alevler içinde kalabilirmişim gibi elini geri çekiyor. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Onunla en son ne zaman birlikteydin?" İsteddiğimden daha sert bir sesle sordum. Ama yine de, Ayı ve onun bombası uğraştığım tek darbe değil.

Yuvarlak gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sanırım yakınlaşmaktan bahsediyorsun."

"Evet, yani yakından." Onun evindeydi. Onunla yatağına girmesi için konuştu mu? Bakışlarım karnına düşüyor ve sertçe bakıyorum, gözlerim yanıyor. "Ne zaman?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye karşılık vererek uzaklaşıyor.

Sonunda gözlerimi kırıştıtırıp kuruyan gözlerimi nemlendirerek doğru görmeye çalışıyorum. "Beni ilgilendirmez mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Beni ilgilendirmez mi?" Yaralanmamış elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı doğru ittim.

"Ne oluyor James?" diye bağılıyor, elimi tutup çekmeye bile çalışmıyor. Onun yerine çekip duruyor.

"Kapa çeneni, Beau." Dönüp eğildim ve onu nazikçe omzuma aldım. "Kıpırdama yoksa kendini incitirsin.

"James!" diye bağılıyor onu yolun geri kalanına taşıyıp banyoya götürürken. "Bir daha banyo yapmayacağım."

"Öyle olduğunu söylemedim," diyerek onu yere bırakıyorum. "Bekle," diye emrederek banyodan çıkıyorum. Odama gidiyorum, kıyafetlerimin arasına gömülmüş hamilelik testini buluyorum ve tepinerek geri dönüyorum. "Bunu sen yapıyorsun." Testi tutuyorum ve yüzünün düşmesini ve geri çekilmesini izliyorum. Ama sessizdi, sadece zararsız kutuya bakıyordu. Zararsız mı? Yüce Tanrım, bu kutu ikimizi de bitirebilir.

Bu düşünce beni öfkeliendirdi, yırtıp açtım ve makyaj masasına çarptım. "Tekrar soruyorum." Aptal, gururlu bir dangalak gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eski sevgilinle en son ne zaman yakınlaştın? Ya da başka bir erkekle?"

Gözleri hala testte, duvarla karşılaşana kadar geri geri gidiyor. Sonra yerde küçük bir yığın haline gelene kadar yavaşça fayanslardan aşağı kayıyor. "Neredeyse iki yıl," diyor sessizce, bana bakmayı reddederek. "Ollie'den beri hiçbir erkekle birlikte olmadım."

İçimde bir şey kalkıyor. Stres. Ve bu çok şey anlatmıyor mu?

"Sadece sen." Gözleri ayaklarına düşüyor, utanıyor. Artık bana bakmayı reddetmiyor. Sadece benimle yüzleşemiyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Üzgün mü? Üzgün mü? Tavana bakıyorum, yanaklarım şişiyor. Belki üzgündür ama asla benim kadar üzgün olamaz. "Korunduğumuzu sanıyordum."

"Doğum kontrol hapını korumak için almadım. Adet dönemlerimi dengelemek için aldım. Sadece bir tanesini kaçırdım," diye fısıldıyor. "Yarına kadar da adet görmeyeceğim ama doktor bundan bahsettiğinden beri aklıma gelen tek şey bu."

"Becer beni," diye nefes alıyorum, kıcıma doğru alçalıyorum ve ona yaklaşıyorum, dizlerim bükülüyor ve kıvrılmış vücudunu çerçeveleyiyor. "Bana bak." Çenesinden tutup yüzünü saklandığı yerden çekiyorum. Gözlerinden yaşlar fışkırıyor ve bu gördüğüm en acı verici şey. "Her şey yoluna girecek."

Hıçkırıklara boğuluyor. Yoksa gülüyor muydu? "Sen bir katilsin."

Sadece bir kahkahaydı. Ve evet, tamam, oldukça gülünç. Eğer bu kadar trajik olmasaydı. "Doğası gereği değil," diyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. Aptalca şeyler söylemeye devam mı edeceğim? "Yani bu yapmak *istediğim* bir şey değil."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü bu ihtiyaçtan başka bir şey yoktu."

"Peki ya şimdi?"

"İşte sen." Körlemesine makyaj ünitesine uzanıyorum ve testi aşağı çekip aramızda tutuyorum. Ona bakıyor. "Ve belki başka biri," diye ekliyorum.

Omuzları sarsılıyor, gözleri yuvarlak ve şaşkın. Ama mutlu değil. Rahatlamış da değil. "Ben anne olacak biri değilim." Her kelimenin üzerinde hıçkırıyor ve bu ifadeden incindiğimi hissetmek beni şok ediyor. Ve sinirlendim. "Bunu yapamam." Birden ayağa kalktı, başımda dikildi.

"Ne yapacağım, Beau?" Ben de ayağa kalkıyorum, beni geçemeyeceğinden emin oluyorum.

Elimdeki testi işaret ediyor ve ben de kollarının üstünden tutarak onu tuvalete götürüp kapağın üzerine oturtuyorum. Çömeli testini tutuyorum. Sonu gelebilirmiş gibi bakıyor.

"Bu sefer başka seçeneğin yok, Beau. Kaçmak yok." Elini tutup testi avucuna koyuyorum ve yumruğunu sıkıyorum. "Kalabilirim ya da dışarıda bekleyebilirim. Hangisi olsun?" Ne yapmak istediğimi biliyorum ama istediğim şey şimdilik arka planda kalmalı.

"Kal. Hayır, git. Kal." Homurdanıyor ve ayağa kalkıyor, neredeyse beni kış üstü yere deviriyor. "Git," diyor, kararlı bir şekilde. "Kendi başıma kalmalıyım."

Bundan hoşlanmıyorum ama ona istediğini veriyorum ve arkamdan kapıyı kapatarak banyodan çıkıyorum. Arkamı döndüğümde onu diğer tarafta buluyorum, artık şeffaf olan cam ona istediği mahremiyeti sağlamıyor. Avuç içlerini tavana gösteriyor ve ben de isteksizce bu camı, sadece bu camı, tekrar buzlu cama çeviriyorum. Kilit devreye giriyor ve beni ancak hazır olduğunda içeri alacağını söylüyor. Bir omuz darbesinin beni tekrar banyoya sokabileceği önemli değil. Ya da bir düğmeye daha basarsam onu görebileceğimi. Onu rahat bırakacağım.

Kapının önünde adımlamaya başlıyorum, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen daireler çizerek yürüyorum, kafam her devrede biraz daha karışırken arada bir güvenlik kameralarını kontrol ediyorum.

On dakika geçti ve kapının arkasından tek bir ses bile gelmedi. Hiç ses yok. Bu işler ne kadar sürer? Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ama kameralardan birindeki hareket gözüme çarpınca geri çekiliyorum. Ekran dokunup o kameranın canlı görüntülerini açıyorum. Kanım donuyor. "Siktir," diye tıslıyorum sessizce, banyonun kapısına bakıyorum, konuşup konuşmamak arasında kalıyorum. Ama Beau'yu tanıyorum ve ona kapıyı kilitli tutmasını ve yerinde kalmasını söylersem tam tersini yapacaktır. Bu yüzden ona birkaç dakika daha banyoda kalması için zihinsel olarak yalvarıyorum. Sadece birkaç dakika.

Çünkü ihtiyacım olan tek şey bu.

Kendimi tamamen silahlandıracak zamanım yok. Ya da giyinmeye bile. Merdivenleri üçer üçer sessizce çıkıyorum ve mutfığa koşuyorum, bir dolabı açıp bazı kitapların arkasını karıştırıyorum. Heckler'ı çıkardım, elimdeki en büyük mutfak bıçağını aldım ve asansöre yöneldim. Giderken telefonumun ekranına bakıyorum ve Otto ile Goldie'yi nasıl atlattıklarını merak ediyorum. *Hangi cehennemdeler?*

Geri kalan kameraları açıp hepsini taradım. Merdiven boşluğundaki şerefsiz dışında bir şey yok. Asansöre bindim ve bir sonraki katın düğmesine bastım.

Araba hareket etmeye başladığında üstümden bir ses geliyor.

Tavana baktım.

"Seni pislik," diye homurdandım.

BEAU

Gözlerim beyaz çubuktan ayrılmıyor. Zihnim tek bir satır için dua etmeyi bırakmıyor. Sanki yıllardır burada duruyor, bekliyor ve dua ediyor gibiyim. Kapının dışında. Yakın ama bana alan bırakıyor. Onu orada hissedebiliyorum. Gergin. Stresli.

Bana karşı hiçbir şeyi yok.

Tuvaletin arkasındaki teste öyle bir bakıyorum ki gözlerim yanıyor. *Tek satır. Lütfen, sadece bir satır. Bir küçük li-*

Bir gümbürtü duyuyorum ve gözlerimi kapıya dikiyorum. Eğer bu James'in stresten bayıldıktan sonra yere düşen iri bedeni olsaydı hiç şaşırırmazdım. Sinirle gülüyorum. Ve bunun çok gerçek bir olasılık olabileceğini fark ettiğimde bir kalp atışında duruyorum.

Kapıya koşup kilidini açıyorum ve sallıyorum. Orada değildi. Bir gümbürtü daha.

"James?" Merdivenlerin tepesine doğru küçük, belirsiz adımlar atıyorum ve oraya vardığımda neredeyse bayılan ben oluyorum. "Tanrım," diye nefes nefese kaldım, kendimi tutmak için tırabzana tutundum.

James bana bakıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle dolu. Hiçbir erkekte. Üniformalı olduğum süre boyunca karşılaştığım hiçbir suçluda ya da çılgın piçte. Çıplak vücudu kanla kaplıydı, elindeki bıçak parlıyordu, onu örten havlu yakınlarda yerdeydi.

"Olduğun yerde kal," diyor sessizce, telefonuna gidiyor ve sonsuza kadar ekrana bakıyor. En üst basamağa doğru alçalıyorum, ona meydan okumuyorum, cesaret edemiyorum. Partnerinizin becerisine güvendiğiniz zamanlar vardır. Ve garip bir şekilde, artık James'e tamamen güvenmem gerektiğini biliyorum. Bakışlarım ayaklarının dibindeki cesede düşüyor. Adamın gevşek, ölü elindeki silaha. Konuşma gücümü kaybettim. Kim olduğunu ya da ne haltlar döndüğünü soramıyorum. Uyuşmuştum. Şok olmuştum.

James'in telefonu çalıyor ve hemen cevap veriyor, dikkatini açık asansör kapıları ve benim aramda bölüyor. "Biri merdiven boşluğunda. Biri benim dairemin katında ölü." Asansöre doğru adım atıyor ve içeri giriyor, birkaç düğmeye basıyor ve dışarı çıkmadan önce yukarı bakıyor. Kapılar kapandı. "Asansör aşağı iniyor." Adamın yanına geri döner, cesedin yanına çömelir ve ceplerini yoklar. Bir cep telefonu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra bir kenara bırakıyor ve boyuna göre yükseliyor. Gözlerini bana doğru çeviriyor. Vahşilik azaldı. Ama bu beni rahatlatmıyor, çünkü onun yerini endişe alıyor.

"Neler oluyor?" Bunu sormak delice bir şey gibi geliyor. Neler olduğunu biliyorum. Bir pusu. Bir cinayet. Ama neden? Ve kim?

James hiçbir şey söylemiyor, sadece beni susturmak için sessiz bir işaretle parmağını dudaklarına götürüyor. Sonra da "Sorun yok." dedi.

Tamam mı? Ayaklarının dibindeki cesede bakmıyor muyum? Onu kaplayan kanı hayal mi ediyorum?

Asansör çaldığında irkiliyorum, yerimden sıçıyorum ve James etrafta uçuyor, kapılar açılırken çıplak vücudu hazır ve nazır. Goldie beliriyor ve o rahatlıyor. Neden bilmiyorum. Katil gibi görünüyordu ve kaşının üstünde kötü bir yara vardı. "Otto merdiven boşluğunu halletti," diye homurdanıyor, uzanıp takım elbise ceketinin manşetiyle kanı siliyor. "Bina temiz."

Bu sözler üzerine James bıçağı bırakır ve havluyu alır, yukarı çekmeden önce üzerini örter

bir köşeye çekilip ellerini siliyor. "Kim olduğunu bulun," diye kısa bir emir verir ve cesede onu tekrar öldürmek istiyormuş gibi bakar. Goldie yaklaşıp telefonunu çıkarır, adamın yüzünün fotoğrafını çeker ve bir mesaj yazar.

Birkaç saniye içinde James'e bakıp başını sallıyor, o da küfrederek dönüp merdivenlere doğru ilerliyor. O basamakları tırmanırken ben de yavaşça doğruluyorum, gözleri beni delip geçiyor. "Pasaportun var mı?" diye soruyor ve ben korkmuş, endişeli ve kontrol etmeye çalıştığım birçok duyguya sahip olsam da, şu anda onu sorgulamanın akıllıca olmayacağını biliyorum.

"Evet."

"Nerede?"

Elimi tutup beni banyoya doğru çekerken, "Evdeki komodininde," diye cevap veriyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve duşa girip çalıştırıyor. Bense öylece aptal gibi duruyorum, zihnim acı içinde dönüyor. Soru sorma ya da konuşma havasında görünmüyordu. Yani gördüğümü görmem, duyduğumu duymam ve hiçbir şey söylememem mi bekleniyor? Havlusunu belinden çekip küvete atıyor ve lavaboya gidip ellerini iyice yıkıyor. Sonra ellerini makyaj masasının kenarına dayıyor, eğilip aynada kendi gözlerinin içine bakıyor. Ne düşündüğünü merak etmiyorum. İntikam duygusu havada yoğun bir şekilde hissediliyor. Çıplak vücudu ölümcül görünüyor, her kası titreşiyor, sanki başka bir saldırıya hazırlanıyor.

Şimdi karşımdaki adam, derisinin her santimetresine cinayet kazınmış olan adam. O bir Enigma.

"Pozitif miydi?" Gözleri bana dönüyor ve kaşlarımı çatıyorum, bir an kendimi kaybediyorum. Sonra yüzüme bir balyoz gibi çarpıyor ve bakışlarım hala tuvaletin arkasında duran teste düşüyor. Kanım buza dönüşüyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Neden panikliyorsun?" James lavaboya dönüp bana bakarak soruyor.

"Neden?" Kana bulanmış gövdesini gösteriyorum. O güzelim gövdesi de sırtı gibi harap olmuş. Yıkılarak temizlenebilse de zihnimi temizleyebilecek hiçbir şey yok. "Ben eski bir polisim ve potansiyel olarak bir katilden hamileyim."

Biraz gülümsüyor ve bu tamamen yersiz. "Potansiyel olarak mı?" Kıçı makyaj masasına dayanmış, avuç içleri kenara sıkışmış.

Tekrar tuvaletin arkasına, bizi mahvedebilecek beyaz çubuğa bakıyorum. Ve içimden gülüyorum. İkimiz de zaten mahvolduk. Ama o küçük çubuk ve üzerindeki olası çizgiler bizi mahvedebilir. Ve başka bir şey daha var. Bizi mi? Tanrı aşkına, adamı çok az tanıyorum. James'e bakıyorum. Kaşları havada. Bekliyor. "Sonucu görmedim," diye cevap veriyorum, havlumu kurcalayıp yeniden tutturarak. "Erkek arkadaşımın birini öldürmesi dikkatimi dağıttı."

"Erkek arkadaşın mı?" diye soruyor gülerek ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bu çok saçma.

"Sana ne dememi istiyorsun?" Olabildiğince kızgın bir şekilde soruyorum. "Sevgilim mi? Daha iyi yarım? Katil mi?" Bu durum beni tamamen çileden çıkarmış durumda. Küvete doğru yürüyorum ve arkamdaki kana bulanmış havluyu görmezden gelerek kıcımlı kenara yaslıyorum. Birden başımın döndüğünü hissettim. Ve sıcak. Tenim nemli ve bunun akan buharlı duşla hiçbir ilgisi yok.

"Yani hâlâ bilmiyor muyuz?" diye soruyor tuvalete doğru bakarak. Bakışlarını takip ediyorum ve gözlerimi beyaz çubuğa dikiyorum.

"Hayır."

"Bakacak mısın?"

"Sen yap," diye mırıldanıyorum, tekrar dehşete kapılmıştım, alt kattaki adamın sopayla dövülmesi çoktan unutulmuştu. Erkek arkadaşımın gerçek kimliği unutuldu. Bu nedense daha ciddi hissettiriyor. James neden benim kadar endişeli görünmüyor? Orada çıırılçıplak duruyor, sağlam kolları destekli ve görkemli,

tamamen rahat, olabildiğince vurdumduymaz görünüyordu.

"Peki." Kendini üniteden dışarı itiyor ve tuvalete gitmek için tatlı bir zaman harcıyor. Gergin olduğunu ya da oyalandığını sanmıyorum. Sadece işkencemi çekiyor ve bundan zevk alıyor gibi hissediyorum. O bana bakarken ben ona kaşlarımı çatıyorum, körü körüne çubuğa uzanıyor. Sonra yere bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Yüzü bomboş. Hiçbir şey okuyamıyorum. *Kahretsin, ne oldu?*

Ama soramıyorum; cevaptan çok korkuyorum. Ciğerlerim biraz oksijen için çığlık atıyor, kalbim biraz soluklanmak için yalvarıyor. "Olumsuz," diyor sessizce ve tüm hava yüksek sesle beni terk ediyor, tüm varlığım sönüyor.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum, göğsüme uzanıyorum ve kalan acıyı masaj yaparak uzaklaştırıyorum. Tavana bakıyorum ve gülümsüyorum, çok mutluyum. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? James çubuğu tuvaletin yanındaki çöp kutusuna bırakıyor. "Sana bunu yaşattığım için özür dilerim."

Başını sallayıp duş kabinine giriyor, sıcak suyun ellerini ve göğsündeki kanı yıkamasına izin veriyor. Ona katılmamı istemiyor, konuşmuyor ama kendini temizlediği süre boyunca gözleri benden neredeyse hiç ayrılmıyor.

Kıçım küvetin kenarında uyuşmaya başlıyor ve ayağa kalkıp tuvalete doğru ilerliyorum ve oturağa doğru alçalıyorum. "O adamı Ayı mı gönderdi?" diye soruyorum.

"Evet." Havluya uzanıyor ve dışarı çıkıp kurulanıyor. "Seni nerede bulacaklarını nasıl bildiler?"

"Sıçıp batırdım."

"Tehlikede miyim?" Ülkenin en çok aranan adamlarından biriyle yatarken bunu sormak çılgınca bir şey. Tamamen çılgınca, ama yine de şu çılgınlığa bak.

"Sen bu dünyadaki en güvenli kadınsın, Beau Hayley." Havluyu beline doluyor. "Hiçbir şey sana zarar veremez."

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum.

Hareketleri duraksıyor ve bana bakıyor. Ama hiçbir şey söylemiyor, beni düzeltmiyor ve bu beni paylaşabileceği tüm gerçeklerden daha çok korkutuyor.

Cep telefonumun çalma sesiyle uyanıyorum. Titreşimini hissediyorum ve ellerimi üzerine koyana kadar vücudumu yokluyorum. Telefonu kaldırıyorum ve Dexter'ın adı belirene kadar gözümü kısarak ekrana bakıyorum. Elim telefonumla birlikte yatağa geri düşüyor. Şu anda onunla konuşamam. Sadece hâlâ yarı uykulu olduğum için değil.

Yanıma dönüyorum ve yanımdaki boşluğu görüyorum. Oda alacakaranlık. Uzaktaki sabah gökyüzü kırmızı. *Geceleri kırmızı, denizcilerin keyfi.*

Ama sabah oldu.

Komodinin üzerinden askımı alıyorum ve ayaklarımı merdivenlere doğru uzatmadan önce onu takmak için kenara çekiliyorum. İlk gördüğüm şey kapının yanındaki çantalar. Seyahat çantaları. Cinayet izleri de kaybolmuş. Ölü adam yok. Kan yok.

James'i aşağıdaki kanepede boxerlarıyla, öne doğru oturmuş, önündeki masada bir mum yanarken görüyorum. Alevi dikkatle izliyor. İnceliyor. Büyülenmiş gibi. Elini tutuyor ve camın üzerindeki havada yavaşça ileri geri, tekrar tekrar gezdiriyor. Isı. Yanma.

Yaralı vücudu.

Sonunda alevin tam üzerinde durur ve gövdesi gerilerek orada kalır. Acı çekiyor.

Seslenmiyorum, onu rahatsız etmiyorum. Sıcağa dayanmasını izliyorum. Sonra aniden geri çekiliyor ve avucunun ortasına bakıyor. "Diri diri yandığında," diye fısıldıyor,

Bana bakarak, "Hiçbir şey bu kadar acıtamaz." Arkasına yaslandı ve bana ona gitmemi öneren bir bakış attı. Ben de gittim.

Yeterince yaklaştığım anda elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor, sırtım onun önüne gelecek şekilde konumlandırıyor. Kolumu tuttuğunda gözlerim titreyen aleve kayıyor. "Hiçbir şey seni bunun incittiği kadar incitemeyecek." Yara dokusunda aşağı yukarı belli belirsiz çizgiler çiziyor. "Ne fiziksel ne de zihinsel olarak."

"Şu anda oldukça acı veren bir zihin karmaşası içindeyim."

"Aklını siktiğimin bununla hiçbir alakası yok," diyor ve deforme olmuş kolumu önümüzde tutup avucunu elime doğru kaydırarak parmaklarımızı birleştiriyor. "İşte bu yüzden buradasın."

"Bu yüzden buradayım," diye fısıldayarak cevap veriyorum. "Ve çünkü seni seviyorum."

"Ve çünkü beni seviyorsun." Birbirine dolanmış ellerimizi ağzına götürüyor ve öpüyor. "Ve şu anda yine mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla acı çekiyorum, çünkü ben de seni seviyorum."

Yutkunuyorum, alev ritmik bir şekilde sallanıyor. Kendime James'i nasıl sevebileceğimi sorup duruyorum. Bu her dakika yaşadığım zihinsel bir savaş. Duyarlılık, aşkım beni öldürmeden önce ayrılmam için bana bağıyor. Mantık ise başka bir şey beni öldürmeden kalmamı istiyor. *Aramızdaki bağı koparma*. "Beni nasıl sevebilirsin?" Soruyorum ve soru ağzımdan çıktığı anda altımda hareketsiz kalıyor. Sırtıma çarpan kalbi bile yavaşlıyor.

"Arkana dön," diye emrediyor ve yüzüm ona dönük olana kadar kucağında kaymama yardım ediyor. Yüzünün her santimini incelemek için biraz zaman harcıyorum. Karmakarışık saçlarından kaba kirli sakallarına kadar. Duygulu gözlerinden güzel biçimli dudaklarına. Belirgin çenesinden mükemmel çarpık burnuna kadar. Bu adamın her santimi nefes kesici. Her bir parçası duyularımı eritiyor. Sert, çakıllı sesi. Söylediği kelimeler. Tenime dokunuşunu hissediyorum. Kokusu. Erkeksi ama yumuşak. Dili ağzımda. Onun tadı.

Avucumu düzleştirip omzuna yerleştiriyor. "Seni sevebiliyorum çünkü sen de benim kadar acımasızsın." Parmaklarımı omzunun engebeli etinde gezdiriyor ve gözlerim oraya kayıyor, yara izlerimin onunkilerle karıştığını görüyorum. "Seni sevebilirim çünkü nefret ve adaletsizlik duygusuyla sakatlanmışsın." Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve kendimi onların alev alev yanan derinliklerinde kaybediyorum. "Bana olan aşkın dünyaya olan nefretinle el ele yürüyor." Elimini dudaklarına götürerek avucumun ortasına bir öpücük konduruyor. "Onlar eşittir. Tutkuyla beslenirler. Senin aşkın ve nefretin seni sen yapan şey Beau, benimki de beni ben yapan şey." Elleri kalçalarımın altına iniyor ve hain dudağım titriyor. Aşk ve nefret. Kim olursa olsun, bu adamı sevmekten vazgeçemezdim. Ve hayatım buna bağlı olsa bile dünyadan nefret etmeyi bırakamazdım. Ama ikisini de yapabilirim. Sevgi ve nefret. "Sevgine değer vereceğim ve nefretini besleyeceğim. Çünkü nefretin olmadan, sevdiğim kadın olamazsın."

"Bu çok boktan," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor.

"Biz böyleyiz," diye cevap veriyor, ensemden tutup beni sıkıca kavıyor. "Birbirimizi anlıyoruz. Birbirimizin acısını hissediyoruz. Birbirimizin mücadelelerini görüyoruz. Seni sevmemek için tek bir neden aradım ama bulabildiğim tek şey seni sevmek için milyonlarca neden."

Omuzlarımdan bir yük kalktı mı yoksa indi mi emin değilim. Kendimi ağır ama hafif hissediyorum. Umutlu ama korku dolu. "Bu bir suikastçı için oldukça bayıltıcı," diyorum ve o da biraz gülümsüyor.

"Bu bayıltıcı değil. Gerçek bu." Gözlerini açıkta duran göğsüme indiriyor ve öne doğru eğilip karnımda bitirmeden önce her bir göğsüme öpücükler konduruyor. "Yemek yemeliyiz." Kıçımı avuçlayarak zahmetsizce ayağa kalkıyor ve beni mutfığa götürüp lavabonun yanındaki tezgâha yerleştiriyor.

"Gitmemiz gerekmiyor mu?" Etrafıma bakıp soruyorum, artık tüm pencerelerin açık olmadığını fark ediyorum. Kimse içeriyi göremiyor. Koruma.

"İşin bittiğini düşünüyor," diyor bir dolaba giderek.

"Ama değil," diyorum, canavar gibi bedenini işaret ederek, sanki hâlâ nefes aldığını fark etmemiş gibi. *Tanrı'ya şükür.* "Eminim o adamlardan haber alamadığında senin hâlâ burada olduğunu anlayacaktır."

"Adamlarından haber almış," diyor James ve ben geri çekiliyorum. Onlardan biri-

Klik sesi. Kontrol etmek için cesedin üzerinde bulduğu cep telefonunu kullanmış. "Biraz nefes alacak yerimiz var" diyor.

Bu ses hoşuma gitmedi. Nefes alma alanı. Bir şeyler planlıyor. James buzdolabına uzanıp bana bakarken uzaktan telefonumun sesini duyuyorum.

"Onu ben almalıyım." Aşağı kayıyorum. "Dexter olacak. Endişeleniyorlar."

Küçük, kabul edici bir baş sallaması duyuyorum ama endişesini görebiliyorum. "Seni bundan vazgeçirmeye çalışacaklar mı?"

"Sen ve ben mi demek istiyorsun?" diye soruyorum ve o da başını sallayarak tezgâha süt indiriyor. "Sen bir katilsin James." Kulağa çılınca geliyor. Ama yine de buradayım, bir katile aşığım. İstedğim kadar ballandırabilirim. Adaleti savunabilirim. Sona erdirilen her hayatın haklı olduğunu iddia edebilirim. James'in öldürdüğü her adamın ölmeyi hak ettiğini. Bunların hiçbirisi James'in soğukkanlı bir katil olduğu gerçeğini değiştirmez.

"Ne iş yaptığımı bilmiyorlar," diyor tezgâha yaslanmış, rahat ve soğukkanlı bir şekilde. "O zaman senden kötü bir izlenim alıyorlar."

Suratını asıyor ve bu oldukça sevimli. "Git telefonuna cevap ver," diye emrediyor ve her ne yapıyorsa yapmaya devam ediyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve çarşafların arasında telefonumu buluyorum ama arayanın Dexter değil de yine Nath olduğunu görünce cevap vermekte tereddüt ediyorum. Onunla tartışmak istemiyorum. Söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyorum. Cevap vermekten kazanacağım bir şey yok, o yüzden cevap vermiyorum. Hemen tekrar deniyor. Ve tekrar. Sonra mesajlar birbiri ardına gelmeye başlıyor, hepsi de aramasına cevap vermem için bana yalvaran acil kelimeler. Annemle ilgili bir şey. Bunu daha önce de yapmıştı. Sahte bilgi vaatleriyle beni kandırmıştı. Ama ya . . .

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve cevap veriyorum, bunu yaparken yatağa doğru alçalıyorum. "Beau," diye mırıldanıyor Nath aceleyle. "Gitmek zorundasın."

"Annem hakkında bilgin olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyorum alçak sesle, ses tonum uyarı yüklü. "Sırf James'i terk etmemi söyleyebilmek için bana yine yalan söylediğini söyleme."

"Beau, beni dinlemek zorundasın."

"Kimseyi dinlemek zorunda değilim," diye feryat ediyorum ve yumruğumu telefonumla birlikte yatağa öyle sert indiriyorum ki diğer kolum da sarsılıyor. Kötü bir acı kolumdan yukarı fırlarken tıslıyorum. Bunu nasıl yapabilir?

Yanan yüzümü yıkamak için banyoya yöneliyorum ama başka bir mesaj izlerimi durduruyor. Birbiri ardına mesajlar gelirken ekrana bakıyorum.

Tehlikedesin.

O senin düşündüğün kişi değil.

Kim olduğunu bilmiyorum ama James Kelly değil.

Annenin ölümüne karıştı.

İçime çektiğim nefes o kadar keskin, o kadar ani ki, destek almak için bir şeylere uzanmak zorunda kalıyorum. Düşüncelerim daireler çiziyor, zihnim okuduklarımı işlemeye çalışıyor. Cama bakıyorum ve görüyorum ki

Merdivenlerin tepesine kadar. *Şeffaf*.

Telefonumdan gelen bir başka ding sesi dikkatimi oraya çekiyor.

Şunu izle. Üzgünüm, Beau. ÇIK DIŞARI.

Sarsıntılar güçlü, durdurulamaz ve amansız bir şekilde geliyor, video eklentisinin oynatma simgesine vururken başparmağımı koordinasyonsuz ve beceriksiz hale getiriyor. Bir bilgisayar beliriyor ve ekranda tanıdığım bir yerin görüntüleri var. Yatağa doğru alçalıyorum, mağazanın otoparkına girip çıkanları görüyorum. Gözlerim alt köşeye düşüyor. Saat ve tarihe. "Aman Tanrım." O tarih, o saat, hafızama kazınmış. Ve sonra bizi görüyorum. Beni ve annemi. Otoparka giriyor, bir boşluğa giriyor ve araba bir süre orada duruyor. Konuşmamızı hatırlıyorum. Botlarımı giydiğimi hatırlıyorum. Cep telefonu çaldığında yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum.

Dışarı çıkıp kapıyı kapatırken, mağazanın otomatik kapılarından geçerken izliyorum ve içeride şarabımızı aldığım süre boyunca arabasına bakıyorum, arıyorum, bekliyorum, izliyorum.

On dakika sonra dükkândan çıktım. Kalbim

çarpmaya başladı.

Otoparkta dolaşıyorum. Boğazım

tıkanıyor.

Annemin arabasına yaklaşıyorum.

Nefesimi tutuyorum, gerçekleştirmek üzere olan katliamdan başka bir yere bakamıyorum. Sonra ekran değişiyor.

Mağazanın başka bir açısı.

Ve bir adam.

İskeletinde hata yok. Yapısı. Boyu. Ve eğer bu benim için yeterli değilse, yüzü. Nefes alıyorum, köşedeki rakamları kontrol ediyorum. Aynı gün. Aynı saat.

"Hayır," diye fısıldıyorum James çekim alanından çıkarken. Sadece bir kıvılcım görüyorum. Tam patlamayı değil. Gökyüzüne doğru savrulup kırık, yanmış bir yığın halinde yere inen ben değilim. Telefonumu düşürüyorum. Uyuşmuş. Sersemlemiştim. James'in yatak odasına baktım. Sandalyenin üzerinde asılı duran siyah bir tişört gördüm. Ayağa kalkıyorum ve şaşırtıcı derecede sağlam bacaklarımla tişörtü almak için yürüyorum, başımdan geçirip vücudumdan aşağı çekiyorum.

Sonra ofisine gittim ve çekmeceleri açtım. Kullan-at telefonlar buldum. Bir sürü. Sonra içinde laptop olan bir çekmece. Ve onun altında . . .

JAMES

Doğrama tahtasından biraz soyulmuş mangoyu blender'a atıyorum, kahve makinesine dayadığım telefonumdan kameraları kontrol ediyorum. Beau'yu yatak odamda tişörtlerimden birini çekiştirirken görüyorum. Doğal olarak amcasıyla konuşmasının nasıl geçtiğini merak ediyorum. Ve doğal olarak, nefesimin altında homurdanıyorum.

Yatak odamdan çıkışını ve ofisime girişini izliyorum. Masama gidip telefonlarımı ve dizüstü bilgisayarımı sakladığım çekmeceleri karıştırmaya başlıyor. Bıçağı yere bıraktım. Ne yapıyordu? Ya da ne arıyor? Bir şey çıkarıp kapıya doğru koşuyor, ben de yakınlaştırmak için telefonumu alıyorum ama hızla ofisimden çıkıyor. Bakışlarımı cep telefonumdan merdivenlerin tepesine çeviriyorum.

Ve dondur.

Gözlerim Beau'nun boş, duygusuz gözlerinden, yaralı kolundan eline doğru iniyor. Orada bir silah buluyorum.

Ve o herifin dolu olduğunu biliyorum. "Ne oluyor lan?" Merdivenlerden inerken, kolunu uzatmış, silahı bana doğrultmuş halde onu izlerken soruyorum. Onu tanımasaydım, Beau başka bir kadın olsaydı, o mesafeden beni vurma şansının çok az olduğunu söylerdim. Ama Beau'yu tanıyorum. Birinci aşamayı geçtiğini biliyorum. Atış talimlerinde çok başarılı olduğunu ve hedefi nadiren ıskaladığını biliyorum. Ve işte buradayım. Bullseye.

"Annemi öldürdün," diyor, merdivenlerin dibine ulaşıyor ve odanın içinde dikkatle dolaşıyor, hedefi hiç şaşmıyor. Dünyam daralıyor ve tünelleşiyor, o geceden kalan her görüntü ileriye doğru hücum ediyor. Peki ya kalbim? O lanet olası duracakmış gibi hissedene kadar yavaşlıyor.

"Silahını indir, Beau," diye emrediyorum, olduğum yerde dönerek ona doğru bakıyorum ve hedefini menzilinde tutuyorum.

"Bana yalan söyledin. Seni görüntülerde gördüm." Yüzü korkutucu derecede soğukkanlı. Sesi endişe verici derecede sabit. Vücudunda sarsıntı yok.

"Silah, Beau," diyorum sakince, pencerenin yanında durduğunda. "Lütfen silahını indir."

Kolu sarsılıyor, silah tehditkâr bir şekilde titriyor ve ben temkinli bir şekilde bir adım geri çekiliyorum. "Annem yıllardır senin peşindeydi. Rahat edemeyecek kadar yaklaştı mı?"

"Hayır," diyorum ve başımı sallayarak bunu pekiştiriyorum ama Jaz Hayley'nin birçok kez çok fazla yaklaştığını da inkâr edemem. Kadının yetenekleri korkutucuydu. Sık sık doğru yer, doğru zaman olduğunu düşünürdüm. Ama kısa süre sonra onun bir tür altıncı hissi olduğunu öğrendim ve bu altıncı his ona hem meslektaşlarından hem de peşine düştüğü suçlulardan talep ettiği saygıyı kazandırdı. Ama ... Beau hangi görüntüden bahsediyor, bu görüntü nereden geldi ve neden sadece şimdi, iki yıl sonra?

"Evet," diyor sakince.

"Ne görüntüsü Beau?"

"Dükkanın dışında. Annemin öldürüldüğü gece. Sen de oradaydın." Oh Tanrım. "Düşündüğün gibi değil."

"Bana yalan söyleme!" Beau bağılıyor, soğukkanlılığı gitmiş, kolu titremeye başlamış. Diğer kolunu desteklemek için alçısını kaldırmasını izliyorum. Ağlıyor. Pozisyonunu daha fazla koruyamayacak.

Yavaşça öne çıkıyorum, ellerim teslimiyetle havada. "Açıklamama izin ver." Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açılıp Goldie ortaya çıkınca Beau nişan alarak asansöre yöneldi. Olayı kavraması ve silahını çekip Beau'ya doğrultması bir saniyesini alıyor.

"Hayır," diye bağıyorum, aralarına girmekle geri çekilmek arasında kalıyorum. Beau'nun silahı bana doğrultuluyor ve Goldie aramıza bakıyor, yüzünde *"Ne oluyor lan?" ifadesi var.*

"İndir şu lanet silahı Beau," diyorum ve Goldie'nin de aynısını yapmasını işaret etmek için elimi kaldırıyorum.

"Sakin ol," diyor Goldie sessizce. Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama silahını yavaşça yere indiriyor.

"Sakin bana sakın olmamı söyleme," diye bağıyor Beau, gözleri doluyor, silahı titriyor. "Görüntülerdeki sendin. Sen olduğunu söyle."

Lanet olsun, böyle olmaması gerekiyordu. "Bendim," diye itiraf ediyorum, seçeneklerim sınırlı. Hızlı hareket edip bir el ateş ediyor ve ben irkilip eğiliyorum, mermi arkamdaki dolaba saplanıyor.

Be

n. "Beau!" Goldie havlıyor.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, odada kıyamet kopuyor. Kendimi toparladım, tam Goldie Beau'yu yere düşürmek için hamle yapar. "Goldie, hayır!" Kükreyerek onlara doğru koşuyorum, Beau bir gümbürtüyle yere düşüyor ve kolu yere çarptığı için ağlıyor. Bu onu durdurmuyor. Bir saniye sonra Goldie'yi boğazından tutmuş, gözleri şişmiş, bacakları çırpınıyor, elleri Beau'nun koluna dolanmış, kendini kurtarmaya çalışıyor. *Aman Tanrım.*

Goldie daha nişan almadan, kafası geriye fırlayıp Beau'nun yanağına çarpıyor. Bu ona kendini kurtarması için gereken anı veriyor ve dönüp yumruğunu geri çekerek Beau'nun suratına indirmeye hazırlanıyor. Ama Beau hızlı hareket ederek kendini ters çeviriyor ve Goldie'nin yumruğu Beau'nun yan tarafına inerek onu sarıyor. "Goldie, dur!" Onu arkasından yakalayıp geri çekerek bağıyorum. "Tanrı aşkına, dur!" Goldie'nin kendini kaybettiğini sadece bir kez gördüm. Sadece bir kez kırmızı sis inip onu psikopata çevirdi. Bu olduğunda, kımıldamaz. Durdurulamaz. Kurbanı bayılana, hatta ölene kadar pes etmez.

"O hamile!" Goldie'yi iterek bağıyorum. "Tanrı aşkına, hamile amına koyayım." Yerde yatan Beau'nun yanına gidip onu kaldırmaya çalışıyorum ama elleriyle beni uzaklaştırıyor.

Ayağa fırlıyor, geri çekiliyor, geri çekiliyor. "Neden bahsediyorsun sen?" diye hırıldıyor, gözleri çılgınca fırlıyor. Ve bana çarptı. Ne söylediğimi. *Hay sikeyim.*

"Hamilesin." Nefes veriyorum, bu boktan şeyin temiz bir şekilde sonuçlanmasını diliyorum.

"Olumsuz demiştin." Beau merdivenleri işaret ediyor, sanki evim basıldıktan sonra banyoda yaşananları unutmuşum gibi. "Negatif olduğunu söylemiştin."

Yaptım. Bana ne oldu bilmiyorum. Belki de gözlerindeki mutlak dehşeti görmektir. Belki de ne kadar rahatlayacağını test etmek istedim. Bunu ne kadar istemediğini. Onun takdir seviyesini hiç tahmin etmemiştim. Ne kadar mutlu olduğunu. Gülümsemesini. Ve sonra rahatlamasını pişmanlığa dönüştürecek kelimeleri söylemeye kendimi ikna edemedim. Ve gerçek şu ki, çok üzülmüştüm. Sersemlemiştim. Sadece Beau'nun tepkisiyle değil, kendi hayal kırıklığımla da. Çünkü o anda ikimiz için de bir umut ışığı görmüştüm. İkimizi de değiştirecek bir şey. Bizi intikamdan uzaklaştıracak ve huzur getirecek bir şey. Birbirimizden başka bir şey, çünkü bizi kendimizden kurtaracak hiçbir şey yok. Belki yeni bir hayat dışında. Ölüm değil, kan değil, acı değil, intikam değil. En saf haliyle barış ve en umut verici türden bir amaç. Bu, bulmayı hiç düşünmediğim bir şeydi ve o anda benim oldu.

"Çok rahatlamıştın." Başka tarafa bakıyorum, incinmişlik belirtilerini geri püskürtüyorum. "Bunu kabul etmek istemedim."

senden uzakta."

Beau bir kahkaha atarak öksürüyor ve ben de gözlerimi asansörün yanında sessizce duran Goldie'ye çeviriyorum. Bana başını sallıyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Gizli umudu görüyor. Şaka gibiyim. Gerçekten beni kurtarabilecek bir şey olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Ama Beau'yu kurtarabilecek bir şey olduğuna dair umut olmadan, burada olmamın ne anlamı var ki?

Gözlerimi, anladığımı sandığım her şeyi alıp darmadağın eden kadına çeviriyorum. Sadece birkaç hafta önce evime girdiğinde olduğum adam değilim. Duygusuz. Pişmanlık duymayan. *Görülmemiş*. Sorun şu ki, bu kısa sürede kime dönüştüğümünden emin değilim. Ya da onu hayatta tutup tutamayacağımdan.

Beau kendinden geçmiş görünüyor. Henüz kafasına dank etmedi. Anlayabiliyorum. İki küçük çizgi gördüğümünden beri hiçbir şey düşünmedim. "Beau?" İlerleyerek söylüyorum.

Elini kaldırıp beni durduruyor. "Bana dokunma," diye emrediyor, göğsü titriyor. "Sadece bana dokunma."

"Bunu konuşmamız gerek."

Asansörün kapıları açılıyor ve Goldie sessizce içeri girerek bizi yalnız bırakıyor. Ben onu gözden kaybetmeden önce başını bir kez daha sallıyor.

Beau mutfığa doğru ilerliyor ve buzdolabını açıyor. Bir şişe biraya uzanıyor ve içimdeki tüm kasların gerildiğini hissediyorum, yanına gidip bira için onunla kavga etmeye hazırım. Ama ben müdahale etmek zorunda kalmadan elini suya uzatıyor ve şişenin yarısını uzun bir yudumda içiyor. Sonra dönüp merdivenlere doğru adım atıyor, hızlı ve kararlı bir şekilde ikişer ikişer çıkıyor. Telefonumu kapıp onu takip ediyorum, bir yandan da kameraları kontrol ediyorum. Goldie'den bir mesaj var.

Hayatımda hiç bu kadar aptal bir adam tanımadım.

"Ben de öyle," diyorum kendi kendime, ona seslenerek. "İyi misin?" Cevap verdiğinde soruyorum. "İyiyim. Tanrı aşkına. Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Hiçbir şey söyleme. *Bu* konuda bir şey söyleme. "İçeri nasıl girdiklerini biliyor muyuz?" "Çatıdaki sensör arızalandı. Ya da kesildi."

"Düzelt. Daha fazla yedek ekleyin." Telefonu kapatıp odağımı yeniden ayarlıyorum ve Beau'yu banyoda klozetin üzerine oturmuş çöp kutusunu karıştırırken buluyorum. Çubuğu çıkardı. Ona baktı. Sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyor, çubuğu fayansa bırakıyor ve yüzünü avucunun içine gömüyor. Eşikte dururken kalbim göğsümde sıkışıyor, ona gitmek istiyorum ama tehlikeli bir zeminde yürüdüğümü biliyorum. Bana 9 mm'lik bir silah doğrultmasına neden olan meseleyi hâlâ açıklığa kavuşturamadık. Orada olduğumu ona kimin söylediğini ya da bu görüntülerin nereden geldiğini bilmiyorum. Onun böyle dağılmasını izlemeye dayanamıyorum. Önünde diz çöküp ona sarılmalı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeliydim.

Ama . . . öyle mi?

İyi olabilir mi?

Sızlanıyor ve ıslak yanaklarını öfkeyle fırçalıyor, beni kapının yanında buluyor. "Bebek istemiyorum." "Başka seçeneğin yok," diyorum düşünmeden, içgüdülerim devreye giriyor.

Bana sert bir yüz ifadesiyle bakıyor. "Öyle değil mi?"

Geri çekiliyorum, tiksintimi silemiyorum. Bir şey mi öneriyor? "Çok adam öldürdüm Beau. Onlara işkence ettim ve zerre kadar pişmanlık duymadım. Benden etimi ve kanımı öldürmene izin vermeme mi bekliyorsun?" Korumacılığım beni şaşırtıyor. Olanları sindirmek için bir dakikam bile olmadı.

Beau'nun daha da az zamanı. Ancak derin ve inatçı bir şey, onun önerdiği şeyi hoş görmeyecek ya da kabul etmeyecektir. Bu bir hayat

bahsediyor. Birlikte kurduğumuz bir hayat. Lekeli, çirkin, kanla yıkanmış bir varoluş değil. Lanet olası bir çocuk. Kapının pervazına yaslanıp kıcıma doğru kayıyorum, bacaklarım boş ve güçsüz, kalbim acıyor.

Gözlerini kaçırıyor ve utanç her yanını kaplıyor. Bu hafif bir teselli. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Ama yine de oldu. O yüzden bununla başa çıkacağız."

"Nasıl bu kadar istikrarlı olabiliyorsun?" diye soruyor ve cevap için bana bakıyor. "Bu olabilecek en kötü şey."

İstikrarlı mı? Kararlı olmaktan çok uzağım. Beau'yu bana karşı kışkırtmaya çalışan biri var, o benim çocuğuma hamile, Ayı evime iki katil gönderdi ve annesini öldürdüğümü düşünüyor. Stabil mi? Deli gömleği giyiyor olmalıydım. Ama hayatımı, Beau'nun hayatını, bebeğimizin hayatını korumak için aklımı korumam gerek. "Olabilecek en kötü şey, anneni öldürdüğüme inanman."

Kafasını kaldırdı. "Seni görüntülerde gördüm."

"Ne görüntüsü? Bu görüntüleri sana kim gönderdi?"

"Nath gönderdi. Ve sen de oradasın. İzliyordun. İşi hallettiğinden emin olmak için." Kaşlarını çatıyor. "Ama Nath seninle hiç tanışmadı. Peki görüntüdeki sen olduğunı nereden biliyor?" Elini başına götürüyor, sanki aşırı bilgi yüklemesiyle başa çıkamıyormuş gibi.

Nath. *Arkadaş*. O şerefsiz, geldikleri kadar kirli. "Neye benzediğimi biliyordu çünkü beni annenin mezarında görmüştü." Burun deliklerimin alevlendiğini hissedebiliyorum, öfke tehdit ediyor. "Seni takip ediyordu." Yüzü inançsızlığın bir resmiydi. Tanrım, bana inanmak zorunda. "Bana görüntüleri göster."

"Cep telefonumu yatak odanızda düşürdüm."

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve gidip onu buluyorum, çabucak geri dönüp teslim ediyorum. Dudakları dimdik, ekrana dokunup yüzüme doğru itiyor ve Beau beni izlerken ben de görüntüleri izliyorum. Jaz'ın arabası. Beau arabadan iniyor. Başka bir karede ben.

Sondan önce kesiyor. Kınayıcı. Tam da Nathan Butler'ın olmasını istediği gibi.

Manipüle edilmiş.

"Evet, annenin öldüğü gece oradaydım Beau. Ama bunu durdurmaya çalışıyordum." Ona sırtımı dönüyorum, sanki yeniden yanacakmış gibi hissettiğim sırtımı ona veriyorum. "Ailemi öldüren patlamada bu olmadı. Evde değildim, arazinin arka tarafında Otto ile golf oynuyordum. Bu annenin öldüğü gece oldu. Bu seni arabadan çektiğimde oldu. Anneni dışarı çıkarmaya çalıştığımdaydım oldu." Yutkunuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Arkamdaki sessizlik dayanılmaz. Onun gözlerinin, yeni gözlerinin sırtımdaki hasarı incelemesi, yanıkların olduğu gece kadar acı verici. "Annen ölmeyi hak etmiyordu, ben de onu kurtarmaya çalıştım."

Onun incelemesinden kaçarak uzaklaşıyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. İçki dolabı beni çağırıyor ve hızlıca bir şişe Black Label'ın kapağını açıp bir yudum içiyorum. Şişenin dolaba çarpması nefesimi kesiyor. Sırtımdaki yanık boğazımdaki yanığı maskeliyor. Bu pislik de ne böyle? Ya görüntüler? Ayı bunu iki yıl önce görmüş olmalı. *Beni görürdü*. Kim olduğumu merak ederdi. Görüntülerdeki adamla Enigma arasında bir bağlantı kurmazdı, çünkü ordusunu öldüren adam neden bir FBI ajanını kurtarmak istesin ki? Ama şimdi? Şimdi noktaları birleştirdi. Artık Jaz Hayley'i kurtarmaya çalışan adamın adamlarını öldüren adam olduğunu biliyor. Nasıl bir akıl tutulması yaşadığını tahmin edebiliyorum. Ben biraz tatmin oldum. Çoğunlukla hayal kırıklığına uğradım. O görüntüler ve fabrikadaki fotoğraflar sayesinde yüzümü biliyor. İsimlerimden biri, Butler sayesinde. Aptallığım sayesinde yerimi biliyor. Elimde ondan çok daha fazlası var.

Parmaklarım şişeyi kavırıyor, nefesim sık ve düzensiz. "Siktir." Etrafımda dönüyorum ve

şeyi duvara fırlatıp ekranlardan birini çıkar. İronik bir şekilde, Ayı'nın yüzünün olması gereken ekran. Bu bir işaret mi? Onu asla bulamayacağıma dair bir işaret mi? Onu asla öldüremeyeceğimin mi? İhtiyacım olan adaleti asla elde edemeyeceğimin mi?

Beau kapı aralığında beliriyor, yerdeki cam kırıkları dağınıklığına bakıyor. "Konuş," diye emrediyor ve kapıyı kapatıyor, bu iş çözülene kadar ikimizin de gitmeyeceğinin sessiz bir işareti. Çözülecek mi? Derinlere daldım ve başımı suyun üstünde tutmak için savaşıyorum.

Vücudum çok ağırlaşmıştı, masamdaki sandalyeye gittim ve göz çukurlarımı ovuşturarak bir gümbürtüyle içine düştüm. "Annenin öldürüldüğü gece, Ayı'nın bir ortağının cesedinin üzerinde bir telefon buldum. Annenin vurulduğunu doğrulayan bir mesaj gönderilmişti." Beau'ya baktım ama hiçbir tepki vermedi. Hiçbir tepki yok. "Mesajın nereden geldiğini takip ettim. Başka bir brülör. O zamandan beri kapalı. Takip edilemiyor. Birkaç gün öncesine kadar." Hâlâ bir tepki vermiyor ve bu beni çileden çıkarmaya başladı. Onu etkilemek için ne söylemem gerekiyor? Ailemin ölüm emrini veren adamın annesinin ölüm emrini de verdiğini öğrendi. Nerede o lanet şoku? "Nathan Butler'ın dairesine kadar takip edildi." Ve işte orada. Bir geri tepme. "Annen beni acımasızca avladı, ama o ve ben aynı insanların peşindeydik, Beau. Sadece adalet konusunda farklı fikirlerimiz vardı. Jaz onları kelepçelemeden ben öldürdüm. Bu onu çok kızdırdı." Beau eski vurdumduymazlığına geri döndü. Kapatmak mı? "Öldürüldüğü gece anneni takip ediyordum. Onu aradım. Onu uyardım. Bana siktirip gitmemi ve ölmemi söyledi." Yapabilseydim, gülümserdim. Jaz siktirip gitmemi ve ölmemi ne kadar çok isterdi. "Onunla taşak geçmediğimi anladığında artık çok geçti." Anılarımda ateş topları görüyorum. Çılgınlıkları duyuyorum. Sıcaklığı hissediyorum. Butler beni Beau ile mezarlıkta gördüğünde bir damarı patlamış olmalı. James Kelly-Beau'nun erkek arkadaşı- görüntülerdeki adam. İki yıldır kayıp olan görüntülerdeki adam. Polis raporunda eksik olan görüntüler. Eğer tamamlanmış olsaydı, Beau'nun annesinin ölümünün bir kaza olmadığını kanıtlayacak olan görüntüler. Ama aynı zamanda FBI'nın radarına şüpheli kişi olarak girmemi de sağlayacaktı. İçimden gülüyorum. *İlgi mi?* Hiçbir fikirleri yok.

Beau geri adım attı. "Telefonda onunla konuşan sendin," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Neden benimle iletişime geçtin?"

Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü acımasızlığınız sizi de öldürtecekti. İstedğin soruşturma gerçekleşmeyecek. Adaleti bulamayacaksın, Beau." Ona dikkatle bakıyorum. Kaçmaya hazır görünüyordu. "Kurallara göre oynarsan olmaz," diye ekliyorum nazikçe.

Nefes alıyor. Yutkunuyor. "Ama senin kurallarına göre oynarsam?" "Benim tek bir kuralım var."

"Ne?"

"Merhamet yok." Gerçekte kim olduğum hâlâ bilinmiyor. Sebeplerim bir gizem. Ama oyun bitmek üzere ve kazanan ben olacağım.

Gözleri çıplak ayaklarına düşüyor. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim. "Nath'ın annemi öldürttüğünü mü söylüyorsun?"

"O kirli, Beau. Annen bunu anladı." "Hayır."

"Evet." Ayağa kalktım, ellerimi masanın kenarına dayadım ve eğildim. "Ayı'nın içeride bir adamı var. Nathan Butler. Annen zeki bir kadındı Beau. Bunu anladı. Bu yüzden öldü. Adalet mi istiyorsun? Sana adaleti getireyim."

Gözlerini bana doğru çeviriyor ve gözlerindeki acıdan tiksiniyorum. "Nath'ı öldürmek mi istiyorsun?" "Hepsini öldürmek istiyorum."

Göğsü genişliyor, gözleri masamın camında geziniyor. "Peki ya biz?" "*Biz*, sen ve ben mi?" Ben soruyorum. "Ya da *biz*, sen ve bebeğim?"

Hızla geri adım atıyor, gözleri irileşiyor, dudakları titriyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve bu beni kahrediyor. Şüphesini anlıyorum. Nefret ediyorum ama anlıyorum. "Ya yanılıyorsan?"

Umuda tutunuyor. Keşke bu kadar boşa gitmeseydi.

"O görüntüleri yıllardır saklıyor, Beau. Neden şimdiye kadar sana göstermedi? Annenin öldürüldüğünü başından beri biliyordu çünkü bu işte parmağı vardı. Köşeye sıkıştı."

"Nath'a her konuda güvendim."

Yüzündeki yıkıma dayanamıyorum. "Onu kurtarmak için çok uğraştım Beau. Ve başarısız olduğum için çok üzgünüm." Bitkin bir halde sandalyeye yığılıyorum, dirseklerimi cama dayayıp yüzümü ellerime gömüyorum. Başım ağırlaşıyor. Pişmanlık, keder ve öfkeyle ağırlaşıyor. Yine de devreye girip Beau'yu buraya getirdiğim için pişman olamıyorum. Onu yalnız bıraksaydım neler olabileceğini düşünemiyorum. Kazmaya devam ederdi. Ve sonu ölüm olurdu.

Omzuma dokunduğunu hissettiğimde irkiliyorum. "Adalet istiyorum." Elimini tutup karnının üzerine koyuyor ve ben de ona bakıyorum. "O zamana kadar hayatıma devam edemem. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama kendi akıl sağlığım için annemin ölümünün bir kaza olmadığını kanıtlamam gerekiyor."

Berbat mı? Kendine has berbat bir şekilde oldukça mükemmel. Onu kucağıma çekiyorum ve göğsüme sarıyorum. "Ben de annen için adalet istiyorum. Ama kazarak kendimi ifşa etme riskini alıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl?"

"Annen kim olduğumu anladı," diye fısıldadım. "Kimliğimi güvenlik için sakladığını söyledi. Onun ölüm koşullarıyla ilgili bir temyiz başvurusunda bulunman sadece Ayı ve Butler için değil, benim için de kötü bir haberdi." Video görüntüleri de buna bir örnek.

"Öyleyse neden şimdi bana kamera kayıtlarını gösteriyorsunuz? Kendilerini de ifşa etme riskini alıyorlar." "O görüntüleri kimse görmeyecek."

"Bende bir kopyası var."

"Bu kesilmiş bir versiyon, Beau." Öyle olmasa bile, paylaşmadan ölmüş olacaktı.

Gözlerini kapatıyor, sanki bilginin yerleşmesine izin vermeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Demek beni buldun," diye fısıldıyor bana bakarak.

"Ve seni öldürmek istedim," diye itiraf ediyorum sessizce, az önce kendisi bana ateş ettiği için beni affedeceğini umarak. "Ama sadece seni her gördüğümde kafamdaki çılgınlığı durdurmak için senden fiziksel olarak kurtulmak istediğim için. Ve çünkü benim sonum olacağını biliyordum. Ve öylesin."

"Senin sonun mu?"

"*Bu* benim sonum."

"Bu senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor, neredeyse isteksizce. Gülümsüyorum. Mükemmel bir şekilde berbat. İkimiz de. "Sana bir şey sormam gerek."

Kıpırdamıyor. "Ne?"

"Annen sana bir şey bıraktı mı?" "Ne gibi?"

"Emanet kasası anahtarı gibi mi?"

"Bu çok spesifik." Arkasına yaslanıp bana şüpheyle bakıyor. "Ve sanırım geçen gün kiralık kasalarla ilgili bir konuşmayı uygun bir şekilde gündeme getirmenizin nedeni de bu."

Omuz silkiyorum. "Dolly Daydream tarafından tutulan bir hesabın kaydını buldum." Beau'nun gözleri büyüdüğünde kaşlarımı kaldırıyorum. "Anneni tanıdığım kadarıyla, o her zaman kışını korurdu. Güvenlik önlemleri alırdı."

"Sence senin kimliğini oraya o mu koydu?"

"Bu bir olasılık. İşime yarayabilecek diğer bilgilerle birlikte." "Peşime düşmenizin tek sebebi bu mu?"

Kızgın yüzüne içten içe gözlerimi deviriyorum. "Eğer seni avlasaydım, bunu bilirdin." Burunlarımız birleşene kadar öne doğru eğildim. "Artık bebeğimi taşıdığına göre, çocuğunun babasının öldürülmesi ya da otuz müebbet hapis cezasına çarptırılması ihtimalini ortadan kaldırmak için o kasanın anahtarını bulmama yardım edersin diye umuyorum."

"Otuz mu?" diye ağzından kaçırıyor. "Kahretsin, öldürdüğü adam sayısı bu kadar mı?" Dudaklarım düzeliyor ve suratını asıyor.

"Emanet kasası falan bilmiyorum. Ya da anahtar." Bunun için gerçekten üzgün görünüyor. "Peki şimdi ne olacak?"

Saçlarını yüzünden çekerek onu kendime çektim. "Başka bir yol buldum." "Daha fazla adam öldür," diyor sessizce. "Onlar seni öldürmeden önce." Aslında evet. Hem de Beau'yu güvende tutarken.

BEAU

Dişlerimi kızarmış ekmeğe geçirip yavaşça çiğniyorum ve mutfak penceresine bakıyorum. Bugün manzara yok, cam hala buzlu, beni içine kapatıyor. Bizi güvende tutuyor. Bir yandan omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Diğer yandan, eskisinden daha da ağır hissediyorum. Bir anahtar. Bir kutu. Bu beni delirtiyor.

Ve Nath.

Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum ama yine de mantıklı geliyor. Bana yardım etme konusundaki isteksizliği. Kaçamak cevapları. Son zamanlardaki garip davranışları. Daha önce hiç tanışmadığı James'ten hoşlanmaması. Onu boğazına kadar bu işe sokacak ne halt olduğunu bilmem gerek. Ve belki James'i yaşamasına izin vermesi için ikna edebilirim. Sonuçta ben bir canavar değilim. Ama James . . .

Cep telefonum tezgahın üzerinde dans etmeye başladı. "Olamaz," diye mırıldanıyorum tostumun etrafında, arkama yaslanarak. "Kim o?"

Etrafımda dönüyorum ve James'in merdivenlerden indiğini görüyorum. Hala boxer'ını giyyordu. Ben de hala onun tişörtünü giyyorum. Bütün sabah gözünün önünden ayrılmama izin vermedi, sadece şimdi tuvalete gittiği zaman hariç. Ama bütün bu süre boyunca telefonunda kamera olduğunu biliyorum.

"Amcam." Sadece kırıntılardan kurtulmak için değil, ellerimi fırçalıyorum. "Bu konuşmayı yapmam gerekiyor."

"Ne konuşması?" James beni buzdolabına doğru geçirirken kalçamı sıkarak soruyor. "Soğukkanlı bir katil olduğumu mu?"

"Kes şunu." Gözlerimi deviriyorum ve taburemde dönerek adanın karşısında ona bakıyorum. "Sen soğukkanlı değilsin."

"Sıcak kanlı mı?" Bana kaşlarını kaldırarak su içiyor ve ben gülüyorum. Sonra James durdu, su havada duruyordu. "Ne oldu?" Birden endişelenerek sordum. Bir şey mi duydu? Bir şey mi gördü? Dairesinin etrafına bir göz attım.

"Seni daha önce hiç gülerken görmemiştim," diyor sessizce. Ve aklıma geldi. Ben de onu hiç gülerken görmemiştim. Onu duymadım da. "Tekrar yap."

"Ne, gülmek mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "İstediğim zaman gülemem."

Suratını asıp su şişesini bir kenara bırakıyor ve ben James'te yeni bir şey görüyorum. Yaramazlık. "Gülün," diye emrediyor, adanın karşısına eğiliyor, gözleri parlıyor.

"Öylece gülemem."

Mırıldanıyor, parmaklarını tıkırdatıyor, yaramazlığı artıyor.

"Her ne yapmayı planlıyorsan," diyorum başımı eğerek, "yapma."

Sağ elini arkaya yatırıyor ve ben tam kaçmaya hazırlanırken kolu yıldırım hızıyla adanın öbür ucuna fırlayıp beni yakalıyor. Nefesim kesildi. James sırtıyor. "Sen kendini hareket ettirmeyi düşünmeden önce hareket ettiğini gördüm," diyor, fazlasıyla kendini beğenmiş bir şekilde, bileğimi sıkıca tutarak adanın öbür ucundan bana bakıyor. Endişelenmiyorum.

"Adanın etrafında bana ulaşmak için beni serbest bırakmanız gerekecek," diye kibirli bir şekilde işaret ediyorum. "Ve sonra kaçacağım."

"Seni serbest bırakmam gerektiğini kim söyledi?"

"Oh." Olabildiğince alaycı görünerek başımı sallıyorum. "Size Bay Tickle mı diyorlar?"

Enigma?"

Gülümsemesini engelleyemiyor. "Gıdıklamak mı?" diye soruyor ve ben taburemde doğruluyorum. Hayır. Gıdıklamak yok. Buna dayanamam. Bana ulaşmak için beni serbest bırakması gerekiyor ve bunu yapar yapmaz buradan gideceğim. Kendimi onun banyosuna kilitleyeceğim. Tam bunu düşünürken James bir elini tezgâha dayıyor ve kendini yukarı fırlatıyor.

"Oh," diye mırıldanıyorum o adayı uçarak geçerken. Gerçekten. Kolumu sarsmadı bile. Hızlı bir dönüş ve düşüşle yanımdaki tabureye oturdu, bileğim hâlâ onun elindeydi. Siktir et. Alçımı kaldırdım. "Bu bir beyaz bayrak."

Ve işte orada. Bir kahkaha. Zengin, derin ve kırık kalbime merhem gibi. Ve bu sadece sesi. Görüntüsü beni biraz daha sert düşürüyor. Oturdum, ona hayranlıkla baktım, kayboldum, sersemledim. Büyüleyici.

James kendini toparladıktan sonra beni ayağa kaldırıyor ve pencerenin yanındaki halıya doğru götürüyor. Beni sessizce sırt üstü yatırıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Karnıma değil, kalçalarım.

Altında kaskatı kesiliyorum, muhteşem formunu ya da parıldayan gözlerini takdir edemiyorum. "Lütfen yapma," diye yalvarıyorum.

"O zaman gül," diye fısıldıyor ve ben başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. "Öylece gülemem."

"Dene."

"Ha!" diye aptal gibi bağırdım. "Hahahahaha!"

"Ezik." Kolumun altını kazdı ve ben de histeri krizine girdim.

"Hayır!" Aman Tanrım, işkence! "Dur," diye kahkahamı bastırmaya çalışıyorum. "Lütfen, dur." Yapıyor ve ben şaşırıyorum. Sonra ayağa fırladı ve ben endişelendim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Ön girişteki sensör," diyor ve hücresine gidip birkaç şeyi kontrol ettikten sonra kulağına götürüyor. "Ziyaretçiler mi? Kim?" diye soruyor, bana geri dönüyor, hızı kesiliyor. "Oh?" Bana elini uzatıyor, ben de tutup beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Ucuz atlattığım için minnettar değilim. Bu ziyaretçiler beni çok endişelendiriyor.

Telefonu kapatıyor, dudakları düzeliyor. "Ziyaretçileriniz var."

"Olamaz," diye nefes alıyorum, volta atarak mutfağa gidiyorum ve cep telefonumu alıyorum. Üç cevapsız arama ve buraya gelmekle tehdit eden bir mesaj buluyorum. "Kahretsin." Telefonu kapattım. "Kızartma zamanı."

"Bu hiç komik değil Beau," diye mırıldanıyor James, beni alıp merdivenlere doğru götürürken.

Seçtiğim kelimelerden pişmanlık duyacak zihinsel kapasiteye sahip değilim. "Sanırım onu yalnız görmem en iyisi."

"Unut gitsin," diye tersliyor.

Önümdeki boşluğa bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Bu kadar mantıksız olma."

Yatak odasına vardığımızda James beni tuttuğu yerden bırakıyor ve giyinme odasına giriyor, ben de üzerime giyecek bir şeyler arıyorum. Birkaç dakika sonra kot pantolonu ve kafasına geçirdiği bir tişörtle dışarı çıkıyor. Huysuz ve bunun tek nedeni benim uygunsuz yorumum değil. Benim aile politikalarımın daha büyük sorunları var.

"Beni çekip gitmeye ikna etmelerine izin vereceğimden mi endişeleniyorsun?" Tişörtümü çıkararak soruyorum.

James içten içe gülüyor, sonra duraksıyor, gözleri bedenimden yüzüme doğru tırmanıyor. Kaşlarını çatıyor. "Hayır."

İç çekiyorum. "Bir konuda anlaşabilir miyiz?" "Ne olduğuna bağlı."

"Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle? Huysuz bir okul çocuğu gibi davranıyorsun." Bu kalpsiz katilin bir velet gibi somurtması aslında oldukça komik. Gömleğimi çekip tek elimle iliklemeğe başladım.

"Onlara bundan bahsetmeyeceğim." İşaret parmağını karnıma götürüyorum.

"Henüz değil."

James bana doğru yürüyor ve yanağıma bir öpücük bırakarak duruyor. "Anlaştık." Banyoya doğru yöneliyor ve beni odanın ortasında biraz şok olmuş bir halde bırakıyor.

"Oh," diyorum kendi kendime, yatağa gidip kenarına oturuyorum. Bu düşündüğümünden daha kolay oldu.

"Hazır mısın?" diye soruyor, ellerini saçlarında gezdirerek bana doğru geliyor. Gülümsüyorum ve o da duruyor. "Ne?"

"İyi bir izlenim bırakmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, amcalarınıza söylemem gereken şeyleri düşünmemek için kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum."

"Ne gibi?"

"Siktir git."

Gülmemi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Çok gergin görünüyor. Sinirden olabilir mi?

"Gülebilirsin," diye mırıldanıyor ve ben karnımı sıkarak yatağa geri düşüyorum. Deliriyor muyum ben? Gülmemem gerekirdi. Hele de yaşadığım bok fırtınasından ve çığ gibi büyüyen bilgilerden sonra. Bir köşede ileri geri sallanıyor olmalıydım. Ağlıyor olmalıydım. Çığlık atmalıyım. Ömür boyu sürecek terapi seansları ayarlamalıyım ama bunun yerine gülüyorum.

Vücudum sarsılıyor ve iç çekiyorum, gülüyorum, iç çekiyorum, gülüyorum, kendimi tutamıyorum. Islak gözlerimi silerek onları açıyorum ve James'le yüz yüze geliyorum. Şaşkın, alnı çizgilerden oluşan bir harita gibi. "Bitirdin mi?"

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum. Neyim var benim böyle? Hıçkırıklarım vücudumu gülme krizim kadar sarsıyor ve yüzümü kapatıp saklanıyorum. "Bunu yapmak istemiyorum. Sadece ortadan kaybolmak istiyorum."

"Bunu yapabiliriz." Tüm ağırlığıyla üzerime uzanıyor, iri elleriyle yanaklarımı kavıyor. "Kaybol. Ben bu işte ustayım."

Hıçkırıklarımın üzerine gülüyorum ve James eğilip yanaklarımdaki ıslaklığı öpüyor. "Herkesle kavga etmekten bıktım. Neden beni rahat bırakmıyorlar? Ollie Nath'i arıyor, Lawrence herkesi arıyor, Dexter Nath'e geliyor, hepsi benimle uğraşmak için. Ben iyiyim."

Bir süre sessiz kaldı, benim kendim için hissettiğim kadar onun da benim için üzüldüğünü gösteren bir şekilde bana baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Ne yapmak istediğimi biliyorum ama yapamıyorum. Ortadan kaybolursam Lawrence sinir krizi geçirir. Onunla aramı düzeltmeliyim. James'in benim için iyi olduğunu görmesini sağlamalıyım. Bu çok zor olmamalı. Ne de olsa Lawrence'a göre James sıradan bir işi olan ve pek de sıradan olmayan bir cam kutuda yaşayan sıradan bir adam. *Tanrı aşkına*. "Onu görmeliyim."

Başını sallayıp ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırıyor ve kot pantolonumu uzatıyor. "Her şey yoluna girecek."

Onları giyiyorum ve James beni geri alıyor. Keşke ona inanabilseydim. Bugünden sonra ne olacağını bilmiyorum. Lawrence'dan sonra. Nath'ten sonra. Babamın bir önemi yok, Ollie'nin de yok. Tek bildiğim burada kalamayacağımız ve James'in şimdiden planları olmalı çünkü pasaportum olup olmadığını sordu ve o çantalar hala kapının yanında.

Asansörün açılma sesini duyunca elim James'in elini daha sıkı kavıyor ve merdivenlerin başına geldiğimizde onu görüyorum. Amcamı. *Ve* Dexter'ı. İkisi de inip etrafa bakarken şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. "Şimdi anlaşılıyor," diyor Dexter sessizce, Lawrence'ın dirseği yanına battığında homurdanıyor.

İkisi de aynı anda merdivenlerden indiğimizi görüyor. "Oh Tanrım," diye nefes alıyorum, James'in başparmağının elimin üstünü okşadığını hissediyorum.

"Sorun değil."

Öyle mi? Amcamın yüzündeki ifadeye bakılırsa değil. "Merhaba," diyorum aşağıya indiğimizde, James'in beni adadaki bir tabureye yönlendirmesine izin veriyorum. Lawrence cevap vermiyor, gözleri yol boyunca bizi takip ediyor. Sessizlik çok garip.

"Sana bir içki getireyim mi?" James buzdolabına giderek sorar.

"Kalmıyoruz." Lawrence omuzlarını devirmiş gibi görünüyor. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

James'in hareketleri duraksıyor, eli kapıda, diğer elinde iki şişe su var. Buzdolabını yavaşça kapatıyor, kendi kendine hafifçe başını sallıyor. "Beau?"

"Belki de en iyisi budur," diyorum, bu berbat atmosferden kurtulmaya ihtiyacım var.

"Kimin için?" James şişelerden birini bana doğru uzatarak karşı çıkıyor. "Benim için değil. Senin için de değil."

"James," diye yalvarıyorum, yalvaran gözlerle ona bakıyorum.

"Lütfen." "Aklını başına getireceğimizden mi endişeleniyorsun?"

diye soruyor amcam. "Lawrence," diye uyarıda bulunuyor

Dexter.

"Sevgilini dinle." James kelimeleri gıcırdatarak söylüyor, ikisine de bakmıyor, odak noktası benim üzerimde. "Bu zor olmak zorunda değil."

"Neden, ne yapacaksın?" Lawrence öne doğru bir adım atıyor ve ben de onun gerçekten başa çıkamayacağı bir işe bulaşmasını engellemek için ayağa kalkıyorum.

"Kes şu çılgınlığı," diye çıkışıyorum. "Neden benim için mutlu olamıyorsun?"

"Mutlu musun?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Beau, bu adamı neredeyse hiç tanımıyorsun. Ve tanıdığından beri, birkaç hafta içinde tüm hayatın boyunca olduğundan daha fazla yara aldın." Tahminimce şu anda yanağımda Goldie yüzünden oluşan çürüğe odaklanmış durumda. Dexter'a bakıyorum, devreye girip Lawrence'ı ikna etmesini istiyorum. Ama yapmıyor, amcama olan sadakati onu engelliyor.

"Hayal kurmayı bırak." James adanın etrafında dönüyor ve yanıma bir tabure çekerek pozisyonunu gösteriyor. Kıpırdamadan.

Lawrence, "Gideceğini sanıyordum," diye tükürür.

"Tam olarak olmam gereken yerdeyim." James elimi tutuyor ve bunun sonucunda Lawrence'ın ona attığı bakış saf pislikten ibaret.

"Seninle konuştuğumda anlayacaksın çünkü sana bakacağım."

Geri çekildim, afalladım. Kim bu adam? "Lawrence," diye fısıldıyorum, James'in adına acı çekerek.

"Peki sen neden bu kadar sessizsin?" Amcam Dexter'a doğru döndü. "Anlaşmıştık. Beau'nun eve gelmesi gerekiyor."

"Ve belki de bunu gerçekleştirmenin daha iyi bir yolu vardır," diyor Dexter, kaşlarına uzanıp kırışıklıkları ovuşturarak. "Belli ki bu güç değil."

"Güç mü?" James neredeyse gülerek taklit ediyor. Vücudunun yanımda gerildiğini, sırtının dikleştiğini hissedebiliyorum. "Bu saçmalıktan bıktım artık. Defol git evimden."

Kendi içime kapandım, yenildim ve yine de ipin ucunu kaçırdığı için James'i suçlayamam. Lawrence evine girdi, hakaretler savurdu ve kesinlikle mantık yürütmeye istekli olmadığını gösterdi. Kabullenmek yok. Sadece cehalet. Düşündüğümde daha çok babama benziyor.

"Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Lawrence bana soruyor. Sessiz kalıyorum, o da Dexter'a dönüyor. "Peki ya sen? Bundan memnun musun? Çok geç olmadan onu buradan götürmeliyiz."

"Ne için çok geç?" Tamamen kızgın bir şekilde soruyorum. Bu çok ironik bir durum. Tanrı'ya şükür hiçbir şey bilmiyorlar. Sorunları sorun bile değil. Ve tek düşünebildiğim, keşke bilselerdi.

"Hamile," diyor James, sesi kısık ama kelimeler apartmanın içinde yankılanıyor, camlara çarpıyor.

Çenem açık kalıyor ve ona inanamayarak bakıyorum. "Yani artık çok geç.

İçinde bebeğim olsa da olmasa da."

Lawrence neredeyse düşüyordu ve Dexter şoka girmiş gibi görünüyordu, orada durmuş, sessiz, bakıyordu. Bunu yaptığına inanamıyorum. Anlaşmıştık.

"Aman Tanrım, bu bir felaket," diye feryat eden Lawrence neredeyse sendeleyerek bir tabureye gider ve üzerine yığılır. Hiperventilasyona başlar. "Sanırım bayılacağım."

Gözlerimi deviriyorum ve şişemin kapağını açıp suyu ona uzatıyorum. "Bu kadar dramatik olmayı bırak."

Göz ucuyla James'in kendini beğenmiş bir şekilde baktığını görüyorum ve bana doğru döndüğünde hoşnutsuz gözlerimi ona dikiyorum. Amcamın yaşadığı şoktan çok fazla zevk alıyor.

"Benden bu kadar," diyor, beni otobüsün altına attığı için hiç pişmanlık duymadığını göstererek. "Hamile mi?" Dexter sonunda gözlerini kırıştırarak trans halinden çıktı. "Hamile misin?" "Hamileyim," diye onaylıyorum, bunu ilk kez kendi ağzımdan duyuyorum. Tuhaflık bunu karşılamıyor. "Ama sen anne olmaya uygun değilsin," diye geveliyor Dexter ve sonra hemen çok üzgün görünüyor. "Affedersiniz?" James'in sırtı dikleşiyor.

"Öyle demek istemedim." O da sendeleyerek bir tabureye doğru ilerler ve üzerine yığılır.

"Dexter?" Böyle kaba bir şeyi ağzından kaçırdığı için onu gerçekten suçlayamasam da derinden incinmiş bir halde soruyorum. Ama düşündükleri bu mu? Uygun olmadığımı mı? Taburemde küçüldüğümü hissediyorum, kendimi çok küçük hissediyorum. Uygunsuz. Dengesiz. Hazırlıksız. Hepsi doğru. Bana bir bakın. Geçmişime bak. Peki ya babası?

James'e bakıyorum, gözlerim durdurulamaz yaşlarla doluyor, ama yine de dizginlenemeyen öfkenin mayalandığını görüyorum. "Yeter," diye tersliyor, tabureden kalkarak. "Çık dışarı."

James kendini kaybetmeden Lawrence ve Dexter'ın gitmesini istiyorum. Tüm bunlar çok tatsız oldu. Benden bu kadar. Beni desteklemeyecekler. Bu çok derinden acıtıyor ama onların aşağılamalarının omuzlarıma daha fazla yük bindirmesine izin vermeyi reddediyorum. "Gitmelisin," diyorum, ayağa kalkıp uzaklaşırken. "Böyle olmak zorunda kaldığı için üzgünüm."

Merdivenleri çıkarken kendimi çok ağır hissediyorum, her basamakta tırabzanın beni yukarı çekmesine ihtiyaç duyuyorum. James'in yatak odasına varıyorum ve yenilmiş bir şekilde yatağa yığılıyorum. Gözyaşları içinde. Kesinlikle yıkılmış. Annemin ölümüne ürkütücü bir şekilde benziyor. Beni hayata bağlayan hiçbir şeyin olmadığı o ıssız, yürek burkan acı. Ama sanırım bu sefer bu tam olarak doğru değil. Ama biyolojik ailemi teker teker kaybediyorum. Lawrence düşündüğümünden çok daha fazla babama benziyor. Yargılayıcı. İnatçı.

Yuvarlanıyorum ve çarşafıma sarılıyorum, aynı zamanda James'in fiziksel olarak zorlandığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinliyorum. Sadece bugünün bitmesini istiyorum. Hayatımdaki erkekler, Lawrence, Dexter, Ollie, Nath -özellikle de James'in söyledikleri doğruysa Nath- onlara duyduğum güveni yok ettiler. Onlara olan sevgimi göğsümden söküp aldılar.

"İyi gitti." James'in sesi kapı aralığından geliyor ve sırtüstü döndüğümde onu koca gövdesiyle doldururken buluyorum. Öfkesi bir kenara atılmış gibi görünüyor.

"Onlara söylememeliydin. Anlaşmıştık."

"Küçük bombamdan önce işler pek yolunda gitmiyordu." "Bu benim de bombam. Haberi ben vermeliydim."

"Haklısın." Yanına gidip yatağın kenarına oturdu. "Özür dilerim. Çok kızmıştım. Ama ya bu olacaktı ya da bu kadar dar görüşlü oldukları için ikisini de öldürecektim."

Gözlerimi kaçırıyorum, yaşlar gözlerimin arkasını sıkıştırıyor. *Anne olmaya uygun değilsin.*

"Ağlama, Beau." Elimi tutarak yataktan kalkmama yardım ediyor, gözyaşlarımı siliyor, dudakları dimdik. Bizi odasından dışarı çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"İkimizi de daha iyi hissettireceğim." Bizi ofisine götürdü, büyük döner koltuğuna oturdu ve beni kucağına çekti. Uzaktan kumandayı masanın üzerinden kaydırıp ekranlara doğrultuyor ve hepsi aynı anda canlanıyor. Dairesinin çeşitli odalarından görüntüler görmeyi bekliyorum. Ama görmüyorum. Onun yerine, her ekranda bir adamın sabıka fotoğrafını görüyorum.

"Kim bunlar?" Omurgamı yalayan bir ürpertiyle soruyorum.

"Öldürdüğüm tüm adamlar bunlar." Bir elini karnıma sokuyor ve beni geri çekerek çenesini omzuma yaslıyor.

Yutkunuyorum, gözlerim ekranlarda yavaşça kayıyor, her bir yüzü tek tek inceliyorum. Ayı'nın tüm ortaklarını. Son iki ekrana geliyorum. Boşlar.

"Bunlardan biri annenin ölümünü örtbas eden adam için ayrılmıştı." James bir düğmeye tıklar ve boş ekran dolar.

"Nath," diye nefes alıyorum, tenim aniden donuyor. "Ya diğeri?" "Diğeri bunu sipariş eden adam için."

Ayl. James sadece benim için adaleti sağlamakla kalmayacak, annem için de adaleti sağlayacak. "Ama kimse onun neye benzediğini bilmiyor," diyorum.

"Yakında yapacağım."

"Ne yapacaksın James?" "Bu hikâyeyi bitireceğim."

JAMES

Beau'yu gözümün önünde tutmaya kararlıyken özel bir konuşma yapmak zor. Onu odanın uzak tarafındaki kanepeye oturttum ve televizyonu açtım, surround sesin şüphe uyandırmadan olabildiğince yüksek olduğundan emin oldum. Ben bir aptalım. Tam, birinci sınıf bir hıyar. Bunu birkaç gün önce kabul ettim. Mutfaktayken sürekli bana bakmasından bir şeyler olacağını anladığını görebiliyorum. Ayrıca, ona bu işi bitirmek üzere olduğumu söyledim. Beau'nun yanında ağzımı kontrol etmeyi öğrenmeliyim. Ama onu bu işin dışında tutuyorum. Özellikle de şimdi. *Onu yakınında tutarken mi, Kel?*

Telefonu açarken beynim kasılıyor, Beau'ya sırtımı dönüyorum ki dudaklarımı okuyamasın, çünkü deneyeceğini biliyorum. Bir polis. Aşık olabileceğim onca kadın varken, lanet bir polise aşık oldum. Yetenekli bir polise. Kaderinde çoğu suçlunun korkması gereken bir FBI ajanı olmak olan bir polis. Ve işte buradayım, bir suçlu, dehşet içindeyim.

Olmaması gerektiği kadar temkinli bir ses tonuyla cevap veriyor. "Bu görüntüler nereden geldi?" Direkt konuya giriyorum.

"Siktir git." Ve o da öyle.

Yavaşça göz kırpıyorum, biraz sabır soluyorum. "Ayı'nın cebindesin."

"Beau'yu buna mı inandırmaya çalışıyorsun?"

"Çok uğraşmama gerek kalmadı." Gözlerimi omzumun üzerinden geçirip onu kontrol ediyorum. Tabii ki gözleri bana çakılı. "Bana güveniyor."

"Görüntülerde olan sensin. Siktir, dostum, başka bir gezegende misin?"

Başka bir gezegen mi? Çok da haksız sayılmaz. Kendimi yörüngede gibi hissediyorum. "Lanet olası görüntülerin içindeyim, seni moron, çünkü onları kurtarmaya çalışıyordum." Birkaç nefes almalıyım yoksa öfkeyle mutfağıma mahvetme riskini göze alırım. "Ama o kısmı görmemesini sağladın, değil mi? Senin için geliyorum," diye tıslıyorum, her kelimemden tehdit damlıyor. "Daha önce kimse için gelmediğim kadar sert." Zihnim allak bullak oluyor ve telefonumu istediğimden daha sert bir şekilde yere çarpıyorum. Arkamı döndüğümde Beau'nun hızla göz kırptığını görüyorum. Yüzüm öfkeyle gerilmeseydi gülümserdim.

Ağzına bir üzüm atıyor, beni süzerken yavaşça çiğniyor. "Sonu iyi gidiyor o zaman," diyor soru sorarcasına bana bakarak. Tanrı aşkına, kendimi bu kadar ağır hissetmeseydim onun hafifliği hoş karşılanabilirdi. "Yardım edebilir miyim?" diye soruyor ve durdurulamaz bir kahkaha patlıyor. Ama bana gücenmiş gibi bakınca kısa sürede koca çenemi kapattım. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, hakaret ederek.

Nefes verip yanına gidiyorum, önünde çömelıyorum ve elimi karnına koyuyorum. Düz düzlemde sevgiyle gülümsüyorum ve ona bakıyorum. O da gülümsüyor ve bu çok değerli. "Hayır," diyorum sertçe, gülümsememi bırakıp mutfığa geri dönüyorum, ben giderken onun ofladığını duyuyorum. Bana yardım mı edeceksin? Birinin etmesi gerekiyor ama Beau'nun değil. "Siktir et," diye fısıldıyorum. Seçeneklerim tükendi. "Banyo yapmak ister misin?" diye sordum.

"Seninle olup olmamasına bağlı." "Değil."

"O zaman hayır." Dikkatini televizyona verir ve ağzında üzüm patlatmaya devam eder. "Beni

camdan evinizdeki camdan banyonuza kilitleyip öldürme çılgınlığı yapamazsınız Bay Glass."

Profiline kaşlarımı çatıyorum. Biri bizi duyabilseydi. "O zaman Goldie'ye seni izlemesini söylerim," diye mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, cep telefonuma gidiyorum. Sırtımda iki öfkeli kadınla dolaşmak üzereyim.

"Hayır," diye bağıyor Beau, koltuktan kalkıp mutfığa doğru ilerlerken.

Goldie'nin sesini duyduğumda onu görmezden gelip telefona dönüyorum. "Beau'ya göz kulak olmanı istiyorum." "Hayır," diyor gülerek.

Beau'nun kendini beğenmiş suratı tokatlanmaya çok müsait. "Gördün mü?" diyor. "Goldie bile bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyor."

Şimdi de müttefik mi oldular? Tipik. "Peki, Otto'ya sorarım." "Hayır," der Otto, Goldie'yle birlikte asansörden inerken.

Cep telefonumu onlara doğrultarak homurdandım. "Biriniz onu izliyor. Kim olduğuna karar vermeniz için size on dakika veriyorum." Arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Yapacak bir sürü işim var ve burada benim için çalışması gereken insanlarla ben bir cinayet çılgınlığı yaşarken kız arkadaşım kimin bakıcılık yapacağı konusunda tartışıyorum. Neden normal bir kadın olamıyor? Arkamda durup korunmak isteyen biri.

Çünkü o zaman ona aşık olmazdın, seni sik kafalı.

Başımı iki yana sallıyorum ve hızlı adımlarla merdivenlerden çıkıp soyunma odama giderken Beau'nun peşimden koştüğünü duyuyorum. "Seninle geliyorum," diyor ve ben gülerek bir pantolon giyiyorum. "Geliyorum amına koyayım," diyor, meydan okumasının altını çizerek.

Fermuarımı çekerken ona yaklaşıyorum, eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Sen. Lanet olası. Değilsin." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve vücudunun katlandığını hissediyorum, ama kolu yanında kalıyor, meydan okurcasına beni yakalamayı reddediyor.

"Gitmeni istemiyorum," diye mırıldanıyor ağzımın içine, sesi gerçekten endişeli geliyor. Geri çekiliyorum, atılıyorum ve saf korkuyu görüyorum. Bu yeni bir şey. Onu yakından inceliyorum ve sanki belirsizliğini gizlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini indiriyor. "Sanırım hormonlarımla ilgili bir şey," diye mırıldanıyor. "Kendimi garip bir şekilde korkmuş hissediyorum."

Bir gömlek giyip düğmelerini iliklemeye başladım. "Erkek arkadaşın Enigma."

"Artık değilsin, değil mi?" diye karşılık veriyor. "Çünkü birileri senin kim olduğunu biliyor, bu yüzden avlayacağın insanların ödünü koparmak için başka bir isim bulmamız gerekiyor."

"Çok tatlısın."

"Siktir git."

"Bu güvenli değil, Beau."

"Kesinlikle, işte bu yüzden burada kalmalısın."

Kravatımı bağladım ve ceketimi giydim. Yıllardır benim için endişelenen sadece Otto ve Goldie vardı. Hiç endişelenmediler de. Yeteneklerimi biliyorlar. Kararlılığımı. "İyi olacağım."

"Neden takım elbise giyiyorsun?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, şaşkınlığı her halinden belli. Gardırobumun arkasındaki kasaya gidip şifreyi giriyorum ve Beretta'mı çıkarıyorum. "Bir takım elbise ve bir silah."

Gülümsüyorum ve pantolonumun arkasına yerleştirmeden önce kontrol ediyorum. "Takım elbise giyip silahsız olmayı mı tercih edersin?"

Çenesi seğirerek dönüyor ve yatağa doğru yürüyor, sırt üstü düşüyor ve gidip onu biraz rahatlatmak istesem de, ne yazık ki zamanım yok. Odadan geri çekiliyorum ve o da başını yana eğip gidişimi izliyor. Sessizdi. Ama eli karnına düşüyor ve bana burada sağ salim dönmemi bekleyen tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatıyor.

İki parmağımı dudaklarıma götürüp öpüyorum ve yukarı kaldırıyorum. Ve sonra onu terk ediyorum. Ve bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri.

Birkaç şey almak için ofisime uğruyorum ve merdivenlerin başına geldiğimde Goldie ve Otto tam anlamıyla kavgaya ediyor. "Kadın olduğum için, değil mi?" Goldie az çok hırlayarak Otto'nun omzunu dürtüyor. "Burada kalıp bebek bakıcısı olmam gerektiğini düşünüyorsun çünkü ben bir

kadın."

Ceketimin düğmesini ilikleyip onları izliyorum.

Otto, "Ben cinsiyetçi değilim," diye mırıldanarak asansöre doğru ilerliyor.

"Hayır mı? Lanet olası bir villa satın alıp her odayı kadınlarla dolduran kişi."

"Çeşitliliği severim."

"Güzel," diye bağıyor Goldie, peşinden tepinerek. "O zaman kalıp hamile kıza göz kulak olabilirsin." "Hamile mi?" Otto ağzından geçirir.

"Oops."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, merdivenlerden çıkarken. "İşiniz bitti mi?"

İkisi de dönüyor, birkaç dakika sessiz kalıyorlar. "Hamile mi?" Otto sorar. "O zaman kesinlikle bebek bakıcılığı yapıyorsun." Asansöre adımını atar ve silahını çekerek Goldie'ye doğrultur. "Hormonlu kadınlarla işim olmaz."

"Piç kurusu," diye öfkelenir.

"Kapa çeneni ve dinle," diye emrediyorum, iPad'ime güvenlik uygulamasını yüklüyorum. "Sizi lobide istiyorum," diyorum, bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirerek, çünkü hamile kadına kimin göz kulak olacağı hâlâ kesinleşmemiştir.

"Anladım," diye cevaplıyor Goldie. Pes etti.

"Ayrılmadan önce her yerin temiz olduğundan emin olacağım." Onlarla birlikte asansöre bindim ve zemin katın düğmesine bastım. "Beni de alın."

Otto ellerini kavuşturup uzatıyor ama ben onları fırlatma rampası olarak kullanmaya fırsat bulamadan Goldie omzuyla onu yolundan çekiyor. Ellerin üzerine basıp dizlerimi iterek asansör kapağına ulaşırken kendi kendime ve onun bir şeyi kanıtlama ihtiyacına gülüyorum. Silahımı çekiyorum, tavan döşemesini açıyorum ve kaydırarak içeri bakıyorum. Hiçbir şey yok. "Çantamda uzaktan kumandalı bir kamera var. Ver onu bana."

"İşte iyi bir çocuk, Otto," diyor Goldie.

"Siktir git, cadı."

Tanrı aşkına. Daldım ve ikisini de görüş alanıma aldım. "Ben seni susturmadan sen çeneni kapat." İronik. İkisi de çenesini kapattı. Otto bana kamerayı uzattı, ben de kendimi yukarı çektim. Asansörün mekaniği tıngırdayıp dönerek bizi aşağı taşıyor ve ben çıplak tuğla duvara ulaşmak için geriliyorum. Demir bir destek çubuğunun yaklaştığını görüyorum ve kameradaki miknatısı etkinleştiriyorum. Ulaştığım anda daha da uzanıyorum ve asansör geçerken onu kenara kaydırıyorum. Tamamdır.

Asansöre geri inerken homurdanıyorum. "Bu size şaftın yukarı ve aşağı üç altmışlık bir görüntüsünü verir. Ekranda tut." Canlı görüntüleri ayarlıyorum ve Goldie'ye bir telefon uzatıyorum. "Bloğun geri kalanını fuayedeki ekranlarda tut ve dairemdeki her odanın burada olmasını istiyorum. Ona iPad'i veriyorum. "Camlar temiz. Onu gözünüzün önünden ayırmayın." Güvenlik konusunda hiçbir zaman endişe duymadım - binam Fort Knox gibi - ama ihlalden bu yana, alınan tüm ekstra önlemlere rağmen tedirginim.

Kapılar açıldı ve Otto topuklarımın üzerinde dışarı çıktım. "Kimi öldüreceğini sormaya cesaret edebilir miyim?" Cevap vermedim.

Bu dairenin etrafında bir kez daha dolaşırsam, tur atarken açtığım delikten yere düşeceğim. James'in dairesinin bir tarafını kaplayan cam duvarın dibinde durup Miami manzarasıyla aramdaki bariyere bakıyorum. Eğer onları görebilseydim, arabalar birer nokta olurdu. İnsanlar sadece birer leke.

Nerede o? Midem sürekli çalkalanıyor, nabzım gümbür gümbür atıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanarak merdivenlere yöneliyorum. Manzara değişikliğine ihtiyacım var.

Kendimi James'in banyosunda buluyorum ve tuvaletin yanındaki çöp kutusuna bakarken nabzım daha çok atıyor, karnım daha çok dönüyor. Dibine kadar karıştırıyorum ve beyaz çubuğu çıkarıyorum. Ama şimdi bir felaket görmüyorum. Umut görüyorum. Bu iki küçük çizgi bir işaret olabilir. Yeni bir başlangıç. Yeni bir tutum. Mutsuzluğum ve öfkem dışında odaklanabileceğim hiçbir şey olmamıştı. Sonra James geldi. Ve şimdi de bu beyaz çubuktaki çizgiler var. *Umut. Amaç.*

Acelecilik beni ele geçirdi ve James'i aramak için aşağıya koştum. Onu buraya geri getirmek için. Onu bu sopadan başka bir şeye ihtiyacımız olmadığına ikna etmek için. Adalet yok. İntikam yok. Her şeyi mahvedebilir, bu beklenmedik özgürlük ve mutluluk fırsatını elimizden alabilir.

Adını buluyorum, ama arama simgesine basmaya fırsat bulamadan cep telefonum çalıyor. Bilinmeyen bir numara ekranı aydınlatıyor ve bir ömür boyu rakamlara bakıyorum, parçalanmış, cevap verip vermemem gerektiğini bilmiyorum. Zihnim karmakarışık, gözlerim defalarca cep telefonumdan yere kayıyor. Cevap ver. Cevap verme.

Kararsızlığımı yutkunarak bastırıyorum.

"Alo?" "Ben Goldie."

Bedenim rahatlıyor ama zihnim rahatlamıyor. "Merhaba."

"Lütfen tek bir odada kalır mısınız? Başımı döndürüyorsunuz."

Kanepeye doğru eğildim. Ne diyebilirim ki? Endişeli miyim? Endişeli mi? O da mı? "Ondan haber aldın mı?" İç çekiyor. Sempatik mi yoksa yorgun mu olduğunu anlayamıyorum. "Güven bana Beau. O iyi olacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü iyilik kötülüğü gölgeler," diyor sessizce ve ben yutkunuyorum. "Şimdi oturma odasında kal, Tanrı aşkına." Hat kesiliyor ve omuzlarım düşüyor, endişem hâlâ içimde. *İyi, kötüyü gölgede bırakıyor.* O zaman annem neden öldü? Neden-

Telefonum yine çaldı. Goldie. "Hareket etmedim," diyorum cevap verdiğimde. "Starbucks siparişi veriyorum. Sen de ister misin?"

Şaşkınlığıma göz kırpmıyorum. "Bana kafa attığın için özür dileme şeklin bu mu?" Yanağıma uzanarak soruyorum. Hâlâ hassas. Bu kadının sert bir kafası var.

"Bir tane ister misin?"

"Tabii. Bir latte lütfen."

"Aşağı gelip almanız gerekecek. Girişten ayrılamam." "Tamam." Başka bir manzara değişikliği. Mükemmel. "Sana eşlik edeceğim." "Her neyse," diye homurdanıyor. "Şimdi sipariş vereceğim. Güle güle."

Cep telefonumu göğsüme götürüyorum, gözlerim önümdeki buzlu camda geziniyor. Ara onu. Arama.

onu aramak. Ya onu rahatsız edersem? Ya avını takip ediyorsa ve benim aramam kimliğini açığa çıkarırsa? Ya bu tür saçmalıkları düşünmek zorunda kalmazsam? Peki avı kim? Nath mi?

Son düşüncem, asansöre doğru ilerlerken numarasını bulup çevirmek oldu. Sonunda ulaşmaya çalıştığım kişinin şu anda müsait olmadığını söyleyen otomatik bir mesaja geçene kadar çalışıyor ve çalışıyor. "Hadi," diye mırıldanıyorum, arabaya adım atıp onu tekrar arıyorum.

Kapılar kapanıyor ve o cevap veriyor. "James," diye nefes alıyorum, sesini duymak bile beni rahatlatıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne yapmak?"

"Her ne yapıyorsan. Kimi öldürüyorsan öldür. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Sessizlik var ve muhtemelen kimin kafama silah dayadığını merak ettiğini biliyorum. Ama netlik geldi ve bunu korumam gerekiyor.

"Bir yere gidelim," dedim. "Herhangi bir yere. Miami'den uzağa. Amerika'dan uzağa."

"Ciddi misin?" diye soruyor, alaycı değil, daha çok korkmuş.

"Çok ciddiylim. Bir uçağa atlayıp gidelim."

"Ben insanları terk ediyorum." Sözcükleri çatırdıyor ve kırılıyor. ". . . Beau."

"James?" Yerimde dönerek söylüyorum. "Ayrılıyorsunuz." Cep telefonumu kontrol ediyorum, servisin düştüğünü görüyorum. "Kahretsin. James?"

"Beni duyabiliyor musun?"

"Evet, ama sen bulanıksın." Kapının üstündeki ekrana bakıyorum, birinci kata indirilirken katların ışıklarının sırayla yanmasını izliyorum.

"Neredesin?"

"Asansördeyim."

Kısa bir sessizlik oluyor ve ben yine servisi mi kaybettim diye düşünüyorum. Ama sonra o konuştu. "Beau, neden asansördesin?"

"Goldie Starbucks'ı teslim ettiriyor. Fuayeden ayrılamıyor, o yüzden ben gidip ondan alacağım."

"Ne?" diye bağırıyor.

Telefonumu kulağımdan çekerek sıçradım. "I-"

"Sana evden çıkmamanı söylemiştim," diye öfkeleniyor. Öfkesinin ateşini tam anlamıyla hissedebiliyorum.

"Bir kahve." Hepsi bu kadar. Aşırı tepki veriyor.

"Hayır. Beau, seni asla oraya çağırılmaz. Kes şunu-"

"Ne?" Kapıların üzerindeki ekrana tekrar bakarak mırıldandım.

Beş.

Dört.

Paneldeki düğmelere bakıyorum, önümdeki her şeye ve her şeye vuruyorum, ekrana bakıyorum.

Üç.

İki.

"Beau, kes şu siktiğimin elini-" Ben çılgınca düğmelere vururken James yine araya giriyor. Bir.

"Kahretsin." Acil durum düğmelerine erişmek için parmaklarımı kilitli servis kapısının etrafından dolaştırmaya çalışıyorum ama lanet olası aptal alçı parmaklarımı bükmemeye izin vermiyor.

Ding!

Kapılar açılıp Goldie'yle yüz yüze geldiğimde duvara doğru geri çekiliyorum.

Ve onun arkasında, Nath.

Şakağına doğrultulmuş bir silahla.

Kendimi sabitlemek için asansörün duvarına uzanıyorum, boğazım korku ve dehşetle tıkanıyor. "Ne yapıyorsun, Nath?" Fısıldıyorum, gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor.

"Benimle gel," diyor, gergin görünüyor. Terli.

Suçluyum.

"Gitme," diye emrediyor Goldie, gözleri ona karşı gelmem için bana meydan okuyor.

"Asansörden çık, Beau." Nath silahı Goldie'nin şakağına dayayarak gözlerini kapatmasını sağladı ve ben de hemen dışarı çıktım, etrafta bir silah sallandığında insanların yaptığı o sakinleştirici şekilde ellerimi kaldırdım.

"Ben çıkıyorum, Nath," diyorum sakince. "Ne yaptığını bir düşün."

"Ne yapıyorum ben?" Goldie'yi itiyor ve beni tutup göğsüne çekiyor, fuayeden geri geri çıkıyor.

"Bu tam bir delilik," diye mırıldandı. "Hepsi."

O uçlarda bir adam. "Nereye gidiyoruz?" Göz ucuyla baktığımda silahın hâlâ Goldie'ye doğrultulmuş olduğunu görüyorum.

Goldie'ye "Asansöre bin," diyor ve ben de onun silahının yerde yırtık bir şekilde durduğu kata bakmasını izliyorum. Nath tetiği çekmeden önce silahına ulaşamayacağını ikimiz de biliyoruz. Köşeye sıkışmış durumda. "Gir içeri!"

Geri çekiliyor, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla

kesiliyor. "En üst kat için düğmeye basın."

Yavaşça sağına doğru uzanıyor ve bir düğmeye basılma sesi duyuluyor. Birkaç dakika sonra kapılar kapanmaya başlıyor ve son gördüğüm şey burun deliklerinin açıldığı oluyor.

"Gidelim," diyor Nath, sırtımı göğsünden ayırıp koluma girerek. Dönüyorum ve arabasının kaputuyla yüz yüze geliyorum, James'in binasının kapıları ya da kapıları yok, etrafımızda paramparça olmuş.

"Ne yaptın sen? Beni yolcu koltuğuna götürürken, kapıyı kapatıp ön tarafa geçerek sürücü koltuğuna otururken, ayaklarım kırılan camın üzerinde çıtırdarak soruyorum. Silahını kucağına yerleştirdi. Emniyeti açık. Burada bir terslik var. Profiline bakıyorum, zihnim daireler çiziyor ve hızla geri dönüp alnını silmek için uzandığında öne doğru sarsılıyorum.

Arabayı dengesiz bir şekilde sürüyor ve yolculuğun yarısı benim sessizliğimle, olan biteni çözmeye çalışmamla ve titreşen telefonumu görmezden gelmemle geçiyor. "Nath, neler oluyor?" Sonunda soruyorum ve o da sanki bir sirkten çıkmışım gibi arabanın içinden bana bakıyor.

"Tehlikedesin, Beau." Dikkatini tekrar yola verir. "Mesajlarıma neden cevap vermedin? Sana gönderdiğim görüntüleri izledin mi?"

"Evet, görüntüleri izledim." "O

zaman neden bana cevap

vermedin?"

"Çünkü erkek arkadaşımı silah zoruyla tutmakla meşguldüm," diye mırıldandım. *Ve hamile olduğumu öğrenmekle.*

"O oradaydı, Beau. Başından beri haklıydın. Jaz'ın ölümü örtbas edildi. James Kelly de kim ve neden annenin ölmesini istedi?"

Koltuğumda dönüp ona bakıyorum, başım ağrıyor. "Nath, James'in annemin ölümüyle hiçbir ilgisi yok." "Evet!" diye bağıyor, direksiyona vurarak. "Gördün, Beau. Kıçını kurtarmak için oradaydı, Benim bu işle bir ilgim olduğuna sizi ikna etmeye çalışıyor."

Başım ellerimi buluyor. Hiçbir şey akla yatkın değil. Hiçbir şey. "Annemin ölümüyle hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?"

Gülüyor ve bu beni derinden etkiliyor. "Buna inanamıyorum. Bana bunu soracak cesaretin var mı?"

Ben, arkadaşın, annenin arkadaşı, ama sadece birkaç haftadır tanıdığın ve güvenlik kameralarında gün gibi açık bir şekilde görülen bir adam hiç şüphe altında değil mi? O zaman orada ne işi vardı? O da kim? Ve sen onu nereden tanıyorsun Beau? Onunla nasıl tanıştın?"

Terlemeye başladım. Gerçek dışında mantıklı bir açıklama, gerekçelerimi haklı çıkaracak hiçbir şey yok. Ve eğer Nath doğruyu söylüyorsa, *ona* doğruyu söyleyemem. James'in gerçekte kim olduğunu. Neden orada olduğunu. *Hay sikeyim*. "Mezarlıktan beri bizi takip etmedin mi?" diye sordum.

"Ne?"

"James'in dairesine onu öldürmek için gönderilen iki adamla hiçbir ilgin yok muydu?"

Nath histerik bir şekilde gülmeye başlar. "Ciddi misin sen?"

"Evet, çok ciddiym!"

"James'in dairesindeki iki adam onu öldürmek için mi gönderildi?" Bana doğru bakıyor, ciddi. "O zaman nasıl oluyor da hâlâ hayatta Beau?"

Ağzımı kapatarak koltuğuma geri yaslandım. *Çünkü onun yerine onları öldürdü. Kahretsin*. "Bu bir kurtarma girişimi mi?" Çabucak konuyu değiştiriyorum. James'in dairesine pusu kurmuş, Goldie'ye silah doğrultmuş, çünkü kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor?

"Bir şeyler oluyor," diyor yola doğru. "Bahsettiğin araba olayını araştırdım. Kayıtları kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Ama bayiye aradığımda, Jaz'ın arabasının o gün için rezerve *edildiğini* doğruladılar. Ben de daha derine indim. Birkaç kişiyi ziyaret ettim." Bana bakıyor ve gözlerindeki perili parıltıdan nefret ediyorum.

"Ne?"

"Dükkândan yolun karşısında bir dövme dükkânı. Dışarıdaki kameralar otoparkı mükemmel bir şekilde görüyordu ama dava dosyasında kamera kaydı yoktu. Ben de sahibini ziyaret ettim. Görünüşe göre, Jaz'ın öldüğü gece polis gelmiş ve görüntülere el koymuş."

James'in içinde olduğu görüntü. "Peki bunu nasıl elde ettin?"

"Birkaç tehdit, rozetime bir göz atma. Ev sahibi birazını kurtarmayı başardı. Hepsini değil ama James'in orada olduğunu kanıtlamaya yetecek kadarını."

Ama beni kurtardığını gösterecek kadar değil. Annemi kurtarmaya çalışırken. Polis görüntülere el koydu. *Ne haltlar dönüyor burada?* "Kaydı gördüğünde James olduğunu nasıl anladın? Onunla hiç tanışmadın."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Ollie," diye mırıldandı. "Ollie'ye gösterdim." Ağzım açık kaldı. "Ollie mi?" Nefes alıyorum.

"Evet, Ollie."

Yani şimdi Ollie, James'in de annemin ölüm mahallinde olduğunu mu biliyor? "Tanrım, Nath, bunu çok daha kötü hale getirdin." Elimi alnımda gezdiriyorum, beynimde milyonlarca soru, milyonlarca endişe var. Nath değilse, o zaman kim? Ama beni alarak, *kurtararak* kendini daha da suçlu duruma düşürdü.

"Bunu nasıl daha da kötüleştirdim?" diye soruyor ışıklardan sola dönerken.

"Beni geri götürmen gerek. James'e açıklamama izin ver." Her şey yoluna girecek. *Sanırım*. "Hayır, Beau."

"Goldie'nin ona nerede olduğumu söyleyeceğini düşünmüyor musun? Gelip beni bulacağını düşünmüyor musun?" "Şu anda hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki beni nereye götürüyorsun?"

"Bilmiyorum Beau!" diye bağıyor, ana caddeden ayrılırken dikiz aynasına bakıyor. "Siktir."

"Ne?"

"Polisler."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Tam bir pislik gibi sürüyorsun. Çekilmene şaşırmadım." Nath işaret veriyor ve yavaşlamaya başlıyor, yolun kenarında kenara çekiyor. "Ben hallederim."

"Sonra ne olacak? Beni kaçırıyor musunuz?" İnanamayarak soruyorum, alçımınla kapıya vuruyorum ve hemen acıyla irkiliyorum. Kapı çarpıyor ve gözlerim Nath'ı BMW'sinin arkasından polis arabasına doğru yürürken takip ediyor, giderken rozetini çıkarıyor. Koltuğuma gömülüyorum ve bir kez daha çaldığında telefonuma bakıyorum. James'in ruh halini hayal bile edemiyorum. "Ben iyiyim," diyorum cevap verdiğimde. "Ve Nath kirli değil, James."

"Biliyorum," diye nefes alıyor. "Biliyorum amına koyayım."

Yan aynaya baktığımda polislerden birinin Nath ile gülüştüğünü, diğerinin ise kışını arabasının kaputuna dayadığını görüyorum. "Nereden biliyorsun James?" diye soruyorum.

"Orası güvenli değil Beau," diyor beni görmezden gelerek. "Nath ile güvenli değil." "O FBI'dan," diye karşı çıkıyorum.

"Neredesin?"

"Kenara çekildik." "Neden?"

"Çünkü ..." Gözlerim yan aynaya dönüyor, kalbim yavaşlıyor, damarlarımda buzlar dolaşiyor.

"Çünkü ne, Beau?"

"Polis tarafından kenara çekildi," diye fısıldıyorum.

İçine çektiği nefes yüksek ve keskindir. "Hemen çık oradan!"

Donmuş bir şekilde oturuyorum, James emirlerini sıraya dizerken telefonum kulağımda gevşiyor, bakışlarım aynaya sabitlenmiş durumda.

"Beau!"

Nath polislere veda etmek için elini kaldırır. Dönüyor. Gülümseyerek uzaklaşıyor ama yüzündeki stresi hâlâ görebiliyorum.

"Beau!" James kükrer. "Tanrı aşkına, siktir git oradan."

Kaputun üzerindeki polisin kemerine uzandığını görüyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hayır, hayır, hayır." "Beau!"

"Nath," diye bağıyorum, bir silah sesiyle irkiliyorum. Nath kurşun gibi yere düştü. "Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürüp berbat çılgılığımı bastırıyorum. Panikle ve gözyaşlarımdan arasından zorlukla görebildiğim halde, James'in hâlâ bağırdığını duyarak kapının kolunu tutmaya çalışıyorum. Arabadan dışarı çıktım. İki polis de bana doğru baktı. İkisi de beni görünce şaşırdı. Ve ikisi de kemerlerine uzandı.

Tekrar arabaya dalıp sürücü koltuğuna tırmanıyorum, motoru çalıştırıyorum ve aynaya bakıyorum. Bana doğru geliyorlar. "Tanrım, hayır."

Arabayı geri vitese taktım ve bir kolumu direksiyona dayayarak garip bir şekilde gaza bastım. Onlardan birine çarpıyorum ve cesedini birkaç metre geriye itiyorum, ta ki polis arabasına büyük bir gürültüyle çarpana kadar. Tekrar aynaya baktığımda, onu Nath'ın arabasının bagajı ile polis arabasının kaputu arasında sıkışmış halde görüyorum. Ağzının kenarından bir kan izi sızıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, donup kalmışım. Diğer polis yolcu tarafında belirlediğinde hareketsiz halimden uyanıyorum ve kendimi kapıya doğru itiyorum, bacaklarımı savurup amaçsızca tekmeliyorum, onu çenesinden yakalayıp kaldırıma doğru uçuruyorum.

James'in bağırdığını duyabiliyorum. Çılgılık atıyor. "Beau, konuş benimle!"

Çılgınca cep telefonumu arıyorum ve titreyen bir elimle kulağıma götürüp omzumla yanağım arasına sıkıştırıyorum. "Nath'ı bırakamam."

"Sür, Beau. Tanrı aşkına, sür. Otto arkandan geliyor."

Aynaya bakıyorum ve bir arabanın kenara çekildiğini, Otto'nun indiğini görüyorum. "Sür!"

Gözyaşları yoğun ve hızlı akar. Kalp ağrısı. Acı. Öfke. Çıglık atarak uzaklaşıyorum, yüzümü siliyorum, gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Hayır," diye hıçkırarak direksiyona defalarca vuruyorum. "Hayır, hayır, hayır."

"Beau, dikkatle dinle. Midtown'a gitmeni istiyorum. Bana hangi caddede olduğunu söyle."

Dikkatle etrafıma bakıyorum, görüşümü açmak için gözlerimi öfkeyle fırçalıyorum. "Kuzeybatı Ondokuzuncu Cadde'de, Kuzeybatı Onaltıncı Sokak'ı geçerken," diye hıçkırıyorum.

"Northwest North River Drive'a varana kadar devam edin. Sola dönün ve yolu takip edin. Marinayı geçince sağa dönün. Oraya gir. Goldie çok arkada değil," diyor, tam o sırada arabasının burnunun trafikte birkaç arabayı sollamadan önce dışarı çıktığını, onları hızla geçtiğini ve arkama yanaştığını görüyorum.

"Onu görüyorum."

"İyi kız. Seni bana getirecek." Telefonu kapatıyor ve ben direksiyonu daha sıkı kavriyorum, mantıklı bir şekilde sürmeye çalışıyorum, görüşüm sisli. Yolun sonuna geldiğimde, söylendiği gibi sola dönüyorum, gözlerim marinayı geçen sapağı arıyor, yıpranmış sinirlerim yok oluyor. Onu görüyorum ve dönerken aynama bakıyorum. Goldie hâlâ arkamda. Kenara çekip iniyorum. Bacaklarım titriyor ve kendimi sabitlemek için kapının üstünü tutuyorum.

"Bayılmayacaksın, değil mi?" Goldie beni tutup sabitleyerek soruyor.

"James nerede?" Beni ayakta tutması için ona bağımlı olmaktan nefret ederek talep ediyorum. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Dudakları birbirine bastırıyor. Bana söylemeyecek. Doğrudan bir emre itaatsizlik etmeyecek. "Atla," diyor ve beni arabasına bırakıyor. Sonra Nath'ın BMW'sine gidiyor ve onu ıssız şeridin aşağısına doğru sürüyor, bazı çalılıkların yanından geçiyor. On saniye kadar gözden kayboluyor ve ortaya çıktığında olabildiğince soğukkanlı bir şekilde bana doğru yürüyor, ceketini bağlıyor.

Sonra gökyüzü aydınlanır, arkasında bir ateş topu patlar.

JAMES

Hattın aşağısındaki patlamayı duyuyorum ve yumruğumu direksiyona bastırıyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum, defalarca vuruyorum, bu kadar çok ipucunu kaçırdığım için kendime çok kızıyorum. Park ettiğim anda kafamda bir netlik oluştu. Küçük anlar aklıma gelmeye devam etti. Küçük şeyler. Muhtemelen birçok kişi için yanlış gidecek şeyler. Kahretsin, onları ben de kaçırdım. Ama şimdi?

Şimdi sanki başımın üzerinde bir idrak bulutu patladı. "Siktir, siktir, siktir." Arabamı vitesine taktım ve Butler'in evinin bulunduğu yolun yukarısındaki yan sokaktan çıktım. Nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilirim?

"Her şey yolunda," diyor

Goldie. "Beau nasıl?"

"Sanırım şokta."

"Onu bana geri götür. Seninle orada buluşuruz." Endişeyle karışık bir öfke seli içinde eve dönüyorum çünkü bundan sonra olacaklar Beau ile benim sonum olabilir.

Ve ne olursa olsun, bunun olmasına izin

veremem. Elim kolum bağlı gibi

hissediyorum.

Güçsüz.

Yeraltı otoparkına girdiğimde Goldie, Beau'yu merdiven boşluğuna doğru götürürken kelimenin tam anlamıyla onu tutuyordu. Dışarı atlayıp aceleyle yanına gidiyorum ve onu yanıma yatırıyorum. "Titremesi durmuyor," diyor kapıyı bizim için açarken. Başımı sallıyorum ve Beau'yu kontrol ediyorum. O boş. İçi boş.

"Beau, bana bak," diyorum, olması gerekenden daha sert, gerçekten endişeli bir şekilde.

Gözleri yukarı bakıyor. İfade­siz gözler. Doğrudan bana bakıyor. Bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. "Banyo," diyorum aptal gibi.

"Her şeye cevabın bu mu?" diye soruyor, gözlerini kırpıştırarak ve uzaklaşarak. "Beni morart ve sik, banyo yap. Beni hamile bırak, banyo yap. En iyi arkadaşım öldürüldü, banyo yap."

Yaralı bir şekilde geri çekiliyorum. "Tamam, banyo yok," diyorum sessizce.

"Banyo yapmak istiyorum," diye inliyor, alt dudağı titriyor, gözleri doluyor. "Lanet olası bir banyo istiyorum!" Çığlık atarak kendini kaybediyor ve Goldie şok olmuş bir halde geri çekiliyor, ben ise ne yapacağımı şaşırmış bir halde aptal gibi duruyorum. *Banyo. Ona istediğini ver, James.*

Onu kucağıma alıyorum, bana yapıştığında kalbim sıkışıyor ve kapıdan içeri giriyorum. Goldie mesafesini koruyor, birkaç adım geriden takip ediyor. "Otto kapıları kapatmış, daireyi ve binayı süpürmüş."

Kaşlarımı çattım. "Kapalı

mı?" "Butler kendi

arabasıyla geldi."

Tanrı aşkına. Pek güvenlik ihlali sayılmaz, daha çok lanet bir koç baskını. Ne olursa olsun, buradan çıkmamız gerek. "Tamir ettirin."

"Çoktan hallettim."

Beau'yu daireme götürdüğümde, Goldie daha fazla kontrol yaparken geride durmak zorunda kaldım ve

Beau bütün bu süre boyunca sığ bir şekilde ağladı, omuzları sarsıldı. Sonunda içeri girmemize izin veriliyor ve Beau'yu doğruca banyoya götürüp klozete oturtuyorum, ben de silahımı makyaj masasının üzerine koyup ona banyo yaptırıyorum. Boş boş ayaklarına bakıyor.

"Hepsi benim suçum," diye mırıldanıyor. "Ondan asla kazmasını istememeliydim. Onu rahat bırakmalıydım."

"Bu senin hatan değil."

"Öyle. Hepsi senin suçun."

Homurdanıyorum ve önünde diz çöküyorum. "Kes şunu."

"Onu ben öldürdüm. Ve bir polisi." Cam gibi, travma geçirmiş gözlerle bana bakıyor. "Nath'ın arabasını polislerden birinin üzerine sürdüm. Hapse gönderileceğim." Ayağa fırladı, beni geriye savurdu ve elleri saçlarında, banyoda volta atmaya başladı. "Bebeğimiz hapishanede doğacak." Arkasını döndüğünde beni buluyor ve yüzünde dehşetten başka bir şey göremiyorum. "Gitmek zorundayız." Banyodan çıkıp yürüyor ve ben de onu takip ediyorum, endişem katlanarak artıyor. "Eşyalarını topla, gitmeliyiz." Soyunma odama uçarak giriyor ve bir eliyle kıyafetlerimi indirip arkasındaki yığına atmaya başlıyor. "Pasaportun nerede?"

"Beau," diyorum yavaşça, temkinli bir şekilde. "Buradan ayrılamayız."

"Durdur beni." Çekmeceler açıldı, boxer'larım ve çoraplarım dışarı fırlatıldı. "Çocuğumu devlet hapishanesinde dünyaya getirmeden önce ölmüş olacağım." Etrafında dönüyor. "Neden toplanmıyorsun?"

"Çünkü gitmiyoruz."

Gülüyor. "Tabii ki gidiyoruz." Kolu sallanıyor ve hiçbir şeyi işaret etmiyor. "Az önce bir polis öldürdüm ve uzaklaştım."

"Sen kimseyi öldürmedin." Yanına gidip onu kucağıma aldım ve banyoya geri götürdüm. "Nath'ın arabası kaçırıldı ve suçlu onu vurdu." Su geçirmez kol koruyucusunu giymesine yardım ediyorum. "Polis geldi ve suçlu panikleyerek Nath'ın arabasını polis aracına çarptı. Daha sonra polis Nath'ın çalıntı arabasını kullanılmayan bir bahçede yanmış halde buldu." Tişörtünü çıkarıp onu küvete kaldırıyorum. "Son."

Hızla göz kırpmıyor. "Olay yerinde canlı bırakılan polisi unuttun mu?"

"Olay yerinde hangi polis sağ kaldı?" Diye sorduğumda nefes alıp geri çekiliyor. "Onlar kirliydi Beau," diyorum, avuçlarımı omuzlarına koyup onu aşağı itiyorum.

"Onları sen öldürdün."

"Hayır. Onları araba hırsızları öldürdü." Başımı eğiyorum ve telefonum çalarken şaşkınlıkla bana bakıyor.

Cebimden çıkardım. "Otto," diyorum, Beau dinlerken, kalbi gözle görülür bir şekilde çarpıyor. "Butler yaşıyor. Bir ambulans onu acil servise götürdü." "Ne?"

Beau banyoda dik oturarak soruyor. "Ne oldu?"

Ona "Nath yaşıyor," diyorum ve elleri yüzüne gidiyor. O yaşıyor. Ama iyi olmaktan çok uzak. Otto'nun çağrısına dönerek ondan uzaklaşıyorum. "Bana bir dakika ver, seni geri arayacağım." Bağlantıyı kesiyorum ve kolunun kenarına bir havlu yerleştiriyorum. "Islat," diye emrediyorum, biraz lavanta yağı ekliyorum.

"İçeri girmeyecek misin?"

"Yapacak işlerim var, Beau."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalkıyor, vücudundan sular akıyor. "Beni yine mi terk ediyorsun?" diye soruyor, korkuluktan bir havlu kaparak. "Hayır, James. Asla olmaz."

"Sakin ol," diyorum, onu yatıştırıyorum, gerçekten endişeli görünmesinden hoşlanmıyorum.

Onu küvete geri itmeye çalıştığımda öfkelenerek ellerime vuruyor. Ama o dalıyor. Dönüyor.

Ve avuçlarım omuzlarından kayarak beni öne doğru fırlattı.

Önce yüz.

Banyoya.

Tamamen giyinik.

Sıçrama!

İçgüdüsel olarak bağıryorum, boğazıma ve burnuma bir sürü su kaçıyor, boğuluyorum ve öksürüyorum, kollarım kendimi oturtacak bir dayanak bulmak için çırpınıyor. "Kahretsin," diye bağıryorum, ardından bir öksürük daha, ayağa kalkıp saçlarımı yüzümden iterken. Beau'yu bana bakarken buluyorum, sağlam eliyle ağzını kapatmış. Ve sonra ...

Gülüşmeler.

Yüksek sesle, göbeğini sıkarak, histerik kahkahalar atıyor. Sesi psikozlu gibi geliyor. Ve ben bunu hissediyorum.

Kahretsin, çok güzel görünüyor. İyi olduğuna sevinmeliyim. Yuvarlanırken onu yakalamadığıma ya da karnına vurmadığıma sevinmeliyim. Ama şu anda onu boğmak istiyorum.

Uzaklaş, James. Onu gerçekten boğmadan önce uzaklaş.

Çenem titriyor, ayağa kalkıyorum, üzerimden su dökülüyor, takım elbisem sırlıslam, her yere yapışıyor. Bir adım atıp havluya uzandım. Ve geri çekildim.

Bir sıçrama daha yapıyorum, ama bu sefer kıçımın üstüne düşüyorum, batmıyorum. "Seni öldüreceğim," diye feryat ediyorum, hiç eğlenmiyorum, hem de hiç.

Kaşlarını kaldırıyor ve diğer uçtaki suya geri iniyor. "Bu sefer şişeye koyma, olur mu?"

Nefes alıyorum, gözlerim kısılıyor, o bana bakarken, bana sonuna kadar meydan okuyor.

"Yapmayacağım."

Biraz kalkarak ıslak göğüslerini ortaya çıkardı ve makyaj ünitesine uzandı. Silahımı kavradığı gibi küvete geri yerleşiyor ve göğsüme doğrultuyor. "Annemi kimin öldürdüğünü biliyorsun. Ayı'nın içinde kimin olduğunu biliyorsun. Söyle bana."

O lanet bir vaka. "Hayır."

Bang!

Yerimden sıçradım, içgüdüsel olarak korunmak için suya doğru kaydım. "Ne oluyor be Beau?" Bağıryorum, arkama baktığımda paramparça olmuş bir ayna görüyorum. Tüm o karanlığın ve sefaletin altında saklanan kadın bu mu, çünkü onunla başa çıkabileceğimden emin değilim? Yoksa bu sadece hamilelik mi?

"Bana kim olduğunu söyle," diye emrediyor.

Lanet olsun, konuşmadan önce düşünmem lazım. Ona söyleyemem. İstedğim ve Beau'nun ihtiyaç duyacağı kanıtı elde edene kadar olmaz. Ama ölürsem bunu yapamam. Onu yatıştır. Onu ikna et. "Önce bana birkaç şey söylemen gerek."

Kaşları çatılıyor. "Burada silahın kimde olduğunu kaçırdın mı?"

Kahretsin, onu seviyorum. "Beni öldürmeyeceksin." Surat astım.

"Çünkü beni seviyorsun." O kadar sert bayılıyor ki, silah sallanıyor ve iç çekerek silahı indiriyor.

Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünerek yaklaşıyorum ve ağzımı onunkine dayıyorum. Karşı koymuyor, öpücüğüme karşılık veriyor ve ben inliyorum, körü körüne silaha uzanıp el koyuyorum. "Nath olmadığını nereden biliyordun?" Onu dudaklarımdan kurtararak soruyorum.

Yanakları şişiyor ve arkasına yaslanıp ön tarafına uzanmama izin veriyor. Hâlâ tamamen giyinik. Saçıma uzanarak yüzümden geriye doğru itti. "O görüntüleri dükkânın karşısındaki dövmeciden almış. Görünüşe göre annemin öldürüldüğü gece oraya bir polis gelmiş ve rozetini göstermiş. Görüntüleri almış. Dükkân sahibi bir kopyasını saklamış. Onu Nath'a vermiş." Birkaç nefes alır. "Nath'ın neye benzediğini bildiğini söylemiştin çünkü beni mezarlığa kadar takip etmişti. O yapmış olamaz, James. Senin neye benzediğini biliyordu çünkü görüntüleri Ollie'ye göstermişti. Eğer Nath değilse, beni kim takip ediyordu?"

"Görüntüleri çeken polis mi?"

Çenesi büküldü, benim bariz saptırmamdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Konuşmada o kadar ileri gidemedim James. Kurşunlardan kaçmakla çok meşguldüm. Hayatım buna bağlıydı."

Düşüncesi bile kanımı donduruyor. Benim sorum şu, Beau'nun Butler'la arabada olduğunu biliyorlar mıydı? Çünkü bu sorunun cevabı evet ise, ölümleri daha da karmaşıklaştı. Öfkemi bir kenara bırakıp Beau'ya odaklanıyorum. Sadece Beau'ya odaklan. O burada. Hayatta. Bebeğimi taşıyor. Ama öfke sisi dağıldığında, biraz şaşkın görünüyor. "Beau?" Yanağına uzanıp okşuyorum. "Beau, bebeğim, ne oldu?"

"Yaşam ya da ölüm," diye nefes alıyor, gözleri bana dönüyor. "Hayatım buna bağlı olmadıkça ona yaklaşmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sıçrayıp banyodan çıkıyor ve beni küvette oturan ıslak bir takım elbiseli adam yığını olarak bırakıyor. "Yaşam ya da ölüm," diyor tekrar tekrar, bir aşağı bir yukarı volta atarak. Sonra başını iki yana sallayarak sakince banyodan çıkıyor.

Ne oluyor lan? "Beau!" Bağırıyorum, sıçrayarak banyodan çıkıyorum, onun peşinden gidiyorum, vücudum on kat daha ağır hissediyor, doymuş bir takım elbiseyi de yanımda sürüklüyorum. Soyunma odasına indiğimde onu pantolonumu ve tişörtümü çekiştirirken buluyorum. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayatlarımız buna bağlı."

Tanrım, bir dakika içinde duvara kafa atacağım. "Neye bağlı?" Onu yakalayıp sabit tutuyorum, neden bahsettiği konusunda bana ipucu verene kadar gitmesine izin vermeye hazır değilim.

"Annemin kiralık kasasının anahtarının nerede olduğunu biliyorum." Geri çekildim, onu bıraktım, geri adım attım. "Ne?"

"Patlamanın olduğu gece," diye devam ediyor. "Birinci Aşama Test sonuçlarımı kutlamak için annemin özel Krug şişesini açıp açamayacağımızı sordum. Hayır dedi. Hayatım buna bağlı olmadıkça o şişeye yaklaşmamam gerektiğini söyledi."

Arkasını dönüp gidiyor ve ben orada öylece duruyorum, afallamış bir halde, sonunda bu gizemin ortadan kalkmış olabileceği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyorum. Jaz Hayley Ayı'nın kim olduğunu biliyor muydu? Yanaklarım patladı. O kutuda potansiyel olarak birçok kişinin uğruna milyonlar ödeyeceği iki adamın ismi var. Ama şimdi kurtulmamız gereken bir de görüntü var. Ve Ayı'nın ordusunun geri kalanı.

Ve en büyük ödül, Ayı.

"Kontrol etmek için Lawrence Amca'ya gidiyorum," diye sesleniyor ve bu beni hayata döndürmüyor mu? "Ne?" Mırıldanıyorum, zihnim yakalamaya çalışıyor. Gidiyorum. Gidiyorum.

"Beau!" Bağırıyorum, peşinden koşuyorum.

Gerekirse onu yatak odamdaki çerçeveye zincirlerim. Hiçbir yere gitmiyor.

Ancak benim öldürmem gereken biri var.

Asansörün düğmesine defalarca vuruyorum ve kapılar açılır açılmaz içeri giriyorum. Çok sakın hissediyorum. Kararlı. Birlikte. Ama birinci katın düğmesine basar basmaz tekrar dışarı sürükleniyorum. "Ne yapıyorsun sen?" İnanamayarak sordum.

"Dışarıda ikimizin de ölmesini isteyen bir katiller ordusu olduğunu unuttun mu?" Beni mutfağa götürüp bir tabureye oturttu.

"Katiller ordusunun nerede yaşadığını bildiğini unuttun mu?" Ben karşılık veriyorum, o da bana kaşlarını çatıyor ama bir karşılık vermiyor. Çünkü ne diyeceğini bilmiyor. Şaşkına döndü. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyor. Benim için çok kolay. Lawrence'a git, Krug'u bul, anahtarı bul, kasayı bul ve içindekileri yak. Sonra da çekip gideriz. Neden bunu görmüyor? Benim için her şey çok açık ve bir o kadar da açık olan şey, onun geride tutulduğu gerçeği. Benim yüzümden. Beni bırakmayacak, güvenli yeri tehlikeye girdiği için değil. İki kez. Ben bir çözüm olduğum kadar bir sorunum da.

Dairesinin etrafına bakıyorum, yüksek ve alçak. "Neden bu kadar cam var?" Gözlerimi tekrar ona dikerek soruyorum. Çok fazla sorum var ama şu anda cevaplayacağını bildiğim tek soru bu.

Taburesine yığılıp alnını ovuşturuyor. Gördüğüm acıdan nefret ediyorum. Yüzünün her yerinde. "Çok az penceresi olan bir evde büyüdüm ve olan pencereler de hep kapalıydı. Babam insanların bizi görmesinden endişelenirdi. Neye benzediğimizi bilmelerinden." Gülümsüyor ve bu gördüğüm en hüzünlü gülümseme. "Çok boğucuydu." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve sonra Otto beni sakladığında, kelimenin tam anlamıyla sakladı. Bütün ailem ölmüştü. Ben de ölmüştüm. Ve kaldığımız yer, yas tuttuğum, yas tuttuğum ve gittikçe daha da öfkeli olduğum yer nemliydi. Soğuktu. Işıksızdı. Işığa hasrettim. Işığı görebilmek için pencerelere. Her şeyin berrak olmasını."

Lanet olsun titreyen dudağıma. Elini uzattım, o da kendi elini çevirip benimkini sıktı. "Buradan çıkalım," diye yalvarıyorum. Daha fazla ölüm yok. Daha fazla kan yok. Daha fazla karanlık yok. Nefret etmekten yoruldum. İntikam peşinde koşmak yorucu. Bu acıyı James'in üzerinde görmek ezici.

"Yapamam." Gözlerinde milyonlarca özürle bana bakıyor. "Ailemi öldüren adamı bulana kadar olmaz."

Omuzlarım düşüyor. "Peki ya onu hiç bulamazsan? Ya annem onun kim olduğunu bilmiyorsa? O zaman ne olacak? Burada oturup hikâyeyi bitirmeni mi bekleyeceğim?" Bunu yapamam. "Beni bırakıp gitme."

"Çekip gitmek mi?" Kırgın görünüyor, eğiliyor, mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışıyor, belki de ne kadar kızgın olduğunu anlayabilmem için. "Biz artık biriz Beau. Bu da benim sırtımdaki hedefin seninkine de sıçrayacağı anlamına geliyor." Bir avucunu tezgâha sertçe vuruyor ve ben irkiliyorum. "Bu da demek oluyor ki bu işi bitirmek zorundayım."

Yüzündeki ifade, öfke değil ama acı, korkutucu bir netlikle bu işin peşini asla bırakmayacağını anlamamı sağladı. Ve gerçekten, sürekli kaçarak yaşayabileceğimiz bir hayat yok. Bu iş bitmek zorunda. "O zaman bitir," diye mırıldanıyorum, isteksiz ama kabullenerek.

Yutkunuyor, başını sallıyor ve tam boyuna yükselip ağzını saçlarıma daldırıyor. "Bu ıslak kıyafetlerden kurtulmam gerek."

Tabureden iniyorum, aniden enerjim tükeniyor, bensiz hiçbir yere gidemeyeceğini biliyorum. Beni alıp merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve yolda bir değil üç kez esniyorum. "Biraz kestir," diye emrediyor, çarşafı geri çekiyor ve beni fiziksel olarak yatağa yerleştiriyor. "Peki sen ne yapacaksın?"

Cevap vermiyor. Sadece yorgun beynimin başa çıkabileceğinden daha fazlasını anlatan bir şekilde bana bakıyor. Yorganı üzerime çekiyor, komodinden bir iPad alıyor ve ıslak kravatını çekiştirerek banyoya gidiyor.

Uyumak istemiyorum. Gözlerimi kapatmak istemiyorum. Uyanık kalmam gereken bir dünyadan kopmak istemiyorum.

Ama gözlerim ağırlaştı.

Ve James beni izliyor.

Fısıltı sesleriyle kendime geliyorum. Telefonumu elime alıp saate bakıyorum. *Ne?* Doğrulup pencereden dışarı bakıyorum, buzlu camın parladığını görüyorum. Güneş çıkmıştı. Yeni bir gün.

Ve hala, fısıltılar.

Kapıya bakıyorum. Artık net değil ve öteden gelen alçak sesle konuşmalar öfkeli geliyor. Ayağa kalkıp sürünerek yaklaşıyorum, durup dinliyorum.

"Plan bu," diye tıslıyor James. "Son." "Bu çok aptalca bir plan," diye mırıldanıyor Otto.

Ve sonra, sessizlik. James'ten geri dönüş yok. Neden bu aptalca bir plan?

"Nefes aldığımı duyabiliyorum Beau," diyor James net bir şekilde ve burnum kırışıyor, elim kapıyı tutup açıyor. İkisi de geri adım atıyor.

"Sözünü kesmeyeyim," diyorum, gözlerim James'in yarı çıplak gövdesinden elindeki silaha kayıyor. "Bir şey mi oldu?"

"Evet, birileri aptalca bir plan düşünmüş," diye mırıldanan Otto, çaresizlik içinde başını sallayarak uzaklaşıyor ve ben de bu planın ne olduğunu merak ediyorum.

James yanımdan geçip soyunma odasına gidiyor ve ben de peşinden gidiyorum, hissettiğim önsezi duygusundan hoşlanmıyorum. Otto planı beğenmedi ve Goldie burada olsaydı eminim o da nefret ederdi, yani ben de nefret edeceğim.

"Planın ne?" Kot pantolonunu kalçalarına kadar çekerken kapıda durup soruyorum, silah hâlâ elinde.

"Plan . ." diyor, bir sandalyenin arkasından tişörtünü ve yerden botlarını almadan önce fermuarını ilikliyor. Beni yatak odasına geçirirken yanağıma bir öpücük konduruyor, "... Beau'nun planı bilmemesi."

"Ne?" Aklını mı kaçırdı? "James," diyorum, peşinden banyoya gidiyorum. Botlarını ve tişörtünü tezgâhın üzerine bırakmış, dişlerini fırçalıyordu. Silahı hâlâ elindeydi. "Bunu bana yapamazsın."

"Ne?" diye mırıldanıyor. "Seni korumak mı?"

"Evet. Yani, hayır," diye homurdanıyorum ve o lavaboya tükürürken yumruğumu şakağıma bastırıyorum. "Yapma bunu."

Hamile olduğum için bana cam gibi davranmayın."

"Hamile olup olmaman tartışmalı bir konu." Fırçasını duruluyor. "Ama hamilesin." "Bunu biliyordum. Bu sadece senin savaşın değil James. Ben-"

Bir roket gibi odanın öbür ucuna geçti, avucuyla ağzımı kapattı. "Dün benden çekip gitmemi istedin. Yapamayacağımı kabul ettin." Başını beklentiyle eğdi. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bunu unutabilir.

"Bunu yapamazsın." Elini yüzümden çektim, öfkelendim. Ben o kadın olmayacağım. Tutulmayı reddediyorum. Pamuklara sarılmayı. "Korunmaya ihtiyacım yok. Bakılmaya ihtiyacım yok."

"Beau, hadi ama. Mantıklı ol."

"Gerçek beni istedin. Şimdi bana sahipsin ve beni bastırıyorsun." "Hamilesin lan sen!"

"Keşke olmasaydım," diye karşılık verip uzaklaşıyorum.

"Hey!" Beni durdurmak için kolumu tuttu ve tam bir refleksle dirseğimi geri gönderdim. Burnuna doğru.

"Orospu çocuğu," diye boğuluyor, sendeleyerek geri çekiliyor, gözlerini kırıştırıyor, boştaki eli yüzünü tutuyor. "Şu lanet dirseğini kontrol et."

Çekiniyorum. Shrink. *Kahretsin*. Bunu yapmak istememiştim ama ben cam değilim ve o da beni camdan evine, camdan eşyalarıyla birlikte koyabilsin diye camdan yapmıyor. Omuzlarımı geriye atıyorum, yerimde duruyorum, özür dilemeyi reddediyorum. En azından yüksek sesle. Zihinsel olarak ona sağlıklı sollu özürler yağıdırıyorum.

Bir havlu kaparak yüzündeki kanı siler. "Sen . ." diyor nefes verirken, gözleri öfkeli, çıplak göğsü titriyor. Kahretsin, vahşi görünüyor. Ama geri adım atmayacağım. Silahı yavaşça kaldırıyor ve bana doğrultuyor. Ne halt ediyor bu? Bir şey mi kanıtlıyor?

"Emniyet açık," diye işaret ediyorum ve çenesi yuvarlanarak emniyeti bırakıyor. Bir adım öne çıkıyorum, gözlerim daralıyor, ona meydan okuyorum. Bu çok saçma. "Yap şunu," diye zorluyorum.

"Sakın beni kışkırtma."

Hırlıyor.

Ve gülümseyip geri çekiliyorum.

Sonra mükemmel bir yuvarlak tekme atarak silahı elinden düşürüyorum. Ayaklarımın üzerine yumuşak bir şekilde iniyorum, kolum güvende, göğsüme yakın ve silah banyoda uçuyor ve duvara çarparak yere düşüyor.

Bang!

Lavabonun üstündeki ayna kırılıyor, irkiliyorum ve James sığıyor, gözleri bana kayıyor, beni kontrol ediyor. Ve bana bakıyor, sersemlemiş, eli hala yerinde, ama şimdi silahsız. Ona pis bir bakış fırlatıyorum, dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

"Cam *değil*," diye karşılık veriyorum.

Geçen her dakika James'in ruh hali daha da kötüleşiyor. Ona iki soru sordum ve cevap alamadım. Beni görmezden geldiği için değil. Cevapları olmadığı için de değil. Sadece konuşmamı duymuyor, aklı başka yerde.

En alt basamakta oturmuş, pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı gidip gelmesini, telefonunu elinde sürekli evirip çevirmesini izliyorum. Hava gerginlikle dolu. Konuşma yok. Neredeyse hiç nefes almıyor.

Arkamda bir hareket duyunca omzumun üzerinden merdivenlere bakıyorum. Otto beliriyor, elinde iki çanta var, gerçekten dolu olduğunu biliyorum. Yan tarafa kayarak ona geçmesi için yer açıyorum, çantaları asansörün yanındaki kata bırakana kadar gözlerim çantalara takılı kalıyor. Gözlerini bana çeviriyor. Gördüğüm belirsizlik hoşuma gitmiyor.

Asansörün kapıları açılıyor ve Goldie beliriyor, James'e benim de hoşlanmadığım bir bakış fırlatıyor. Takım elbisesinin ceketıyla oynuyor, ceketini bağlayıp çözüyor ve Otto dudağındaki piercingi sürekli döndürüyor.

James çantaların yanına gidip çömeliyor, her birinin fermuarını çekip açıyor ve içini kontrol ediyor. Merdivenlerden kalkıp yanına gidiyorum, cep telefonum çaldığında yavaşlıyorum. Ekranımdaki isim beni gösteriyor

James yavaşça başını kaldırıyor ve bir saattir ilk kez dikkatini bana veriyor. Elbette telefonumu duyacaktı. Ve çok hızlı bir şekilde, o piç şey tekrar çaldı.

"Kim o?" diye sorar. Kim olduğunu çok iyi biliyor. Başka kim beni bu kadar rahatsız edebilir ki?

"Kimse

yok."

"Cevap ver."

"Neden?"

"Böylece vedalaşabilirsin," diye homurdanıyor, yüzünde saf nefretten başka bir şey yok. Ben zaten veda ettim. Birçok kez. "Son bir veda," diye ekliyor ve tamamen aptal olmadığım için aramayı kabul ediyorum. James her an o silahlardan birini çekip ateş edecekmiş gibi görünüyor. Ollie'nin zamanlaması çok kötü.

"Ollie," diye cevap veriyorum, James'in bir şeyi öldürmek üzereymiş gibi baktığını göremeyerek arkamı dönüyorum, ki bu ironinin en iyi hali. "Şimdi iyi bir zaman değil."

"Hamilesin," diyor, sesi tiksintiyle dolu. "Ve anneni öldüren adamdan?"

"Ollie," diye fısıldıyorum, sözlerindeki kınama karşısında afallıyorum. "James'in annemin ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden orada olduğunu açıkla, Beau. Nath'ın çektiği o görüntülerde onu kendi gözlerimle gördüm.

Hadi ama, sen akıllı bir polistin."

"Bunu yapamam Ollie." Omzum kulak memelerime kadar yükseliyor ve sırtımda üç çift göz hissediyorum.

Lanet okuyarak iç geçiriyor. "Beau, lütfen, bana gel. Sana yardım etmeme izin ver. Arkama yaslanıp olanları izleyemem."

"Ollie-"

"Güzel zamanları hatırla, Beau. Buna tekrar sahip olabiliriz. Jaz bunu isterdi. Bunu görse mezarında ters dönerdi. Kim bu herif?"

"Güle güle." Telefonu hızla kapattım ve ellerim korkunç bir şekilde titriyordu. Ve birden titrememeye başladılar. Birden James onları tutmaya başladı. Ona baktım.

"Gitmemiz gerek," diyor asansörü işaret ederek. "Hazır mısınız?"

Hazır mı? Ne için? Ne olacak? Planı ne?

Cevap vermeyince, Otto ve Goldie çantaları yerden kaldırırken beni arkasından çekiyor. Şu çantalar.

Kaç tane silaha ihtiyaçları var?

Ve daha da önemlisi, James'in ruh halinin yükünü kim çekecek?

James önde Otto'yla birlikte gidiyor, ben de arkada Goldie'ye eşlik etme zevkine erişiyorum. James telefonuna yapışıp kalmış durumda ve Goldie beni birçok kez ona bakarken yakalıyor. "James'le birbirinizi nasıl tanıdığınızı bana hiç anlatmadın."

Gülümsüyor ve göz ucuyla James'in arabaya bindiğimizden beri ilk kez hareket ettiğini fark ediyorum. Güneşlikteki aynaya bakıyor, gözleri Goldie'de. Bekliyor. Yoksa uyarıyor mu?

"O beni kurtardı," diyor, bu kadar basit, detay yok.

"Nasıl kurtardı?"

James hücreesine dönmeden önce bana bakıyor. "Tecavüz," diyor, çok rahat bir şekilde, neredeyse bağımsız. "Tecavüze uğruyordu."

Şaşkın gözlerimi Goldie'ye çeviriyorum ve onu tanıdığımdan beri ilk kez yüzünde duygu görüyorum. Tecavüze uğramış. Hiçbir erkeğin Goldie'yle birlikte olacak kadar deli olduğunu düşünemiyorum. Açıkçası, o

korkutucu. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, ne yapacağımı şaşırılmış bir halde. Bir kadın böyle bir dehşetle karşılaşan başka bir kadına ne söyler?

"Olma. Ben bu dünyadan ayrılmadan önce o ölmüş olacak."

"Amin," diyor Otto ve gözlerim ona dönüyor, direksiyonu tutuşunun parmak eklemlerini beyazlattığını görüyorum. Goldie korunmaya ihtiyacı olan bir kadın değil. En azından şimdi değil. Ama onda var. Koltuğuma yerleşiyorum ve Goldie'ye küçük bir gülümseme gönderiyorum ama onun hâlâ karnıma baktığını görünce gülümsemem düşüyor.

Ve bana çarptı. *Aman Tanrım*. Bir bebek mi? Kişiliğimdeki değişimi, üzüntümün arttığını hissetmiş olmalı, çünkü hayalinden sıynıp hüznü gözlerle bana bakıyor. Elim bir saniye içinde hiç düşünmeden onun elinin üzerinde, sıkıyorum, ona kelimeler olmadan tekrar üzgün olduğumu söylüyorum. Başka tarafa bakıyor ama eli dönüp benimkini kabul ediyor ve karşılığında sıkıyor. Kürtaj mı? Düşük mü?

"Kadınlarla dolu on yatak odalı villa için hazır mısınız?" diye soruyor, ama sadece boğazını temizledikten sonra. "Kesinlikle hazırım," diye yanıtlıyor Otto, ana yoldan bir sokağa saparak.

Benim sokağım. "Beats ice

parkta krema, seni amcık."

Goldie gülerek elimi bırakıp öne doğru uzanıp kafasına bir şaplak indirirken artan endişemle kaşlarımı çatıyorum. "Siktir git, Dino Dick."

Araba Lawrence ve Dexter'ın evinin önünde durdu. İnip amcalarımla yüzleşmeliyim. O Krug şişesinin bir şeyler saklayıp saklamadığını görmeliyim. "Sanırım yalnız gitmeliyim," diyorum, iddialı görünmeye çalışarak ama sadece fısıltıyla.

Otto'nun kahkahası ve Goldie'nin sempatik gülümsemesi hayra alamet değil.

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye homurdanıyor James, kapıyı açıp dışarı çıkıyor. Kot pantolonunun arkasından tişörtünü çıkararak eve bakışını izliyorum.

Silahını saklıyor.

Atladım ve kaldırımda ona katıldım. "Buna ihtiyacın yok."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme, Beau." Reddetmesi beni kızdırdı ve sonra uzaklaşarak beni daha da aşağıladı. "Arabada bekle."

O gerçek değil. Peşinden gidiyorum ve kapıya ulaştığında onu geçip sırtımı kapıya dayıyorum, boynumu büküp gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu ben halledeceğim." Buraya tartışmak için gelmedim ve James'ten dökülen düşmanlık tam da bunun için bir reçete. Bir tartışma. "Şampanyayı getireyim ve gidelim."

"Ve pasaportun ve birkaç kıyafet."

"Peki." Kapıya dönüyorum, yavaşça iterek açıyorum ve dinliyorum. Şanslıysam Lawrence alışverişe çıkmıştır ve Dexter da vardiyadadır.

Ben şanslı değilim.

İkisi de mutfak kapısında beliriyor; Lawrence'ın gözleri şişmiş, Dexter ise tamamen bitkin görünüyor. Merdivenleri işaret ederek, "Sadece birkaç şey topluyorum," diyorum.

"Taşınıyor musun?" Lawrence ağzından kaçırıyor, mutfaka geri dönüp bir sandalyeye çökerken dudakları yine titriyor.

Taşınmak mı? Keşke *sadece* ben taşınıyor olsaydım. James'e dönüyorum. "Bana bir dakika izin ver," diye yalvarıyorum, yüzündeki kızgın çizgileri kaybetmesini dileyerek. Cevap vermiyor ve vermeyeceğini de görebiliyorum. Hareket etmiyor.

Dönüp mutfaka gidiyorum, Dexter'ı küçük bir gülümsemeyle geçiyorum ve Lawrence'ın yanına yerleşip elini tutuyorum. Onu kötü bir şekilde bırakamam. "Ben iyiyim."

"İyi misin? Tanrım, Beau, iyi olmaktan çok uzaksın." Elimi sıkıyor, yalvarırcasına tutuyor.

"Ben kahve yapacağım." Dexter kahve sürahisini alıp eski filtreyi boşaltırken James eşiğe geliyor ve kapı aralığında duruyor. Oturmasını işaret ediyorum. Başını sallıyor.

"Sana yardım edebiliriz," diyor Lawrence, sanki James burada değilmış gibi konuşarak. "Yardıma ihtiyacım yok."

Alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor ve beni değerlendirerek onu kemiriyor. Benimle aynı fikirde değil. "Her şeyi bir kenara atıyorsun, hem de ne için?"

Özgürlük. Huzur. Uzun zamandır kaybettiğimi kabul ettiğim bir hayat. Ama Lawrence asla anlamayacaktı ve paylaşabileceğim çok şey vardı, bu da onu ikna etmeyi zorlaştırıyordu. Ya da aslında daha kolay. Kimsenin James ve beni anlayabileceğini sanmıyorum. Sadece bizi. Bu beni tekrar tekrar öldürüyor ama yenilgiyi kabul ediyorum ve elimi Lawrence'inkinden çekiyorum. Kaybettiğim bir savaşın içindeyim. James ise kazanıyor.

Umarım.

Zamanım konusunda mantıklı davranmalıyım - bu bizim tarafımızda değil ve burada oturup Lawrence'ı yıkmaya çalışmak zamanımı boşa harcamak demek. Ona küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyorum, acı çektiğimi anlatan bir gülümseme ve ayağa kalkmaya başlıyorum. Kıçımı sandalyeden ancak birkaç santim kaldırıabildim ki avlu kapısı uçarak açıldı ve duvardan büyük bir gürültüyle sekti.

Ollie ortaya çıktı.

Silahlı.

Silahını arkamdaki James'e doğrulttu.

Ben sandalyeye düşüyorum, Lawrence çığlık atıyor ve Dexter cezveyi düşürüyor. Tezgâha çarpıyor, kırılan camın sesi mutfakta yankılanıyor. "Ollie?" Fısıldıyorum, onu içeri alıp sıkıntılı durumuna dikkat ediyorum. Sinirli. Terli. Titriyor.

"Olduğun yerde kal," diyor, sesi de titriyor, mutfığa doğru ilerlerken, gözleri arkamdaki James'e lazer ışınları tutuyor. Omzumun üzerinden yavaşça bakıyorum, ani hareketler yapmaktan çekiniyorum, mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışıyorum. İçim kaos içindeyken bu zor bir görev -kalbim çarpıyor, ciğerlerim daralıyor, midem dönüyor.

James kapı aralığında hareketsiz ve sabit duruyordu, odağı hiç değişmemiştir. "Silahını indir," diye uyarıyor Ollie'yi, sadece ağzı hareket ediyor.

"Kapa çeneni." James'e yaklaşır, temkinli bir şekilde yaklaşır ve James'in ellerini kaldırması için silahını sallayarak işaret eder.

James yavaşça kollarını kaldırıyor, sakın ve soğukkanlı ama gözlerinde canavarların döndüğünü görebiliyorum.

"Ollie, ne oluyor?" Lawrence nefes alıyor ve ben yavaşça ve körlemesine koluna uzanıyorum, onu sakinleştiriyorum, sakın olmasını söylüyorum.

Ollie James'in gövdesini okşamaya devam ediyor, silahı göğsünde tutarken sırtını yokluyor. James'in silahını kot pantolonundan çıkarıp kendi pantolonunun içine sokuyor ve ben bütün bu süre boyunca James'in hamle yapmasını gergin bir şekilde bekliyorum. Çünkü yapabilirdi. Hızlı ve titiz bir hamleyle ben daha nefes alamadan Ollie'yi etkisiz hale getirip yere yatırabilirdi. Ama o bir heykel gibi kaldı. Ollie'nin silahını almasına izin verdi.

Ve bana çarptı.

Nath değilse, kim?

Ollie.

Aman Tanrım.

Şok olmuş bir halde ayağa kalkıyorum ve James'in gözleri bana dönüyor, sessizce beni uyarıyor ama Ollie'nin aklını başına getirebilecek biri varsa o da benim. Denemek zorundayım. Çok dengesiz görünüyor. O silahı ateşlemeye hazır görünüyor. "Ollie, bana bak," diye nazikçe emrediyorum.

"Beau," diye homurdanıyor James, elleri hâlâ havada. "Otur lan yerine."

"Ollie, bunu bir düşün," diye yalvardım. "Beau, bir daha söyletme bana."

"Ollie," diye devam ettim, onu görmezden gelerek. "Akıllı ol."

"Beau!" James havlıyor ve ben irkiliyorum, içindeki saldırganlık ve öfke beni şok ediyor. "Otur. Aşağı."

Lawrence'ın elini tutup çektiğini hissediyorum ama kaçınılmaz olarak olacaklara izin vermek istemediğim için direniyorum. "Ollie-"

"Onunla nasıl konuştuğunu duyuyor musun?" Ollie müstehcen bir kahkaha atarak soruyor.

"Onun ateş hattından çıkmasını istiyorum." James gözlerini benimkilere dikeyor ve ben gözlerinde bir şey görüyorum.

Daha önce görmediğim bir şey. Korku. Ve beni yavaşça sandalyeye indiriyor.

"Silah sana doğrultuldu." Ollie'nin kabzayı kavrayışı esnedi. Bunu daha önce birlikte atış talimi yaptığımızda da görmüştüm. Ateş etmeden sadece birkaç saniye önce tutuşunu biraz değiştirirdi. Kalp atışlarım hızlandı. "Arkamda durup onu mahvetmene izin vereceğimi mi sandın?" diye sorar James. "Kim olduğunu bilmiyorum ya da-"

James o kadar hızlı hareket ediyor ki, iri vücudu bir bulanıklığa dönüşüyor ve Ollie hızla etkisiz hale getirilerek tezgâha doğru uçuyor. James omzuna uzanıp başka bir silah çekiyor ve kollarını hızla kavuşturup silahı doğrultmadan önce emniyetin açıldığını duyuyorum.

Ama yerde baygın yatan Ollie'ye değil.

Yavaşça sandalyeyi çeviriyorum ve Dexter'ı ellerini teslim olmuş bir şekilde kaldırmış buluyorum.

Zihnim patlıyor. "James?" Lawrence ayağa fırlayıp çığlık atarken sessizce soruyorum. "James, ne yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, başım onunla hareketsiz ve sessiz kalan Dexter arasında gidip geliyor.

"James! Tanrı aşkına, konuş!" Lawrence'ın elini tutup sandalyeye geri çekiyorum, James kamburuna doğru eğilip Ollie'nin silahını yerden alıyor. Ayağa kalkıyor, emniyeti açıyor ve bana doğru geliyor ama gözleri Dexter'dan hiç ayrılmıyor.

"Al şunu," diye emrediyor ve ben de onu dinlemekten başka ne yapacağımı bilmediğim için alıyorum. Ona güveniyorum. Emniyeti tekrar bırakıyorum.

"Neler oluyor?" Dexter hâlâ köşeye sinmiş, gözleri odanın içinde gezinerek kendisini aydınlatacak birini ararken soruyor. "Bu çılgınlık da ne?"

"Nerede yaşadığımı nasıl bildin?" James sakince soruyor, sesi çok sakın, vücudu da aynı şekilde, oysa ben de dahil olmak üzere odadaki herkes sinirden titriyor gibi görünüyor. "Sen ve Lawrence dün ziyaret ettiğinizde, nerede yaşadığımı nasıl bildin?"

"Beau bahsetti," diye ağzından geçiriyor aceleyle.

Gözlerim masaya düşüyor, düşüncelerim daireler çiziyor. Umutsuzca onları yavaşlatmaya çalışıyorum. İşleri yoluna koymak için. Fazla zamanımı almadı. "Hayır, yapmadım." Soru sorarcasına ona bakıyorum. "James'in nerede yaşadığını hiç paylaşmadım." Bundan eminim. Aslında buna dikkat ettim, çünkü hayatımdaki erkeklerden herhangi birinin, çoğu kolluk kuvvetlerinde, araştıracağını biliyordum. James'le ilgili her şeyi sır olarak saklamak için bilinçli bir çaba sarf ettim.

"Sen yaptın," diye savunuyor. "Tam burada, mutfakta."

"Ne öneriyorsun?" Lawrence öfkeyle bağırır. "Bütün bunlar nereye varacak?"

Başımı iki yana sallıyorum. "James hakkında hiçbir şey paylaşmadım, Dexter," diyorum sessizce, bunun ne anlama geldiğini merak ederek. James'e bakıyorum. Gözlerinde milyonlarca özür var.

Yutkunuyor. "Nathan Butler'ı ziyaret etmişsin."

"Evet, Beau'yu tartışmak için. Bu ilişkinin ne kadar zehirli olduğunu konuşmak için." Lawrence geri çekilir, bu haber karşısında şok olduğu bellidir. "Ne zaman?"

Dexter'in kaşları ağırlaşıyor, sanki beynini yokluyor, düşünüyor. "Bilmiyorum, geçen hafta bir ara."

Zehirli. Muhtemelen haklı. Zehir. Ama James'in zehri beni iyileştirdi. Ve şimdi bu zehir beni tekrar

karanlık bir çaresizlik çukuruna düşürmekle tehdit ediyor.

"Ve sen oradayken," diye devam ediyor James, "Jaz Hayley'nin öldürüldüğü geceden beri takip ettiğim kullan at telefonu açtın."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Saçmalık!" Dexter çığlık atıyor. "Kendi kışını temizlemek için bir şeyler

uyduruyorsun." "Neden?" James sakince sorar. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü Jaz'ı sen öldürdün! Görüntülerde sen varsın, o sendin."

Gözlerim büyüdü. "O görüntüleri nereden biliyorsun, Dexter?" Neler olduğunu anlayamadan soruyorum.

"Görüntüler mi?" Lawrence soruyor. "Ne görüntüsü?"

"Dexter'in yıllarca sakladığı görüntüler. Annemin ölümünün kaza olmadığını kanıtlayacak olan görüntüler." Sersemlemiş bir halde sandalyeme yığıldım.

"Görüntüler," diyor James, yavaşça ilerleyerek, "adli tıp içeri girmeden önce otoparkın yanındaki dövme dükkanından aldığınız görüntüler."

Ayağa kalkıyorum, uzuvlarımı yeniden hissetmeye çalışıyorum. "Beau, otur," diye uyarıyor James.

"Dexter, ne yaptın sen?" Ona doğru ilerliyorum, güveniyorum -umuyorum ki- bu adamı tanıdığım yıllar şüphelerimizin yanlış olduğunu kanıtlayacak. *Nath konusunda yanlışmıştık, o yüzden belki-*

"Beau," diye bağırır James.

Dexter'in yüzü tanıdığım ve sevdiğim her zamanki yumuşaklığından, ona yakışmayan bir sertliğe dönüşüyor.

"Beau!"

Yakalanıp döndürüldüm, Dexter'in göğsüne doğru geri çekildim ve elimdeki silah hızla kayboldu. "Tamam, hepimiz sakinleşelim," diyor ve beni de yanına alarak geri çekiliyor. James'in burun delikleri sertçe açıldı. Vücudu gözle görülür şekilde geriliyor. Ona endişelenmemesini, Dexter'in bana zarar vermeyeceğini söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Özellikle de şimdi. "Yıllarımı o görüntülerdeki adamın kim olduğunu merak ederek geçirdim. Beau'yu araçtan sürükleyen adam. Jaz'i kurtarmaya çalışan adam. Yıllar!" Gülüyor, beni daha sıkı tutuyor. "Sonra da kapıma gelip yeğenimi baştan çıkarmaya mı çalışıyor? Sen de kimsin lan?"

"Dexter?" Lawrence önümde çökerek mırıldanıyor. "Dexter, neden?"

"Çünkü bana öyle söylendi!" diye bağırıyor ve bana karşı titremeye başlıyor. "Ya Jaz ya ben."

O mu yoksa annem mi? "Tanrım, Dexter," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. "Ayı," diyor James, sesi buz gibi. "Ayı da kim lan?"

"Geri çekil," diye uyarıyor Dexter beni sarsarak. "Kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Bilgi alırım, paramı alırım. Bir emir alırım, yaparım ya da ölürüm."

"Nasıl olsa öleceksin."

"Aman Tanrım, Dexter!" Lawrence ağlıyor. "Ne yaptın sen?"

Hareket ediyorum, geriye doğru yürütülüyorum. Avluya açılan kapıya doğru ilerliyor, Ollie'nin görkemli girişinden beri hâlâ açık olan kapıya. "Neden, Dexter?" Mırıldanıyorum.

"Çünkü anladı. Benim-" "Yozlaşmış," diye homurdandı James, çenesi titriyordu.

"Bana bununla başa çıkmam söylendi. Ben de öyle yaptım."

"Hayır," diye bağırır Lawrence, elleri saçlarında, yüzüne tam bir inançsızlık yerleşmiştir. "Hayır,

Hayır, hayır."

"Arabasının servis kayıtlarıyla oynayarak," diyor James. "Sigara içtiğini öne sürerek. Tüm kanıtları manipüle ediyor."

"Arabadaydım Dexter," diye fısıldıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. Beni boğuyor. "Olacağını bilmiyordum!"

"Ama öyleydim!" Bağıriyorum, kalbim çatlıyor. Bu adam benim için bir kaya gibiydi. Bana sarıldı, bitmek bilmeyen panik ataklarım boyunca benimle konuştu, beni sakinleştirdi. Ve mutsuzluğumun sebebi o mu? James'e bakıyorum, gözlerim doluyor, bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Ve ben onu görüyorum. Soğuk bakışlarını. İlişkımız tek kelime etmeden konuşmak üzerine kurulu olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Gözlerini benimkilere çevirdi. Öfke. Amaç.

Dexter beni tutuşunu gevşetir gevşetmez başımı geriye atıp yere düşüyorum ve kıyamet kopuyor, silahlar ateşleniyor, Lawrence çığlık atıyor, James ileri atılıyor.

"Siktir!" Kapı çarptı ve yerden fırladım, pervazın her tarafına bulaşmış kanı gördüm, ama görünürde Dexter yoktu.

"Beau," diye bağılıyor James, dikkati benimle kapı arasında bölünmüş bir halde beni kontrol ederken.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, hâlâ her yerimi sıvazlıyor ve acının geçmesini bekliyorum. İki el ateş edildi. Sadece biri Dexter'a isabet etti. *James'e*. Kırmızı bir şey görmeyi umarak kafamı kaldırdım ama kan yoktu.

Kapıyı açıp tekrar ateş etmeye hazırlanırken Goldie ve Otto silahlı ve hazır bir şekilde mutfığa girerler.

"Arka duvarın üzerinden," diyor James ve göründükleri kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolup Dexter'ın peşinden giderken James bana doğru koşuyor, paniklemiş gözlerle beni kontrol ediyor, her yerimi hissediyor, bacaklarımı, göğsümü, yüzümü kontrol ediyor.

Gömleğimi vücudumdan çekip çıkarırken, "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Ve beni vurdu. Acı. Acı ve baş dönmesi.

"Hayır," diye fısıldar James. "Hayır, hayır, hayır, siktir, hayır!"

Ona doğru yığılıyorum, aniden acıdan bunalıyorum, bedenimin hafiflediğini hissediyorum. Lawrence çığlık atar ve bu saf, çiğ bir acı çığlığıdır.

Gördüğüm son şey James'in perişan yüzü. Ve son duyduğum şey onun kükremesi.

JAMES

Acının en büyüğünü tattığımı sanıyordum. Hayatımı daha fazla acıya karşı bağışıklık kazanmış olarak yaşayacağımı sanıyordum. Çünkü tüm ailemi kaybetmekle yarışabilecek hiçbir şey yoktu. Ya da diri diri yakılmakla. Ne kadar da yanılmışım. Ama acıdan daha korkutucu olan öfke. Korkutucu bir seviyeye ulaşan öfke. Belki de hiç dinmeyecek bir öfke.

Sandalyedeki kığım uyuşmuş, gözlerim birkaç adım ötede yerdeki kir zerresinden kıpırdamıyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Gözlerimi çevirip kontrol etmek için çaba sarf ediyorum. Bileğimi kaldırıp saatimi görmek için.

Kurtar onu. Bu iki kelime kafamın içinde ısrarla dönüp duruyor. Sadece onlara odaklanıyorum, çünkü zihnimin başka bir yere gitmesine izin vermek tehlikeli olabilir.

Kurtarın onu. Kurtar onu. Kurtarın onu.

Kapının açıldığını duyuyorum ama gözlerim kir zerresine kilitli kalıyor. "Üzgünüm Kel," diyor Goldie, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle. "Onu kaybettik. Plakasını aldım."

"BMW MI?"

"Evet."

"Bırakın beni," diye emrettim, daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. Onu takip etmediler. Bayılana kadar işkence edeyim diye yakalamadılar. Ama onu bulacağım. Bulana kadar ölmeyi reddediyorum. "Ve Nathan Butler'ın hâlâ izlendiğinden emin olun."

Kapı kapanıyor ve ben öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına alıyorum.

Onu kaybedersem Tanrı yardımcım olsun.

Tanrım. Lanet olsun. Yardım et. Yardım et.

Aniden ayağa kalkıyorum, odanın etrafında dönmeye başlıyorum, nefesimi düzene sokmaya zorluyorum, seğiren ellerimdeki yanmayı silkeliyorum. Sakinlik. Bana sakinlik ver.

Sakinlik yok.

Kükreyip bir masayı deviriyorum, kaldırıp pencereden dışarı fırlatıyorum. Paramparça oluyor ve cam kırıkları odaya sıçrayıp üzerime yağıyor.

Hala sakın değil.

Sandalyeler masayı takip

ediyor. Yumruğum duvara

batıyor.

Gördüğüm her şeyi tekmeliyor ve yumrukluyorum, bu boktan dünyada hiç huzur bulamıyorum. "Bay Kelly!"

Dönüyorum, öfkeli bir boğa gibi kabarıyorum, kırmızı sis yoğun.

"Tanrı aşkına, Kel." Otto kapının yanında doktorun yanında beliriyor. Görüşümün bulanıklığından onları seçebiliyorum, ikisi de katliamı inceliyor. Otto doktora, "Her şeyin halledildiğinden emin olacağım," diye garanti veriyor. "Özür dilerim."

"Bayan Hayley ameliyattan çıktı," diyor doktor, kararsız ve temkinli.

Sis dağılır. Umut geldi.

Neredeyse soramayacak kadar korkuyorum. "Ve . . ."

"Beau'nun karnındaki kurşunu çıkardık. Durumu stabil."

Duvara yaslanıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Dengeli. Durumu stabil. Duvardan aşağı kayıyorum, rahatlama çok fazla, ama doktor benim hissettiğim kadar rahatlamış görünmüyor. İyi haber verecek bir adam gibi görünmüyor. Gözlerini tutuyorum, bir kez daha sormaya korkuyorum. "Bebek mi?"

Yutkunuyor, odadan geri çekiliyor. Ateş hattımdan uzaklaşıyor. "Korkarım bebeğinizi kurtarmak için yapabileceğimiz bir şey yoktu, Bay Kelly. Çok üzgünüm. Kan kaybı, travma. Korkarım Beau ameliyattayken hamilelik sona erdi."

Doktora boş boş bakıyorum, başım hafifçe sallanıyor, başımı sallıyorum, kabul ediyorum. Kabul etmek mi?

Asla.

"Şu anda iyileşme sürecinde," diye devam ediyor. "Onu görebilirsiniz." Gözlerini odanın içinde gezdirerek hasarı değerlendiriyor. Burada yok edebileceğim başka bir şey yok. Ama dışarıda?

"Kel," diyor Otto sessizce ve ben ona boş boş bakıyorum. "Ona gitmelisin."

"Başka ne yapabilirim diye mi endişeleniyorsun?" Yavaşça ayaklarımı sürüyerek soruyorum. "Çünkü öyle olmalısın." Onu geçip Beau'ya doğru ilerliyorum, yapabileceğim her hareketi planlamamaya çalışıyorum. Beau iyileşene kadar. "Senden yapmanı istediğim bazı şeyler var," diye geri sesleniyorum. Hazırlanmamı engelleyecek hiçbir şey yok.

Koridorun sonunda dönüyorum ve ileride Lawrence ile Beau'nun eski sevgilisini görüyorum, ikisi de hâlâ hayalet görmüş gibi bakıyorlar. "Ameliyattan çıktı," diyorum yanlarından geçerken. Lawrence doğal olarak peşime takıldı ama Ollie akıllıca davranarak olduğu yerde kaldı ve onu ziyaret etmek için bir davetiye bekliyor. O daveti asla alamayacak. "Sen iyi misin?" Duyarlı olmaya çalışarak yürürken omzumun üzerinden Lawrence'a soruyorum. Adam ısınmış ölü gibi görünüyor, yüzü şiş, gözleri kızarmış.

"Benim için endişelenme," diyor sesi titreyerek. "Şu anda benim önceliğim Beau."

"Bebegi kaybettik." Kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi ve ben Beau'nun odasının kapısında yavaşça durup tahtaya baktım.

"Çok üzgünüm." Lawrence duygularını kontrol altında tutmaya çalışmaktan vazgeçti, ama üzüntüsünün benim için olduğu konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmıyorum.

"Kocanı öldüreceğim," diye yemin ediyorum, kolu tutuyorum, kendimi destekliyorum, derin nefes alıyorum. "Beau'ya, annesine ve bana yaptıkları için. Onu öldüreceğim." Lawrence bunun bitmediğini bilmeli. Hazırlıklı olmalı.

"Kimsin sen James?" diye soruyor burnundan soluyarak. "Gerçekten, kimsin sen? Jaz'ı kurtarmaya çalıştın. Yıllar sonra kızının hayatına girdin. Bana kim olduğunu söyle."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, berbat bir adam olmasından hiç zevk almıyorum. "Beni sadece yeğenini kurtaran adam olarak gör Lawrence. Bilmen gereken tek şey bu."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Girebilir miyim?" diye soruyor, yanımdan geçip kapıya doğru başıyla işaret ederek.

"Bana beş dakika ver," diyorum, ama bunun bir soru olmadığını biliyor. Sadece Beau'nun iyiliği için nezaketimi koruyorum. Telaşlanmadan kabul ediyor ve ben de kapıya dönüp birkaç dakikamı kendimi yeniden hazırlayarak geçiriyorum. Ona bakmadan önce içimdeki tehditkâr öfkeyi bastırıyorum. Ona bakıyorum ve benim yüzümden uğradığı zararı görüyorum.

İçeri doğru ilerlerken, yatağının yanında Beau'nun kolundaki ipi ayarlayan bir hemşire görünce duraksıyorum. Başını kaldırıyor ve en yakınları umutsuzca hasta olan tüm sevdiklerine yapmalarını beklediğim şekilde gülümsüyor. "Sen James olmalısın," diyor kanüle bir şırınga takarken. "Ben Vera. Beau burada iyileşme sürecindeyken ona ben bakacağım."

Kapıyı kapatıyorum ve şırıngadaki sıvının azalmasına odaklanıyorum, makineden gelen sürekli ve tutarlı bip seslerini duyuyorum. Beau'ya bakmaya cesaret edemiyorum, hissedeceğim daha fazla

öfkeden gerçekten korkuyorum. "Bu da ne?" Odanın diğer tarafında hareketsiz durarak soruyorum,
korkarak

Hatta yaklaşmak bile.

"Morfin." İşini bitiriyor ve iğneyi klinik atık kutusuna atıyor. "Onu rahatlatacaktır." Eldivenlerini çıkararak bana küçük bir gülümseme sunmadan önce birkaç not alıyor. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

"Teşekkürler," diyorum, gözlerim şimdi botlarımda. Kapının yavaşça kapandığını duyuyorum ve kendime erkek gibi davranıp ona bakmaya karar veriyorum. Ya da sadece ona yaklaşmaya. Daha önce hiç olmadığı kadar zihinsel hazırlık yapmam gerekiyor ve sonunda yanan gözlerimi kaldırıp onu gördüğümde içimdeki sıcaklık tam bir cehenneme dönüşüyor. Beau'ya benzemiyor. Yataktaki kadın, soluk tenli, cildi gri ve cansız, aşık olduğum kadına benzemiyor. Ve bu beni daha da kızdırıyor. Boğazımdaki ateş topunu yutuyorum ve ağır ayaklarımı kaldırıyorum, odayı geçip yatağının yanındaki sandalyeye çökerken kalın çamurda yürüyormuşum gibi hissediyorum. Yavaşça eline uzandım. Sıcaktı. Tanıdığım tek şey bu. Onun sıcaklığı. Ama tenimiz birbirine değdiğinde cızırtı yok. Gerilmiyor. Gözleri parıltamıyor ve dudakları istekle ayrılmıyor.

Sakin ol, Kel.

"Adalet yerini bulana kadar dinlenmeyeceğim bebeğim," diye söz veriyorum sessizce. "Adalet *bizim* yolumuzdan." Ve bu benim şimdiye kadarki en kanlı ölümüm olacak. Elini ağzıma götürüp sırtını öpüyorum, onu içime çekiyorum. Ama tek koklayabildiğim antibakteriyel sıvı. Beau'nun hafif, tatlı, meyvensi kokusu değil. Sanki öldürme motivasyonumu arttırmak için başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Bir boğaz temizleme sesi dikkatimi omzumun üzerinden çekiyor ve Goldie'nin kapıda olduğunu görüyorum.

Kapıyı usulca kapatıyor ve yatağın yanında bana katılıyor. "Nathan Butler on dakika önce vefat etti." Gözlerimi kapatarak nefes veriyorum. Beau'nun yıkılacağı bir şey daha.

"Ve bunu buldum." Bana bakmadan elini kaldırdı. Başparmağı ile işaret parmağı arasında bir anahtar tutuyor. "Kutunun içine bantlanmış." İç cebine sokuyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik bekle," diyorum sessizce, düşüncelerim karmakarışık. Bir süre sessizlik oluyor ama Goldie'nin zihninin de benimki kadar hızlı döndüğünü duyabiliyorum. "Her ne düşünüyorsan, sadece söyle." Ona bakıyorum ve o da göz ucuyla beni süzüyor.

"Neden aptalca bir şey yapacağın hissine kapılıyorum?" "Bu hissi sana ne veriyor?"

"Gözlerindeki bakış. Sınırsız öfke."

"Beau'ya bunu yapan adamı öldürmek aptallık mı olur?" Öfkemi dizginleyerek soruyorum. "Doğmamış çocuğumu öldüren adamı mı?"

"Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Ve kelimelerini akıllıca seç, Goldie."

"Kimse senin kim olduğunu bilmiyor."

"Ayı yapar."

"Nasıl görüldüğünü biliyor. Nerede yaşadığını. *Kim* olduğunu bilmiyor." "Ve?"

"Ve yine, neden yakında bu kasabadaki her puştun senin kim olduğunu bileceğine dair içimde kötü bir his var?"

Yapsalar ne olur? Şu anda bununla uğraşamam. Beau'nun elini nazikçe yatağa koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. "İşemem lazım." Ve yanan yüzümü yıkamak için. "Ona göz kulak ol." Kapıyı açıp koridorun sonundaki sandalyede oturan Lawrence'ı buluyorum ve ona hoş geldin der gibi bir hareket yapıyorum. Muhtemelen fikrimi değiştireceğimden endişelenerek hızla odaya girdi. Oliver Burrows ise akıllıca geri çekiliyor. "Gidebilirsin." Ona soğuk ve kırılğan bir şekilde "Gidebilirsin" dedim.

"Cesedimi çiğnemen lazım."

Ona doğru bir adım attım.

"Ayarlanabilir." "Kimsin sen? Dexter nerede?"

"Buraya Beau'nun endişeli eski sevgilisi olarak mı yoksa bir FBI ajanı olarak mı geldiniz?" Ona tehditkâr bir şekilde yaklaşarak ilerliyorum. "Kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı unutun. Dexter, Jaz Hayley'i öldürdü. Siktir git ve bunu araştır." Goldie'ye dönüyorum. "Bu odadan çıkma."

Otto sırtını duvara dayayarak, "Ben de seninle geleceğim,"

diyor. "Hayır, sen kapıya bakacaksın."

"Siktir git, James. Ben de seninle geliyorum."

Çenem spazm geçiriyor. "Kendimi açıkça ifade edemiyor muyum? Lanet olası kapıya dikkat et, Otto."

Bir anda suratıma dikildi ve ben de hazırlıksız yakalandım, yani beni kolaylıkla duvara yasladı, delikli yüzü bana yakındı. "Yıllarımı senin kışını korumak için harcamadım ki sen lanet olası bir hastanede tuvalete gidebilesin ve dışarı çıkarılabilesin. Beni duyuyor musun? Goldie içeride. Kız güvende. Seninle lanet olası tuvalete geliyorum ve sen işerken sikini tutmak istediğimi söylersem, çünkü bu şekilde daha güvenli olur, lanet olası bana izin vereceksin. Anlatabildim mi?"

Siktir et beni. "Crystal," diyorum sessizce ve beni bırakırken itiyor, kendini düzeltiyor. Stresli biri. Otto'nun öfkesine hiç maruz kalmamıştım ve gelecekte bundan kaçınacağımı biliyorum.

"Güzel." Başını sallıyor. "Hadi gidelim."

"Siz de kimsiniz?" Beau'nun eski sevgilisi koridorda geri geri giderken gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Aptallar," diye homurdanıyor Otto ve beni takip etmem için bırakarak uzaklaşıyor. Onu birkaç adım geriden takip ederek yer açıyorum. "Acele et lan," diye mırıldanıyor, sinirli bir şekilde.

Benim için kapıyı açıyor, beni içeri sokuyor ve ben işerken oyalanıyor. Aletimi çıkardım, vücudum stresten ağırlaşmıştı. "Tutmak ister misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Volta atmayı bırakıp bana kaşlarını çatıyor ve uzun zamandır ilk defa eğleniyorum.

İşimi bitirip ellerimi yıkıyorum ve sessizce geri dönüyoruz, koridorda yürürken botlarımız ritmik gümbürtüler çıkarıyor. Beau'ya yaklaştıkça gerginliğimin gittiğini hissediyorum ama daha kapısına varmadan cep telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum. "Buna bakmam gerek," diyorum ve odasının dışındaki rahatsız plastik sandalyelerden birine oturuyorum. "Tükürük."

"Beau Hayley."

"Peki ya o?"

"Ajan Nathan Butler'ın ve iki polisin öldürüldüğü olay yerinden Butler'ın arabasıyla uzaklaşırken görülmüş. Araba yanmış halde bulundu. Beni aydınlatmak ister misiniz?"

"Emekli olduğunu düşünürsek, son polis haberlerine oldukça yakınsın, Spittle."

Gülüyor. "Hayatımı sikeyim. Mesajımı aldın mı?"

"Seninle tanışmamla ilgili olan mı?" Yumruklarımın sıkıldığını fark ediyorum. "*Enigma*'nın neresini anlamıyorsun?" Buradaki amacı ne? Bilmiyorum ama Spittle hakkında öğrendiğim tek şey ona güvenilemeyeceği. Ama hâlâ işe yarıyor. Ben onu öldürene kadar.

Telefonu kapatıyorum ve ayakta durmak için harcamamam gereken enerjiyi kullanarak ellerimi dizlerime bastırıyorum ve odaya doğru ilerliyorum, Beau'nun yatağının yanında bir adam gördüğümde çığlık atarak duruyorum. Tom Hayley.

"Bu nasıl oldu?" Beau'nun babası sorusunu sadece bana yöneltiyor, göğsü kabarık. Enerji tasarrufu yaptığım için şanslı, yoksa kafasını en yakın pencereden içeri sokardım. Hayır almak

Benden cevap alamayınca Lawrence'a bakıyor, o da yine dudağının kontrolünü kaybederek başını sallamakla yetiniyor. "Cevap istiyorum," diye bağıyor ve telefonunu çıkarıp tuşluyor. Küfredip telefonu kapatmadan önce birkaç kez bir aşağı bir yukarı volta atıyor. "Acil bir durumda ulaşamayacaksan ailede bir polis olmasının ne anlamı var? Dexter hangi cehennemde?"

Yüksek sesle gülüyorum. İsteyerek yapmadım ama bu hıyar çok komik. "Kendine bir kahve almanı ve sakinleşmeni öneririm," diye uyarıyorum ve geri çekiliyor.

"Affedersiniz?"

Yavaşça ilerliyorum ve o da geri çekilmeye başlıyor. Bu sınırsız öfke için bir çıkışa ihtiyacım var ve görünüşe göre o da geldi. Goldie önüme geçti. Bir şey söylemesine gerek yok. Bakışları her şeyi anlatıyor. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Goldie'nin gözlerinin içine bakarken, "Bir kahve al," diye tekrar emrediyorum. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Ölüm bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Bir kahve alın, Bay Hayley."

Geri çekiliyor, belli ki yüzüme kazınmış cinayeti görüyor, gözlerini Goldie ve Otto'ya da dikeyor. "Geri döneceğim," diyor, kapıyı arkasından çarparak çıkmadan önce göğsü sahte bir güvenle kabarıyor.

"İçeri girmesine izin verme yoksa onu öldürürüm."

Goldie başını sallıyor, gözlerini arkamdaki Otto'ya çeviriyor, o da avımı güvenli bir mesafede tutmak için hızla oradan ayrılıyor. Yatağa doğru ilerliyorum ve Beau'nun elini tutarak oturuyorum. "Bırak beni," diye mırıldanıyorum sessizce, başımı yatağa eğip gözlerimi kapatıyorum. Yorgunum. Yorgunum. Sadece bir an için sessizliğe ihtiyacım var. Sessiz ve sakin.

Beau'nun kalp monitörünün hipnotik sesiyle uyuyakalıyorum. Ve ölüm ve kanın canlı görüntüleri.

Kapı kapandığında sıçrayıp arkama bakıyorum ve odada bir hemşire buluyorum. Beni uyandırdığı için özür dileyerek elini kaldırıyor. "Ağrı kesici ilaçların zamanı geldi." Yatağın diğer tarafına geçiyor ve ben saatime bakarken Beau'nun kanülüyle oynamaya başlıyor. Sadece on dakikadır baygınlığım.

"Rus mu?" Bir aksanın kalıntılarını tespit ederek soruyorum.

Gülümsüyor. "Yirmi yıldır Amerika'dayım ve hala bunu saklayamıyorum."

Kapağı açmaya çalışmasını, elleri titreyerek korkunç bir şekilde uğraşmasını izliyorum. Sadece yarım saat geriye sarıyorum, diğer hemşirenin Beau'nun damarlarına biraz morfin pompaladığı zamana. Hemşireye bakıyorum. "Vera nerede?"

Hareketlerinde bocalıyor ve cevap vermek için bana bakmıyor.

"Molasında." Gözlerim yine onun çalışan ellerine takılıyor. "Orada iyi misin?"

Gülüyor. "Evet, çok beceriksizler."

"Muhtemelen ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığı içindir." Beau'nun elini bırakıp hızla ayağa kalkıyorum, silahımı çekip yatağa doğrultuyorum. "Şırıngayı yere bırak."

Elini hızla bırakıyor, gözleri dönüyor ve duvara yaslanıp ellerini havaya kaldırıyor. "Efendim, lütfen," diye bağıyor, telaşlanmış, şimdi öncekinden daha fazla titriyor.

"Sen de kimsin lan?"

"Ben bir hemşireyim." Yaka kartını gösteriyor ve ellerini hızla tekrar kaldırıyor. "Lütfen efendim, ben sadece işimi yapmak için buradayım."

Arkamdaki kapı patlayarak açıldı ve Otto ile Goldie ortaya çıktılar, her ikisi de sersemlemiş bir halde manzarayı inceliyorlardı. "Ne oluyor, Kel?" Otto, eli seğiriyor, sanki çekmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bilmiyorum. Aklım başımda değil, gözüm topun dışında, yorgunluk hâlâ zihnimi bulandırıyor.

Beyin.

Hemşire sarsakça başını sallayarak, "Size belgelerimi göstereyim," dedi.

Gözlerimi kırıştıyorum, yutkunuyorum, zihnimi toparlamaya çalışıyorum. "Göster bana."

"Tamam, evet, sana göstereceğim." Cebine uzanıyor ve ben rahatlamaya başlıyorum. Ama sonra gözlerinde bir şeylerin döndüğünü görüyorum ve duruşu değişiyor, eli pantolonu yerine sırtına gidiyor.

"Kel!" Otto bağıyor.

Bir gözümü kapatıp nişan alıyorum ve tetiğe basıyorum, duvara çarpıp yere yığılıyor, feryat edip ağlıyor ve anlamadığım bir sürü Rusça saçmalık söylüyor.

"Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, yatağın etrafında dönüyorum ve ona doğru gidiyorum, üniformasının önünü tutuyorum ve onu yüzüme doğru çekiyorum. "Seni kim gönderdi lan?"

Hırlıyor ve yüzüme tükürüyor.

Ben de gözlerinin arasına bir kurşun sıktım ve yankı sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve kapıya dayanmış, kimsenin içeri girmesini engelleyen Goldie'ye bakıyorum. Ve Otto bakıyor. Yerdeki ölü kadına bakıyor. "Bahislerinizi onu kimin gönderdiği üzerine oynayın," diyorum sessizce. Belki de yarım düzine Rus'u öldürdüğümde Sandy o fabrikada *değildi*.

"Onu içeri aldım," diye mırıldanıyor Otto. "Onu içeri aldım amina koyayım." Elleri saçlarına gider. "Siktir!" İşte bu kadar.

Düşünme zamanım doldu. Cep telefonumu çıkardım

ve aradım. "Ne yapıyorsun, Kel?" Goldie soruyor.

"Beau'yu buradan çıkaracağım." Yatağına gidiyorum ve onun bilinçsiz, kayıtsız yüzüne bakıyorum. Ve şimdi bu yataktaki kadının benim için neden tanınmaz olduğunu anlıyorum. Sadece solgun görüldüğü için değil. Huzurlu görüldüğü için. Ondaki bu görünümü korumak için her şeyi yapardım, ama kargaşam, ıstırabım içinde bir şeyi takdir ediyorum. Bunu yapamam. *Hem* ona bakıp *hem de* düşmanı öldüremem. Otto ve Goldie yanımdayken bile bunu yapamam. Bu çok büyük bir risk.

İlk defa bir şeyleri farklı yapmam gerekiyor. Bu da kim olduğumu açıklamak anlamına geliyor.

Telefon bağlanıyor ve Spittle bana temkinli bir merhaba diyor. "Bana bir doktor bul. En iyisini," diye emrediyorum. "Peki karşılığında ne alacağım?" diye soruyor ve çenemin spazm geçirmesine neden oluyor. Ama . . . Beau.

"Ne istiyorsun?"

Bir süre sessiz kalıyor ve bana istediği şeyin oldukça muazzam olduğunu söylüyor.

"Konuş, Spittle."

Nefes alıyor, söylemek için kendini hazırlıyor. "Brad Black'i öldürmeni istiyorum."

BEAU

Gökkuşakları ve güneş ışığı, gülümsemeler ve memnuniyet. Nerede olduğumu bilmiyorum ama asla ayrılmak istemiyorum.

Acı yok, karanlık yok, korku yok ve öfke yok. Ama aynı zamanda ... James yok.

Sadece bu bile baştan çıkarıcı ışıktan uzaklaşmam için yeterli. Ve ben bunu yaparken, karnımın derinliklerinde bir acı oluşmaya başlıyor. Karanlık, ışığı örtmeye başlıyor. Gülümsemem azalmaya başlıyor.

Gözlerim hızla açılıyor ve nefes alıyorum, hava ciğerlerime çarpıyor ve onları yakıyor. Göremiyorum. Odaklanamıyorum. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor.

"Beau?" Adım tekrar tekrar söyleniyor. "Beau. Beau. Beau." Yanaklarım aniden kaplandı. Vahşi, fırl fırl gözlerim hareketsiz.

"Beau, bebeğim, bana bak. Gör beni."

Görüşümdeki bulanıklığı kırıpıştırıyorum, bunu yapmak için çok uğraşıyorum. Onu görmek için. Ama nerede o? Onu duyabiliyorum. Onu hissedebiliyorum. Ama onu göremiyorum. "James?" Kaslarımın canlanmasını isteyerek mırıldanıyorum. "Hareket edemiyorum. Seni göremiyorum." Panik beni ele geçiriyor, bedenim beni dinlemiyor, talimatı almıyor.

"Ben buradayım."

"Nereye?" Boğazım düğümlenerek bağıyorum. "Neredesin?" Beni ışığa geri götür. Beni gökkuşağına ve güneş ışığına geri götür. Acı ve karanlık sadece o buradaysa katlanmaya değer ve o burada değil. "James!"

Yatağın üzerinde sarsılıyorum ve hala içimde gelgitli bir acı dalgası var. Bağıyorum, umutsuzca kendimi küçülterek, bir topun içine kıvrılarak acıyı azaltmaya çalışıyorum. Ama hareket edemiyorum. "Hareket edemiyorum!"

"Hey, hey, hey."

İşte yine orada. Konuşuyor ama kendini göstermiyor.

Enigma.

JAMES

Doktora başımla onay veriyorum ve o da içeri girip sakinleştirmek için koluna daha fazla ilaç koyuyor. Bunu kaç kez yapmasına izin verebilirim bilmiyorum. Onu bayıltmasına. Uyanmasını geciktirmek. Ona bebeğimizi kaybettiğimizi söylemeyi geciktirmek. Dexter'ın iz bırakmadan kaybolduğunu. Annesinin ölümünden sorumlu olan adamın hala dışarıda olduğunu. Nathan Butler'ın öldüğünü.

Beau hemen yatışıyor ve ben de elini yanına koyup çarşafı üzerine örtüyorum. Ekranımdaki mesaja geri dönüyorum.

Siz hazır olduğunuzda.

"İyi misin?" Goldie'ye soruyorum, o da başını sallayarak onaylıyor, sandalyede arkasına yaslanıyor, gözleri Beau'nun uyuyan formuna lazer tutuyor. "Bir değişiklik olursa beni ara."

"Durumu tamamen stabil Bay Kelly," diyor doktor, yardım etmek için emekliliğinden mutlu bir şekilde ayrılan kibar görünümlü bir adam. "Onu hareketsiz ve huzurlu tutmak sadece iyileşmesine yardımcı olacaktır."

"Teşekkürler, Doktor." Nefes alıp dönüyorum ve otel odasının kapısına doğru ilerliyorum. Lanet olası bir otel odası. Otto'yla dışarıda buluşacağım.

"Kel," diyor huysuz huysuz, yanıma çökerek. "Neden bu kadar ketum davranıyorsun?"

Otto ne yaptığımızı, nereye gittiğimizi bilseydi, daha ince ayrıntılara girmeden Glock'unun namlusuna bakıyor olurdum. "Çünkü bundan hoşlanmayacaksın," diye cevap veriyorum, ileriye bakıyorum, adımlarım kararlı.

"Bu saçmalıkların hiçbiri hoşuma gitmiyor ve bu sadece merakını dizginleyemediğin için başladı."

"Siktir git, Otto. Bu işi bitirmenin anahtarının Beau olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Gerçekten. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Cehenneme kadar yolun var."

Gülüyor. "Ben fahri asistanım, seni sık kafalı."

Kapıcının Viking'i kadife ipi geri çekerek geçmemize izin veriyor ve müziğin sesi gittikçe yükseliyor, ta ki biz tam ortasına gelene kadar, *Fired Up* kulübü dolduruyor. Geniş, karanlık alana bakıyorum, çıplak tuğla duvarlardan yansıyan flaş ışığı, dans pisti dolu, bar beş derinliğinde.

Ve ortadaki sahnede striptizciler.

"İşte bu biraz benden," diyor Otto, gözlerini sahnenin ortasına dikerek. "Burası cehennem değil kardeşim." "Keyfini çıkar, seni fahişe," diye mırıldanıyorum, sağdaki endüstriyel metal merdivenlere yöneliyorum, ikişer ikişer çıkıyorum

Zirveye çıkma zamanı. Kenara doğru ilerledim ve korkuluklara yaslanıp kulübe baktım. Brad Black'in kulübüne.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?" Otto da bana katılarak manzarayı seyrediyor. "Öylece siktirip gitme."

"Gittiğimi fark etmen ne kadar sürdü?" "Direğin iki dönüşü ve bir öğütme."

Nefesimin altında gülüyorum, gözlerim boşlukta bir ileri bir geri gidip geliyor. "Burası Brad Black'in yeri."

İnliyor. "Demek beni gerçekten cehenneme getirdin, seni sapık herif. Burada ne halt ediyoruz?"

"Onu öldürmek için gönderildim."

Şaşkın gözlerini bana doğru çeviriyor. "Kim tarafından?" "Tükürük."

"Neden?"

Güzel soru. "Üzerinde çalışıyorum. Git kendini meşgul et," diye emrediyorum ve Otto yalnız öldürmeyi tercih ettiğimi bildiği için uzaklaşıyor ama hoşnutsuzluğunu gizleyemiyor. Ve çok uzakta olmayacağını biliyorum.

Vücudumu korkuluktan yukarı itiyorum, gözlerim yüksekte ve alçakta. "İçecek bir şey alır mısınız efendim?" diyor biri ve soluma bakıyorum, önümde bir tepsi duruyor. Tepsiyi tutan garson gülümsüyor. "Yönetimin izniyle."

Eğlenceli bir şekilde nefesimi veriyorum ve bardağı alıp yudumlayarak etrafa bakıyorum. *Neredesin peki?*

Kendini göstermiyor, ben de korkuluklara yaslanıp bekliyorum. Sabırlı. Şimdi sabırlı olmalıyım, her şeyi iyice düşünmeli, akıllıca hamleler yapmalıyım.

Sonunda yanımda bir adam beliriyor, korkuluklara yaslanmış, kulübe bakıyor. *Onun* kulübüne. Yakışıklı bir adam, siyah saçları bakımlı, takım elbisesi pahalı. Bir yudum alıyor, tamamen rahat, bana bakmıyor. "Seni buralarda görmedim," diyor, boş bir bakışla bana doğru dönerek.

Yanından geçerken etrafta dolaşan takım elbiseli adamları görüyorum. "Tetikte misin?"

Omzunun üzerinden bakıyor ama sorumu kabul etmiyor. "Peki, sen kimsin ve neden benim kulübümdesin?"

"Adıma ihtiyacın yok." "Peki

neden buradasın?" "Seni

öldürmek için."

Gözleri inkar edilemeyecek şekilde büyür ve vücudu tetikte olur. "O zaman neden hâlâ nefes alıyorum?" "Çünkü sende istediğim bir şey var."

"O da ne?"

Gözlerimi çevredeki altı adamın her birinin üzerinde gezdiriyorum ve Brad Black bakışlarımın yönünü not ediyor.

"Artık bu oyunun dışındayım." Elindeki viskiyle etrafımızı saran kulübü işaret ediyor. "Birisi seni tekrar oyuna soktu."

Bir süre duruyor, beni dikkatle izliyor. "Ve seni dinlemeliyim, neden?"

"Çünkü nefes almaya devam etmek istiyorsun," diyorum sessizce, ama o müziğin gürültüsüne rağmen hâlâ duyuyor.

Başını sallıyor ve yavaşça. Temkinli. "Ofisime," diyor, gözlerini benden çekip uzaklaşıyor, adamları da onu takip ediyor.

Kulübün diğer ucuna bakıyorum, Otto'yu bir barın ucunda izlerken görüyorum. Hoşnutsuzluğu geçmemişti. Brad Black'i takip ederek ona başımla selam veriyorum. Adamları onun alanına girmiyor, dışarıda bekliyorlar ve beni onların ortasında, meraklı gözlerle takip ederek yürümeye bırakıyorlar. Kapıyı kapatıyorum ve Brad bir dolaba gidip viskisini dolduruyor.

"Oturun," diyor, ben sandalyeye çökerken masasının arkasına yerleşiyor, el değmemiş bardağını koyuyor

masanın üzerinde. "İçki içmiyor musun?" "Bugün içmiyorum."

Hafifçe başını sallıyor ve kendininkinden biraz daha alıyor. "Peki beni öldürmen için seni kim gönderdi?"

"Ortak bir arkadaş," diyorum, Brad'in kalkık kaşlarına gülümseyerek rahatlıyorum.

"Tükürük." "Ne sikim?" diyor kahkaha atarak. "Ve sen reddettin?"

"Hayır, kabul ettim. Reddetmek o sümüklü piçin bir kayanın altına girmesine neden olurdu. Ayrıca ondan acilen bir şey almam gerekiyordu."

"Ne?" "Bir doktor."

"Hasta mısın?"

"Hayır, kız arkadaşım vuruldu."

İçkisi ağzında duraklıyor. "Kız arkadaşın var mı?" diye soruyor, rahatsız edici bir gülümseme tehdit ediyor. "Ne diye gidip kendine onlardan bir tane alıyorsun ki..." Sesi soluğu kesiliyor, ben de nefesimi verip bekliyorum. "Siktir et, onun yüzünden buradasın." Alnını silerek gülüyor. "Biliyor musun, amcam bize her zaman bir kadının kalbine girmesine asla izin verme derdi. Sadece yatağına." Sanki kutlanacak bir şeymiş gibi havaya kadeh kaldırıyor. "Kendi oğlu onu dinlemedi ve şimdi öldü. Bir kadın yüzünden. Şeref." İçkisini yudumlar ve masaya vurur.

"İngiliz," diyorum sessizce, Brad'i dikkatle inceleyerek. "Danny Black. Melek yüzlü suikastçı."

"Bir kadın yüzünden öldü. Görünüşe göre sen de aynı yolda ilerliyorsun, dostum."

"Ayı'yı ve adamlarının her birini öldürdükten sonra gideceğim tek yer şehir dışı olacak."

"Ve bana ihtiyacın var çünkü ...?"

"Sığınak."

"Sen ölüm saçarken kız arkadaşını tutabileceğin güvenli bir yer var mı?" Sırıttıyor. "Onun gibi bir şey."

Başını sallıyor, gözleri düşünceli. "Her zamanki gibi, tam da ihtiyacın olan yer bende."

"Umarım öyledir, çünkü öldürme çılgınlığım hepimize fayda sağlıyor." Sandalyemden yavaşça kalkıyorum ve Brad gülümsüyor. Bütün duaları kabul olmuş gibi hissediyor olmalı. Ona yönelik her potansiyel tehdit ortadan kalktı. Tükürük gitti. "Anlaştık mı?"

Masanın üzerinden elini uzatıyor, ben de eğilip kabul ediyorum. "Sana nasıl hitap edebilirim?" diye soruyor, hafifçe titreyerek. O biliyor. Tabii ki biliyor. Ve akıllıca, beni düşman değil müttefik olarak istiyor.

"Değişir. Dost mu düşman mı?"

"Dost."

"James."

"Peki ya düşman?" Söylememi istiyor. Onaylamamı.

"Aptal olman gerekirdi." Elini bırakıyorum. "Aptal olmadığını biliyorum." Başımı eğiyorum ve alaycı gülümsemesi genişliyor. "İrtibatta olacağım." Adımlarımı kapıya doğru atıyorum ve kapının önünde yavaşça duruyorum. "Brit'e hoş karşılandığını söyleyebilirsiniz."

Arkama baktığımda geniş gözler ve gevşek bir çene buluyorum. "Sen neden bahsediyorsun? İngiliz öldü."

"Öyle mi?"

Black'in yüzü gerilir, yanakları titrer. "O. Öldü."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, gözlerindeki öfkeyi izliyorum. "Ama öyle mi?" Sessizce soruyorum, kapıyı açıp arkamı dönüyorum.

"Kapat şu lanet kapıyı."

Silahın emniyetinin açıldığı o inkar edilemez sesi duyuyorum ve dudaklarımda hastalıklı bir gülümseme beliriyor. Kapıyı yavaşça kapattım ve ona doğru döndüm. şimdi ayakta duruyor, kollarını kavuşturmuş. "Ne biliyorsun?" diye soruyor.

"Spittle'ın çok konuştuğunu biliyorum." "Peki ne söyledi?"

"Burada ve orada oldukça canlı bir resim oluşturan küçük şeyler."

"Ne gibi?"

"Zamanlar. Geçmiş ve şimdiki zaman. Spittle bunlarda sakarlık yapıyor gibi görünüyor. Yerinizde olsam, kendime başka kimlerle sakarlık yaptığını ve neden sizi öldürmek istediğini sorardım."

Kapının kolunu tutup geri çıkıyorum ve Brad Black'i bombamla baş başa bırakıyorum. "Kız arkadaşımı götüreceğim yerin adresini bana mesaj atabilirsin."

"Numaran bende yok," diyor, tam o sırada telefonu cebinde çalışıyor. Elini cebine atıyor, çıkarırken ekrana bakıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, yüzü inançsızlığını haykırıyor.

"Tanıştığımıza sevindim Brad." Kapıyı kapatıp kulübe doğru ilerliyorum ve Otto hemen yanımda, gözleri tetikte.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor, yanıma gelerek.

Gözlerimi ileri dikiyorum. Her zaman ileriye, çünkü bu noktada geriye bakarsam odağımı kaybederim. I odaklanmam *gerek*.

"Az önce ölüleri dirilttim."

JAMES

Adres Miami'de bir malikane. Hâlâ sakın. Artık nöbet yok, huzursuzluk yok, ekstra ilaç gerekmiyor. Beau tamamen iyileşene kadar doktorun bunun tam zamanlı bir iş olduğunu bildiğinden emin oldum ve o da itiraz etmedi. Ona hem zaman hem de nakit olarak iyilik yapıyorum.

Gösterişli, abartılı odadan çıkıyorum ve ağır işlemeli ahşap kapıyı arkamdan kapatıp düzinelerce kapının her birinin arasında soyut sanat eserlerinin asılı olduğu koridora geri dönüyorum. Goldie ve Otto beni bekliyorlar.

"Burayı sevmiyorum," diye mırıldanıyor Otto.

"Neden? Senin piercingli, sakallı suratın tüm bu süslü püslü şeylerin arasında eğreti durduğu için mi?" Goldie gülerek soruyor.

Yüzünü buruşturuyor ve koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Neredeyiz lan biz?"

Birkaç saat önce bizimle buluşmaya gelen Ringo'ya başımla selam vererek yola koyuluyorum. Apartmanımdan daha büyük bir burnu ve aydan daha fazla kratere sahip bir cildi olan çirkin bir herif. O da homurdanarak başını sallıyor ve Goldie ona yan gözle bakıyor.

Mermer merdivenlerden fuayeye inerken, "Miami'yi o burun deliklerinden birine sığdırabilirsin," diye mırıldandı.

"Bunu görmezden geleceğim çünkü sen bir kızsın," diye sesleniyor Ringo, suratı dümdüz.

Goldie merdivenlerde gıcırdayarak durur, ona bakarken yüzü öldürücüdür, burun delikleri açılır. Ona göz kırpmıyor. Bu yapabileceği en kötü şeydi.

"Kim bütün bu adamlar?" diye soruyor ve çeşitli pozisyonlardaki sayısız adamı gözüne kestirerek ilerliyor.

Erkekler. Onlar tam olarak bu. İhtiyacımız olan adamlar. Arkamda sadece Goldie ve Otto varken kendimi içine soktuğum bu ölümcül dünyada hayatta kalmak sadece biz varken kolaydı. Şimdi çok fazla düşman var. Artık sadece üçümüz yokuz. Bu savaşı kazanmak için bir orduya ihtiyacım var. Ve ben bir tane buldum.

"Lawrence nerede?" Beau'nun gelir gelmez onu soracağını bildiğim için soruyorum. Onu getirmek zorundaydım, sadece berbat durumda olduğu için değil, Beau için de.

"Odasında bavulunu açıyor."

Söylendiği gibi merdivenlerin altından sağa yöneliyorum ve çift kapıya yaklaşıyorum. Daha ağır oyulmuş ahşap. *Ve işte buradayız.*

Doğru olanı yapıyorum ve içeri girmeden önce kapıyı çalıyorum ama beklediğim kişiyi bulamıyorum. Spittle hızla başını kaldırıyor, gözleri yüzüme dikilmiş, her bir parçamı inceliyor. "Sen de kimsin lan?"

Sadece gülümseyebiliyorum. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum. "Gözlerimin içine bakmanın seni oracıkta toza çevirdiğini duymadın mı?"

Kaşlarını çatıyor. Sonra yüzündeki tüm kaslar pes eder gibi oluyor, ifadesi düşüyor. "Siktir, hayır."

Otto kapıyı kapatıp Goldie'nin yanında yerini alırken ben de kendimi kanepeye atıp alçalıyorum. "İsme bir yüz eklemek güzel değil mi?" diye soruyorum. Ben başımı eğerken o içkisinden bir yudum alıyor -büyük bir yudum. "Gergin misin, Spittle?"

Tedirgin bir şekilde gülüyor. "Tanrı aşkına, Brit'in eski malikanesinde başka bir ölümcül Brit ile

oturuyorum.

Sen ne düşünüyorsun?" Ayağa kalkar ve viskisinden düzenli olarak bir yudum alarak volta atmaya başlar.

Otto'nun profilime baktığını hissedebiliyorum ve gözlerimi ona çeviriyorum, dudaklarım dimdik.

Elini sallıyor

inanamayarak başını sallar. "Ölü bir mafya babasının malikanesinde ne işimiz var?" diye sorar.

Ona cevap vermiyorum. Yakında anlayacaktır. Dikkatimi volta atan Spittle'a verip onu pencerenin yanında birkaç kez aşağı yukarı izliyorum, sonra ileri geri gidişini izlemekten sıkılıyorum. "Oturur musun lan?" Kaba bir şekilde söylüyorum. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede odanın öbür ucuna, kanepeye kışını dayadı.

"Sen . ." diye kekeliyor. "Sen . . ."

"Brad Black'i öldürdü mü?" Ben sordum. "Evet. İngiliz kadar ölü."

Gözleri fincan tabağı gibi olan Spittle ayağa kalkmaya çalışır. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Otur lan yerine," diye bağıryorum, parmaklarım kendimi zapt etmek için kanepenin kolunu tırmalıyor. Bir taş gibi kışının üstüne düşüyor, tam o sırada kapı açılıyor ve bir adam beliriyor, soluk sarı saçlarıyla çelişen koyu renk gözleri olan genç bir adam. "Nolan," diyor Spittle, az önce ona oturmasını söylediğim için saygısından olsa gerek kanepeden tekrar kalkarak.

"Geldiğin için teşekkürler, Spittle." Adam, Nolan, ona sırtıyor, sonra beni içine alıyor, geniş göğsü hafifçe kalkıyor. "Peki sana ne diyeceğiz?" diye soruyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeye. Otto'nun hoşnutsuzlukla ofladığını duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Ayağa kalktım ve yine doğru olanı yaptım. Bu adam, genç de olsa, belki yirmili yaşların ortasında, Brad Black için çalışıyor. Bunun bir nedeni var. "James," diye cevap verip elimi uzatıyorum.

Adımlarını sıklaştırıyor ve benim hakkımdaki değerlendirmesi hiç değişmeden onu alıyor. "Her şey beklentilerinizi karşılıyor mu?" diye soruyor, evin genel yönünü işaret ederek.

"Evet, teşekkürler."

"Kadının güvende olacak." O bu sözleri söylerken kapıda birkaç adam daha beliriyor, Ringo ve henüz resmi olarak tanışmadığım bir başkası. Ve aralarında başka biri daha beliriyor. Bir kadın. Orta yaşlı, güler yüzlü ve sıcak bir gülümsemeye sahip bir kadın. Nolan kadına sevgiyle gülümseyerek, "Ve bakılıyor," diye ekliyor. "Bu Esther."

Yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Danny Black benim oğlumdu." İngiliz aksanı da yüz hatları kadar yumuşak. Benim oğlumdu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen, sadece isteyin."

"Teşekkür ederim."

"İngiliz," diyor gülümseyerek, gerçekten memnun. "Görünüşe göre Miami'yi ele geçiriyoruz." "Biz mi?"

Dudakları büzüşüyor ama yine de gülümsüyor. "Peki sana ne diyeyim?"

"The Enigma," diye sesleniyor Spittle ve hepimiz ona doğru meraklı bakışlar fırlatıyoruz. "Neden herkes içinde bulunduğumuz şirket hakkında bu kadar soğukkanlı?"

"Çok geçmeden yolunu tekrar buldun, değil mi?" Nolan ona hepimizin tanıdığı bir pislikmiş gibi bakarak şöyle diyor. "Eminim Brad'in katilini bulmak için senden yardım istediğimi düşünmüşsündür."

Spittle içkisini kaldırır ve bir solukta bitirir. "Bingo." Tekrar koltuğa yığılır ve bardağını önünde havada sallar. "Senin gibi."

Esther geri çekilir. "Gidip hanımını kontrol edeceğim."

Hanımfendi. Kendi kendime gülümsüyorum. Beau'ya değil. "Teşekkür ederim." Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar minnettarlık gösterdiğimi hatırlamıyorum.

"Neler oluyor lan?" Otto yanıma yaklaşarak fısıldıyor.

"Evet, lütfen paylaşın," diye araya giriyor Goldie. "Kendimi Addams Ailesi'nin setine adım atmış gibi hissediyorum."

Brad Black içeri girer ve Spittle'ı kanepede görünce aniden durur. Kollarını havaya kaldırarak onu karşılıyor. "Spittle, dostum, tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

Sırıttıyor ve bu çok kötü. "Ben ölmedim." Tükürüğü sarkıyor. "Yani beni buraya öldürmek için getirdin, sanırım."

Brad odanın öbür ucundaki masaya yöneliyor ama arkasındaki sandalyeye oturmak yerine odanın bu tarafından başka bir sandalye çekip çeviriyor ve alçaltıyor. İlgilenen yüz ifademi yakalıyor ama dikkatini Spittle'a verirken yüzü donuk kalıyor. "Yani beni öldürmesi için Enigma'yı sen mi gönderdin? Çok incindim, Spittle. Senin için yaptığım onca şeyden sonra."

"Hayatımı lanet bir sefalete dönüştürdün, yaptığın bu."

Brad gülerek, "Bundan çok daha fazla yalvarma bekliyordum," diyor. "Peki, Ayı?" "Ne olmuş ona?"

"Ne kadar arkadaş canlısısınız?"

"Kimse ayılarla dost olamaz."

"Brad ayak bileğini dizine vurarak, "Bu ayıya bağlı," diye düşünüyor. Suratını asıyor. "Ama madem ayı olacaksın, o zaman korkunç ol, ha?" Aniden seğirmeye başlayan Spittle'a bakıp gülümsüyor. Gerçekten seğiriyor. Gözleri dönmeye başlar ve yüzü oldukça berbat ifadeler almaya başlar. Sonra, oldukça dramatik bir şekilde, öne doğru düşer ve önce yüzü halıya çarpar, vücudu çırpınır.

Odadaki herkes gibi ben de ona bakıyorum ve birkaç dakika boyunca kimse tek kelime etmiyor, sadece onun sarsılmasını izliyorum. Gördüğüm şeye inanamıyorum.

Brad, "Alın onu," diye emrediyor ve Nolan içeri giriyor, kaslı vücudu Spittle'ın kısa, sağlam gövdesini ofisten dışarı sürüklemeye hazırlanıyor. "Onunla ne yapacağıma başka zaman karar veririm."

Nolan Spittle'ın bacaklarını tutmuyor. Kafasını tutuyor ve çekiştirmeye başlıyor, kısa ve keskin darbelerle onu çekiştiriyor. "Tanrı aşkına!" Spittle sırt üstü yuvarlanarak ağlıyor. "Siz erkeklerin içinde hiç insanlık yok mu? Nöbet geçiriyordum."

"Beyninde bir arıza vardı, Spittle," diye öfkeleni Brad, sandalyesinden kalkarken. "Tıpkı Enigma'ya beni öldürmesini emrettiğin zamanki gibi."

"Köşeye sıkışmıştım" diye savunuyor. "Tanrı aşkına, ne yapmam gerekiyordu?" "O koca ağzını açtığında kendi kendini köşeye sıkıştırdın."

"Her yönden üzerime gelen katiller var."

"Yozlaşmış, aptal kıcını örtmeye çalışıyordun, seni bok parçası." Brad sabırsız bir el salladı. "Ben o pisliği boğazından bıçaklamadan önce onu buradan çıkarın."

Gülümsüyorum. Brad onu öldürmez. Emir almamıştı.

Gözlerimi Goldie ve Otto'ya çevirdiğimde, her ikisinin de sudan çıkmış balık gibi şaşkın şaşkın baktıklarını görüyorum; bakışları, ofisten güçlükle çıkarılan Spittle'ın şişman bedenini takip ediyor. Ben de sudan çıkmış balığım. İşleri nasıl yaptığımı. Yöntemlerim. Ben şovmen değilim. İşimi halleder ve giderim.

Bir an durup düşünüyorum. Kendime yalan söylüyorum. Brad Black'ten bir farkım yok. Ben hepsinin en büyük şovmeniyim. Nasıl öldürdüğümü. Onlarla nasıl alay ettiğimi. Onları öldürmeden önceki o son saniyeye kadar yanıltıcılığımı nasıl koruduğumu. Kim olduğumu anladıklarında aldığım zevk.

Brad kendine bir içki daha koyar ve masanın kenarına oturur. "Peki planın nedir?" "Öldürmek."

"Benden ne istiyorsun? Erkek mi?" Brad kaşlarını Goldie'ye doğru kaldırınca Goldie

homurdanır. "Tek kelime edersen," diye uyarıyor alçak sesle, tehditkâr bir şekilde. "Aletini

kırar ve onunla diş ipi kullanırım." "Ooh, çok alıngan biri. Isırır mı?"

"Isırmaz, bütün olarak yer."

Gülümsüyor ve bu gülümseme Goldie'yi çılgına çevirebilir. "Şimdilik Beau'nun iyileşmesi için güvenli bir yere ihtiyacım var." *Ben plan yaparken.* Otto, Brad'in önüne Dexter'ın bir fotoğrafını koyarken, "Ve bu adamı bulmamız gerek," diyorum.

"Dexter Haynes. MPD. Plakası arkada."

Brad başıyla onaylıyor ve ben de ofisten çıkıp üst kata, Beau'nun yanına gidiyorum. Doktor hâlâ onu yakından izliyor ve Esther de çarşaflarını değiştiriyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, yaklaşıp Beau'ya hızlıca bir göz atıyorum. Farklı görünmüyor. Daha kötü değil ama daha iyi de değil. Kalbim sıkışıyor. O ayağa kalkana kadar hiçbir yere gitmiyorum, yani ölüm Ayı'yı bir süre daha atlatacak.

Esther yeni bir yastık kılıfı çekerek, "Bu benim işim,"

diyor. "Çarşaf mı değiştiriyorsun?"

"Faffing." Gülümsüyor ve Beau'nun başını nazikçe kaldırıp yastığı altına koyarak onu rahat ettiriyor. "İşte." Birkaç şey topluyor. "Hadi Doktor, fırında birkaç çörek var." Birlikte gidiyorlar ve ben teşekkür ederek Beau'nun yatağının kenarına yerleşiyorum. Çarşafları bacaklarından çekip ayağını tutuyorum ve desteklemek için boştaki elimle sırtını kavriyorum. "Egzersiz zamanı bebeğim," diyorum sessizce, yavaşça bacağını dizinden bükmeye başlıyorum ve alt bacağını yavaş, yumuşak hareketlerle kaldırarak kan dolaşımını sağlıyorum. Yukarı, uzat, içeri sok, geri indir. Tekrar tekrar, en azından Her bacakta yarım saat. Ve tüm bu süre boyunca, onun yüzünü izliyorum.

Bekliyor

um.

Umut

etmek.

Dua

ederek.

BEAU

Işıktan uzaklaş. Işıktan uzaklaş. Işıktan uzaklaş.

Özgürlük olmayacak. Mutluluk olmayacak. Eğer ışığa doğru yürürsem, James olmayacak.

Kıpırdamadan dinliyorum, tekrar dokunmasını bekliyorum, tenim sıcaklık için yalvarıyor. Tahammül edebildiğim tek sıcaklık. Burnumdan nefes alıyorum, onun eşsiz kokusunu arıyorum. İşte o koku.

Ve tanıdığım bir sıcaklık ayak bileğimle buluşuyor. Bacağım yükseliyor. Uzuyor.

Alçalıyor. Tekrar ve tekrar.

Gözlerimi açıyorum ve onun güzel, travma geçirmiş yüzünü benimkinin üzerinde gördüğümde sığ bir hıçkırık çıkarıyorum. Sadece bu görüntü bile işe yaramaz bedenime güç veriyor. Acı geçti. Rahat nefes alabiliyorum. Net bir şekilde görebiliyorum. "Seni bulamadım," diye mırıldandım.

İç geçiriyor, olabildiğince yaklaşıyor, zayıf bir koluyla ona sarılmama izin veriyor. Gözyaşlarım durdurulamıyor, tişörtünün ipliklerine sızıyor. "Ben buradayım," diye fısıldıyor. Onun sesi. Bu bile başlı başına bir ilaç. "Ben buradayım." Yavaşça uzaklaşıyor ve gözyaşlarını silerek bana bakarak bir yaş geçiriyor. Çok sıkıntılı görünüyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun, Beau?"

Gözlerimi başka yöne çeviriyorum, sorusunun canlandırdığı anılardan kaçıyorum. "Dexter," diyorum sessizce, kapıdan çıkıp gitmeden önceki düşmanca ifadesinin canlı bir görüntüsü gözümün önüne geliyor. Her şeyi çözmeye çalışacak ne kapasitem ne de gücüm var. Şimdi olmaz.

Birden kendimi boşlukta hissediyorum, ama bu boşluk daha derin. Daha derin. Karnıma bakıyorum.

Boş. "Artık hamile değilim," diyorum sessizce, James'e bakarak. "Öyle miyim?"

Sadece başımı sallayabiliyor, boğazı şişiyor. Boşluk katlanıyor ve ben başımı yastığa yaslayıp tavana bakıyorum. James de benim kadar üzgün görünebilir ama adaletle olan ihtiyacını hissedebiliyorum. "Lawrence nerede?"

"O güvende."

"Peki ya Nath?" Ona bakıyorum ve Nath'ın gittiğini hemen anlıyorum. Nefes alıyorum, titreyerek nefes veriyorum, sadece nefes almanın verdiği acıyla irkiliyorum. "Dexter hâlâ dışarıda mı?"

"Evet."

"Ne yapacaksın?" "Öldüreceğim onu."

Başımı sallıyorum, kabul ediyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? James'i durdurmak mı? Doğanın en güçlü kuvveti bile onu durduramaz. Benim öz amcam. Yıllardır örnek aldığım bir adam. Acı çekmemi izledi. Acımasız erime krizlerimden birine girdiğimde ağzıma sonsuz kağıt torbalar tuttu. Elimi tuttu. Cesaret verici sözler söyledi. Beni kandırdı. İçimde biriken öfkeyle titremeye başladığımı hissediyorum ve kendimi sakinleşmeye zorlayarak kabaca gözlerimi siliyorum. Öfke artık anlamsız. Çaresizim. İşe yaramaz. Bu sadece James'i ateşleyecek ve onun yakıtı ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Nefes al, Beau. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum ve etrafıma bakıyorum. Her yerde tıbbi makineler görmeyi bekliyordum. Yatağımın yanında tek bir parça görüyorum, kolumda bir çizgi. Üzerimde sert, boru şeklinde bir aydınlatma görmeyi bekliyordum. Ben özenle hazırlanmış altın bir avize görüyorum. Klinik yatak çarşafı görmeyi bekliyorum. Zengin sonbahar renklerinde görkemli

bir sergi görüyorum. Odanın etrafına bakıyorum, abartılı,

ve terasa açılan Fransız kapılarında bitiriyor. "Neredeyim ben?"

James'i dev yatağın kenarında bulduğumda soruyorum.

"Güvendeyiz."

"Benim sorum bu değildi." Doğrulamaya çalışıyorum, bunu yaparken tıslıyorum.

"Beau, Tanrı aşkına, sakın ol." Avuç içleri omuzlarıma hafifçe bastırıyor ve beni tekrar aşağı itiyor.

"Ben iyiyim."

"Tanrı yardımcım olsun, kadın, uzan şu lanet yere."

Vazgeçiyorum ama sadece acı çok şiddetli olduğu için. "Ne zamandır

baygınım? "Bir haftadır."

"Bir hafta mı?" Panikle ağızımdan kaçırdım. Bütün bir hafta mı? James'in bir saat içinde neler yapabileceğini biliyorum. Dünyanın üzerine cehennemi yağdırmak için koca bir haftası mı vardı? "Peki sen neredeydin?" diye sordum. Dexter'ı mı arıyordun? Tanrım, ya Lawrence? Aklını kaçırmış olmalı.

"Buradayım. Her zaman burada."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama yüz ifadesinde sadece samimiyet görüyorum. İlk tanıştığım adamla tam bir tezat oluşturuyor. "Koca bir hafta geçti ve sen bir kişiyi bile öldürmedin mi?"

Gülümsemesi küçük ve ironik. "Bu bir hafta içinde hayatım boyunca öldürdüğümden daha fazla insan öldürdüm." Komplo. Komplo kuruyordu. "Neredeyiz James?" Tekrar etrafa bakarak soruyorum.

"Şimdilik bunun için endişelenme." Ayağa kalkıp kapıya gidiyor ve kapıyı açıyor. "Doktoru çağır," diye emrediyor ve Goldie'nin boynunu bükerek odaya baktığını görüyorum. Beni arıyordu. Beni yatakta uyanık görene kadar endişeli görünüyordu. Ve gülümsüyor. Ama sadece gözlerinin içinden.

"Geri dönmene sevindim Beau," diyor hoyratça. *Buna* şefkat derdim ama sadece gülümseyebiliyorum ve bu da zayıf kalıyor.

James geri geliyor ve çarşafı karıştırmaya başlıyor. Oyalıyor. Yönlendiriyor. Dikkat dağıtıyor. Eline uzanıp onu durduruyorum. "Neredeyiz biz?"

"Güvenli bir yerde."

"Nerede güvenli bir yer var?"

"Bir haftalık komadan yeni çıkmış biri için çok fazla sorunuz var."

"Daha başlamadım bile," diye teminat veriyorum ona. "Nerede-" Kapı çalınıyor ve takım elbisesi tüvit, sakalı kırışmış yaşlı bir adam içeri giriyor. "Sen de kimsin?" diye bağıriyorum, cevap için James'e bakıyorum.

"Beau, bu Doktor," diyerek beni başından savdı ve dikkatini yaşlı adama verdi. "Onu kontrol et."

"Ben iyiyim."

"Kapa çeneni Beau," diye tersliyor James ve doktor biraz telaşla aramıza bakıyor. "*Beni* dinle," diye uyarıyor doktoru ve o da hemen işe koyulup beni kontrol ediyor. Karnıma ulaşıyor ve hafifçe bastırıyor. Tıslıyorum.

"İyi," diye homurdanıyor James, bir torba sıvının asılı olduğu sehpaye gidiyor ve doktor nabzımı kontrol ederken onu yaklaştırıyor.

"Sadece kateterinizi boşaltmam gerekiyor" diyor doktor.

Kateter mi? Umutsuzca tavana bakıyorum ve utancımın saklanmak için gözlerimi kapatıyorum. "Çıkar onu," diye emrediyorum ve bir de bakıyorum ki olmaması gereken bir yeri kurcalıyor. Nefes alıyorum ve nefesimi tutuyorum, mesanemdeki rahatsız edici çekimi hissediyorum. Gözlerimi açtığımda bir torba çiş havaya savuruyordu. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, beni bu utançtan kurtarması için James'e bakıyorum.

"Teşekkürler Doktor, ben hallederim," diyor yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "O iyi."

Doktor başını sallayıp çiş torbamı alıp gidiyor ve ben iç çekerek ağır kolumu kaldırıp yeni bir alçı görüyorum.

James, "Düştüğünde kırığını bozmuşsun," diyor.

"Daha ne kadar işe yaramaz olacağım?"

Acıma duygusuyla gülümsüyor ve yatağın kenarına oturarak biraz su döküyor. "Al bakalım." Pipeti ağzıma doğru uzatıyor ama ben bardağı almaya çalışıyorum. Bardak elimden geri çekiliyor. "Bana bırak."

"Kendimi besleyebilirim, James." Bana bakması için ona bel bağlamayacağım. Asla.

"Beau," diye nefes alıyor, sabrı tükeniyor. Umurumda değil. Ben böyle biri değilim. O da bunu biliyor. "Vuruldu. Kaybettin ..." Burun delikleri alevlenerek kayboldu. "Bırak da sana bakayım, Tanrı aşkına."

Gözlerindeki canavarlardan çekinerek yutkunuyorum ve ağzımı onun için açıyorum. Kafamı kıcımdan çıkarmalı ve bununla başa çıkmak için ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin vermeliyim. Benimle ilgilen. Ve öldürmesine. Peki ya ben ne olacağım? Bunu atlatmamı ne sağlayacak? Dünyanın yükü yine ağır geliyor. James'le tanıştığımda hafifledi. Bir rahatlama sağladı. Şimdi, daha fazla sır var. Daha fazla tehlike var. Daha fazla nefret var. Ve bunun da ötesinde, ruhumla birlikte bedenim de kırıldı. Yani bir süre James'le hiçlik yolunda yürümek yok. Coşku yok. Zihin uyuşturan mutluluk yok.

Pipeti emiyorum ve yutkunuyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. Artık gözyaşı yok. Ağlamayacağım. *Tanrım, ağlamak istiyorum.*

"Yüzüne biraz güneş ışığı ister misin?" James bardağı komodinin üzerine geri koyarak soruyor. Karanlık yok.

Gözyaşları içinde başımı sallıyorum ve o da kaskatı kesilmiş bedenimi yatağın kenarına taşımama yardım ediyor. Tüm bu süre boyunca dişlerim sıkılı, kaslarım gergin, acıyı bastırmaya çalışıyorum. Ayaklarımın tabanı yumuşak halıyla buluşuyor. Bu da acıtıyor. Ve sadece oturmaktan bile başım ağrıyor.

"Oha," diye fısıldadım, sallanarak. "Tamam, kötü fikir."

"Hayır." Kolunu tuttum. "O yatakta yatıp kendim için üzülmeyeceğim." Kaybettiklerimizi düşünüyorum. Neler olduğunu. Nasıl olduğunu. Kimin yaptığını. "Yüzümde güneş ışığına ihtiyacım var. Gökkuşağına ihtiyacım var, James." Sesim, çileden çıkarırcasına, titriyor. Gökkuşakları çok uzakta. Bunun farkındayım.

Anlayışla başını sallıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, beni yakından izliyor, bayılabileceğime dair herhangi bir işaret bekliyor. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, bir ayağımı kaldırıp yere koyuyorum, bir koluyla beni belimden tutarken ve diğeriyle sıvı torbasını tutan metal sehpayı iterken onun iri bedenine yaslanıyorum. Fransız kapılarına, ötesindeki muhteşem, yeşil, canlı bahçeye bakıyorum. "Bu çok güzel."

"Öyle değil mi?" diyor, kendi içine çekerek. "Güzellik çok fazla çirkinliğin ortasında."

Ona bakıyorum. Daha fazla katılamazdım. O çirkinliğin ortasında bir güzellik. Şezlongların ve hemen yan tarafta başka bir terasın bulunduğu terasa çıkıyoruz. Burası bir otel. Güzel bir konak oteli.

"İşte." Beni bir şezlonga yatırıyor ve arkama geçerek ön tarafına yaslanmama izin veriyor. Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve güneşin sıcaklığını yüzümde ve James'in sıcaklığını sırtımda hissediyorum. "İyi misin?"

"Mükemmel," diyorum. Bu mükemmel. Nerede olursak olalım, beni nereye getirirse getirsin, mükemmel. Cennet.

Kötülük yok. Cehennem yok.

Ama bunun sürdürülemeyeceğini biliyorum, çünkü cennet gibi görünen bir yerde olmama rağmen

tek düşünebildiğim şey kayıplar.

Bebeğimiz gitti. Nath öldü. Dexter annemi öldürdü. Lawrence da kederden kendini kaybetmiş olmalı. Hayatımda yeterince kederlendiğimi sanıyordum ama darbeler gelmeye devam ediyor. Yavaş yavaş aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Bazı gerçeklere ihtiyacım var. Beynimi sağduyudan uzaklaştıran tüm bu kayıp ve acı düşüncelerini durduracak bir şey. Bana biraz umudumuz olduğunu gösterecek bir şey. "Bana nerede olduğumuzu söyle," diyorum usulca.

"Hayır. Sadece tadını çıkar."

JAMES

Kahretsin, eninde sonunda paylaşmak zorunda kalacağım. Ama nerede olduğumuzu açıklamak, henüz cevaplayabileceğimden emin olmadığım başka sorulara yol açacak. "Yüzündeki güneş ışığı nasıl?"

Gelen uzun sessizlikten hoşlanmıyorum. Dönmeye çalışmasından da hoşlanmıyorum, bu yüzden alçısına ve kanülüne dikkat ederek kollarımı vücudunun üst kısmına kilitliyorum. Kırılmış olsa bile zor biri. "James," diyor, sesi tehditkâr.

"Kıpırdama. Kendine zarar vereceksin." "Ben iyiyim amına koyayım."

Öfke. İçi öfkeyle dolu ve biliyorum ki benim kaçamak cevaplarım sadece küçük bir etken. Gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum, kendi öfkemi geri püskürtmeye çalışıyorum. Kendime öfke duyuyorum, çünkü içimizdeki şeytanları evcilleştirmeye çalışırken daha fazlasını yarattım. "Danny Black'in malikanesindeyiz," diyorum sessizce ve o da sakinleşiyor.

"Ne?" diye fısıldıyor. "Neden ölü bir mafya babasının evindeyiz?" "Çünkü seninle ilgilenirken yapmam gereken şeyi yapamam."

"Bakıma ihtiyacım yok," diyor, sanki hareket etmeye niyetliymiş gibi gerilerek. Kasıtlı olarak değil ama acı içinde sarsılıyor ve kolundaki çizgi dışarı fırlıyor, her yere kan işlemeye başlıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, arkasından sıyrılıp şezlongun yanına çömelıyorum, masadan bir havlu alıp dirseğinin iç kısmına baskı uyguluyorum. Havluya bakıyor, nefes almakta zorlanıyor. "Sadece teslim ol Beau," diyorum ona bakarak. "Teslim olmalısın ve sana yardım etmeme izin vermelisin." Yanağından iri bir gözyaşı damlası kayıyor ve havluya sızıyor. "Güçlü olmaya çalışmayı bırak. Güçlü olmana gerek yok." Yüzüne uzanıyorum ve gözlerinin altını siliyorum. "Ben hallederim," diye onu temin ediyorum. "Ve bir kez bittiğinde, nereye gitmek istersen oraya gideriz."

Bana bakıyor ve gördüğüm üzüntüden nefret ediyorum. Öfke değil. İhtiyaç değil. Saf, ağır bir hüznün. "Bu iş bitecek mi?" diye soruyor. "Ayı'nın kim olduğunu biliyor musun? Dexter'ın nerede olduğunu? Yıllarını kuyruğunu kovalayarak geçirebilirsin."

"Bunun bitmesini istemiyor musun?"

"Evet. Şimdi bitirelim. Sadece gidelim. Ben ve sen ve ..." Sözleri kayboluyor ve eli karnına iniyor. *Ve bebeğimizin.*

Sikeyim.

"Hayatımızın geri kalanını omuzlarımızın üzerinden bakarak mı geçirmek istiyorsun? Benim için endişelenerek.

İnsanlar benim kim olduğumu biliyor, Beau. James Kelly'nin Enigma olduğunu biliyorlar. Buna bir son vermeliyim."

Yutkunuyor, gözleri düşüyor. O biliyor. Ve kabul etmek zorunda. "Bu yüzden mi buradayım? Sen merhamet görevine giderken koruma için mi? Ya geri dönmezsen?" diye soruyor, bana bakarak. Daha fazla üzüntü. "O zaman bana ne olacak?"

"Geri dönecek," diyor arkamdan bir ses ve Beau'ya bakarken sahip olduğum tüm kaslar geriliyor. Gözyaşlarının arasından kaşlarını çatıyor, boynu önümü görmek için bükülüyor. Bakmama gerek yok. İngiliz aksanı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gelen yoğun, ölümcül havadan bahsetmiyorum

bile.

Beau'nun çenesi düşer, gözleri büyür. Kime baktığını biliyor. Elini sıkıyorum, nefes alıyorum ve ayağa kalkıp yavaşça ona doğru dönüyorum.

İngiliz.

Yüzündeki yara izi gümüş renginde, teni bronz, gözleri keskin, vurdumduymaz ifadesi hiç bozulmuyor. Takım elbiseli halini yavaşça çeviriyor ve korkuluklara yaslanıp bahçelerine bakıyor. "Sanırım biraz sohbet etmemiz gerekiyor," diyor sessizce, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp yakıyor.

Biliyordum. Farkında olmadan önüme atılan hurda parçalarla yapbozu yavaşça bir araya getirdim ve yine de onu kanlı canlı görünce şaşırdım.

Burada olmasına şaşırdım. Bana kendini göstermesine şaşırdım.

Kelimenin tam anlamıyla hayalet görmüş gibi görünen Beau'ya dönüyorum ve kalkmasına yardım etmek için eğiliyorum. Kolaylıkla geliyor ve uyumunun sadece şoktan kaynaklandığını ve istekli olmadığını bilmeme rağmen minnettarım. "İşte, tut şunu," diyorum, metal sehpayı alıp eline koyuyorum. Onu kavriyor, gözleri hala arkamdaki Danny Black'te, onu kucaklayıp yatak odasına götürüyorum ve yatağa yatırıyorum. Soru sorarcasına bana baktı. "Ben hallederim," diyorum tekrar, dudaklarımı dudaklarına bastırarak. Doktoru buraya çağırması için Otto'ya mesaj atmadan önce kolundaki kanamanın durduğundan emin oluyorum. Sonra onu bırakıp terasa çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "O nasıl?" diye soruyor, nefes vererek

bir duman bulutu.

"Zor."

Yara izi hafifçe çukurlaşıyor, küçük bir gülümsemenin işareti.

"Anladım. Sigara mı içiyorsun?" "Bırakmaya çalışıyorum."

Korkulukları itiyor ve sigara izmaritini fırlatıp atıyor. "Ben de," diye mırıldanıyor, elini bana doğru uzatıyor. "Danny Black."

Sanki kendini tanıtmaması gerekiyormuş gibi. "James Kelly." Gülümsemesi kırıldı. "Enigma'yı tercih ederim."

"Yakında ölmüş olacak."

İçinden gülüyor. "Benden duymuş olun, ölüm bile sizi bu dünyadan uzaklaştıramaz." Bir sandalyeyi işaret ediyor ve diğer terastaki sandalyeye kendisi oturuyor. "Konuş benimle."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Kim olduğunu, nereden geldiğini ve Ayı'nın hayatta olduğumu bildiğini nereden bildiğini bilmek istiyorum. Çünkü mecbur kalmadıkça diriltilmek gibi bir niyetim yok." Parmağının yan tarafı Eros'un yayına değiyor, gözleri tetikte. "Benim bir karım var. Eğer St. Lucia'daki evime gidip ona Miami'ye geri döneceğimizi söylemek zorunda kalırsam hayatta kalma şansım sıfır."

Eğleniyorum ama gülümsemiyorum. Melek yüzlü Suikastçı bir kadına karşı temkinli. Anlayabiliyorum. "Spittle, Ayı'yla bağlantılı birinden ters cevaplar alıyordu," diyorum ona. "Bağlantıyı kestim, Spittle'ı arattım ve ona bir nezaket ziyaretinde bulundum. Benden anında hoşlanmadı. Sanırım İngilizlere karşı bir şeyler hissediyor."

Siyah gülümser, eğlenir.

"Spittle berbat durumda olduğunu biliyor," diye devam ediyorum. "Söylememesi gereken şeyleri söylememesi gereken insanlara söyledi."

"Gibi mi?"

"Brit'in ölmediğini ima etmek gibi. Ve senin hayatta olduğunu fark ettiğinde, kışını kurtarmak için Brad'i öldürmeye çalıştı ve başarısız olunca bana geldi. Ben de kendime sordum, neden Ayı'nın Brad'i öldürmesini beklemedi?"

"Çünkü Ayı Brad'i öldürmeyecek." Siyah başını sallıyor, dudağı kıvrılmak üzere. "Çünkü Brad'in onu bana götürmesini istiyor."

"Sonra da Spittle'ın kimliğini açığa çıkardığını öğrenir ve onu öldürürsün." "Yani beni kasıtlı olarak ifşa etmedi."

"Hayır," diyorum bedenimi rahatlamaya zorlayarak. "Bu onu öldürmeyeceğın anlamına mı geliyor?"

Spittle'in ölümünü planlamaya başlamış gibi görünerek, "Her şeyin bir zamanı var," diye düşünüyor. "Ne zaman mesela? O aptal ve aptal insanlar tehlikeli olabilir." Bu kanıtlandı. "Sen aptal mısın, James?"

"Burada oturuyorum. Tabii ki aptalım. Ama bunu kabulleniyorum."

Hafifçe gülüyor. "Anında hoşlandığım pek fazla erkekle tanışmadım."

"Hiç kimseyle tanışmadım," diye cevap veriyorum ve o da bana soğukkanlılıkla bakıp başını sallıyor. Anlayışla.

"Söyle bana, neden seni şimdi bitirmeyeyim, Tükürük'ü ters çevirmeyeyim ve Ayı'yı kendim öldürmeyeyim?" "Ayı'nın kim olduğunu bilmiyorsun. Kimse bilmiyor."

"Peki ya sen?"

"Hayır." Öne doğru eğilerek söyleyeceklerimi net bir şekilde duyduğundan emin oluyorum. "Ama benim kişisel bir yatırımım var." Başımı eğiyorum. "O benim ailemi öldürdü. Kız arkadaşımın annesinin ölüm emrini o verdi. Bu yüzden, onun işini bitirmeden önce o orospu çocuğunun gözlerinin içine bakamazsam mahvolacağımı söylediğimde beni duyduğunu biliyorum. Beni görmesi için. Kim olduğumu bilmesi için. Neden öldüğünü bilmesi için." Nefes almak için duraklamak zorunda kalıyorum, tenim yine o amansız ihtiyaçla cızırdıyor. Danny Black sessizce oturuyor, beni izliyor ve öfkemi kontrol etmek için savaşıyor. Ve derin ve güçlü bir şey bana onun anladığını söylüyor. Anlıyor. Ama her ihtimale karşı ...

Ayağa kalkıp dönüyorum, tişörtümü yukarı çekip sırtımı ortaya çıkarıyorum. "Onu canlı canlı yakacağım. Domuz gibi ciyaklamasını dinleyin. İntikama ihtiyacım var. Ama bundan daha fazlasına, Beau'nun ihtiyacı var. Ve ben ona huzur getireceğim." Tişörtümü bırakıp yüzümü ona döndüm. "Anlaştık mı?"

Yüzü poker gibi dümdüz ama saygıyla bana baktığını görüyorum. "Benimle ofisimde buluş," diyor, gözleri benimkilere takılı kalmış, belli ki kafası dönüyor.

Başımı sallıyorum, Danny Black'i balkonda bırakıyorum, şüphesiz seçeneklerini düşünüyor. Sadece bir seçeneği olduğunu biliyor.

Hayata geri dön.

Odaya girdiğimde Beau hâlâ yatağında sersemlemiş görünüyordu ve içimdeki yanmayı unutmak için yanına gidip bacaklarından birini tutarak fizyoterapi rutinine başladım. Beni incelediğini hissedebiliyorum. Sessiz sorularını duyabiliyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor. "Seni seviyorum" dışında hiçbir şey.

Çalışan ellerim titriyor ve yukarı bakıyorum. Gözleri parlıyor, içlerinde bir yerlerde hayat var. Onu yüzeye geri getireceğim, yemin ederim ve eğer avlanırken onu bırakmak zorunda kalacaksam, bir şey bilmek zorundayım.

Bacağını yatağa doğru indirip yan tarafına dolanıyorum, yatağa yerleşiyorum ve elini tutuyorum. "Sana evlenme teklif etsem kabul eder misin?"

"Hayır," diyor, dobra dobra, dalga geçmeden. Ve gülümsüyor.

"Neden?"

"Ben bir polistim. Bir suikastçıyla evlenemem."

"Ama bir tanesini becerebilirsin? Biriyle öldürebilir misin?"

Biriyle bebek sahibi olabilir misin? Kaşlarını çatması çok tatlı.

"Evlenmemize gerek yok." "Belki de var."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Doğrulama."

"İşte tam da bu yüzden ona ihtiyacım yok." Hafifçe gülerek Fransız kapılarına doğru bakıyor.

"Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Çenesinden tutup yüzünü benimkine doğru çeviriyorum. "Cevap ver

bana." "Zaten verdim."

"Farklı bir cevap."

"Hayır. Seninle evlenmeyeceğim." Başını eğiyor, ifadesi de sözleri gibi sert. "Son." "Savaşa gitmek üzereyim, Beau."

"O zaman yapma."

"I-" Kapı çalınıyor ve ben homurdanarak ayağa kalkıyorum. "İşimiz bitmedi," diye geri sesleniyorum. "Yanlış," diyor ben kapıyı açarken. Danny Black önümde duruyor, Goldie ve Otto da Beau kadar şaşkın görünüyordu.

"Buna alışmalısın," diyorum arkasını işaret ederek.

Omzunun üzerinden bakıyor, ilgileniyor. "Ben de tam ofisime gidiyordum," diyor ve ben düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Tek seçeneğini değerlendirmek için fazla zamana ihtiyacı yoktu.

"Bana beş dakika ver." Kapıyı kapattım ve göğsüm kabarmış bir şekilde arkamı döndüm. Yaralıyım. "Geçerli bir sebep istiyorum."

Zayıf bedeni gözle görülür şekilde sarkıyor. "Yeminlere pek inancım yok." Burnu kırılıyor ve bunun rahatsızlıktan mı yoksa sadece evlilikten bahsetmekten mi kaynaklandığından emin değilim. İkisi de mi? Ailesi. Babası aldatmış. İhanet etmiş. Bu ben değilim, ama şu anda onu buna ikna edecek zamanım yok. Yanına gidip alnına bir öpücük bırakıyorum. "Hâlâ işimiz bitmedi."

Oradan uzaklaşıp kapıyı açtığımda Goldie ve Otto'yu fısıldaşırken buluyorum. Çabucak durdular ve ben *de* ilk kimin bana vuracağına dair bahislerimi hızlıca korudum.

"Ne oluyor lan?" diyorlar hep bir ağızdan, ikisi de Danny Black'in az önce uzaklaştığını tahmin ettiğim koridorda gevşek elleriyle işaret ediyorlar.

"Açıklayacağım."

"İşimiz kesinlikle bitti," diyor Beau. "Seninle evlenmeyeceğim."

Tavana avuç içlerimi, Goldie ve Otto'ya da çaresizliğimi gösteriyorum. "Sadece oynuyor," diyorum şaşkın yüzlerine, koridorda iz sürerek.

Ben giderken "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorlar.

"Ölü bir adamla anlaşma yapmak için," diye mırıldanıyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum, sırtımın her santimi karıncalanıyor.

Oraya gittiğimde ofisinin kapısı açıktı ve Danny Black dümenin başında oturuyordu.

Masasının arkasında.

Brad'in oturmadığı koltukta. Çünkü

orası hâlâ patronunun koltuğuydu.

Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor, o iki viski koyarken ben de oturuyorum. "O nasıl?" "Hâlâ zor." Bana uzattığı kadehi kabul ediyorum ve onunkinin yanına vuruyorum.

"Şerefe," diye yanıtlıyor, bardağın kenarından gülümseyerek. "Onu götürmelisin," diye öneriyor, elini kayıtsızca sallayarak. "Ona biraz ilgi göster." Kaşlarını çatıyor. "Bir yerim var, söylemen yeterli. Bunu bir hoş geldin hediyesi olarak gör."

"Neye hoş geldiniz?"

"Evim," diyor, ancak bundan daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. "Ve hediyelerden bahsetmişken ..." Kapıya doğru başını sallıyor ve tam kapı açılırken dönüyorum.

Bardağı yavaşça masaya indiriyorum, sıcaklık ayak parmaklarımdan başıma doğru yükseliyor. Dexter odaya düşüyor.

"Nereden buldun onu?" Vücudumu sandalyeden kaldırıp zavallı, darmadağın bok parçasına bakarak soruyorum.

"Adamlarımdan birinin şansı yaver gitti," diyor Black, bu kadar basit. Şans falan yoktu. Sanırım şantaj ve tehditler vardı ama şans yoktu.

Ağlıyor, her yerde sümük var, teni gri, kalçasında kan lekesi var. Siktir, tut beni. Ya da tutma.

Beau'yu hastanede görüyorum. Uykusunda karnının etrafında döndüğünü görüyorum. Dexter'ın gerçekten görmemi istememesi gereken her şeyi görüyorum.

Kırmızı sis geri tutulamaz.

Kendimi kaybedip odanın öbür ucuna uçuyorum, ona saldırıyorum, Ringo'nun elinden kaptığım gibi duvara çarpıyorum. Tamamen kontrolden çıktım. Bu hızlı ve temiz olmayacak. "Sen benim doğmamış çocuğumu öldürdün, seni sırık, saksocu piç."

Tanrı yardımcısı olsun.

Hayır. Onun yerine şeytan alabilir.

Tutuşumu bırakıp geri çekildiğimde, ayak bileğime uzanıp bir sustalı bıçak çıkardığımda salya akıtıyor ve inliyor. "Beni dinle," diye bağıyor, gözleri odanın içinde geziniyor.

"Kapa şu lanet çeneni."

"Ayı'nın kim olduğunu söyleyebilirim."

Bu beni daha da öfkeliendiriyor ve ileri atılarak bıçağımı göz çukuruna saplıyorum. Yere düşüyor, acı çığlıkları kan dondurucu, feryatlarla karışık yakarışlar sinir bozucu. Arkasından kalkıp kafasını tuttum ve geriye doğru yatırdım. Dilini ağzından çekip çıkarıyorum, sonra bıçağı alıp kulağına saplıyorum.

Ani sessizlik. Her yerde kan var.

Geri çekildim, titriyordum. Kırmızıyı hiç bu kadar canlı görmemiştim. Birinin işini bitirdiğimde hiç bu kadar sarsılmamıştım. Gözlerimi kana bulanmış halının üzerinde gezdiriyorum. "Beau bunu duymaz," diyorum açıkça.

Yüzümü ona döndüğümde Black sessizce, "Yüksek sesle ve net bir şekilde alındı," diye cevap veriyor. Bir yandan viskisini yudumlarken bir yandan da kan lekeli halime bakıyor. "Ayı'nın kim olduğunu bildiğini söyledi."

"Yalan söylüyordu. Kimse onun kim olduğunu bilmiyor."

"Hayatta olduğumu gerçekten bildiğini varsayarsak, benim için gelecek."

Aynen öyle. Ve Danny Black öldürülmeyi bekleyecek türden bir adam değil. Dexter sağ olsun, Ayı da kim olduğumu biliyor. "Hayatta olduğunu biliyor," diye onu temin ederim. "Bunun için Spittle'a teşekkür etmelisin. Peki, yemim olmaya hazır mısın?" Soruyorum ve ben kanlar içinde önünde dururken bir süre beni izliyor. Evet, hastayım. Ama o da öyle.

Şimdi karanlık ve karamsar gülümsemesi bunu kanıtlıyor.

Bardağını kaldırır. "Dirilişime." Uzun bir yudum alıyor ve bardağını yere çarpıyor. "Karıma haberi verdiğimde elimi tutacaksın."

Sonsöz

Lucia - bir hafta sonra

BEAU

Tekerlekler piste çarpıyor ve James'in keskin bakışlarını üzerimde hissederek koltuğumda sarsılıyorum. İrkilmemek için elimden geleni yapıyorum ama artık daha hafif olsa da acı beni hala etkiliyor. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde en son ne zaman ağrı kesici aldığımı hesaplıyorum. Yakında biraz daha almam gerekecek.

James'in cep telefonunun canlandığını, mesajların ve cevapsız aramaların geldiğini ve şarkı söylediğini duyuyorum. Gözlerimi açıyorum. "Lawrence?" Avucumla karnımın etrafında dönerek umutlu bir sesle soruyorum.

James başını sallıyor ve ben hayal kırıklığımı yüzümden uzak tutmak için çok uğraşıyorum, gözlerimi tekrar kapatıyorum. James bizi Black'in malikanesine götürdüğünden beri odasından çıkmadı. Konuşmadı. Neredeyse hiç yemek yemedi. Esther, Danny Black'in annesi, sevimli, nazik bir hanımefendi, biz uzaktayken bana günlük gelişmeleri göndereceğine söz verdi. Ama ondan haber almalıyım. İyi olduğunu bilmem gerek. Ya da eninde sonunda iyi olacağını.

Frenler devreye giriyor ve pelüş koltukta geriye doğru çekiliyorum, rahatsızlıkla nefes alıyorum. James'in beni izlediğini hissedebiliyorum. Bütün uçuş boyunca. Beni değerlendiriyor. "Ben iyiyim," diyorum bininci kez ve umutsuzca iyi olmak istiyorum ama kendimi buna ne kadar ikna etmeye çalışsam da aynı endişe çemberine geri dönüyorum. Burası, az önce indiğimiz yer, geçici bir mola yeri. James'in soğukkanlı bir katil, benimse kırık dökük bir eski polis olduğum gerçek hayatımızdan bir tatil. Miami'ye dönmemiz gerekecek. James'in öldürmeye ihtiyacı olacak. Benim kapanışa ihtiyacım olacak.

Kapanış.

Böyle bir ölüm kalım durumunda kullanmak için acınası bir kelime gibi görünüyor. Bu da beni başka bir şeye g e t i r i y o r . Sormaya korktuğum bir şey. "Bir anahtar buldun mu?"

Jetin pistte hâlâ belli bir hızda seyretmesine rağmen kemerini açıyor ve çantalarından birini kucağına alıyor. "Hayır."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Tamam." Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. Alaycı. "Yalan söylüyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?" Kemerimi çözüp yavaşça ayağa kalkarak, uzuvlarıma yeniden hayat vermeye çalışarak soruyorum.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Otur."

Frenler daha sert bir şekilde devreye giriyor ve ben koltuğuma geri savruluyorum. "Siktir," diye tısladım, yüzüm

Yu

kar "Tanrı yardımcım olsun Beau," diye homurdanıyor James, kemerimi yeniden bağlamak

1. için koltuğundan kalkıyor. "Kal." "Ne kadar az bilirim o kadar iyi mi?" Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyor?

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum," diye mırıldanarak kendi koltuğuna döndü.

"Yeni gangster arkadaşlarınla mı?" Arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Öyle ki

Parlak, gözlerimi kısmak zorundayım. Güneş ışığı. "Şimdi koruma kartını kullanamazsın," diyorum jet durduğunda. "Sana söyledim, bana cammışım gibi davranma."

"Tanıştığımızdan beri koruma kartı devrede Beau," diye cevap veriyor ve ayağa kalkıp elimi tutuyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ve sen bir camsın. Benim için hep öyle kalacaksın." Gözleri karnıma düşüyor. Karnıma.

yarama. *Rahmime*. Kırılğan. Ve tabii ki onunla tartışmam.

Emniyet kemerimi açmasına ve beni dikkatlice ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Yürüyeceğim," diyorum o beni kucağına almaya fırsat bulamadan. "Kaslarım öldü." Bizi Danny Black'in özel jetinden uğurlamak için yeni boyanmış olan ön taraftaki uçuş görevlisine doğru çok yavaş bir yürüyüşe başlıyorum. Yanından geçerken gülümseyerek teşekkür ediyorum ve güneş ışığına çıkıyorum.

"Yüzündeki güneş ışığı," diye fısıldıyor James, çenesini omzuma yaslayarak.

Tuzlu deniz havasını içime çekiyorum ve yavaşça dışarı akmasına izin veriyorum. "Etrafta öldürecek kimse kalmadığına göre tüm zamanımızı ne yapacağız?"

"İyi tatiller."

"Tatil."

"Evet, o." Beni merdivenlerden aşağı indirdi ve bir şoför bizi karşıladı. Başını sallayıp yanımızdan geçiyor ve çantalarımızı topluyor. "Akşam yemeği," diyor James. "Rahatlamak, okumak, şarj olmak." Arabanın kapısını açıyor ve arkasına bakıyor. Danny Black uçaktan çıkıyor, krem rengi keten takım elbisesi içinde havalı ve rahat görünüyor.

"Strateji kurmak," diye ekliyorum, James yorgun gözlerini bana çevirdiğinde yüzüm dikleşiyor. "Yanılıyor muyum?" "Yanlış şeyler hakkında çok fazla konuşuyorsun."

"Yaptığın her hareketi bilmek istiyorum," diye bilgilendiriyorum onu. "Sen yapmadan önce." Yüz hatlarını bir şey dalgası kaplıyor ve başımı soruyla eğiyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Bir şey değil." Black yaklaşıp gözlüklerini takarken beni nazikçe koltuğa itiyor. "Şoför seni sahil kulübesine götürecektir," diyor Danny, arabayı yükleyen adama başıyla işaret ederek.

bavullarımızla birlikte. "Yerleştiğinizde akşam yemeği yiyeceğiz. Dördümüz."

"Biz üçümüz ve kim?" Merakla sordum. Sakın bana melek yüzlü suikastçının bir kız arkadaşı olduğunu söylemeyin. James'e bakarak düşünmek için duraklıyorum. Enigma. Polisken nasıl oldu da bir gangsterin kız arkadaşına dönüştüm?

"Karım." Gözlerinde bir şey parlıyor, onları yumuşatıyor. "Rose. İçimden bir ses ikinizin çok iyi anlaşacağını söylüyor."

"Neden?"

Danny James'e bakar, ciddidir. "Zor. Kelime bu muydu?"

Gözlerim Danny'den James'e kayıyor. O da gülümsüyor. "Zor mu? Ben mi?" Bu ne cüret. "Erkek arkadaşımın planladığı cinayet çılgınlığının en ince ayrıntılarını bilmek istediğim için beni affet."

"Teşekkürler dostum," diyor James ve Danny Black gülümsüyor. Burada onda kesinlikle farklı bir şeyler var. Daha hafif bir şey. Karısı mı? "Bana şans dile," diyor. "Ve sabaha kadar benden haber alamazsan, gelip hayatta olup olmadığımı kontrol etsen iyi olur."

"Bir kadından mı korkuyorsun?"

"Dehşete düşmüş. Ve o herhangi bir kadın değil." Etkili olması için titriyor gibi görünüyor. "O benim karım." Geri çekilmeye başlar, gözleri James'in üzerindedir, o tek bakışla belli bir iletişim gerçekleşir.

James anlayışla başını sallıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Hazır mısın?" Kapıyı kapatıyor, arka tarafa dönüyor ve yanıma kayıyor. Telefonum çalmaya başlıyor ve çantamdan çıkarıyorum. "Oh . . ." Nefes alıyorum.

"Kim?"

"Babam." Ekranı James'e gösteriyorum. "Açmam lazım." Sekreterine bir mesaj bırakıp kaçtım ama ülkeden neden ayrıldığımı açıklamak devasa bir görev gibi görünüyordu.

"Ona nerede olduğumuzu söyleyemezsin,

Beau." "Biliyorum," diyorum iç çekerek.

"Baba."

"Beau, neler oluyor? Tatile çıktığına dair bir mesaj aldım."

"Küçük bir mola," diyorum şoför uzaklaşırken. "Bir hafta kadar sonra döneceğim." "Neredesin? Söylemeliydin, senin için bir uçak kiralardım."

Gülümsüyorum, pencereden az önce indiğimiz parlak özel jete bakıyorum. "Sorun değil." James bizi yükseltti. *Maşya bölgesine*. Yine de, inkar edilemez bir şekilde, kendimi güvende hissediyorum. Casa Black'te ve şimdi burada, St. Lucia'da.

"Peki neredesin?"

"Sessiz bir yerde."

"Onunla, tabii ki," diyor ve ben James'e bakıyorum. Ben bir hafta boyunca baygınken ne oldu? İçimden bir ses babamla erkek arkadaşımın birbirlerine bağlanmadıklarını söylüyor.

"James'le, evet."

"Anlıyorum." Öksürüyor. "Peki, keyfini çıkar. Eve döndüğünde beni ara. Hâlâ öğle yemeği yememiz gerekiyor. Sadece ikimiz." Telefonu kapattı ve ben başımı salladım.

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

James uzanıp elimi tutuyor. "Hâlâ babalık sorunların var mı?" diye soruyor ve ben de içimden gülüyorum. "Çocuklarım için bir sorun olmak istemiyorum."

Gözlerimi ona doğru çevirdim. *Bu da nereden çıktı?*

"Benim babam bir uyuşturucu kralıydı, seninki ise kendini beğenmiş bir otuzbirci. Sence boktan ebeveynler mi olacağız?"

Konuşmak için ağzım açık kalıyor ama doğru kelimeleri bulamıyorum. İçimden bir ses bunu çok düşündüğünü söylüyor. Ancak ben, kaybımızı beynimdeki güvenli bir kutuya ittim, asla açılmamak üzere. Bu kendimi korumak için. Yapabileceğim tek şey bu çünkü alternatifini kan dökmek olurdu ve bu ilişkide bir katil yeterli.

Ne sikim düşünüyorum ben?

Gülümsemeye zorluyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Denize yüzmeye gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

Konuyu değiştirmek amacıyla havadan atılan soruya cevap vermiyor.

Hâlâ düşünüyor. James'in tatilde olmasından hoşlandığımdan emin değilim.

Plaj kulübesi. Yüzyılın en büyük yetersizliği. Bu dört yataklı, üç banyolu evi *kulübe* yapan tek şey bembeyaz ahşap çatalı dış cephesidir. Bir verandası, bir dış mutfak, bir smaç havuzu ve plaja giden özel bir yolu var. Ancak ne kadar büyük ve lüks olursa olsun, sahilin en az yarım mil yukarısındaki devasa villa karşısında hiçbir şey ifade etmiyor. Danny Black'in olmalı. Gözlerden uzak. Özel.

Yaşıyor.

Gözlüklerimi burnuma doğru indiriyorum ve dirseğime yaslanıyorum. James yine suyun içinde. Saatlerdir yüzüyor, kıyı çizgisini olabildiğince takip ediyor, bir ileri bir geri. Su pırl pırl, önceki fırtına geçmiş ama yağmur kokusu hala havada asılı duruyor. Güneş tenimi ısıtıyor. Kum sırtımın altında yumuşacık. Gözlerimi mayoma dikiyorum. Bikini değil. Kendimi bir daha asla onlardan birini giyerken göremiyorum. Bu sadece kapatılacak başka bir yara izi. Ama zihinsel yaralar? Onlar hiç geçecek mi?

Ve bu kabus hiç sona erecek mi?

Deniz havasını içime çekiyorum ve gözlerimi ufka dikiyorum. Gözün görebildiği kadarıyla hiçbir şey yok. Ne trafik ne de insan sesi duyabiliyorum, sadece küçük dalgaların kıyıya vuruşunu ve esintinin hafif ışıltısını duyabiliyorum. Burada kalabiliriz. Bu huzuru, bu hıçlığı koruyabiliriz. Sadece oluruz.

İç çekiyorum, memnunum ve James'i tekrar arıyorum. Artık yüzmüyordu. Şimdi denizin dışına doğru ilerliyor. Biraz doğrulup elime yaslanıyorum ve manzarayı hayranlıkla izliyorum. Dar yüzme şortu. Destansı göğsü. Sert yüzü. Onu hiç bu kadar dinlenmiş görmemiştim. Bu kadar hafif.

Kıyıya ulaştığında ayağıyla kumu yokluyor ve ben ne yaptığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, ön kollarını kumun üzerine koyuyor ve vücudunu yavaşça dik hale getirirken içindeki her kasın gerilmesini izliyorum. Kıpırdamadan. Sabit.

İstikrar.

Odaklan.

Gülümseyip ayağa kalkıyorum, karnımdaki çekime ve kolumdaki ağrıya içimden küfrediyorum ve kumların arasından sessizce yaklaşarak ona doğru ilerliyorum. Baş aşağı duran formunun etrafında dönerek nefes kesici her santimini inceliyorum. En çok da sırtını. Annemin hayatını kurtarmaya çalışırken aldığı hasarı. *Beni* kurtarıırken.

Hâlâ beni kurtarıyor.

Aramızda her zaman bir bağ vardı. Çılgınca ve akıl almaz bir şey, ama bu yara izi ve ona nasıl sahip olduğu aramızdaki bağı başka bir boyuta taşıyor. *Kırılmaz*.

Bu çok güzel bir düşünce.

Önüne uzanıp karnıma doğru alçalıyorum, hafifçe eğilip çenemi avucuma dayıyorum, sakın yüzünü inceliyorum, alçım garip bir şekilde yana yatmış. Kirpikleri bir parça titriyor, dudakları gülümsemiyor ama düz de değil. Baş aşağı durduğunda bile inanılmaz güzel. Sonra dudakları titriyor ve benimkiler de onu takip ediyor. Bir gözü açılır. Hassas ve az bir çabayla, düz, zayıf vücudu, önu sırtıma yerleşene kadar üzerimden alçalmaya başlıyor. Yüzünü boynuma gömüp içine çekiyor, ben de yanağımı ılık kuma yaslıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor ve ben gülümsüyorum. "Benim." "Merhaba, ben."

"Güneş ışığı nasıl?"

"Sırtımı ısıt." Popomu çok fazla çabayla kasıklarına doğru kaldırıyorum ve boynuma doğru inliyor.

"Ben senin gün ışığın mıyım?"

Sıcak. Parlak. "Sen benim güneş ışığımsın," diye onaylıyorum, çok fazla acı çekmeden elimden geldiğince kıpırdanıyorum. Ama görünüşe göre her hareket acıtıyor. Ayak parmaklarının ve yumruklarının üzerine kalkıyor ve ben yüzümdeki rahatsızlığı gizlemeye çalışarak dönüyorum. Üzerimde asılı kalmaya devam ediyor.

"Hâlâ işimiz bitmedi," diyor sessizce, tekrar kalkmadan önce alçalıp dudaklarımı hafifçe öpüyor.

Benim güneş ışığım. Soğuğun olduğu yerde sıcaklık. Karanlığın olduğu yerde ışık. Mutsuzluğun olduğu yerde mutluluk. "O zaman bir daha sor," diyorum, göğsünün ortasına uzanıp göbek deliğine doğru düz, hafif bir çizgi çekerek. Gözlerimi onunkilere dikip gülümsemesinin tadını çıkarıyorum.

"Sana evlenme teklif etsem," diye fısıldıyor, "evet der misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve tekrar alçalıyor, ağzıma bir öpücük daha konduruyor, bu sefer alçakta kalıyor. Üzerimde ağırlık yok, güçlü kolları ve düz bacakları onu bedenimin üzerinde tutuyor. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez öpüşmemizi ilerletiyor, dilini serbest bırakıyor ve benimkini buluyor. Yavaşça dönüyor. Yumuşakça yalıyor.

Bardak.

Sunduğu her şeyi alıyorum, şımartıyorum, hissediyorum. Sevgi dolu.

"Bir şartım var," diye mırıldanıyorum dudaklarımız arasında, o da kaybolmuş gibi mırıldanıyor. "Dexter'ı öldürmeyeceksin." Beklediği gibi geri çekiliyor ve ben neredeyse özür dilercesine gülümsüyorum. "Kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Lawrence'ın gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyorum."

Yutkunurken adam elması yuvarlanıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun söz konusu olduğu yerde dürüst adaletle yaşayabileceğimi söylüyorum." Annemin adaletinin

ve onu kaybetmeden önce benim de inandığım bir şeydi. "Bunu neden yaptığını bilmem gerek. Nasıl oldu da boğazına kadar bu işe battı ve *bunu* tek çıkış yolu olarak gördü. Buna ihtiyacım var James."

Burun delikleri açıldı. Bundan hoşlanmıyor ama mutlaka anlaması gerekiyor. "Bebeğimizi öldürdü, Beau."

Yutkunuyor ve tekrar eğiliyor, yüzünü boynuma gömüyor, önümü ağırlığından uzak tutuyor "Ve ödeyecek," diyorum, kolumu sırtına doluyor ve pürüzlü cildini okşuyorum.

"Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyor ama isteksiz. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Ayı'yı bulduğunda, Miami'den temelli ayrılacağız." Onu bu cinayetten mahrum edemem. O şeytanı kovana kadar James'e asla sahip olamayacağım. Bunu biliyorum. Ve gerçekten benim de buna ihtiyacım var. Bulmacamızın eksik parçası. Sonsuz huzurumuza giden yol. Dexter bir rol oynadı ama öldürme emrini o vermedi.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Gözlerinin karardığını şimdiden görebiliyorum.

İntikam demleniyor.

"Burayı seviyorum."

"O zaman ben alırım." Bir öpücük.

"Peki tüm zamanını ne yapacaksın?" diye sordum.

"Senin sürekli güneş ışığın olacağım, bebeğim." Boynumdan göğsüme doğru inmeye başlamadan önce dili yavaşça benimkinin etrafında dolaşıyor, öpücüğü derin ve uzun.

İçimi çekiyorum ve başımı yana eğip denize bakıyorum. Ve uzakta, canlı ve ufuk boyunca uzanan... Bir gökkuşağı.

Hikaye THE
RESURRECTION'da
devam ediyor
Ocak 2022'de satışta.
[Şimdi ön sipariş verin.](#)

En son haberler ve çekilişler için Jodi'nin [özel grubuna](#) katılın.

Jodi'[nin Bültenine](#) Abone Olun.

İmzalı kitaplar, ticari ürünler ve [JEM](#) Mum Kütüphanesi için JEM [online mağazasından](#) alışveriş yapın

Jodi Ellen Malpas Hakkında

Jodi Ellen Malpas İngiltere'de doğup büyüştür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Kendini hayalperest olarak tanımlıyor ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Bağımlılık yaratan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın 1 Numaralı Çok Satan Yazarı, *Sunday Times*'ın En Çok Satan Yazarı ve eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanıyor. Jodi ve sözleri hakkında daha fazla bilgiyi şu adresten edinebilirsiniz: JEM.Website

Mumları seviyor musunuz? Instagram'da [The JEM Candle Library](http://TheJEMCandleLibrary)'ye göz atın. Jodi Ellen Malpas'ın karakterlerinden ve kelimelerinden ilham alan el yapımı mumlar.

Diğer yazar: Jodi Ellen Malpas

Bu Adam Serisi

[*Bu Adam Bu*](#)

[*Adamın Altında Bu*](#)

[*Adam İtiraf Etti*](#)

[*All I Am - Drew'un Hikayesi \(Bir This Man Novellası\) Bu Adamla*](#)

Tek Gece Serisi Tek

Gece - [*Vaat Edilen Tek*](#)

[*Gece - İnkâr Edilen Tek*](#)

[*Gece - Açıklanan*](#)

Tek Başına

Romanlar

[*Koruyucu Yasak*](#)

[*Centilmen Günahkar*](#)

[*Mükemmel Kaos Beni*](#)

[*Nefessiz Bıraktı*](#)

Duman ve Aynalar Duolojisi

[*Tartışmalı Prenses Gerçek*](#)

[*Kraliçesi*](#)

Av Mirası Duolojisi

[*Sanatsal Yalanlar*](#)

[*Kötü Gerçekler*](#)

Kanunsuz Adamlar Serisi

[*Brit The*](#)

[*Enigma*](#)

[*Diriliş*](#)

[Jodi'nin](#) 2022'de çıkacak olan [yeşyeni Regency Romance Serisine](#) göz atın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.